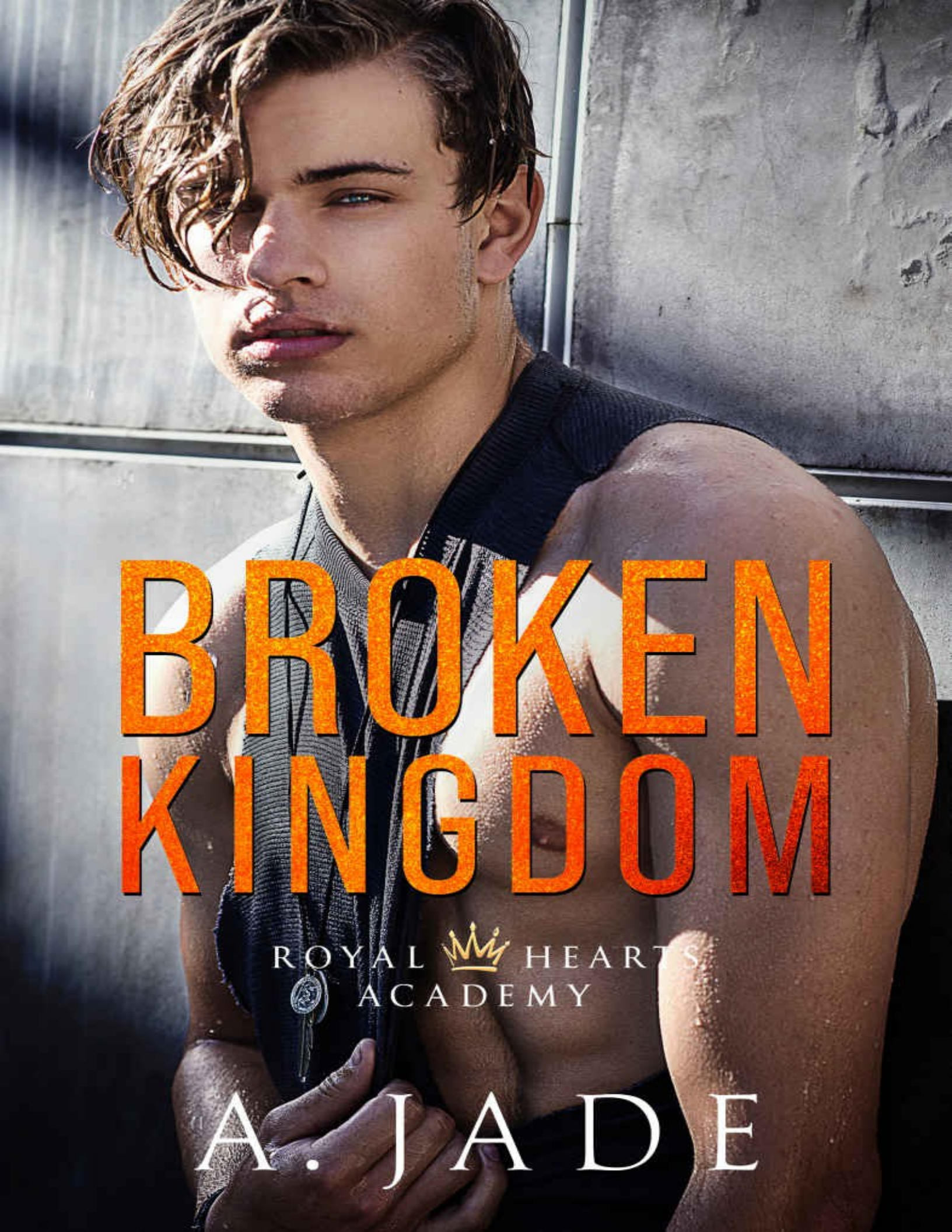

BROKEN
KINGDOM
ROYAL HEARTS
ACADEMY
A. JADE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KIRIK KRALLIK

Kraliyet Kalpler Akademisi - Dördüncü Kitap

A. JADE

İçindekiler

Kırık Krallık

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27

Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63

Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71 Sonsöz
Genişletilmiş Epilog
Yaklaşan Yayınlar
Royal Hearts Akademi
Yazar Hakkında

Kırık Krallık

KRALİYET KALPLERİ AKADEMİSİ - DÖRDÜNCÜ KİTAP

"Juliet ve Romeo'sunun hikayesinden daha kederli bir hikaye yoktur."
- William Shakespeare, Romeo ve Juliet

İlk olarak ABD'de yayımlanmıştır, Ekim 2020
Telif Hakkı © Ashley Jade

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, herhangi bir yayıncının yazılı izni olmadan dağıtılamaz veya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüftür.

Kırık Krallık Fotoğrafçı:

Scott Hoover

Kapak Tasarımı: Lori Jackson at Lori Jackson Design

Editör: Ellie McLove

Rosa Sharon

Kristy Stalter

Mary için.

Seni
özlüyorum.
Seni
seviyorum.
Seni tanıdığım için kutsanmıştım.
Kimse (kendim bile) bana inandığınız için teşekkür ederim.
Yüksekten uç, bebeğim.

Önsöz

OAKLEY

Bianca.

Gözlerimi açtığımda ilk aklıma gelen o oluyor.

Ancak, gördüğüm ilk kişi o değil.

Bu babam olmalı. Ve iki polis memuru.

Kahretsin.

Etrafa şöyle bir bakınca hastanede olduğumu anladım.

Sikeyim.

"Ne-" Hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Yere baktığımda nedenini anladım. Lanet olası bir yatağa kelepçelenmiştim. Ve normalde hoşlanacağım şekilde *değil.*

"Ne oldu?"

Babam, onu daha önce hiç görmediğim kadar korkmuş görünüyor. -Bir adım öne çıkar. "Bir araba kazası geçirdiniz."

Kulağa doğru geliyor, çünkü hatırladığım son şey araba kullanmaktı.

Ve tartışıyorlar.

Onun gözyaşları.

Ama çoğunlukla? Dünya büyük bir bulanıklığa önce bana söylediği son sözler.

"Direksiyon başında nöbet geçirdin," diye devam ediyor babam ama ben buna odaklanamıyorum.

gereken daha önemli şeyler var. "Bianca nerede?"

Yatakta doğruldum. "O iyi mi?"

Arabalar korku listesinde bir numara olduğuna göre, çok korkmuş olmalı.

Onu görmem gerek.

"O...uh-" Yüz ifadesi düştü. "Hâlâ ameliyatta."

Beynim geçici olarak bozulmuş olmalı çünkü buna bir anlam veremiyorum.

"Ameliyat mı?" Göğsümdeki şey -hayata döndürdüğü berbat organ- çılgınca atıyor. "İyileşecek, değil mi?"

Öyle olmak zorunda.

Eğer bir savaşçı varsa, bu kız tam bir savaşçı. Kaşlarını çatarak yatağımın yanına bir koltuk çekti ve oturdu. "Biz, yani Covingtonlar bir süre hiçbir şey bilmeyecek."

Jace ve Cole'u görmem gerek.

Lanet olsun.

Sadece kız kardeşleri arabadayken direksiyon başında nöbet geçirdiğimi değil, aynı zamanda bütün yaz onunla takıldığımı öğrendiklerinde çok kızacaklar.

Kimi kandırıyorum ki? *Bianca bir daha fazlası.*

Her iki durumda da bu haberi iyi karşılamayacaklar. Ancak, onların öfkesi şu anda endişelerimin en küçüğü. Onun hakkında konuşabileceğim bir doktor olmalı.

"Etrafta bir doktor ya da hemşire var mı? Ameliyatın nasıl geçtiğini bilmem gerek-"

"Oakley," diye tersledi babam, sözümü keserek. "Şu anda onlar için endişelenemeyiz."

koyduğu mesafeden hoşlanmıyorum.

Babam yıllardır Bay Covington'ın kişisel avukatı ve arkadaşıdır.

Öyle ki, evde yaptığı şakaya göre Covington'ın saçmalıkları kaçınılmaz olarak onun da saçmalıklarıydı.

Jace ve Cole benim en iyi arkadaşlarım, hatta kardeşlerim olduğu için *ben* de aynı şekilde hissediyorum.

Söylemeye gerek yok, ailelerimiz arasında aniden çizdiği bu çizgi bana pek iyi gelmiyor.

"Endişelenemeyiz de ne demek-"

"Meşe." Babam polis memurlarını işaret ediyor. "Ailemizin şu anda uğraşması gereken kendi sorunları var."

Aile kavramını kullanışına gülmek istiyorum.

Babama kızdığım, üvey annemle yattığım ve ona karşı bir şeyler hissettiğim günden beri onlardan biri olmadık...

Ama hamile kalmak için beni kullandığını öğrendim.

Ki öyle de yaptı.

Ta ki artık öyle olmayana

kadar. Bebeğimle birlikte.

Düşükten kısa bir süre sonra tekrar hamile kaldı... üvey kız kardeşimden.

Başından beri olması gerektiği gibi.

Ama bu benimle ilgili bir şey. Her zaman işleri berbat

ediyorum. Örnek mi? Şu anda olan şey.

Bakışlarımı memurlara çeviriyorum. "Neden onlar-"

Anasını siktiğimin bok çuvalları.

Eğer bir araba kazası olduysa, olay yerinde polisler vardı.

Bu da bagajımda on bin doların biraz üzerinde kokain ve eroin bulup el koydukları anlamına geliyor.

Şimdi babamın neden korktuğunu

biliyorum. Kahretsin, ben de

korkuyorum.

Babama bakıyorum, kendimi daha fazla suçlu duruma düşürmek istemediğim için konuşmaya korkuyorum.

Gerçi bu gülünç, çünkü boku yedim.

Çok boktan.

Sanki içimdeki mücadeleyi sezmiş gibi iki memura döndü. "Oğlumla bir dakika yalnız kalabilir miyim?"

deliymiş gibi bakıyorlar.

Memurlardan biri, "Bu kurallara aykırı," diye kesin bir dille ifade ediyor.

"Kuralların canı cehenneme," diye bağırıyor babam ama sesindeki korkunun kabadayılığının altından sızdığını duyabiliyorum.

Göğsüm sıkışıyor.

Ona yaptıklarımdan sonra babamın burada olmamak için her türlü hakkı var.

Ve yine de... burada. Boktan çocuğunun yanında duruyor.

Annemin asla olamadığı ebeveyn olmak.

Soğukkanlılığını toplayarak ayağa kalkar. "Beyler, bu odada pencere yok." Bileklerimdeki kelepçeleri işaret ediyor. "Ve yatağa sabitlendi." Gözlerinin içine bakıyor. "Hiçbir yere gitmiyor. Size söz veriyorum."

Reddetmelerini bekliyordum ama babam sandığımdan çok daha fazla saygı ve ilgi görüyor olmalı ki kabul ettiler.

"Beş dakika," diye homurdanıyor içlerinden biri kapıya yönelirken.

Kelleşen kafasındaki kısa, seyrek saç tellerini tutuyor,
Babamın yüzü kızarıyor. "Başın büyük , Oak."

Farkındayım.

"Biliyorum." İrkildim. Bu çok kötü. *Gerçekten çok kötü*. "Ne kadar bok?"

Parmaklarıyla bir şeyleri işaretlemeye başladı. "Başlangıç olarak, arabanızın bagajında yarım kilodan fazla kokain ve eroin ele geçirdiler." Bana ters ters baktı. "Kanınızdaki alkol oranı %0.08 çıktı. Bu da sınırın üzerinde-"

"Yasal limit," bitiriyorum.

Çünkü ... gerçekten geleni yapıyorum.

Açıkçası, daha yüksek olmamasına şaşırdım.

"Ayrıca vücudunuzda eser miktarda esrar ve kokain de buldular."

Hiç şaşırmadım.

"Seni ayıltmaya çalışıyordum-"

"Bu işe yaramadı amına koyayım," diye bağırıyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Özür dilerim."

Ancak özrümün uyuşturucu kullanmamla bir ilgisi yok. Çünkü sonunda gerçeği bildiğini biliyorum.

Yüzüne kazınmış o kadar çok acı var ki, o kadar çok hayal kırıklığı var ki, ona bakmak bile acı veriyor.

Sanki o da bana bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor. "En azından şimdi neden aniden taşındığını biliyorum."

Evet, çünkü artık aynada kendimle yüzleşemiyordum.

Bu da *kesinlikle onunla yüzleşemeyeceğim*
anlamına geliyor. "Baba-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye bağırıyor, sandalyenin arkasını öyle sıkı kavrıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Sana bir şey söylemem gerek." Yüz ifadesi kızgınlıktan umutsuzluğa dönüşüyor. "Çok ciddi bir şey."

Bu gece yaptığım boktan şeylerin listesi ve sevdiğim kızın hala ameliyatta olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bana söyleyeceği şeyin bundan daha *ciddi* olamayacağından eminim.

"Ne?"

Uzanıp omzumu sıktı. "Nöbet sırada direksiyonu karşı şeride kırdın ve başka bir arabaya çarptın."

Belli ki daha önce yanılmışım... Daha da ciddileşebilir.

Çok daha ciddi.

Tanrı'yla çok iyi bir ilişkim yok ama yine de sessizce dua ediyorum.

İkisi.

Birincisi Bianca'nın ameliyatını başarıyla atlatması için... ikincisi de diğer araçta kim varsa onun için.

daha fazla baskı uygulayarak yere bakıyor. "Diğer arabayı Hayley kullanıyordu."

Benim Beyin doldurur ile karışıklık.

"Hayley... benim eski kız arkadaşın Hayley?"

Bana ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet."

Göğsümde oluşan düğümü ovuyorum. Yaptığım korkunç hataların listesi her geçen dakika kabarıyor.

"Umarım yaralanmamıştır."

"Oak," diyor usulca, sanki sonraki kelimeleri söylemek ona acı veriyormuş gibi. "O başaramadı."

Midem bulanıyor ve oda eğiliyor.

Tabii ki, ben bir pisliğim - şimdiye kadar tanıdığım en büyük pislik - ama ben bir...

Lanet olsun.

Böyle bir şey olamaz.

"O öldü mü?" Bağırışım kulaklarımda çınlıyor, odayı bir tsunami gibi yıkıyor. "Onu ben mi öldürdüm?"

Babama bakıyorum, yalvarıyorum, sözlerini geri alması için *yalvarıyorum*.

Ama yapamaz.

Çünkü onu ben öldürdüm.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve kendimi sabitlemeye çalışarak nefes alıyorum. Ama işe yaramıyor.

Çünkü bundan kaçış yok. Yaptığım şeyi geri almak yok.

Suçluluk duygusu -yeterince pişmanlık duymadığım türden- göğsümü dolduruyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor babam, kollarını bana sararak. Benden neden özür dilediğini anlamıyorum.

Hepsi benim hatam. "Ben kil-"

Üstümdeki ışıklar titriyor ve kulaklarıma çok tanıdık gelen bulanık, vızıltılı bir ses doluyor.

"Epilepsisi var," diye bağırıyor babam ayak odaya hücum ederken. "Çıkarın şu lanet kelepçeleri."

Gözlerimi tavana dikiyorum, bir yorgunluk dalgası içime hücum ediyor.

Söylemek istediğim ve özür dilemek istediğim o kadar çok şey var ki ama yapamıyorum.

Çünkü hiçbir tövbe yeterli olmayacak. Sadece gözlerimi kapatmak istiyorum... sonsuza kadar uyumak.

Belki uyandığımda bunların hepsi bir rüya olur. Ya da *güzel* bir *kabus*.

Sikeyim. Onu görmeyi istiyorum.

Ona çok geç olmadan söylemem gereken sözleri söyle ve her şeyi berbat ettim.

Ona gerçek olduğunu söyle.

"Bu protokole aykırı," diyor bir adam.

"Protokolünü sikeyim." Babam başımı okşuyor, tıpkı çocukken kriz geçirdiğimde yaptığı gibi. "Bir şeyin . Sadece başka bir nöbet geçirdin."

Komik çünkü babam küçük boyuna rağmen mahkeme salonunda bir köpekbalığıdır - basit bir kapanış ifadesiyle hayatınızı mahvedecek bir canavar - ama derinlerde okyanus kadar büyük bir kalbi vardır.

Eskiden benimkinin ondan miras kaldığını düşünürdüm.

Ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum... çünkü kalbi olan insanlar öldürmez.

"O iyi mi?" diye tanıdık bir ses.

Dylan.

Yorgunluğumla savaşarak bakışlarımı tavandan ayırıyorum.

Kuzenimin mavi gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmiş, sanki ağlıyormuş gibi.

Muhtemelen yaptığım dağınıklık yüzünden.

Ağzımı açıyorum ama babam benden önce .

"Üzgünüm Dylan. Ama şu anda onu göremezsin."

Dylan ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Bunu anlıyorum," diyor babam. "Ama ziyaret sadece yakın aile içindir."

Dylan gözle görülür bir şekilde kırgın ve onu hiç suçlamıyorum. Babam ona karşı tam bir hödük gibi davranıyor.

"Ne oluyor baba?" Mırıldanıyorum. "Dylan aileden biri." Damar yoluma iğne yapan hemşireye bakıyorum, teknik olarak hasta ben olduğum için biraz sallanmasını umuyorum. "Kuzenimin kalmasını istiyorum." Başımı çevirip tekrar ona odaklanıyorum. "Bianca nasıl?"

Gözlerindeki tedirginlik titreşimini kaçırmıyorum. "Ameliyattan yeni çıktı-"

"Ona dışarı kadar eşlik edin," diye araya girdi babam. "*Şimdi*." "Hayır," diye kükrüyorum ama kimse beni dinlemiyor.

Memurlar onu kapıdan çıkarmaya başlarken "Dylan," diye bağırıyorum. Gözlerimiz birleştiğinde, "Ona yaşadığımız şeyin gerçek olduğunu söyle" diyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Onu sevdiğimi söyle-"

Ben cümlemi bitiremeden Dylan gözden kayboldu.

Öfkemi babama yönelttim. "Neden kalmasına izin vermiyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Çünkü sadakati Jace ve Coving- tons'a dayanıyor ve olası bir dava için daha fazla bilgi edinmek amacıyla bizi gözetlemesi riskini göze alamam." Geniş bir iç çekiş onu terk ediyor. "Hayley'nin ailesinin peşimize düşmesi için şimdiden hazırlık yapıyorum ve eğer Bianca başaramazsa-"

Acı göğsümde kıvılcımlar çıkarıyor, havai fişekler gibi içimde patlıyor. "Bianca yapmazsa ne demek istiyorsun-"

Ve aynen böyle, üstümdeki ışıklar titriyor, o yapışkan, uğultulu ses yine kulaklarımda yankılanıyor.

"Daha güçlü ilaç veremez misiniz?" diye homurdanıyor babam hemşireye. "Bu yedi saat içinde dördüncü ilacı."

Kümelenmem hemşirenin suçu değil.

Duygusal stres nöbetlerimi tetikleyen unsurlardan biri ve şu anda göğsümün çökmesini engelleyecek yeterli ilaç yok.

Hemşire serumumla oynayarak, "Oynuyoruz," diye cevap veriyor. "Oakley?" Bana sempatik bir gülümseme veriyor. Hizmet etmediğim bir gülümseme. "Dayanabiliyor musun?"

Zar zor.

"Teşekkür

ederim."

Boktan bir katile şefkat göstermek için iyi bir kalbe sahip olmak gerekir.

O kadar kendimde değilim ki sesim kulaklarım tarafından zar zor duyuluyor, ama sanırım beni duyuyor çünkü çıkışa yönelmeden önce bana küçük bir gülümseme daha veriyor.

O gittikten sonra babam bana "Bir saat içinde avukatınla görüşmem var" dedi.

Bu çok garip.

"Sen benim avukatım değil misin?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Bu bir çıkar çatışması ve onlara bize karşı kullanabilecekleri başka bir şey vermek istemiyorum." Yorgun bir nefes verir. "Anlaşma yapmak için elimden geleni ardıma koymayacağım ve her türlü yalakalığı yapacağım."

Göğsümdeki kaslar gerildi.

Ben lanet olası bir anlaşmayı hak etmiyorum.

"Baba-"

"Ama," diye araya giriyor, sesi yine o ciddi tonunu alıyor. "Bana kullanabileceğim bazı bilgiler vermeni istiyorum."

"Ne tür bilgiler?"

Gözleri hastane odasının diğer tarafındaki memurlarda geziniyor. "Oğlumla bir dakika daha görüşebilir miyim?" Tartışmak ister gibi baktıklarında baba ekliyor: "Söz veriyorum, bana iki dakika verirseniz gerçeği ondan öğreneceğim."

Benden *hangi* gerçeği öğreneceksin? O zaten her şeyi biliyor. "İki dakika," diye kabul ediyor içlerinden biri dışarı çıkmadan önce. "Ne-"

"Kimin için uyuşturucu satıyordun?"

Hayır, siktir et. Ben muhbir değilim.

"Kendim için."

Babam bunu yemedi. "Saçmalık. Karakoldaki arkadaşım arabandaki paketlerin hepsinin üzerinde benzersiz bir damga olduğunu söyledi. Yıllardır yakalamaya çalıştıkları bir çete reisine ait olan eşsiz bir damga."

Gülmek istiyorum çünkü Loki uyuşturucu oyununda tam olarak bir *kral* değil - henüz değil, en azından - ama akıllıca olanı yapıyorum ve

Ağzını kapat.

Kahverengi gözlerinde hayal kırıklığı titreşiyor. "Biliyor musun, bir kez olsun bana yalan söylemeyeceğini umuyordum."

Kısa süre önce karısını arkasından becerdiğimi öğrendiği düşünülürse, bu eleştirisi fazlasıyla haklı.

Ancak buna odaklanamıyorum çünkü parmağımı kapıyor.

Elimi geri çekmeye çalışıyorum ama hâlâ kelepçeliyim. "Ne oluyor lan?

-"

Parmağımın ucuyla artık çatlamış olan telefon ekranımdaki düğmeye basıyor.

Hücremi karıştırıp pislik ararken, "Lanet olsun baba, *dur*!" diye bağırıyorum.

Loki henüz Kingpin statüsünde olmayabilir, ama onu polislere ispiyonladığım için birinin beni vurmasından çekinmeyecektir.

Sonra tekrar... haklı olabilirdi.

Göze göz.

Telefonumu muzaffer bir edayla havaya kaldırıyor. "İhtiyacım olan tüm bilgileri aldım. Bu kadar yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim." Kapıya yönelirken kararlılık yüzünü aydınlatıyor. "Bana istediğin kadar kızabilirsin Oak, ama bir hapishane hücresinde çürüyüp gitmemen için ne gerekiyorsa yapacağım."

Bir hapishane hücresinde tam da hak ettiğim şey.

Mahkeme salonuna doğru yürürken içim içimi yiyor.

Babam endişemi sezmiş gibi, "Endişelenme. Loki'den vazgeçmen karşılığında çok iyi bir anlaşma yaptık."

Komik... çünkü kimseden vazgeçtiğimi ya da herhangi bir anlaşma yaptığımı hatırlamıyorum.

"Sarhoşken taksirle araçla adam öldürme," diye fısıldıyorum, daha önce bana söylediği şeyi tekrarlıyorum, bana *bazı torpiller* yaptığını ve bugün davaya girmemi söylediğinde.

"Bu doğru. Bu bir yalpalama, ama-" Babam gerçek avukatımı işaret ediyor. "Onları hafif bir suç için ikna ettik."

Avukatım sırtıma bir tokat attı. "*En fazla* altı ay ev hapsinde kalacaksın."

Tıpkı diğer zengin, beyaz, ayrıcalıklı ve bağlantıları olan çocuklar gibi.

Babam sırıttı. "İyi olacaksın. Zaman su gibi akıp geçecek."

Aman Tanrım.

Hayley'nin ailesinin harap olmasına şaşmamalı.

Sadece tek kızlarını öldürmekle kalmadım - ve sevdiğim kızı hafızasını kaybetmesine neden olan bir komaya soktum - en ufak bir ceza almadan çıkmak üzereyim.

Mahkeme salonunun kapısından içeri girerken boğazım düğümleniyor.

Bu hiç adil değil.

"Saygıdeğer Yargıç Gennett için herkes ayağa kalksın."

Avukatım konuşmaya başladığında kaslarım kilitleniyor ve yemek borumdan aşağıya doğru hastalıklı bir his kayıyor.

Mayıs ayında 21 yaşına girdi.

Asla anlayamadığım nedenlerden dolayı, Justin Bieber'ı mümkün olan en yüksek sesle dinlemeyi severdi ve her sabah kahvaltıda şekersiz Red Bull içerdi.

Patates kızartması en sevdiği yemekti ama kalçalarını şişmanlattığını iddia ettiği için sık sık yemezdi... ama öyle değildi.

Gömleğimin yakası boynumu çok sıkı sarıyor.

Altıncı ay dönümümüzde Sushi Sushi'de yediğimiz akşam yemeğinde beni sevdiğini söyledi.

Ama karşılık veremedim... çünkü bunu hissetmiyordum. Yine de, bunu yapacak birini bulmasını istedim. Ama asla bulamayacak.

Çünkü o öldü.

Ben burada bir mahkeme salonunda dururken... Özgürlüğe iki dakika.

Başımı eğdiğimde Hayley'nin anne ve babasını görüyorum. Odanın karşı tarafındaki bankın uzak bir köşesinde toplanmışlar, ellerinde kalan tek şeymiş gibi birbirlerine tutunuyorlar.

Çünkü öyleler.

Babası ağlamamak için elinden geleni yaparken, karısı sessizce bir mendile sarılıp hıçkırıyor.

Hayley asla üniversiteden mezun olamayacak ve hep hayal ettiği gibi veteriner olamayacak.

Annesi kızının düğününü planlamasına asla yardım etmeyecektir.

Ve babası kızını asla .

Çünkü bencilce onların yarattığı hayatı aldım.

Ve yakında, Hayley'nin ailesinin yanından geçip kendi ailemi yaşamaya devam edeceğim...

Kızları ise bir metre altında gömülü kaldı.

Bu durumda nasıl huzur bulabilirler ki? Çok kolay.

Bulamayacaklar.

"Bu vesileyle sizi altı ay ev hapsine mahkum ediyorum-"

"Hayır." Sesim mahkeme salonuna bir bomba gücüyle çarpıyor. "Ev hapsi istemiyorum."

Hayatımın yirmi bir yılını ya başkalarının temizlemesine izin verdiğim ya da kaçtığım pislikler yaratarak geçirdim.

Bu sefer değil.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor babam ama onu duymazdan geliyorum.

Yargıç gözlerini kırpıştırdı, şüphesiz benim patlamam karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. "Genç adam, anladığım kadarıyla altı suç için bir savunma anlaşması yapmışsınız-"

"İtiraf anlaşmasını siktir et."

Mahkeme salonundaki birkaç kişinin nefesi kesilir. Hayley'nin ailesi başlarını kaldırır.

"Affedersin, genç adam," dedi yargıç sertçe. "Bir kelime daha edersen seni mahkemeye itaatsizlikten tutuklarım."

Babam avukatıma, "Bir şeyler yap," diye tıslıyor.

Küçümseme yeterince uzun değil.

"Özür dilerim Sayın Yargıç," diye araya girdi avukatım. "Müvekkilim bir süreçten geçiyor-"

Tanrı aşkına.

"Ben bir şey yaşamıyorum," diye araya giriyorum. "Hayley'nin ailesi yaşıyor. Covington'lar da öyle."

Benim yüzümden.

Yargıç Gennett'in yüzüne şaşkınlık yayılır. "Genç adam, sana önerim-"

"Sarhoşken ihmalkarlıkla araçla adam öldürme... Suçlandığım şey bu, değil mi?"

Yargıç başını sallar. "Bu doğru."

"Bunun yerine beni cinayetle suçlayabilir misiniz?"

Çünkü onu ben öldürdüm.

"Oakley," diye tersliyor babam. "Konuşmayı kes. *Şimdi*."

Yargıcın ağzı açık kalır. "Bana öldürmeye niyetli olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır. Ben , ama-"

"Özür dilerim Sayın Yargıç, müvekkilim çok stres altında." Avukatım boğazını temizledi. "Sağlıklı düşünemiyor."

Yargıç gözlüklerini düzeltir. "Pekala, sakinleşmesi için onu stresten arındırmanın bir yolunu bulmanızı öneririm, yoksa onu mahkemeye itaatsizlikten tutuk*layacağım*."

Hızlı düşünerek beynimi yokluyorum ve avukatımın daha önce suçlamamla ilgili anlattığı gerçekleri hatırlıyorum. "Eğer beni cinayetle suçlamak mümkün değilse... bana yılı söyleyebilir misiniz?"

Yargıç iç çeker. "Genç adam-"

"Bakın, yargıç sizsiniz, değil mi? Bu da senin savunma anlaşmalarını geçersiz kılabileceğin ve mahkemenin belirli bir suçlama için izin verdiği cezayı verebileceğin anlamına geliyor." Avukat olmayabilirim ama bir avukatın çocuğu olmak bazı şeyleri bildiğim anlamına geliyor. "Son baktığımda benim suçum Kaliforniya eyaletinde bir yıl hapis cezasıyla cezalandırılabilirdi." Gözlerinin içine bakarken içim daralıyor. "Ve sizden beni o yıla mahkûm etmenizi istiyorum."

Fazla bir şey değil. Hâlâ bileğe bir tokat, ama Tanrım... bu *bir şey*.

"Oakley," diye tıslıyor babam, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesiliyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Yargıç tokmağını indirir. "Mahkemede düzen."

Babam bir keresinde bana bir erkeğin ağlamasının normal olduğu üç zaman olduğunu söylemişti.

Hayatınızın aşkı sizinle mihrapta buluşmak için koridorda yürüdüğünde.

Çocuğunuz ilk nefesini aldığında. Ve

ailenizi gömdüğünüzde.

Ama dördüncüden hiç bahsetmedi.

Senin olmayan bir hayatı almak.

Ve bu konuda o kadar suçlu hissediyorum ki, dünyadaki hiçbir uyuşturucu ya da alkol bu acıyı dindiremez.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, içim utançla çalkalanıyor. "Bana bir yıl ver. Kahretsin, bana *yüz* yıl ver."

Tokmağını tekrar indirdi. "Genç adam, sana defalarca sakin olmanı söyledim. Bu mahkeme salonu benim, senin değil." Bana bir bakış attı. "Bu vesileyle seni üç yüz yıl hapis cezasına çarptırıyorum.

Blackford Islah Merkezi'nde altmış beş gün." Polis üniforması giyen bir adama döner "Götürün onu."

Bileklerime kelepçeler takılırken Hayley'nin ailesiyle gözlerimi kilitliyorum. "Özür dilerim."

Çok üzgünüm.

Bölüm 1

BIANCA

Geçmiş...

"Annem odasından çıktı mı?"

"D Jace ağır bir nefes verir. "Hayır. O-" diye hayıflanır. "O hâlâ hasta."

İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Annemiz hasta değil.

En azından fiziksel olarak.

Hayır, sahip olduğu şey onu mutluluktan, kocasını bir eşten ve çocuklarını bir anneden mahrum bırakıyor.

Sahip olduğu şey saf kötülük.

Hastalığı anlamadığım bir şey ama keşke anlasaydım da ona nasıl yardım edebileceğimi bilseydim.

Yapmayı bildiğim tek şey onu sevmek.

Kitap çantamı yere atarak merdivenlerden yukarı koşuyorum.

"Bianca-" Jace azarlamaya başlıyor ama ben onu başından savıyorum.

Tam dört gündür yatak odasında.

Yeter artık.

Kapıyı çalıyorum, içeri girmeden önce yanıt bekleme zahmetine girmiyorum.

Her zamanki gibi, yorganın altında top gibi kıvrılmış.

Ama uyumuyor... Telefonunu tutuyor.

Şüphesiz, hâlâ bir iş gezisinde olan babamın aramasını bekliyordur.

Ne zaman çalsa, güneş gibi canlanırdı.

Sanki onun sesi tüm acılarına çare olacakmış gibi.

Ayakkabılarımı çıkarıp onunla birlikte yatağa girdim.

Kimsenin yok edemeyeceği kopmaz bir bağımız var ve o acı çektiğinde ben de acı çekiyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum, kolumu ona dolayarak.

Başını hafifçe kaldırarak bana küçük bir gülümseme veriyor. "Okuldan eve döndüğünü bilmiyordum."

Bu beni şaşırtmadı. Bu *hastalık* ne zaman ortaya çıksa, tüm zaman kavramını kaybediyor gibi görünüyor.

Parmağımı burnunun kıvrımında gezdiriyorum.

Annem hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

Ve en üzücüsü.

"Bianca." Elimi iterek gülüyor. "Gıdıklandım."

Öyle değil. Sadece burnundaki şişliğe dikkat çekmemden nefret ediyor.

Bununla birlikte, kusurluluk onun en sevdiğim özelliği. *Bu onu gerçek kılıyor*.

"Sana biraz yemek getirmemi ister misin?"

"Hayır, bebeğim. Ben böyle iyiyim."

Kalbim sıkışıyor. "Oh."

Hastayken neredeyse hiç yemek yemez.

Parmağımla kaşının kavisini çiziyorum ve hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak burnundaki şişliği öpüyorum.

Bu sadece onun daha kötü hissetmesine neden olur.

yataktan kalktım. "Bırakayım da biraz uyu."

Tam uzaklaşmak üzereydim ki kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Günün nasıl geçti?"

"İyi," diye yalan söyledim.

"," diye ısrar ediyor. "Bana gerçeği söyle."

Nedense kadın saçmaladığımı her zaman anlıyor. "Teneffüste Julianna balerin olmak için çok çirkin olduğumu söyledi ve herkes güldü."

Julianna popüler...ve kötü.

Ve ne yazık ki benim için, onun hedefiyim.

Annem, eğri büğrü çıkan dişler ve kıvırcık bir saç yığınını içeren korkunç bir *dönem* olan bu *garip dönemimin* uzun sürmeyeceğine yemin ediyor ama ben o kadar emin değilim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Onu dinleme. Sen çok güzelsin."

"Kendimi güzel hissetmiyorum."

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. "Sana daha önce de söyledim. Yaşadığın şey sonsuza dek sürmeyecek. Ben de garip bir dönemden geçtim. Ama sonra-"

"Ama sonra çok güzel oldun, herkes seni sevdi ve ünlü bir aktris oldun." Sinirlenerek halıya bakıyorum. "Ya bu benim başıma gelmezse? Ya sonsuza kadar çirkin kalırsam ve-" "Bebeğim, sen çirkin değilsin. Julianna sadece biraz-"

cümlesini bitirmeden önce kendini tutuyor. "Ne yazık ki dünyada tonlarca Julianna var. Ama böyle biriyle çıkmanın en iyi yolu ona bunun sizi rahatsız etmediğini göstermektir."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Bu kız hayatımı mahvediyor. "Denemeye hazırım anne."

Denedim ve başarısız oldum.

Ve her geçen gün, ön eğilimlerin acıtmaması daha da zorlaşıyor.

Gözle görülür bir şekilde sinirli, şakaklarını ovuşturuyor. "Peki, tamam. Bir sır öğrenmek ister ?"

Ona başımı salladım. Bana vereceği her tavsiyeyi kabul edeceğim.

"Julianna sana sataşmayı bırakmayacak çünkü o bir zorba. zayıf olarak algıladıklarını seçmeyi seviyor."

Ahh. "Ben zayıf değilim. Onu nasıl durdurabilirim?"

İç çekerek gözlerini kapatıyor. "Bunun için resmen yılın en kötü annesi ödülünü alıyorum."

"anne," diye bastırıyorum. "Anlat bana."

Uzun bir iç çekiş daha. "Eğer bir zorbayı geri adım attırmak istiyorsan, onu kendi oyununda yenmelisin. Eğer seninle dalga geçerse, *sen* de onunla dalga geç ve herkesin önünde onun güvensizliğini ortaya çıkar."

"Nasıl?"

"Herkesin kendine güvensizliği vardır, bebeğim. Birini yeterince uzun süre incelersen, onunkinin ne olduğunu anlarsın."

Bunu bir an düşündüm ve bir şeyler olabileceğini fark ettim. "Herkesin ona ne kadar gösterişli olduğunu ve balede ne kadar iyi olduğunu söylemesi hoşuna gidiyor... öyle olmasa bile." Dudaklarımı bükerek kollarımı kavuşturuyorum. "Ben ondan *çok* daha iyi bir dansçıyım."

Bale yapmıyor olabilirim ama serçe parmağımda Juliana'nın tüm vücudunda olduğundan daha fazla ritim var.

Komodinden tarağı alıp, saçımı tarayabilmesi için önüne oturmamı işaret ediyor. "O zaman sanırım seni bale kurslarına yazdırmamız, sana en şirin kostümleri almamız ve o velede sözlerini yedirmemiz gerekecek."

Umut göğsümde dalgalanıyor. "Gerçekten mi?"

Saçımı üç parçaya ayırıyor ve Fransız örgüsü yapmaya başlıyor. "Yarın okuldayken seni derslere kaydettirebilirim ve bu Cumartesi ayakkabı ve mayo alışverişine çıkabiliriz."

"Söz veriyor musun?" Bileğimdeki saç bağını ona kuşkuyla soruyorum.

Bazen bir şeyler yapacağını söylüyor ama hastalığı nedeniyle bunu gerçekleştiremiyordu.

Ancak verdiği hiçbir sözü tutmadı.

Onun için çok değerliydiler.

Yanağımdan öpüyor. "Söz veriyorum."

İstesem de yüzümdeki gülümsemeyi silemezdim. "Sen *gelmiş* geçmiş en iyi annesin."

Örgümün ucundaki saç bağını sabitliyor. "Çünkü sen *gelmiş* geçmiş en iyi kızsın."

Telefonunu kontrol ettiğinde kaşları çatılıyor. "Hala babamın aramasını mı bekliyorsun?"

O hüzün yine geri geldi. "Evet." "Onu gerçekten özlüyorsun, ha?"

Annemle babamın bir peri masalına rakip olabilecek bir aşk hikayesi vardı.

Annem Hindistan'da ünlü bir Bollywood oyuncusu olarak çalışıyordu, babam da babasıyla birlikte bir iş gezisi için oraya gitmişti.

Bir gece bir restoranda otururlarken, adam kaldırıp karşısındaki masaya baktı.

İlk görüşte aşktı... için de.

Birkaç gün sonra annem uzun süreli erkek arkadaşını terk etti, babama aşık oldu ve kariyerini geride bırakarak Amerika'ya taşındı ve onunla evlendi.

Ne yazık ki bu ani evlilik ailesiyle arasında bazı gerginlikler yarattı.

Düğünden beri onları görmedi ve bir sebepten dolayı babam onları ziyaret etmemizi yasakladı.

Kaşları derinleşiyor. "Bana asla aşık olmayacağına söz ver."

Annemle babamın kendi sorunları var ve bazen annem bana hiç mantıklı gelmeyen şeyler söylüyor. *Erkekler zehirliydi, ve sen*

Onlar seni *yok etmeden önce onları yok . Ama* içten içe babamı sevdiğini biliyorum.

Ancak, onun yeni şeyi bana asla aşık olmayacağıma dair söz verdiriyor.

"Neden?"

Genelde onu rahatlatır ve ne isterse yapacağıma söz verirdim ama merak etmeye başladım.

Her masalda aşk dünyanın en güzel duygusuymuş gibi anlatılırdı. Annemin neden bunu yaşamamı istemediğini anlamıyorum.

Dizlerini göğsüne çekerek fısıldıyor: "Benim yaptığım hataları yapmanı istemiyorum."

"Ne hatası-" Aklıma geldikçe midem düğümleniyor. "Ben bir hata mıyım? Jace, Cole ve Liam-"

"Hayır," diye hemen beni temin ediyor. "Sen ve kardeşlerin *en iyisisiniz*.

gelen şeyler."

Bu rahatlatıcı... bir . "O zaman aşık olmak neden bu kadar kötü?"

"Aşık olmak kötü değildir. Önemli olan *kime* aşık olduğundur."

"Anlamıyorum."

"Şimdi değilsin, ama bir gün olacaksın." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Aşk birine seni kırma gücü verir... ve eğer yanlış adama bu gücü verirsen... kalbini paramparça eder ve seni mahveder."

Vay be. Kulağa pek hoş gelmiyor. "Bunu sana babam mı yaptı?"

Her zaman işle meşgul olduğu için pek sık eve gelmezdi, ama zaman kapıdan içeri girse yanında mutlaka bir demet gül olurdu.

Ve ona her *zaman* tüm dünyasıymış gibi baktı.

Panik göğsümü tırmalıyor. Annemle babamın boşanmasını istemiyorum.

Megan Frank'in ailesi geçen yıl bunu yapmıştı ve o bunun en kötüsü olduğunu söylemişti. "Babam seni seviyor-"

"Öyle olduğunu biliyorum." "O zaman-"

Telefonunun çalma sesi kesti.

Anında yüzü canlandı. "Bunu almalıyım." Yüzümdeki tedirgin ifadeyi fark etmiş olmalı ki ekliyor: "Her şey yolunda bebeğim. *Söz veriyorum*."

Telefonunu açtığında göğsümden bir ağırlık kalkıyor.

"Alo, aşkım."

Yataktan kalkıp kapıya doğru koşuyorum ve babamla onu biraz yalnız bırakıyorum.

Bölüm 2

BIANCA

"P"*Bana asla aşık olmayacağını söyle*."

Nişan yüzüğüme bakarken annemin sözleri kafamın içinde yankılanıyor.

Sekiz aydan fazladır *böyle* bir anım olmamıştı.

Gelinlikleri ilk kez deneyeceğim gün bir tane olması garip.

Neredeyse kötü bir alamet gibi.

Hayır.

Bu düşünceyi kök salıp iltihaplanmaya vakit bulamadan durduruyorum. Ben Stone'u seviyorum, o da beni seviyor.

için mükemmeliz.

Herkes öyle düşünüyor... kardeşlerim bile.

Bu da bir şey ifade ediyor çünkü eskiden onu küçümsüyorlardı.

Derin bir nefes alarak yatağımdan kalktım ve odanın uzak köşesindeki küçük masaya doğru yürüdüm.

Duke's Heart'taki yatakhane konusunda şansım yaver gitti ve kampüsteki tek kişilik yatakhane odalarından birini kapmayı başardım.

Tabii ki, gelecek yıl evlendikten ve Stone'un dairesine taşındıktan sonra her şey değişecek... annesiyle birlikte.

Sırt çantamı alırken ciğerlerime bir nefes daha çekiyorum.

Üniversitedeki ikinci dönemimin ilk günü ve derse geç kalmak istemiyorum.

Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki nişan yüzüğümün parıltısı gözüme çarptı.

Basit bir altın yüzük ve aynı derecede , küçük bir pırlanta. Stone bana tıp fakültesinden mezun olduktan sonra daha büyük bir pırlantaya geçebileceğimizi söyledi ama ben ona zahmet etmemesini söyledim.

Yüzüğümü seviyorum.

Onu daha da çok seviyorum.

Titreyen parmaklarımla cep telefonumu kulağıma götürüyorum. "Lüks Gelin, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye cevap veriyor kadın.

Konuşmadan önce boğazımı temizliyorum. "Merhaba, benim adım Bianca Cov- ington. Bugün gelinlik denemek için bir randevum var."

"Ah, evet. Seni beş-on beşe ayarladım."

Yutkunuyorum. "Yeniden planlamamın bir yolu var mı? Bir işim çıktı."

"Elbette, tatlım. Ne zaman gelmek istediğinizi biliyor musunuz? Bu hafta içinde bir açılışım var ve önümüzdeki Salı bir tane daha-"

"Bundan daha sonra bir şey var mı?" Kendimi yakalamadan önce ağzımdan kaçırdım. "Gelecek aya ne dersin?"

"Elbette. Sizi yirmi beş Şubat için programlayabiliriz. On beş hala uygun mu?"

"Evet, çok teşekkürler," diyorum telefonu kapatmadan önce. Stone'u seviyorum... Gerçekten seviyorum.

Keşke parmağıma yüzüğü taktığı ve evet dediğim an nedenini bilseydim.

boynuma bir geçirilmiş hissettim.

Bölüm 3

OAKLEY

J*Sadece bir yudum*. Kafamın içindeki ses ısrar ediyor. *Küçük bir yudumun kimseye zararı olmaz*.

Minibarın kapısını çarparak yatağıma doğru yürüyorum ve AA toplantılarında duyduklarımı hatırlıyorum

Yakın zamanda katılmaya başladım.

Bir yudum birkaç yuduma, birkaç yudum da dolu bir bardağa yol açar...

Bu da bir zamanlar değer verdiğim masum bir kızı öldürmeme ve hala sevdiğim kızın hayatını mahvetmeme neden oldu.

Bir iniltiyi bastırarak yatağa uzandım.

Buradan siktir olup *gitmem lazım.*

Neredeyse üç hafta önce hapisten ve o zamandan beri bu otel odasında tıkılıp kaldım - babam sağ olsun.

Daha doğrusu *Crystal*.

O ve babam kötü bir boşanma sürecinden geçiyorlar ve Clarissa Jasmine'in velayeti için savaşıyorlar - ya da ona C.J. demeyi seviyorum çünkü gerçek adı sadece boktan bir isim değil, aynı zamanda ağız dolusu.

Serbest bırakıldıktan sonra babamla kalmam gerekiyordu ama Crystal eski bir mahkûmun çocuğunun yakınında olmasına çok kızdı.

Babam C.J.'in tam velayetini istediği için korktu. Ergo, burada kapana kısıldım.

Lanet olası pencereden sürünerek çıkmayı düşünüyorum çünkü lanet olası akıl sağlığımdan geriye kalanları da kaybediyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, kapının mandalının açıldığını duyuyorum. Bir dakika sonra babam elinde hediyelerle içeri girdi.

"Tamam," diyor, elindeki iki kâğıt torbayı göstererek. "Size sakız ve yağ getirdim."

Şükürler olsun. Tam zamanında.

Doğruyu söylemek gerekirse, hapisten çıktıktan sonra bu maddeye dokunmaya hiç niyetim yoktu, ancak CBD, nöbetlerimi azaltmaya yardımcı olan ve bana bir sürü boktan yan etki vermeyen bulduğum tek şey.

Neyse ki doktorum kabul etti ve bana tıbbi marihu- na kartı verdi.

Ne yazık ki babam dispansere tek başıma gitmem konusunda bana güvenmedi ve artık Kaliforniya'da yasal olduğu için benim yerime gitti.

"Bir sakız alacağım."

Paketi açıyor. "Sadece bir tane, Oak."

"Biliyorum, baba."

Bana bir bakış attı. "Ben ciddiyim. Bunu sadece doktorun kabul ettiği için yapıyorum-"

"Anladım," diyerek elindeki sakızı koparıyorum.

Neredeyse hemen suçluluk duygusu başlıyor. Babam benim için çok şey yaptı ve ben bir pislik gibi davranıyorum.

"C.J. nasıl?"

Bu onun yüzüne bir gülümseme yerleştirir. "O iyi." Gülümsemesi büyür. "O çok akıllı. Bu sabah onu kreşe bıraktığımda ABC'sini ezbere okudu."

Zekasını kesinlikle babamızdan almış.

Aynı şeyi *söyleyememem çok kötü.*

Ondan bana miras kalan tek şey Jack Daniels'a olan düşkünlüğüydü.

"Bu harika."

"Evet, şu Bebek Einstein şeyini yapıyor Crystal-" Cümlesinin ortasında durdu, tıpkı benim yanımda onun adını andığında her zaman yaptığı gibi.

Yine de her şeyi bu kadar karmaşık hale getirdiğim için kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Gerçi babam bunun için beni hiç suçlamıyor. Bütün öfkesini Crystal'dan çıkarmakla meşgul.

Ona neden ben değil de o diye sorduğumda, yetişkin olanın o, çocuk olanın ise ben olduğumu söyledi.

Çocuk sayılmayacağımı, ilk hareketi yapanın ben olduğumu ve onun da benden nefret etmeye hakkı olduğunu belirttiğimde, benden asla nefret edemeyeceğini çünkü onun çocuğu olduğumu söyledi.

Bu nedenle sevgisi koşulsuzdu.

Ne kadar boktan olursam olayım.

Boğazını temizleyerek konuyu değiştiriyor. "Bakalım gizlice C.J. daha sonra tekrar uğrar, böylece onu görebilirsin." "Bu hoşuma gider."

Elbette, Cheerios'unu avuç avuç ağzıma sokmayı seviyor ve ne zaman dikkatimi çekmek istese yanaklarımı tutma alışkanlığı var, ama onu görmek - bir seferde birkaç dakika bile olsa - yüzümde bir gülümseme yaratmayı asla başaramıyor.

"İş arama nasıl gidiyor?" Babam karşımdaki sandalyeye oturup soruyor.

"Başvurduğum son üç iş beni geri çevirdi."

Tıpkı ilk üçü gibi.

Belli *ki hapisten yeni çıkmış olmak* özgeçmişte berbat görünüyor.

İkinci kese kağıdını karıştırarak bana bir fast-food burg- er fırlattı. "İyi haberlerim var."

Kaşlarımı kaldırarak hamburgerimi açtım. "Ne?"

"Duke's Heart'ta temizlik müdürü olan eski müşterilerimden birine rastladım ve tam zamanlı birini işe almak istediğini söyledi." Kendi hamburgerinden bir ısırık alıyor. "Oğlumun iş aradığından , açık olan hademe pozisyonu için seninle mülakat yapabilmesi için bugün uğramanı söyledi."

Hamburgerimi bıraktım. "Kapıcı mı?"

Gösteriş meraklısı bir hödük değilim ama *bekçilik sanatı*, içinde yer almayı hayal ettiğim bir şey değil.

Duke'un Kalbi'nin olmak istediğim bir yer olmadığından bahsetmiyorum bile.

Onun olduğu yer.

Düzeltiyorum, bulundukları yer.

Ağzını bir peçeteyle siliyor. "Şatafatlı ve göz alıcı olmayabilir ama iş iştir-"

"Biliyorum," diyorum hemen, çünkü o haklı ve teklifi geri çevirmek aptallık olur. Ayrıca, kampüs çok büyük, bu yüzden onunla karşılaşacağımdan şüpheliyim. "Saat kaçta orada olmamı istiyor?"

"On iki." Saatine bakıyor. "Bu da hazırlanmak için otuz dakikan olduğu anlamına geliyor, hamburgerini bitir ve duşa gir."

Bir ısırık aldım ve yuttum. "Baba?"

"Evet?"

"Teşekkürler."

"Henüz bana teşekkür etme, işi almak sana bağlı."

Biliyorum.

Sodasından bir yudum alır. "Sana bir daire de almış olabilirim."

Bu benim için yeni bir haber. "Yaptın mı?"

"Çok heyecanlanmayın, gösterişli bir şey değil. Şehrin öbür ucunda bir stüdyo sadece... ama bu da bir şeydir." Ağzına patates kızartması tıkıştırıyor. "Depozitoyu ve ilk ayın kirasını ödedim bile. Yarın taşınabilirsin."

Göğsümde garip bir his yayılıyor. Bu tür şeylerde hiç iyi olmadım ama ona cidden borçluyum.

"Baba?"

Bakışlarını kaçırıyor. "Biliyorum, Oak."

Babam sadece işleri batırdığımda kıçımı kurtarmakla ve sonrasında hayatımı toparlamakla kalmıyor, beni bu konuda nazik davranmak zorunda kalmaktan da kurtarıyor.

"Seni incittiğim için özür dilerim."

Zar zor bir fısıltı ama duyduğunu biliyorum çünkü boğazını temizliyor. "Konuşmamız gereken bir şey daha var."

"O da ne?"

Yüz ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Bir yıldır nöbet geçirmiyorsun."

"Ve?"

Nefes nefese kaldı. "Ehliyetinizi geri vermeleri için daha altmış gününüz var ama işe gidip gelebilmeniz için zorlayıcı bir ehliyet başvurusunda bulunabiliriz."

"İlgilenmiyorum," dedim .

Tekrar direksiyon başına geçmeye hiç niyetim yok.

Çünkü en son sürdüğümde.

Birini öldürdüm.

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Eğer bu işi alırsan, güvenilir bir ulaşım aracına ihtiyacın olacak."

"Otobüse bineceğim."

Onları her gün AA toplantılarıma götürüyorum, bir tanesini işe götürüp getirmemem için hiçbir neden göremiyorum.

"Birini kaçırırsanız, bir sabah geç uyanırsanız veya herhangi bir nedenle çalışmayı durdururlarsa ne olur?"

Bir şişe su içiyorum ve ayağa kalkıyorum. " sonrakini bekleyeceğim."

"Ya gece vardiyasında çalışmak zorunda kalırsan? Bu şehirde otobüsler yediden sonra çalışmıyor."

Kahretsin. . "Ben yürüyeceğim."

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Tek 10 mil." Omuz silkiyorum. "Uber'e binerim."

"Kiranızı ve yemeğinizi zar zor karşılayacak kadar kazanacaksınız. Günde iki kez Uber'e binmek pahalıya patlar." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Korktuğunu biliyorum. Anlıyorum. Ama bir tür uzlaşma olmalı-"

"Uzlaşmak mı? Hayley *öldü*, baba."

"Biliyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Ve bu ne kadar korkunç da, bir hata yaptın diye kendini cezalandırmaya devam edemezsin. Hayatın hala devam ediyor."

.

Yine de ondan bunu nasıl bekleyebilirim ki? Birini öldüren o değil. "Baba-"

"Lanet olsun." Burun delikleri nefes alırken alevlendi. "Dışarı çıktığından beri senden hiçbir şey istemedim. Ama bunu yapmana ihtiyacım var. Kendin için değilse bile, benim için."

"Neden? Neden benim araba kullanmam senin için bu kadar önemli?"

"Çünkü kendini cezalandırmaya devam etmeni istemiyorum," bağırıyor. "Hayley o gün öldü... ama sen de öldün."

Haksız değil.

Katil olduğum gün parti sona erdi.

Eskiden şakalaşan, sigara içen ve hayatı dolu dolu yaşarken sorunlarını bir kenara bırakan Oakley çoktan gitmiştir.

Onun yerinde pişmanlık içinde boğulan bir adam var.

Çünkü bunu hak ediyorum.

Babam haklı. Benden fazla bir şey istemedi... ya da herhangi bir şey, bu konuda.

Ancak, tekrar bir arabanın direksiyonuna geçme düşüncesi pek de içime sinen bir şey değil.

Tedirgin bir şekilde elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu görüşmeyi şimdilik rafa kaldırabilir miyiz? Böylece bu mülakatı geçebilir ve bir iş bulabilirim."

İçindeki avukatın biraz daha tartışmak istediğini söyleyebilirim, ama içindeki fa- ther vazgeçiyor. "Peki."

"Merhaba." Elimi uzattım. "Ben Oakley. Wayne Zelenka'nın oğluyum. Röportaj için buradayım."

Kendini tanıtma ya da elimi sıkma zahmetine bile girmeyen yaşlı adam, üzerinde *bakım* yazan bir ofise doğru onu takip etmemi işaret ediyor. "Paspas kullanmayı biliyor musun?"

"Sanırım idare edebilirim."

Bana koyu gri bir tulum fırlattı. "Bunu giy. Gelecek hafta sana süslü bir yaka kartı alacağım."

Göz kırpıyorum. "Bu işi aldığım anlamına mı geliyor?"

"Duruma göre değişir." Ağzına bir kürdan sokuyor. "Bugün başlayabilir misin?"

Bir ayı ormana sıçar mı?

"Evet."

Elime bir paspas tutuşturdu. "Vardiyan sekizde bitiyor ama öğle tatilini üç buçukta yapabilirsin." Gözlerini kısıyor. "İki kuralım var, evlat."

"O da ne?"

"Benden çalma ve geç gelme." Tulumumu giymeye başladım. "Anladım."

Bölüm 4

BIANCA

"Hey, sen." Stone onu sınıfımın dışında gördüğümde beni selamlıyor.

Geçen dönem de aynı şekilde derslere ara vermiştik. Birlikte öğle yemeği yiyebilirdik, ama bu dönem programlarımız tamamen zıt, bu yüzden ben tek başıma öğle yemeği yemeden ve o başka bir sınıfa gitmeden önce arayı kapatmak için sadece birkaç dakikamız var.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Günün nasıl geçiyor?"

"Güzel." Bir kolunu belime dolayarak beni bir öpücük için daha kendine çekiyor. "Daha sonra gelinlik seçeceğin için heyecanlı mısın?"

Suçluluk duygusu karnıma yumruk gibi iniyor, ama ona, alınmadan ve çılgına dönmeden, aniden korkmama neden olan anıyı anlatmamın hiçbir yolu yok.

Ben de onun duygularını incitmemek için yalan söyledim.

Ve bir tartışma.

"Bu konuda." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Gelinlik butiği beni aradı ve yanlışlıkla fazla rezervasyon yaptıklarını söyledi. Beni en erken yirmi beş Şubat'ta alabileceklerini söylediler."

"Önemli bir değil. Ağustos'a kadar evlenmeyeceğiz, yani elbise seçmek için hâlâ bolca vaktin var." Saatine bakarak bir küfür mırıldandı. "Kısa kesmek istemem Bourne ama gitmem gerek. Derse geç kalıyorum."

"Seni seviyorum-" Ona söylemeye başladım ama o çoktan uzaklaşmıştı.

Ona doğru bir bakış daha attıktan sonra kafeteryaya doğru yürümeye başlıyorum.

Kampüs çok büyük, ancak burada servis ettikleri yiyecekler uzun yürüyüşe ve beklemeye değer.

Genelde hindi pastırmalı kulüp sandviçime sadık kalırım, ancak bugün biraz daha sağlıklı bir şey arzuluyorum, bu yüzden elmalı ve sebzeli bir dürüm tercih ediyorum.

Yemeğimi alıp ödememi yaptıktan sonra en sevdiğim yere doğru yola çıktım.

Göl.

Kampüste bir tane olduğunu öğrendiğimde şaşırmıştım, ancak tüm binalardan uzakta yer alan bu küçük sakin cennet parçasını keşfettiğimde aşık oldum.

Genelde buraya Stone'la gelirdim ama yeni programımız değiştiği için tek başımayım.

Görünüşe göre öyle değil çünkü adamın biri bankımda oturmuş sandviç yiyor.

Evet, bankın kamu malı olduğunu biliyorum ama burayı kendi yerim olarak görmeye başladım.

Her şeyden uzaklaşabildiğim ve kafamı boşaltabildiğim sessiz bir yer.

Stone, tıp fakültesinin ne kadar zor olduğunu ve hiç vakti olmadığını anlatıp duruyordu.

Sinirli bir homurdanmayı bastırarak tepeden aşağı iniyor ve adamın yanına doğru yürüyorum. Yanında boş bir yer var, bu yüzden bankı benimle paylaşmakta sorun yaşamayacaktır.

"Sakıncası yoksa-"

O ortaya çıktığı anda sözlerim bir kenara düşüyor.

Gri bir tulum giyiyor ama uzun ve zayıf bedenini kaplayan kasları gizlemek için pek bir şey yapmıyor. Onun geri kalanını gördüğümde nefesim kesiliyor. Belirgin elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla yüzü kusursuz olmakla kalmıyor, yontulmuş çene çizgisi boyunca saçlarıyla aynı tonda koyu sarı saçlarını da sallıyor.

Tipik bir Kaliforniyalı sörfçü gibi göründüğünü söyleyebilirim, ama bundan çok daha ateşli - görünüşüne odaklandığımdan değil, çünkü aşık olduğum bir nişanlım var.

Gözlerimi kaçırmalıyım çünkü neredeyse aval aval bakıyorum ama gözleri beni esir alıyor. Gözleri muhteşem bir mavi tonuna sahip; ancak içlerinde gizlenen kargaşa beni suskunlaştırıyor.

Yalnız görünüyor. *Sefil,* aslında. Sanki
bir arkadaşa ihtiyacı varmış gibi.

Bu düşünce beni zorlarken, kelimelerimi buluyorum. "Buraya oturabilir miyim?"

Boş gölün etrafına şaşkınlıkla bakarken yüzüne bir duygu kasırgası yayılıyor, sanki kendisine kazık atıldığını düşünüyor.

Durum ne olursa olsun, beni etrafında istemediği açık. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, gideceğim-"

"Kal."

Basit, tek bir kelime bir yalvarış gibi çıkıyor.

Sanki bana ihtiyacı varmış gibi.

Ben de öyle yapıyorum.

Ancak, onunla sohbet etmeye çalışmak zor, çünkü bundan sonra sessizleşiyor.

Bu da demek oluyor ki bütün konuşma bana kaldı.

Harika. "Buraya kimsenin gelmemesi çok çılgınca."

Yine de cazibenin bir parçası da bu. Kampüste öğrencilerle ve birbirleriyle konuşan iğrenç insanlarla dolu olmayan tek yer burası.

Dünya çok gürültülü olduğunda kendi düşüncelerimi duyabildiğim tek yer.

"Nişanlım Stone geçen dönem bana bu yerden bahsetmişti," diye devam ediyorum. "İnsanların arasında olmaktan pek hoşlanmadığı için öğle yemeğini burada yememizi önerdi."

Şimdi fark ediyorum ki bu garip çünkü o bir doktor olacak. *İnsanlarla iletişim kurmak bir tür gereklilik*.

"Bu dönem programı değişti, o yüzden birbirimizi eskisi kadar göremiyoruz," diye açıklıyorum. "Tıp öncesi programında. Onun için işler biraz yoğun."

Yeni arkadaşıma tekrar baktığımda gözlerindeki o kargaşa geri geldi ama sessizliğini koruyor.

Tuhaf.

Nişan yüzüğümle oynuyorum. "Ağustos'ta evlenmem gerekiyordu." Gafımı yakaladığımda zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum. "Yani, Ağustos'ta evleniyorum."

Tam olarak on sekiz Ağustos.

Kazamdan tam iki yıl sonra.

Tarihi Stone seçti. Bizi bir araya getirdiği için bu trajediyi olumlu bir şeye dönüştürmemiz gerektiğini söyledi.

Adam bana bakıyor, dikkatle beni inceliyor. Ne gördüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama bakışlarını göle odaklanmadan önce kaşlarını çattı.

"Evli misin?" Soruyorum ama sonra bunun aptalca bir soru olduğunu fark ediyorum çünkü benden çok daha yaşlı olamaz ve alyans takmıyor.

Gözlerini gölden ayırmadan başını sallar.

"Bu kadar genç yaşta evlenmeyi hiç planlamamıştım," diye itiraf ediyorum çünkü garip bir nedenden ötürü çenemi tutamıyorum.

"Aslında," diye düzeltiyorum. "Planlarımın ne olduğundan pek emin değilim çünkü bir araba kazası geçirdim ve retrograd amnezi denen bir şeyim var."

Yanımda, sertleşti.

"Biliyorum," diye devam ediyorum. "Kulağa büyük bir olaymış gibi geliyor ama bilmiyorum. Bence bu bir lütuftu çünkü eski ben gerçekten boktan, berbat bir insandı."

"Sana bunu söyleten nedir?" diye sorar beklenmedik bir şekilde. "Kim olduğunu hatırlayamıyorsan, eskiden nasıl bir insan olduğunu ya da seni bu hale neyin getirmiş olabileceğini nereden biliyorsun?"

Bir an için bunu düşündüm ve haklı olabileceğini fark ettim.

Eğer eski halime dair birkaç anım olmasaydı.

"Pek sık olmuyor ama bazen böyle küçük anılarım canlanıyor. Kim olduğuma dair ufak tefek şeyler... ama bütün bir resim oluşturacak kadar değil."

Bana korkunç bir olduğumu söyleyecek kadar.

"Bir tür yapboz gibi," diye fısıldıyorum. "Bir sürü eksik parçası olan kırık bir yapboz."

Bu da *bir daha asla bütün olamayacağım anlamına geliyor.*

Bu beni rahatsız etmesi gereken bir şey ama bunu kabullenmeyi öğrendim.

Köşemde harika insanların olduğu harika bir hayatım var.

Beni seven iki erkek kardeş, daha iyi bir ebeveyn olmaya çalışan bir baba, arkadaştan çok kardeş gibi hissettiren Dylan ve Sawyer...

Ve beni soluduğu havadan daha çok seven bir nişanlı.

Ancak küçük bir parçamın büyük bir şeyin eksik olduğunu hissetmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Kalbimin önemli bir parçası sonsuza dek gitti.

Ve eğer kendime karşı dürüst olursam... onu bir daha asla bulamayacağımdan çok korkuyorum.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandığında utançtan kızarıyorum.

Şu anda neden bu kadar dramatik davrandığımı ve ağladığımı bile bilmiyorum. Aslında tüm bunları rastgele bir adam yerine psikiyatristim Dr. Wilson'a söylemem gerekirdi.

Ama yapmayacağım.

Ben de bir psikoloji öğrencisi olarak, işlerin iç yüzünü biliyorum. Ve ne zaman gerçekten dürüst olsam, kağıdına önemli bir şeyler yazdığından emin olabilirsiniz. Değerlendirmeler ve teşhisler gibi.

Her iki da, onun kararlarının hayatım üzerinde bir etkisi olacak.

Çünkü beni etiketleyecek.

Bir yabancıyla bu şekilde samimi bir şekilde konuşmak güvende hissettiriyor... çünkü beni yargılıyor bile, onu bir daha göreceğimden şüpheliyim, bu yüzden ona ne söylediğimin bir önemi yok.

Bir damla gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzülürken, "Neden bu kadar üzgün olduğumu bilmiyorum," diye boğuluyorum. "Tek bildiğim bir şeylerin yanlış gittiği."

Sanki evrenimin dengesi bozulmuş gibi.

Benimle yüzleşmek için döndüğünde mavi gözleri endişeyle doluyor. "Bianca-" Göğsüm çöküyor.

Yabancı sadece adımı bilmekle kalmıyor, sanki onun için daha derin bir anlamı varmış gibi söylüyor...

Sanki beni tanıyormuş gibi.

Ancak buna odaklanamıyorum çünkü arkamızdan biri sürü küfür savuruyor.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra, kardeşim Jace ortaya çıkıyor, birinin kafasını koparmaya hazır gibi görünüyor.

Neden bilmiyorum ama öfkeli bakışları benimle birlikte bankta oturan adama yöneldi.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Bir an için benimle konuştuğunu düşünüyorum çünkü Jace neden rastgele bir adamla bu kadar öfkeli olsun ki?

Ona bakarak banktan kalkıyorum. "Yemek yiyor-"

"Ondan uzaklaşmak için iki saniyen var, yoksa hemen şimdi burada suratını dağıtırım."

Yüce Tanrım. Jace neden böyle bir psikopat gibi davranıyor?

Banktaki adam korkmuş olmalı -kardeşlerim dehşet verici- ama sadece ayağa kalkıyor ve "Ben gidiyorum" diyor. Ve sadece

Açık konuşalım, onu bulmak için bilerek yolumdan sapmadım. Bir anda oluverdi."

. Tam olarak böyle oldu.

Bununla birlikte, garip bir konuşma yapmamızın nesi bu kadar önemli anlamıyorum.

" oluyor?"

"Doğru," diye alay ediyor Jace, beni görmezden gelerek. "Cidden buna inanmamı mı bekliyorsun?" Yüzüne yaklaşıyor. "Seni *tanıyorum*, orospu çocuğu."

Bu benim için yeni bir haber. "Peki, biri *beni* bilgilendirebilir mi- çünkü-"

"O zaman bir bok demediğimi biliyorsun," diye ısırıyor yeni arkadaşım. "Biz sadece-"

Dylan tepeden aşağı koşmaya başlamadan önce, "Kes şunu, Jace," diye bağırıyor.

"Hayır," diye Jace. "Pislik herif ondan uzak duramadı." Sanki ben gibi benim hakkımda konuşmasından gerçekten yorulmaya başladım. Ama neden bu kadar öfkelendiğini bilmemekten daha da yoruldum.

Bize ulaştığında Dylan'ın gözlerinin adamı hızlıca taramasını kaçırmıyorum. "Burada ne işin var Oakley? Ve neden böyle giyinmişsin?"

Oakley mi?

Cole'un bana eskiden Oakley adında bir arkadaşı olduğunu söylediğini kısaca hatırlıyorum, ama söylediği tek şey buydu.

"Babam bana kapıcı olarak iş buldu," diye yanıtlıyor adı Oakley olan adam.

"Oh. İşte bu. git-" Onun yüz pales ne zaman o yakalar erkek arkadaşının öfkeli ifadesi. "Kahretsin."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. Birbirlerini nereden tanıyorlar? "Siz biliyorsunuz-"

"Bu da ne böyle?" diye bağırıyor sesi Cole'a çok benzeyen biri.

Vay anasını. Genelde sakin olan bir bölge, öfkeli aile üyelerimle dolup taşmış gibi görünüyor.

"Onu Bianca'yla konuşurken yakaladım," diye açıklıyor Jace.

Cole'un gözleri küçücük yarıklara dönüşüyor. "Seni orospu çocuğu- " "Herkes dursun," diye bağırıyorum çünkü gerçekten artık dayanamıyorum-

Daha fazla. "Neler oluyor? Neden herkes bu kadar kızgın?" Bu pislikten kaçmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünen adama bakıyorum

ve açıkçası onu suçlayamam. "Adımı nereden biliyorsun?"

Oakley konuşmak için ağzını açar ama Jace ondan önce .

"Tek kelime edersen seni gebertirim pislik." Onu iterken gözleri küçücük yarıklara dönüşüyor. "O artık mutlu. Ve ihtiyacı olan son şey senin geri gelip hayatını tekrar mahvetmen, o yüzden uzak dursan iyi edersin."

Hayatımı tekrar mahvetmek mi? Bu da ne demek oluyor?

"Aman Tanrım." Oakley ellerini kaldırdı. "Ne düşünürseniz düşünün, buraya ortalığı karıştırmaya ya da sorun çıkarmaya gelmedim."

"O zaman git," diye araya giriyor Cole. "*Şimdi*."

"Hayır," diye itiraz ediyorum o uzaklaşmaya başladığında.

"Kimsin sen?" Bana attığı bakış kalbimin sıkışmasına neden oluyor. "Hiç kimse."

Ve sonra gitti... Kampüse geri dönen tepeye doğru yürüyor.

Ben ise göğsümdeki o sıkıcı, huzursuz ağrının neden geri geldiğini anlamaya çalışıyorum.

Ve o buradayken neden kaybolduğunu.

"Biri konuşmaya başlasa iyi olur," diyorum onlara. "Hemen şimdi." "Merak etme," diyor Jace. "O iş halledildi."

Eğer durum böyle olsaydı, bu rahatsız edici his içimde yuvalanmazdı.

Cole'a bakıyorum çünkü bildiğim birkaç gerçeği doğru bildiğimden emin olmak istiyorum. "Bir keresinde Oakley adında bir arkadaşın olduğunu söylemiştin. Bu o muydu?"

Cole'un çenesi çalışır. "Evet."

Bakışlarım kardeşlerimin arasında gidip geliyor. "O zaman neden ikiniz ondan bu kadar nefret ediyorsunuz?"

Sessiz kalıyorlar... Bu da beni .

Sonra Dylan'a bakıyorum çünkü o her zaman dürüst olmuştur. "Dylan?"

Pes etmek istediğini söyleyebilirim ama Jace'in ona attığı ölümcül bakış ağzını kapatıyor.

"Peki," dedim. "Eğer kimse bana neler olduğunu anlatmayacaksa, onu bulup sorarım-"

"Bianca," diye tartışmaya başlıyor Jace uzaklaşırken, ama artık yeter.

" cehenneme," diye bağırıyorum. "Bir saniye önce iyi, masum bir adamla konuşurken öğle yemeğimi yiyordum ve sonra sen ona bir

ama bana nedenini söylemeyi reddediyorsun." Hayal kırıklığı boğazımda yükseliyor. "Belli ki benden bir şey saklıyorsunuz-"

"O iyi, masum bir adam değil Bianca," diye öfkeleniyor Jace. "O seninle birlikte sarhoş ve kafası güzel araba kullanan ve seni *öldüren* pislik herifin teki."

Bölüm 5

OAKLEY

Rsağ *fren*, sol debriyaj-Harley'e binerken ve kafama bir kask takarken kendime hatırlatıyorum.

Bir tanesine binmeyeli uzun zaman oldu, ama çok uzun değil.

Sonra her şey aklıma geliyor ve otoyolda ilerliyorum.

Bir daha araba kullanmaya hiç niyetim yoktu ama geçen gün babamın haklı olduğu ortaya çıktı... Bu şehirde otobüsler yediden sonra çalışmıyor.

Vardiyamın sekizde biteceğini ve yeni daireme yürüyerek iki saatten fazla sürede varacağımı düşünürsek... Başkalarının güvenliğini tehlikeye atmayacak iyi bir çözüm bulmam gerekiyordu.

Sadece benim.

Neyse ki babamın en sevdiği hobisi bu sorunun cevabıydı.

Crystal ile evlenmeden önce, her hafta sonu Harley'siyle gezintiye çıkan büyük bir motosiklet fanatiğiydi.

Bebeğini o kadar çok seviyordu ki bana araba kullanmayı öğretmeden önce bisiklet kullanmayı öğretmişti. Bu yüzden Harley'lerinden birini ödünç istemek hiç de zor olmadı.

Bana , motosiklet kullanırken birine , potansiyel olarak öldüreceğim tek kişi kendim olurum.

Ergo, bu mükemmel bir çözüm.

Covington'larla nasıl başa çıkacağımı bulamamam çok kötü.

Ya da ona nasıl yardım edeceğimi.

Jace, Bianca'nın şimdi mutlu olduğunu söylüyor... ama geçen gün pek mutlu görünmüyordu.

Yine de yeni hayatı beni .
Çünkü parmağındaki benim yüzüğüm
değil. Onun yüzüğü.
Otoyolda hızla kampüse doğru ilerlerken göğsüm sıkışıyor.
Şimdi onu sevebilir.
Ama önce o beni sevdi.
Ondan nefret ettiğimde
bile.

Geçmiş...

Bebek partisi.
Bebekler için duşlar.
Çok aptalca. Ne tür bir bebek daha doğmamışken duşa ihtiyaç duyar ki?
Göğsüme bir acı dalgası yayılıyor.
Benim olmayan bir bebek.
Arabamdan tökezleyerek çıkıyorum, ceplerimde evimin anahtarını arıyorum ama elim boş dönüyorum.
Siktir et. Camı kırıp Bay Covington'a kuş girdi diyeceğim.
Seni nasıl sevebilirim ki? Sen berbat birisin.
Crystal'ın bana söylediği son sözler kafamın içine
sızıyor. *Siktir et o orospuyu.*
Onu sevdim. Ona verebileceğim her şeyi verdim, ama yeterince iyi değildi.
Beni
kullandı.
Sonra beni
terk etti.
Tıpkı annem gibi.
Hayal kırıklığına uğramış bir halde yumruğumu konukevinin ön kapısına vuruyorum, etrafımdaki dünya kendi kişisel cehennem kasırgam gibi dönüyor.
Sevdiğim her kadın sonunda bana ihanet
ediyor. Ve kendimden başka suçlayacak
kimsem yok.
Düğmeyi çevirdim, açıldığında şaşırdım. Çıkarken kilitlemeyi unutmuş olmalıyım.
Evime sendeleyerek girdim ve ceplerimdekileri mutfak masamın üzerine boşalttım.

Bir çakmak, en sevdiğim turuncu kâse, bir paket Mary J - güvenebileceğim tek orospu- ve birkaç hap.

Hiç düşünmeden bir tanesini ağzıma atıp yutuyorum.

Bu sadece ecstasy, yani şu anda ihtiyacım olan şekilde beni becermek için yeterli değil, ama işe yarayacak.

Acıyı dindirmek için her şeyi yaparım.

Beni güvenli odama geri götürecek her şeyi yaparım.

Her şeyin Gucci olduğu yer, bebeğim.

Şeytanlarımın beni bulamayacağı bir yer çünkü kapıyı kilitledim ve lanet olası anahtarı attım.

Ancak o zaman yatağımdaki yorganın altına gömülmüş küçük bir figür fark ediyorum.

Morgan'ı ne zaman oynamaya davet ettiğimi merak ederek beynimi tarıyorum, ama dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyorum.

Yarım şişe Jack ve biraz E size bunu yapacaktır.

Kemerimi çözüp kot pantolonumdan çıkıyorum ve aletimi boxerımın içine sokuyorum.

Yatağıma kayarken onu "Selam boo," diye

selamlıyorum. Cevap vermiyor ama sorun değil.

Onu *ve* sikimi için harika bir yol biliyorum.

Gözlerimi kapatarak kolumu vücuduna doluyor ve göğüslerinden birini avuçluyorum.

Hatırladığımdan daha sert ve büyükler. *Kahretsin*.

Morgan değil.

Ben Hayley.

Hayatımda beni terk etmeyen tek kız.

Çünkü hiç şansı yoktu. Fırsat bulamadan onu kapı dışarı ettim.

Ama sık sık -gerçekten berbat olduğum gecelerde- hayatımın nasıl olabileceğini kendime hatırlatmak için onu geri .

Tatlı bir kızım olabilirdi.

İyi bir çocuk olabilirdim.

Tıpkı annemin beni sonsuza dek terk etmeden önce olmamı söylediği gibi.

İnleyerek onun üstüne yuvarlandım.

Onun içinde kaybolmalıyım ki kendimi unutabileyim.

Teni çok yumuşak ve kremsi. Boynundan aşağı öperken tatlı bir elma kokusu burun deliklerimi işgal ediyor.

Farklı *kokuyor*, beynim *fark* ama umurumda değil.

Bu duygularla, benzin istasyonunda bana siyah ve yumuşak içkilerimi satan yetmiş yaşındaki kadını becerebilirim.

Düşük bir inilti çıkarıyor, kalçaları sikime çarparken göğsü kabarıyor.

Hayley genelde bu kadar açık sözlü değildir ama istediğini almaktan korkmamasına sevindim.

Bu ikimiz için de geçerli.

Sütyeninin içinden meme uçlarından biriyle oynuyorum.

Sırtını eğerek tırnaklarını kafa derimin arkasına geçiriyor.

Tanrım. Ben de bundan bahsediyorum.

Dilimi göğüs dekoltesinde gezdiriyorum. "Bu gece bana o kıçı vereceksin." Memesinin üstünü ısırdım. "Beni duyuyor musun?"

Donup kalıyor ve göğsümdeki hayal kırıklığı bir tuğla gibi hissediyorum. Artık Hayley olduğuna hiç şüphem yok.

Benim masum meleğim.

Vazgeçmeden önce onunla özel olarak çıkmam neredeyse altı ayımı aldı... ama kovalamacayı sevdim.

Ancak, bekaretini aldıktan kısa bir süre sonra aramızdaki şeyler bayatladı ve tamamen farklı oyun alanlarında olduğumuz ortaya çıktı.

O tatlı ve nazik olmasını isterken ben...

Sikişmek istiyordum.

Ona yaralarımı göster.

Ama Hayley onları görmekle ilgilenmiyordu.

Kimse değil.

Hayatımdaki herkes, kendilerini daha iyi hissettirmek için her zaman yanlarında olan komik şakacıyı istiyor.

Ve bunu protesto etmeden yapıyorum... çünkü değer verdiğim insanların beni terk etmesini istemiyorum.

Hayley'e istediğini veriyorum, onu ters çevirmek, saçlarından tutmak ve arkadan sikimi götüne sokmak istememe rağmen göğüslerini nazikçe sıkıyorum.

Benim için kanını akıt.

Onu içten dışa yakacağım ki izimi bırakayım.

Beni asla unutmayacağından emin ol.

"Daha fazla," diye mırıldanıyor, sesi daha önce hiç duymadığım kadar boğuk ve muhtaç.

Vücudunda yukarı doğru ilerliyorum ve o uzun bacaklarını etrafıma sararken ağzımı onunkine çarpıyorum.

Sadece hatırladığım kadar uzun görünmüyorlar.

Sadece bu düşünce bile beni durdurmaya yetmeli, ama beni öpüş şekli...

Aman Tanrım.

Bu kız doymak bilmiyor. Sanki ruhumu bedenine çekiyor.

Alt dudağımı ısırdığı an, tutunduğum ip kopuyor.

Öpüşmemiz dağınık bir hal alıyor ve dilimi ağzının içine sokup onu yutuyorum.

Elim boğazına gidiyor, sıkmakla tehdit ediyor. "Arkanı dön ve amını aç ki seni yiyebileyim."

Ağzını açıyor, ama dilimi tekrar içeri sokup kendime bir tat daha veriyorum.

Açgözlü dili buluşuyor, kontrol için savaşıyor.

Bu gece çok farklı, hatta kötü, ama buna bayılıyorum.

Kahretsin, şu anda o kadar sertim ki, sikimin deliğinin bir sapan gibi odanın diğer ucuna fırlamamasına şaşırıyorum.

Belki de onu Crystal ile aldatmakla hata ettim.

Belki de onun kalbini kırmakla hata ettim... her ne kadar gitmesine izin vermek yapılacak en doğru şey olsa da.

Belki şeyler yoluna girebilir.

Belki de birbirimizi yeniden bulmak için ayrılmak zorundaydık.

Belki de...

"Oakley," diye inliyor.

Sesi, sistemime pompalanan bir zehir gibi geliyor.

Hayır.

Gözlerimi açtığımda, en kötü korkularım doğrulandı.

Gerçekten kötü.

Taşaklarım gibi yataktan atladım.

Ve eğer Jace ve Cole bunu öğrenirlerse... cehennem, onlar olabilir ol.

Bianca'*nın son* zamanlarda bana farklı baktığını .
ama bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim.

Utanç, yokuş aşağı yuvarlanan bir kaya gibi içimden
geçiyor. Neredeyse en iyi arkadaşımın kız kardeşini
beceriyordum.

Tanrı aşkına. Daha 16 yaşında bile değil.

Yataktan kapüşonlu tişörtümü alıp boxer'ımdan taşan ereksiyonu örtüyorum ve komodinin üzerindeki ışığı açıyorum.

"Burada ne ediyorsun?"

Bianca, yorganı üzerinden atıp sıcak pembe külotunu ve sutyenini zar zor örten vücudunu ortaya çıkarırken rahatsız olmuş gibi bakma cüretini gösteriyor.

Lanet olsun.

Parmak eklemimi ısırarak uzanıp ışığı kapatıyorum ve aletimi onu gördüğümde tepki vermemeye zorluyorum.

Sevimli yavru köpekler ve çirkin rahibeler.

Bu inatçı Brat fiskeler ve ışık geri üzerinde. "I canlı burada, hatırladın mı?"

"Hayır." I hatırlatmak Onu, işaretleme için benim ön Kapı. "Sen *orada* yaşamak."

Aslında, cehennemde yaşadığından oldukça eminim, ama bu konunun dışında.

Babasının misafirhanesinde yaşamak için kira ödüyorum - çok değil, ama bir şey.

Dişlerimle koparmak istediğim sıcak pembe külotlar giyen küçükler tarafından baştan çıkarılmamak.

Lanet olsun. Sevimli yavru köpekler ve çirkin rahibeler.

Her sabah okula gitmeden önce küçük bikinileriyle yüzmesini izlemek zorunda olmam yeterince kötü, ama gecenin bir yarısı yatağıma gizlice girmesi?

Bianca'nın beni kirleteceğini hiç düşünmemiştim.

Aletim ihtiyaçtan zonkluyordu. *Lanet olsun.* Kötü kelime seçimi. İşte o zaman kafama dank etti.

Bianca böyle şeyleri sebepsiz yere yapmaz. Her zaman arkasında bir neden vardır.

Kendime rağmen ona şüpheyle yaklaşıyorum çünkü daha önce benimle hiç uğraşmamıştı. *Bu şekilde değil*.

"ne tür bir belada?"

Bana başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Sorun mu? Neden? -"

"Çünkü bana şantaj yapıyorsun."

Ne ima ettiğimi anlamamış gibi gözlerini kırpıştırıyor, sonra dudakları kötü niyetli bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Vay canına." Yavaşça yatağın üzerinde sürünmeye başlıyor, doğruca bana doğru geliyor. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Azı dişlerimi o kadar sert gıcırdatıyorum ki toza dönüşmediklerine şaşırıyorum. "Seni tanıyorum, hatırladın mı?"

"Haklısın." Ben onu durduramadan pembe pençelerini karnımda gezdiriyor. "Ama bir şeyi unutuyorsun."

Elini yolumdan çekerek, "Bu da ne?" diye homurdandım.

Yatağımdan çıktı ve beni arkamdaki duvara doğru itti. "*Beni* öptün." Eli tekrar karnıma doğru ilerlediğinde boynumdaki tahriş diken diken oluyor. "Ve görünüşe bakılırsa, küçük öpüşme seansımızdan zevk alıyormuşsun. Hem *de çok*."

"Haklısın... Öyleydim." Elimi bileğine doladım ve aletimi yakalamadan hemen önce onu durdurdum. "Çünkü senin Hayley olduğunu sanmıştım."

Yüzündeki ifadeden ne çıkaracağımı bilemiyorum. Kızgın

mı yoksa gerçekten incinmiş mi anlayamıyorum.

Kimi kandırıyorum ben? Ona bebek Şeytan dememin bir sebebi var.

Muhteşem görünüşü de en az kadar ölümcül.

Bu kötü cadıyla ilgili hiçbir şey gerçek değil.

Yanağıma vuran avucunun keskin acısı bir iniltiyi bastırmama neden oluyor.

Jace bir keresinde çılgın sürtüklerin beni tahrik ettiğine dair şaka yapmıştı ve haksız da sayılmazdı. *Ancak, benim bile sınırlarım var*.

Ona gitmesini söylemek üzereydim ama avını bulmuş bir hayvan gibi parmak uçlarında yükseliyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor.

Bir saniye sonra yılan dilini oynatıyor.

Hemen kendime geliyorum ve onu itiyorum.

Biraz fazla sert çünkü yatağa geri düşüyor.

Bana attığı ateşli bakışlar, Jace ve Cole ile olan arkadaşlığımı mahvetmeye değip değmeyeceğini düşünmeme neden oluyor.

Bok çuvalları.

Beni bu duruma sokmuş bile berbat bir şey.

Jace ve Cole'u kardeşlerim olarak gördüğümü biliyor. *Ailem*

olarak. Küçük manipüle edici succubus.

Onu yataktan çekerken damarlarıma öfke doluyor. "Defol git."

Aklımın bir köşesinde ona çok sert davrandığımın farkındayım ama canavarı kışkırttı.

Onu kapıya doğru iterken, "Bunu sen başlattın," diye feryat ediyor.

Sahte bahanelerle.

"Bu doğru olabilir." Kapı kolunu çevirip onu dışarı itiyorum. "Ama şu anda buna bir son veriyorum."

İyilik için.

I bulmak onu tişört yakın benim ön kapı ve fırlatmak o at onu. "Gidin. *Şimdi*."

Alt dudağı titriyor. Kahretsin, çok iyi.

Tıpkı annem gibi Bianca da manipüle edici, entrikacı, kindar özelliklerini mücevherden bir taç gibi takıyor ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Oakley-"

"Bu saçmalığı bir daha yaparsan Jace ve Cole'a söylerim."

Bu boş bir tehdit. Ailelerinin onursal bir üyesi olabilirim ama kan bağım yok. Bianca ikisini de parmağında oynatıyor ve olayların hangi versiyonunu anlatırsa anlatsın inanacaklarını biliyorum.

Bu gece bana bir tekme attırabilir ama arkadaşlığımızı yok etmez çünkü onunla kasıtlı olarak hiçbir şey yapmadım.

Asla yapmam. En büyük düşmanımın sikiyle bile. "Lanet olsun, Bianca. Senin derdin ne lan?"

İğrenme duygusu içimde yuvarlanıyor. "Gecenin bir yarısı yetişkin adamların yataklarına gizlice girmeye hakkın yok." Çenesini onu bana bakmaya zorluyorum. "Sana ne yapacağım hakkında bir fikrin var mı?"

Bianca'nın vücudunda masum bir kemik bile yok, ama bu onun gözlerimin önünde büyümesini izlediğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Midem alçaklıkla çalkalanıyor.

Gözlük takan ve ağzı diş telleriyle dolu olan kıvırcık saçlı küçük kızı hala hatırlayabiliyorum.

Ne zaman nöbet geçirsem korktuğu için ağlayan kız... ama sonra nöbet bittiğinde bana ızgara peynir ve domates çorbası yapabilmek için gözlerini kurulayan kız.

Bana asla böyle bir şey yapmayacak olan kız.

Baştan çıkarıcı bir şekilde sırıtıyor. "Aslına bakarsan var." Burun delikleri parlıyor. "Sakın orada durup da istemiyormuş gibi davranmaya kalkma."

Onu ikna etmeye çalışmak buraya kadarmış.

Gülüşüm duygusuz. "Yatağımda kimin olduğunu fark ettiğimde mi?" Yüzüne tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum. "Biraz bile değil."

Onunla asla oraya gitmeyeceğim. *Asla.*

Bebek Şeytan'ın iri kahverengi gözleri cam gibi oldu. "Oakley."

Tanrı aşkına. O timsah gözyaşlarının bende işe yarayacağını mı sanıyor?

"Bana iyi bir neden söyle-"

"Çünkü seni istemiyorum," diye kükrüyorum, boynumdaki tendonlar öfkeyle geriliyor. "Seni *asla* istemeyeceğim."

Çünkü o tıpkı kalbimi kıran ilk kaltak gibi.

Bu da durmam gerektiği anlamına geliyor.

İyilik için.

Bölüm 6

BIANCA

I Yurt odamdaki iki kişilik yatağımda dönüp duruyor, uyumak için elimden geleni yapıyorum... ama nafile.

Zihnim sorularla dolup taşıyor.

cevaplar, reddetmek.

Tüm bu zaman boyunca kaza sırasında içinde bulunduğum arabayı Hayley'nin kullandığını sanıyordum... ama meğerse Oakley denen adam kullanıyormuş.

Bugünden önce tanıştığımı hatırlamadığım bir adam.

Ve onunla ilgili hiçbir şey hatırlamadığımı düşünürsek... Başlangıçta *neden* onunla arabada olduğumdan emin değilim?

Şakaklarıma masaj yapıyorum ama bu da işe yaramayınca komodinin üzerinden reçete şişesine uzanıyorum.

Sonra su şişemi kapıp ağzıma bir kapsül atıyorum ve yutuyorum.

Son zamanlarda anksiyete nedeniyle uyumakta çok zorlanıyorum, bu yüzden doktorum bunu kolaylaştırmak için bana bazı haplar yazdı.

Doğruyu söylemek gerekirse, ertesi gün zombi gibi hissetmeme neden oldukları için onları almaktan nefret ediyorum, ancak sabah bir istatistik sınavım var ve alabildiğim kadar dinlenmeye ihtiyacım var.

Yatakta yuvarlanırken, gözlerimi kapanmaya zorluyorum. Çünkü yarınki sınavı geçtikten sonra.

Bu işin aslını öğrenmeye niyetim var.

Geçmiş...

Beni izlediğini hissedebiliyorum.

Bunu itiraf etmeden önce boğazını kesmesi muhtemel... ama arada sırada o muhteşem mavi gözler bana doğru kayıyor.

takması gereken kız ben olmasam bile.

O kız Morgan olmalı.

Sanki bir işaretmiş gibi, bakışları onunkilere katılır.

Hiç şaşırmadım. Kaltağım susamış.

Ve hiçbir fikri yok.

Gülümsememi bastırarak dudaklarımı yalıyorum ve siyah tek parça mayomun iplerini ayarlıyorum.

Oakley'nin en sevdiği renk olan turuncu bikinimi giymediğim için çok pişmanım ama karnımın alt kısmındaki yara izini pek çok kişiye göstermeyi sevmiyorum.

Ayrıca, doğum günümü göre bu mutlu bir olay.

Birkaç gün sonra 18 yaşıma girecek olmama rağmen.

Ancak Jace ve Cole, en *yakın arkadaşları* olan kızlarıyla birlikte önümüzdeki hafta bir tür çiftler gezisine çıkma planları yaptılar.

Bu da arka bahçedeki barbekü partisiyle yetinmek zorunda kaldığım anlamına geliyor.

Acı çektiğimden falan değil.

Hayır, çok kızgınım.

Hayatım boyunca on sekiz yaşıma girmeyi bekledim ve ikisinin de umurunda olmadı.

Cole'a o kadar kızgın değilim çünkü nişanlısı Sawyer gerçek bir arkadaşa sahip *olduğum* en yakın şey. Ama Jace?

O kaltaktan bu dünyanın dışında bir tutkuyla *nefret* ediyorum.

Eğer Liam'-intihar eden kardeşimi- hiç yönlendirmeseydi... Oh,

özür dilerim. Bu küçük haber seni rahatsız mı etti?

Emniyet kemerini bağlamanı öneririm tatlım. Çünkü daha boktan hayatımın yüzeyine bile çıkmadık.

Her neyse, Dylan Liam'ı kandırmasaydı ve intihar ettiği gece onunla ortaokul dansına gitmeyi kabul etmeseydi, Liam hâlâ burada olabilirdi.

Söylemeye gerek , onu asla affetmeyeceğim.

Ancak, Jace'i mutlu ediyor - acı verici bir şekilde mutlu ediyor - bu yüzden derinlere iniyorum ve çoğu zaman ona tahammül etmenin bir yolunu buluyorum.

Çünkü kardeşlerim için her şeyi yaparım.

Kraliyet dangalağı olsalar bile.

"Burgerler ve biftekler neredeyse pişti," diye anons ediyor Jace büyük ızgaranın üzerinde bir tanesini çevirirken.

Gözlerimi kısarak boğazımı temizliyorum. *Yüksek sesle*.

Sırıtarak, Jace ekler, "Dahil olmak üzere ve doğum günü kızın vejetaryen burger."

"Mucizeler hiç bitmiyor," diye mırıldandım. "Bir kez olsun beni düşünmedin."

Jace ve Cole için mutluyum ama artık hayatlarındaki esas kız olmamak çok zor. Ve zor derken? Cehennem gibi acıtıyor demek istiyorum.

Jace kaşlarını çatar. "Bianc-"

Cümlesinin sonunu duyamıyorum çünkü biri mutlu bir şekilde üzerinde yüzdüğüm salı ters çeviriyor ve havuza düşüyorum.

Hazırlıksız olduğum için yüzeye ulaştığımda bir ağız dolusu su içtim ve öksürdüm.

Hemen saldırgana odaklandım. *Cole*.

Hayret bir şey. Her zaman insanların damarına .

Hâlâ öksürürken, fırlatan kolunu olabildiğince sert yumrukluyorum. "Dick."

Masumca omuz silkiyor. "Ne? Seksi görünüyordun. Sana yardım ediyordum." Sırıtışı Jace'inkine uyuyor. "Gerçi *şimdi* rakun gibi görünüyorsun." Bir kaşını kaldırdı. "Neden yüzünde o boktan şey var ki? Havuzdasın."

Onu ne kadar sevsem de, ondan nefret ettiğim zamanlar da oluyor.

Ondan cidden nefret ediyorum.

Ben de diğer kızlarla aynı sebepten makyaj yapıyorum. Aptal bir çocuğu etkileyecek kadar iyi görünmek için.

İki kardeşimin de en iyi arkadaşı olan aptal bir çocuk.

Göğsümde atan şeyi bir öpücükle çalan aptal bir çocuk.

Benimle *hiçbir şey* yapmak istemediğini iddia eden aptal bir çocuk.

Eskiden arkadaş olmamıza rağmen.

Sinirli bir homurtuyla havuzun merdivenlerine doğru ilerledim ve konukevine girdim.

Diğer adıyla Oakley'nin evi. Evet,

biliyorum. *Karmaşık*.

Sözüme güvenin. Sahip olmak isteyip de olamadığınız kişinin arka bahçenizde yaşadığını bilmek kadar kötü bir şey yoktur.

Bir yanım onun taşınmasını istiyor çünkü hatırlatıcı berbat bir şey, ama daha büyük bir yanım -daha da aptal bir organ tarafından yönetilen aptal, anlamsız bir yanım- sonsuza kadar kalmasını istiyor.

Her iki durumda da, yakınlığı onu takip etmeyi kolaylaştırıyor.

Banyo kapısını kapatıyordum ki Morgan kapının geçti.

Ona defolup gitmesini söylemek için ağzımı açıyorum ama yapamıyorum çünkü ağzını benimkinin üzerine kapatıyor.

Lanet . İşte .

Ona defalarca söyledim, eğer amımı yemek ve beni boşaltmak istiyorsa sorun *değil*, ama bir ilişkimiz *yok*.

"Seni özledim," diye fısıldıyor.

Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki beynimi
gördüğüme yemin edebilirim. "Beni dün
gördün," diye hatırlatıyorum ona.

Yüzü buruşuyor. "gördüm, ama gerçekten *görmedim*." Oh,
amımı kastediyor. "Kardeşlerim hemen dışarıda."

Dudaklarıyla bana tekrar saldırıyor, ancak bu sefer ağzımı açıyorum ve geri çekilmeden önce dilinin benimkine sürtünmesine izin veriyorum.

Çünkü beni ne kadar çok istiyorsa, *onu* o kadar az istiyor.

"Çabuk olacağım. Söz veriyorum."

"Beş dakikan var," diye kabul ediyorum. "Ve bugün benim doğum günüm olduğuna göre, iyi bir şey yapsan iyi olur."

Dizlerinin üzerine çökerek mayomun alt kısmını yana kaydırıyor. "Merak etme, seksi şey. Seni tuttum."

Bir an sonra diliyle amımı mızrakladı.

Geçen yıl onu manipüle etmenin bir yolu olarak başlayan şey hızla *buna* dönüştü.

Onuncu sınıftayken Morgan benden nefret . Ama sonra tipik ben modasıyla, onun yerini amigo lider kaptanı olarak aldım ve onu lanet takımımdan attım.

Benim ilk senem ve onun son senesi geldiğinde ve bir hiç olduğunu fark ettiğinde, onu takıma geri almam için bana yalvardı.

Ona, yerini hak etmek için *bir şey* yapmak istiyorsa gece yarısı benimle marinada buluşması gerektiğini söyledim.

Onunla sevişmeye niyetliydim çünkü şartları kabul edeceğini düşünmüyordum ama Morgan kafasını amigo kız eteğimin altına daldırıp yeni ağda yapılmış kukumu son yemeğiymiş gibi mideye indirdiğinde ikimizi de şaşırttı.

Kız *benden* daha çok zevk aldı. Ve ne kadar tecrübeli olduğu göz önüne alındığında, kesinlikle ilk kez kuku yemiyordu.

Tabii ki hemen telefonumu çıkardım -kendisine şantaj yapmak niyetiyle- ama park yerinin o kadar da terk edilmiş olmadığını o zaman fark ettim.

Stone DaSilva -gezegendeki en büyük pislik olan Tommy DaSilva'nın küçük kardeşi- gösterinin tadını çıkarıyordu.

Ve kendine ait küçük bir kayıt yapıyor.

İçten içe ürperiyorum.

Bunu silmesi için yapmak zorunda kaldığım şeyler bir daha asla düşünmek istemediğim şeyler. *Lanet olası donut.*

Morgan'a bakıyorum. "Daha iyisini yapman gerekecek." Boynunun arkasını tutuyorum. "Em onu."

Sıcak ağzı klitorisimi emiyor. *Çok daha iyi*.

Ondan faydalandığım için muhtemelen kendimi kötü hissetmeliyim ama Morgan'a bunun ne olduğu ve ne *olmadığı* konusunda başından *beri* açık ve dürüst davrandım.

Bir pervanenin aleve dönmesi gibi amıma dönüp durması benim suçum değil.

Morgan tam bir gizli lezbiyen - ki bu son derece ironik çünkü babası eşcinsellerden açıkça nefret eden zengin bir senatör
-Ama gerçekte olduğu kişi gibi hissedememesi çok boktan.

Eğer öyle olsaydı muhtemelen ona daha fazla saygı duyardım.

Belki Oakley de isterdi, çünkü onu benim kadar kendi ihtiyaçları için kullanıyor.

Yine de Morgan kullanılmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor.

Zavallı kız ailesinden yeterince şefkat görmemiş.

Berbat bir çocukluğun sizi daha da berbat bir yetişkine dönüştürebilmesi neredeyse komik.

tüm o sapıkça şeylerden bahsetmiyorum bile.

Örneğin Oakley'i ele alalım. Dört yaşındayken annesi onu ve babasını bir uyuşturucu fahişesi olmak için terk etmiş.

Oakley'e göre, uzun boylu güzel bir sarışınmış.

Oakley'nin *tipini* tahmin edebilir misiniz?

Bu doğru. Altın yıldız senin için.

Morgan'ın sarı saçlarından bir yumruk dolusu aldım. "Beni boşalt, sürtük."

Normalde, hak etmedikçe sürtükleri utandırmam, ama bu Morgan'ı tahrik ediyor ve beni daha çabuk boşaltmasını sağlıyor.

Ayrıca, erkeğimi becermesiyle ilgili tüm kızgınlığımı atmama yardımcı oluyor, böylece ona her gün bedensel zarar vermek zorunda kalmıyorum.

Küçük anlaşmamıza kazan-kazan diyorum.

Ayrıca *geçici* diyorum çünkü yazdan sonra üniversiteye gidecek.

En az kendisi kadar araba parçalamayı seven seksi bir hatun bulacağından hiç şüphem yok.

Ve sonra saçımdan -ve Oakley'den- sonsuza dek kurtulacak. "İşte bu," diye fısıldıyorum beni çalıştırırken. "Aferin kızıma."

Zevk dalgaları içime işlerken bacaklarım titremeye başlıyor.

Ve sonra zihnim o şeyi yapıyor. Bedenimden ayrılıyor gibi göründüğü o şey.

Ben buna korunma mekanizması diyorum, ama psikoloji buna *disassosiasyon* diyor.

Kendimden biriyle orgazm olduğumda bunu neden yaptığımdan emin değilim, ama tahmin etmem gerekirse?

Her şeyimi almamalarını sağlamanın bir yolu olduğunu söyleyebilirim.

Seks - henüz içime bir penis girmedi - insanların temelde istemeye programlandığı fiziksel bir uyarımdan başka bir şey değildir.

Orgazmım biter bitmez mayomu düzeltiyorum ve bir teşekkür bile etmeden kapıya yöneliyorum.

"Bianca," diye fısıldıyor Morgan, ben kapının kolunu çevirirken sesi titriyor.

Hayır. Kimsenin beşinci aşamaya vakti yok.

Kapıyı arkamdan anda midem bulanıyor.

Bir daha düşündüm de, Mor-Gan'la şansımı denemeliydim çünkü fark edildim.

Sawyer'ın iri kahverengi gözleri benimkilerle kesişti. Vücudunu saran mayosu için ona iltifat etmek üzereydim ki, "Ciddi misin?" diye tısladı. Gözlerini kocaman açarak çenesini ön kapıya doğru uzattı. "Oakley hemen dışarıda."

Sawyer sırlarımın onunla güvende olacağına söz vermişti ama sırlarımın onu yavaş yavaş yiyip bitirdiğini söyleyebilirim çünkü Sawyer da Sawyer'la yakın arkadaş.

"benim suçum değil."

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Ona söylemek zorundasın."

Oakley'e Morgan'ın amımla yaptığı seans hakkında bilgi vermeye niyetliyim.

Eğer o herif benden sürekli kaçmak yerine benimle tekrar konuşmaya karar verirse.

"Yapacağım... doğru zaman geldiğinde."

Başını iki yana sallar. "Yeterince iyi değil. Bu onun arkasından ne kadar uzun sürerse, ona o kadar zarar verecek."

Kaşlarımı kaldırıyorum. *Benimle dalga geçiyor olmalı*.

"Onu incitmek mi?" Ağzımdan bir kahkaha fırlıyor. "Aslında ondan hoşlanmadığını biliyorsun, değil mi? Sadece birbirlerini kullanıyorlar."

Sawyer ayaklarıyla o küçük gergin hareketini yapar. "Onun hakkında ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim onun arkasından iş çevirmenin yanlış olduğu. Bunu bilmeyi hak ediyor-"

"Kim neyi bilmeyi hak ediyor?" Oakley sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girerken araya .

Misafirhaneyi kiraladığı düşünülürse... Sanırım öyle.

Sawyer'a ters ters bakıp çenesini kapalı tutması için onu uyarıyorum.

Arkadaşım boğazındaki endişeyi temizlemeye çalışıyor ama elindeki zarfı işaret ederken başarısız oluyor.

"Bianca'nın doğum günü için kendim ve Bianca için bir spa günü ayarladım... ama bize alabildiğim tek randevu Cole'un gelecek sezonki ilk maçıydı." Zarfı elime tutuştururken suçlayıcı bir ifadeyle bana bakıyor. "Bianca yalan söyleyip erken ayrıldığımı düşünmesini sağlamam gerektiğini düşünüyor ama *ona* değer verdiğin insanlara yalan söylemenin hoş olmadığını söyledim."

Bununla birlikte, kaçıp gidiyor.

Bir kahkahayı daha bastırmak zorundayım. Kardeşimin ona takma adının İncil Zıplatıcısı olmasının bir nedeni var. Düzenli olarak kiliseye gitmekle kalmıyor -çünkü bundan gerçekten hoşlanıyor- aynı zamanda gezegendeki en cömert ve sevecen insanlardan biri.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Adderall kullanması dışında, yalan söylemek onu yaparken yakalayabileceğiniz bir şey değil.

Ama şu anda onun çelişkili duyguları hakkında endişelenemem, çünkü

Tam duruyor.

Okyanus kadar mavi gözleri, kulaklarının hemen üzerinden sarkan koyu sarı saçları, iyi tanımlanmış elmacık kemikleri, mükemmel yontulmuş çenesi ve kemirilmek için yalvaran dolgun alt dudağı ile tam bir mükemmellik abidesidir.

"Hi-"

"Morgan'ı gördün mü?"

Başka *biri* olsaydım, benimle sohbet ederdi ve Mor- gan aklından geçen en uzak şey olurdu.

Ama artık aramızdaki şeyler farklı.

Hepsi benim için olmayan bir öpücükten sonra hissettiklerim yüzünden.

Ve yakaladığı tek şey, sanki ben bir zehirmişim gibi benden uzaklaşma ihtiyacıydı.

"O banyoda."

Am suyumu ağzından siliyor.

Banyo kapısı Morgan zıplayarak dışarı çıkana kadar garip bir sessizlik çöküyor.

"Banyo tamamen senin, kaltak," diye bağırarak omzunu benimkine vuruyor.

Yanımdan geçip giderken ayağımı uzatıyorum, Oakley'e giderken ayağının takılmasından zevk alıyorum.

"Ona ihtiyacım yok. Senden önce oradaydım, hatırladın mı?"

Morgan gözlerini kırpıştırır, kendini toparlayamadan hazırlıksız yakalandığı bellidir. "Her neyse."

Parmak uçlarında yükselerek kollarını Oakley'nin boynuna doluyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Bu gece ne yapıyoruz?"

"Emin değilim." Onu bir öpücük daha için çekiyor ve eğilirken bana attığı yan gözleri fark etmekten kendimi alamıyorum. Sanki kasıtlı olarak beni incitmeye çalışıyormuş gibi. "Ama bu dudaklardan daha çok istiyorum." Aşağı uzanarak kıçını avuçluyor. "Tadın güzel, boo."

Eminim öyledir.

Sırıtarak bakışlarını tutuyorum. "Bir daha düşündüm de, belki de gidip makyajımı tazelemeliyim çünkü hiç fırsatım olmadı... amımı yalatırken falan."

Morgan kaskatı kesildi.

Oakley'nin yüzüne şaşkınlık yayılır.

Banyoya geri dönüp kapıyı çarparken sırıtışım genişliyor.

Görev tamamlandı.

Söylemeye gerek yok, bundan sonra işler garipleşiyor.

Oakley ve Morgan için.

Boka batmış bir domuzdan daha mutluyum çünkü Oakley'nin gece bitmeden onu terk edeceğinden eminim.

Doğum günün kutlu olsun.

Gülümseyerek ızgaranın başına geçtim ve sebzeli burgerimden büyük bir ısırık aldım.

Her zaman vejetaryen değildim ama on yıl önce Liam vegan olmaya karar verdi çünkü kanayan kalbi insanların hayvanları öldürüp yemesinden .

Vegan aşaması uzun sürmedi -çocuk süt ve peyniri çok seviyordu- ama et yemeyi tamamen bırakmaya söz verdi.

Jace ve Cole biftek ve hamburgerden vazgeçmektense sol kollarını kesmeyi tercih ederlerdi ama benim dayanışma için ona katılmakta bir sorunum yoktu.

Çünkü o benim ağabeyimdi.

Dünyadaki en sevdiğim insan.

Öldüğüne göre, sanırım istediğimi yiyebilirim, ama ona verdiğim sözü tutmamak yanlış geliyor.

Dalgın bir şekilde Aziz Christopher kolyeme ve kolyeme taktığım tüye uzanıyorum ama tanıdık bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Mutlu yıllar, güzelim!" Hayley, bir adamla birlikte kapıdan arka bahçeme girerken neşeyle bağırıyor.

Göz ucuyla Oakley'nin fark ettim. *Güzel*.

Hayley, Oakley'nin eski kız arkadaşı. Eskiden bana karşı tam bir amcık olan Morgan'ın aksine, Hayley aslında çok tatlı biri.

İçimden bir ses Oakley'nin ona her zaman *kaçan* meşhur *kişi* olarak bakacağını söylüyor.

Bu da onu Morgan'dan daha büyük bir tehdit yapıyor ve onu *uzak* tutmam gerekiyor.

Bu, onu kanatlarımın altına almamın ve *kanka* olduğumuza inanmasını sağlamamın nedenlerinden sadece biri.

Arada bir takılan kankalar.

Çünkü beni ne kadar çok isterse Oakley'i o kadar az ister. Ve ben onu ne kadar yozlaştırırsam... onun hakkında o kadar çok pisliğe sahip olacağım. *Ona zarar verecek kirler.*

Hayley'nin yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Hey."

Gözlerim onun yanında duran adama kayıyor. Orta boylu. Orta yapılı. Koyu renk gözleri ve saçları var. Hiçbir şekilde kötü görünmüyor ama benim tipim değil.

Ancak, o yapacak.

"Arkadaşın kim?"

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Zack."

"Hey," diyor. "Hayley bana senin hakkında çok şey anlattı."

Şimdi öyle mi?

Zack elini uzatıyor ama ben reddediyorum. "Umarım iyi şeylerdir."

Dudaklarını yalıyor, beni tepeden tırnağa değerlendiriyor. "*Çok* iyi şeyler."

Evet, üçümüz bu gece *kesinlikle* biraz eğleneceğiz.

Zack'in elini tutmak üzereydim ama Jace benden önce .

O kadar sert sallıyor ki neredeyse Zack'in kolunu koparacak. "Ben onun ağabeyiyim."

Sanki bir işaretmiş gibi, Cole Zack'in sırtına

tokat atıyor. *Sertçe*. "Ben de öyle."

Rahatsızlık göğsümde kabarcıklar oluşturuyor. *Lanet*

olası akbabalar. Zack yüzünü buruşturarak başını

sallar. "Merhaba. Ben..." Sesi kesiliyor.

"Yeni erkek arkadaşım," diye araya giriyor Hayley, onu

kurtarmaya geliyor. Jace ve Cole karşılıklı bakışırlar.

Jace ızgaraya dönmeden önce, "O zaman gözlerini küçük kız kardeşim yerine kendi kızından ayırmamanı öneririm, *dostum*," diye homurdanıyor.

Cole, hamburgerinden vahşi bir ısırık almadan önce, "Gözbebeklerini kaybetmek istemiyorsan," diye tehdit ediyor.

Zavallı Zack sıçacakmış gibi görünüyor. *Amcık.*

Sawyer nişanlısının yanına yaklaşarak, "Pekâlâ, testosteronu azaltın çocuklar," diye şaka yapıyor.

Dylan, Jace'in poposuna şakacı bir şekilde vurup kürek kemiğini öperken, "Onlara aldırma," diye ekliyor. "Aç olduklarında huysuz olurlar."

Jace'in gözlerindeki öfkenin yerini hemen şehvet alır. *İğrenç*.

Sawyer iki hamburger tabaklayıp Hayley ve Zack'e uzatır. "Buyurun. Gerçekten çok güzeller."

Cole ona ölümcül bir bakış fırlatır ama o parmak uçlarında yükselir ve Cole'un burnunu öper. "Rahatla, Colton."

Kardeşim öğle güneşinde tereyağı gibi yumuşuyor.

Araya girdiğim için benden bir teşekkür bekliyorlarsa, sim sıçan bir tek boynuzlu atı fark etmekte daha fazla şansları olur.

Morgan Oakley gelip tabaklarını doldurduklarında daha fazla huzursuzluk ortaya çıkar.

"Hey," diye ciyaklıyor Hayley eski sevgilisine.

Oakley ışınlar, gamzeler ve hepsi. "Selam. ?" Ne oluyor lan?

Ben ona *hiçbir* yanlış yapmadım ama o bana son iki yıldır ayakkabılarının altındaki pislikten daha kötü davranıyor.

Ama Hayley -*eski sevgilisi*- ona merhaba *diyor* ve o da sanki Hayley gökyüzüne gökkuşağı çizmiş gibi davranıyor.

Bu hiç adil değil.

İstediğim tek kişi o... ve sahip olamayacağım tek kişi.

Tanrı yardımcım olsun, bu gece o kaltağı öldürebilirim.

Kağıt tabağımı ve yarısı yenmiş hamburgerimi yere atıyorum.

Henüz gerçek doğum günüm bile değil ve şimdiden yaşadığım en kötü doğum günlerinden biri oldu.

Onun için yeterince iyi olamamaktan çok yoruldum.

Benden nefret eden biri için kalbimi kanatmaktan çok yoruldum.

Hepsi bir öpücük
yüzünden. Annem
haklıydı.

Dünyadaki hiçbir uyuşturucu sizi aşk kadar mahvedemez.

Sawyer bana sempatik bir bakış atarak, "Belki de siz ikiniz Bianca'ya hediyesini vermelisiniz," diye ısrar ediyor kardeşlerime.

Onun sempatisini istemiyorum.

Sadece ailemi geri istiyorum.

Ve bana kötü biriymişim gibi davranmayı bırakmasını istediğim adam için.

Jace ve Cole, Jace ellerini havluyla silmeden önce bir kez daha bakışırlar.

Gergin görünüyor.

Cole da öyle.

Bu da hediyelerinin harika ve gerçekten istediğim bir şey olması gerektiği anlamına geliyor.

Ellerimi kalçalarıma koyup onlara ters ters
bakıyorum. "Ne oldu?" Bu gerilim beni
öldürüyor.

Jace derin bir nefes verir. "Şey, biraz düşündükten sonra Cole ve ben senin-"

"Dövme yaptırmak için iznimiz var," diye bitiriyor Cole kocaman bir sırıtışla.

"*Küçük* bir tane," diye dişlerini gıcırdatıyor
Jace. "Ve hiçbir yerde iğrenç değil," diye
ekliyor Cole.

Tahriş cildimde hızla yayılıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi, öyle olmadıklarını açıkça ortaya koyuyor.

"On sekiz yaşındayım," diye hatırlatıyorum onlara, birkaç adım öne çıkarak. "Bu da vücuduma istediğimi yapmak kimsenin *iznine* ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor."

On altı yaşımdayken Jace, Cole, Dylan ve Sawyer, Liam'ın anısına birbirlerine uyan kelebek dövmeleri yaptırdılar.

Jace'e beni bir tane almaya götürmesi için yalvardım ama o reddetti.

Çok genç olduğumu söyledi. İlk dövmesini 16 yaşındayken yaptırmış olmasına rağmen.

Tanrım. Bana sürekli bebekmişim gibi davranmalarından bıktım.

Sanki herkes at gözlüğü takmış ve kimse beni görmüyor ya da duymuyor... bir odada durup avazım çıktığı kadar bağırıyor olsam bile.

"Liam bana harika bir şey alırdı," diye fısıldıyorum. "Gerçekten istediğim bir şey."

Muhtemelen psikolojiyle ilgili bir şeydir. En sevdiğim ders. Çünkü

Liam beni tanıyordu.

O istedi.

Diğer herkes benim boktan kafamın içine girmekten çok korkuyor, bu yüzden zahmet etmiyorlar.

Diğer herkes kendi yaralarıyla o kadar meşgul ki... Benimkiler umurlarında bile değil.

Diğer herkes beni uzak tutuyor... çünkü benimle baş edemiyorlar.

Herkesin canı cehenneme.

Yüzlerine kazınan acı, sözlerimin onları gümüş bir kurşun gibi delip geçtiğini söylüyor. *Güzel.*

Liam'ın ölümünden duydukları suçlulukla başa çıktılar ve bu süreçte sonsuza dek mutlu oldular.

Tüm bunlar beni bu cehennem çukurunda geride

bırakırken oldu. Tek başıma.

Acıyor.

Sırlarımı tek bir kişiye bile söylemekten acizim.

Çünkü boktan ailemizden geriye kalanları kıracağım.

Onları bunu asla yapmayacak kadar seviyorum.

Ne yazık ki beni dış görünüşümü görecek kadar sevmiyorlar.

Gölgelerde yaşayan kırık küçük kız.

Tek gördükleri, varlığınızı cehenneme çevirecek ve çok yaklaşmanıza izin vermeden önce sizi kıracak kötü kaltaktır.

İçgüdüsel olarak, gözlerim Oakley'e kayıyor.

Siktir et onu.

Yapacağım son şey olsa bile benden nefret ettiği her saniye onu pişman edeceğim.

Kimse bir şey söylemiyor ama Dylan'ın bana kaşlarını çattığını hissedebiliyorum. Yanına gidip suratındaki o çatık kaşları yumruklamak üzereydim ki babam dışarı çıktı.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Bir parti için çok sessiz. Her şey yolunda mı?"

Şu anda burada olması bile akıllara durgunluk veriyor.

İş yerinde çocuklarıyla geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdiği bir sır değil.

O kadar ki onu dinlemeden önce Jace'i dinlerdim.

"Burada ne yapıyorsun?"

Neyse ki kız arkadaşı Na- dia'yı getirmeyecek kadar akıllıydı, yoksa bu kaltakta tam bir bok gösterisi olacaktı.

Jace'e bakar. "Jace-"

Jace huzursuz görünerek, "Onu ben davet ettim," .

Buranın *onun* evi olduğu düşünüldüğünde bunun aslında bir davet olmadığını belirtmek isterim, ancak burada çok daha önemli bir şey oluyor.

Kimse babamızdan Jace kadar nefret edemez, bu yüzden onu bunun bir parçası olmaya davet etmesi... garip.

Bakışlarım ağabeyime takılıyor. "Neden?"

"Çünkü bugün senin doğum günün." Bakışlarını kaçırıyor. "Seni önemseyen herkesin kutlama için burada olmasını istedim."

Ve kendimi bir pislik gibi hissettim.

Çünkü bu Liam'ın yapacağı bir şeydi.

Özellikle babamın burada olmasını istemiyorum ama Jace'in babamıza ulaşması, yanan kömürlerin üzerinde çıplak ayakla yürümesine eşdeğer.

"Ah." Babamıza bakıyorum. "Merhaba, baba."

Yüzü 4 Temmuz gibi aydınlanıyor, yeşil gözleri -aynı Cole ve Liam'ınkilere benzeyen gözleri- kırpışıyor. "Merhaba, tatlım." , çocukken yaptığı gibi saçlarımı karıştırıyor. "Doğum günün kutlu olsun."

Gerçek doğum günüme daha üç gün olduğunu belirtmemek için dilimi ısırıyorum.

"Teşekkürler."

Yüzündeki ifadeye ne anlam vereceğimi bilemiyorum. "On sekiz yaşında olduğuna inanamıyorum. Seni hastaneden eve götürdüğümüz daha dün gibi." Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Annen..." Sertçe yutkunur, cümlesini bitirmek istemez.

Annem hep bir kız isterdi.

Dileğine kavuşmadan önce üç erkek çocuk doğurmak zorunda kaldı ve sonunda kavuştuğunda... doğum sırasında kan kaybından neredeyse ölüyordu.

Neyse ki yapmadı.

Ne yazık ki o ölmeden önce onunla sadece sekiz yıl geçirdim.

İfadesinde o kadar çok acı var ki nefesimi kesiyor.

"Tanrım, ona çok benziyorsun."

Kaskatı kesildim.

Cole .

Jace'in çenesi titriyor.

Aşık olmadan ve onu Amerika'ya götürmeden önce, annem kendi kuşağının en muhteşem ve yetenekli Bollywood oyuncusuydu.

Bronz, kusursuz teni, derinlik dolu iri kahverengi gözleri, yüksek elmacık kemikleri, hafif kalkık burnu, uzun siyah saçları, dolgun dudakları ve büyüleyici gülümsemesiyle... son derece mükemmeldi.

Onun görünüşünü miras aldığım için kendimi şanslı sayıyorum ve emin olun bunu kendi avantajıma kullanıyorum.

Güzel kızların hayatı çok daha kolay.

Ve annemin yaptıklarına rağmen... Benim için en iyisini istediğini biliyorum.

Ancak, benim kendisinden zeki ve güçlü olmamı da istiyordu.

Bu yüzden bana aşık olmayacağıma dair söz verdirdiğini varsayabilirim.

Bir erkeğin kalbimi çalmasına asla izin vermem çünkü sonunda onu paramparça eder ve beni mahveder.

Erkekler zehirliydi ve er ya da geç seni sikip .

Bu nedenle, onlar sizi kullanırken sizin de onları kullanmanız ve çok geç olmadan onlardan alabileceğiniz her şeyi almanız önemliydi.

Boğazını temizleyen babam cebinden mücevher kutusuna benzeyen bir şey çıkarıyor.

"Sana bir şey getirdim."

Kutuyu elinden alırken kızgınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Tanrı biliyor ya, adam yıllar boyunca bana tonlarca elmas ve mücevher verdi ve ben daha fazlasını istemiyorum.

Tam açacaktım ki beni durdurdu. "Bekle." Etraftaki herkese baktı. "Hadi ön tarafa doğru yürüyelim."

Hepimiz evin önüne doğru yürümeye başlarken Jace'e bakıyorum. "O ne yapıyor?"

Omuz silkiyor, en az benim kadar kafası karışmış görünüyor. "Hiçbir fikrim yok."

Babam bana baktığında neredeyse araba yoluna varmıştık. "Artık açabilirsin."

İstemeye istemeye yapıyorum.

Üzerinde Mercedes logosu olan siyah anahtarlığı parmağımla tutarken korku omurgamda geziniyor.

Lütfen bana yapmadığını söyle.

Elbette, garaj yolunda üstü açık pembe bir Mercedes var.

Bir anda panik göğsümü pençeliyor ve kolyeme uzanıyorum.

Araba kullanamayacağımı

biliyor. *Asla* araba

kullanamayacağımı biliyor.

Yapamam... Yapamam...

Onun gibi ölmek istemiyorum.

"Neyin var senin?" Mırıldanıyorum.

Herkes şaşkın görünüyor... Jace ve Cole hariç herkes... Çünkü bu ilk kez onların anlayabileceği bir şey.

Pembe Mercedes.

Bir Mercedes... tıpkı anneminki gibi.

Metalin metale çarpma sesi kulaklarıma hücum ederken midem yuvarlanıyor.

Yeni bir panik dalgası beni boğazımdan yakalıyor ve dizlerim titremeye başlıyor. *Öleceğim.*

"Ben-" diye söze başlıyor babamız, Jace onun kesene kadar.

"Bianca araba kullanmıyor."

"Bunu biliyorum, Jace. Ama bence öğrenmesinin zamanı geldi. Birinci sınıf bir sürüş eğitmeni buldum-"

Anahtarlığı ona fırlattım. "Geri al. Onu istemiyorum."

Hayley'e baktım. "Haydi gidelim. *Şimdi*."

O ve Zack'le birlikte beyaz Acura'ya doğru yürürken gözlerim yaşarıyor.

"Bianca, *dur*," diye bağırıyor Jace. "Gününü mahvetmesine izin verme." Sadece o değil. Herkes. *Her şey*.

"Bianca," diye bağırıyor Cole. "Gitme."

"Buraya gel, genç bayan," diye bağırıyor babamız. "Sana gitmen için izin vermedim."

Şimdi de baba gibi davranmak istiyor.

"*Ben* de öyle," diye homurdanıyor Jace.

Orta parmağımı havaya kaldırarak, Hayley'nin arabasının yolcu koltuğuna tırmanmadan önce pembe bok parçasını tekmeliyorum. "On sekiz yaşındayım, unuttun mu?"

Annem bir kez daha haklıydı.

Dünyanın en güzel örneği olarak hayatınızı sürdürebilirsiniz... ancak kendinizi tamamen fark edilmemiş ve yalnız hissedebilirsiniz.

İnsanlar sadece istediklerini görürler.

Ve kimse beni görmek istemiyor. Siktir et onları.

Sikeyim böyle işi.

Her şeyi siktir et.

Bölüm 7

BIANCA

I sonunda derse geç kaldım ve istatistik sınavımı kaçırdım.

Neyse ki, profesörüm bana izin verecek kadar nazikti. sonra kal ve al, ama yine de bombaladığımdan oldukça eminim.

"*Kim olduğunuzu hatırlayamıyorsanız, eskiden nasıl bir insan olduğunuzu veya sizi bu şekilde şekillendiren şeyin ne olduğunu nasıl bilebilirsiniz*?"

Sınavımı profesörün masasına bırakıp eşyalarımı toplarken Oakley'nin dünkü sözleri kafamda yankılanıyor.

Kim olduğumu çözmek için yeterli parçaya sahip olduğumu sanıyordum ama yanılmışım.

Titrek bir nefes vererek dün gece kendim hakkında öğrendiklerimi hatırlıyorum.

En şaşırtıcı gerçek? *Ben bakireydim*.

Bu da demek oluyor ki Stone'la geçen yıl ilk kez seks yaptığımızda ben de ilk kez seks yapıyordum.

Bu mutlu olmam gereken bir şey çünkü o benim kocam olacak, ama içimdeki bu garip duyguyu atamıyorum.

Keşke özel olsaydı.

Kötü bir şey olduğundan değil, ancak gerçekleşmeden hemen önce düşünebildiğim tek şey bunun önemli bir şey olmadığı, çünkü bunu daha önce birçok kez yapmış olmam gerektiğiydi.

Ama bu büyük bir olaydı.

Oakley denen adama hastalıklı, sapkın bir saplantım olduğunu ve kız arkadaşını çaldığımı öğrenmek de öyle.

İkisini de.

Kalbim sıkışıyor.

Hayley'nin öldüğünü ve onu önemsediğini düşünürsek... acı çekiyor olmalı.

Kaza gecesi neden onunla birlikte olduğumdan emin değilim - çünkü dün geceye dair hatırladığım bir şey varsa, benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu- ama bunu gerçekten öğrenmek istiyorum.

"Sen iyi misin?" Stone soruyor.

Kafamı kaldırdığımda içimde bir sarsıntı oldu. O kadar kendimde değildim ki beni sınıfın dışında beklediğini bile fark etmemiştim.

"Evet." Gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Sen su-"

"Aslında," diye araya giriyorum, çünkü ondan bir şeyler saklamaktan nefret ediyorum. "Pek sayılmaz. Dün gece bir anım vardı."

Dirseğimden tutarak beni avluya götürdü. "Ne oldu?"

"Şey," diye başladım. "Doğum günümdü." Göğsümde garip bir his beliriyor çünkü nişanlınızla geçmişteki ilişkilerden bahsetmek gerçekten . "Uzun lafın kısası, Morgan ve ben takıldık ve Oakley bizi yakaladı-" Birden Oakley'nin kim olduğunu bilmiyor olabileceği aklıma geldi. "Oakley-"

"Oakley'nin kim olduğunu biliyorum," dedi kaşlarını çatarak. "O pisliğin kampüste olduğunu da biliyorum."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Nasıl-"

"Bu sabah Cole'a rastladım ve bana neler olduğunu anlattı."

Lanet olsun.

"Oh."

"Bana kendin söylemediğin için kızgınım-"

"Son zamanlarda çok meşgulsün."

Kasıtlı olarak ondan sakladığımdan değil, sadece çılgın programı yüzünden ona her şeyi anlatacak zamanım .

"Anladım." Yanağımı okşuyor. "Ama seni bir daha rahatsız ederse, bana söylesen iyi edersin-"

"Beni rahatsız etmiyordu," diye çıkışıyorum, sonra kendimi tutuyorum. "Yani, neden endişelendiğinizi anlıyorum ama öyle bir şey değildi. O..."

Herkesin söyleyip durduğu gibi kötü bir adam değil.

En azından dün öyle görünmüyordu. "O ne?"

Stone bastırır.

"Ona yaklaştığımda tek başına oturuyordu. Tam tersi değil."

Stone'un gözleri kararır. "Ona yaklaştığında ne demek istiyorsun? Şimdi de arkamdan rastgele adamlarla mı konuşuyorsun?"

Yüce İsa. Tabii ki Stone böyle düşünür. Bir mil uzunluğunda kıskanç bir çizgisi var.

"Hayır," diye savunuyorum. "Dün gölde öğle yemeği yemeye gittiğimde bankta onun yanında boş bir yer vardı ve oturup oturamayacağımı sordum."

Yüz ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum ama bu pek de ricacı bir ifade değil. "Eğer durum buysa, artık öğle yemeğini tek başına yemeni istemiyorum."

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Tanrı aşkına, on dokuz yaşındayım. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, bu da istediğim kişiyle öğle yemeği yiyebileceğim anlamına geliyor.

Yüzünü işaret ediyor. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Kızgınlığımı hissetmiş olmalı çünkü ifadesi yumuşuyor. "Burada bir pislik olmaya çalışmıyorum Bianca, ama kendini benim yerime koy. Bu adam sadece masum bir kızı öldürmekle kalmadı, neredeyse *seni* de öldürüyordu ve sen benden senin güvenliğin için endişelenmememi mi bekliyorsun?"

Ne dediğini anlıyorum ama başka ne dediğine çok takıldım. "Kaza yaptığımızda arabayı Oakley'nin kullandığını biliyor muydun?"

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Evet, yaklaşık iki saattir."

Oh.

"Sanırım Cole sana söylemiş olmalı?"

Başını sallıyor. "Keşke kardeşlerin beni daha önce haberdar etselerdi ama bunu senden neden sakladıklarını anlıyorum." Rage yüzünü buruşturuyor. "O pisliği hatırlamasan daha iyiydi."

İçimden öfke ve kızgınlık karışımı bir duygu geçiyor.

"Şunu kavuşturalım. Bu kadar önemli bir şeyi benden saklamalarının sorun olmadığını mı düşünüyorsun?"

Çünkü ben bilmiyorum.

Ağır bir nefes üflüyor. "Evet...belki. Bilmiyorum Bourne." Omuz silkiyor. "Bence zor bir durumdaydılar ve doğru olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar, anlıyor musun?"

Sanırım... ama yine de içime sinmiyor.

"Üzgün olduğunu biliyorum ama olumlu yönden bakmaya çalış." Elimi dudaklarına götürerek nişan yüzüğümün üstündeki noktayı öpüyor.

"Eğer tüm o kötü şeyler ... birbirimizi bulamayabilirdik." Çenemi eğerek beni usulca öpüyor. "Ama bulduk."

Telefonum çalıyor ama Stone'un dili ayrık dudaklarımın arasından kayarak geçtiği açmak için bir hamle yapmıyorum.

Bedenim ona doğru sarkıyor ve öpücüğünün her saniyesini içime çekiyorum.

Birlikte vakit geçirmeyeli çok uzun zaman oldu ve bunu özlüyorum.

Telefonum tekrar çaldığında dudaklarıma hafifçe kıkırdıyor. "Cevap verecek misin?"

Geçmiş...

"Cevap verecek misin?" Telefonum son dört saat içinde milyonuncu kez gibi gelirken Hayley soruyor.

Jace'in adı kaybolana ve ekran kararana kadar düğmeyi basılı tutuyorum. "Hayır."

Şu anda arabasının kaputunda oturmuş, bir ormanın eteklerindeki devasa bir yürüyüş parkuruna bakıyoruz.

Buraya daha önce hiç gelmedim ama Zack takılmak ve sarhoş olmak için rahat bir yer olduğunu söyledi.

Hiç boşa harcadığımdan değil. Araba kazasında sadece annemi kaybetmedim, çalışan bir böbreğimi de kaybettim.

Bu da demek oluyor ki alkolle işim olmaz.

Önümüzde duran Zack elindeki esrardan bir fırt çekiyor. "Anlaşmanın ne olduğunu hâlâ anlamış değilim. Bu araba çok güzel. Bana bir Mercedes alsa babamın kıçını öperdim."

Onu sadece birkaç saattir tanıyorum ama şimdiden ondan nefret ediyorum.

Sinir bozucu pislik.

Hayley ona, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Annesi o çocukken bir araba kazasında öldü," diyor.

değil. Yakınından bile geçmiyor.

Zack sempatik bir şekilde başını sallayarak dizimi sıkıyor.

Neyse ki Hayley'nin bagajında kot mini bir etek ve yedek bir çift parmak arası terlik vardı, ben de mayomun üzerine onu giydim.

Hâlâ dizimi sıkan elime ters ters bakıyorum. "O eli kaybetmek mi istiyorsun?"

Hiç de görünmüyor. " ama. Utanma güzelim.

Hayley bana anlaşmayı zaten söyledi."

Yavaşça, eli kalçamda geziniyor.

Bacaklarımı çaprazlayarak elini yerine kilitliyorum. "Beni aydınlatmak ister misin?"

Sırıtarak, "Siz ikiniz etrafta takılmayı seviyorsunuz ve-" diyor.

"Zack?"

"Öyle mi?"

"Çeneni kapamanı ve ağzınla daha verimli bir şeyler yapmanı istiyorum." Hayley'nin elindeki viski şişesini alıyorum. "Şimdi."

Gözleri kukuletaya dönüşür. "Bacaklarını aç, seksi şey."

"Zor pas." Hayley'e baktım. "Ama ben izlerken onun amını yalamaya ne dersin?"

Zack göründüğü kadar aptal değildir çünkü itiraz etmez. Hayley kapüşonunun üzerinde kayarak külotunu indiriyor. "Nihayet."

Zack'in kafası bacaklarının arasında kaybolurken onu izliyorum. Memnun etmeye hevesli, ama Hayley'nin yüzündeki ifade bana bunu pek de iyi yapamadığını söylüyor.

Bir keresinde bir adam -sanırım adı DeShawn'dı- onu üç dakikanın altında boşaltmıştı.

Çok eğlenceli görünüyordu, daha sonra oral becerilerini benim üzerimde test etmesini istedim.

Kesinlikle buna değer.

Ama bu, adamlarımızdan *bana* dokunmasına izin verdiğim ilk ve zamandı.

Genelde arkama yaslanıp Hayley'i becermelerini izlerim.

Ama bu gece bunların hiçbiri için havamda değilim. Elimdeki yarım şişe Jack Daniels'a bakıyorum.

Daha önce hiç sarhoş olmadım ama bugün yaşanan olaylardan sonra, şimdi bunu denemek için iyi bir zaman olabileceğini düşünüyorum.

"İşte bu. Tam orada." Hayley hayal kırıklığı içinde inliyor. "Hayır. Sola."

Bir bastırıyorum. "Belki biraz teşvike ihtiyacı vardır." "*Diğer* sol," diye inliyor Hayley.

Lanet olsun. Bu çok acınası.

"İyi bir çocuk gibi boşalmasını sağla, ben de sana amımı göstereyim." Göz kırparak Hayley'e bakıyorum. "Ve onu öpmesini sağla."

Bu işe yaramış gibi görünüyor çünkü Zack ona bir şampiyon gibi saldırıyor.

Birkaç dakika sonra gece gökyüzüne doğru ağlıyor ve o kadar titriyor ki tüm araba sarsılıyor.

Zack'in puslu gözleri bana odaklandı. "Senin sıran."

Bacaklarımı açmaya başladım ama duraksadım. "Aletin sertleşti mi?"

Pantolonunun üzerinden etkileyici olmayan ereksiyonunun dış hatlarını kavrıyor. "Tabii ki öyle."

"Göster bana."

Pantolonunun fermuarını açıyor, uzun ve *çok* ince bir aleti ortaya çıkıyor. Aşağıya uzanarak mayomu yana kaydırdım ve Kendini. "Gördüğün şeyi beğendin mi?"

Dudaklarını yalıyor. "Ona vurmama izin verecek misin?"

"Hayır." Uzanıp Hayley'nin başının arkasını tutuyorum. "Bu senin için değil." Klitorisime yumuşak bir öpücük kondururken dudağımı ısırıyorum. "Sadece o."

Hayley ona kendini özel hissettirmemden hoşlanıyor.

Zack bayılacak gibi görünüyor. "Dostum, bu çok ateşli. Bana da tattıracak mısın?"

Hemen mayomu düzeltip Hayley'nin başını itiyorum. *Gösteri bitti.* "Bu hayatta değil."

Gözle görülür bir şekilde hakarete uğradı. "Neden bu kadar alay ediyorsun?" "Çünkü benim standartlarım diye bir şey var." Bir yudum alıyorum şişe ve öksürük çünkü aşağı inerken yanıyor. "Şimdi seni ve kalem aletini bu ormanda bırakmadan önce arkadaşımı becer."

Ağzı açık kaldı. "Senin ne lan?"

"Şu anda mı? *Sen.* O yüzden ya dediğimi yapmanı ya da eve kadar yürümeni öneririm." Bir yudum daha alıyorum ve tıpkı ilki gibi yanıyor. "Seçim senin, göt herif."

Pantolonu ayak bileklerinde, ikimizin arasına bakıyor. "Siz sürtükler kafayı yemişsiniz."

Bu doğru olabilir, ama en azından ben gibi aptal değilim.

"Elinde seni ve senin pa- tik aletini sikmeye hazır ve istekli ateşli bir kız var ve sen burada dikilmiş *bana* orospu diyorsun." Hayley'e . "Başka birini ara. Bu ezik ve sopalı siki bizim sunduklarımıza hizmet etmiyor."

Hayley ayağa kalkmaya başlar ama Zack yaklaşır. "Hayır." Bir hamlede Hayley'nin kalçalarını ayırıyor ve içine giriyor. "Sana *sikimi* göstereceğim, seni lanet olası amcık."

Bir yudum daha alırken sırıtıyorum. Bu sefer daha kolay iniyor. "Tüm sahip olduğun bu mu? Eğer öyleyse bu çok üzücü dostum."

Bir küfür daha savuruyor, hamleleri hızlanıyor.

"Bir şey değil," diyorum Hayley'e, ama o benim sikilmek için can attığım şekilde sikilmekle meşgul.

Eğer birinin beni becermesine izin verdiysem tabii.

Ne yazık ki benim kukum da benim kadar seçicidir ve herhangi biriyle yetinmez.

Bu yüzden Hayley'nin benim için tüm pis işleri yapmasına izin verdim.

O biraz eğleniyor ve ben de onun artık Oakley'nin kusursuz meleği olmadığını bilmenin tatminini yaşıyorum.

Telefonumu elime alıp hızlıca fotoğraflarını çekiyorum ve şantaj klasörüme ekliyorum.

İç çekerek kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha alıyorum. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek, *Zackie*."

Onu o kadar sert sikiyor ki araba sallanıyor.

Belli ki o şeyi nasıl çalıştıracağını biliyor. *Aferin ona*.

Başım uğulduyor, onları sikiş festivalleriyle baş başa bırakıyorum.

"İşemem lazım."

Ben çömelecek bir yer bulmak için ormanın içinde dolaşırken ikisi de tek kelime etmiyor.

Telefonumdaki el fenerini kullanarak bir ağacın yanında bir tane buldum.

bitirdikten sonra çantamdan el dezenfektanı çıkardım ve arabaya doğru yürümeye başladım.

Ama yapamam... çünkü tek gördüğüm ağaçlar.

Nerede olduğumu ya da nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.

Önemli bir değil. Hayley'i arayacağım.

Numarasını çeviriyorum ve telefonumu kulağıma götürüyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor.

Düşünebilmek için yakındaki bir kütüğün üzerine oturuyorum ama anlamsız. Başım uğulduyor ve etrafımdaki her şey yavaş hareket ediyor ama aynı zamanda yanımdan hızla geçiyor.

"Sanırım sadece sen ve ben varız, dostum," diyorum şişeye, büyük bir yudum alıp yere bırakmadan önce.

Etrafıma bakıyorum. Burası o kadar da korkutucu değil. Aslında biraz huzurlu.

Uyku tulumum olsaydı, geceyi burada geçirmeyi düşünürdüm.

Şişeye tekrar uzanmaya çalışıyorum ama pullu gibi geliyor.

Çığlık atıyorum, etrafına sarılmış küçük siyah yılanı gördüğümde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koşarak oradan fırladım. Ki bu çok hızlı değildi çünkü lanet olsun. *Her şey* dönüyor. Ve... bu bir uçurum mu?

Bahse girerim, eğer onun kenarına kadar yürüseydim... ölümüm huzurlu olurdu.

Annem ve Liam'ın aksine, onlar kesinlikle huzur içinde gitmediler.

Uzun iniş yolunda çarptığım sivri kayalara bakıyorum. Dibi bile göremiyorum. *kadar da huzurlu değil.*

Belki de hak ettiğim şey budur?

Jace ve Cole artık mutlular. Onlara bakacak Dylan ve Sawyer var.

Eminim beni özlemezler bile.

Onları özlediğimden değil.

"Söz vermiştin," diye bağırıyorum yıldızlara, gözyaşlarım boğazımda düğümlenirken. Liam beni asla terk etmeyeceğine yemin etti ve o da beni

On sekizinci doğum günümde anne-kız gezimiz için Hindistan'a...

Ama işte buradayım... yapayalnız.

*"*Verdikleri sözleri tutmadılar.*"*

"Ne?" Oakley'ninkine çok benzeyen bir ses kulağıma havlıyor. "Kim? Sen neden bahsediyorsun?"

Şaşkınlıkla telefonuma bakıyorum çünkü onu aradığımı hatırlamıyorum.

"Onlar... Ben-" kelimelerim o kadar bulanık çıkıyor ki muhtemelen hiçbir anlam ifade etmiyor. "Acıyor." Gözyaşlarımdaki tuzun tadını alabiliyorum. "Bunu daha fazla yapamam Oakley."

"?"

"Bir uçurumun kenarında duruyorum."

Sonumun cennette mi yoksa cehennemde mi olacağını merak ediyorum. *Onları bir daha görebilecek diye.*

"Yüce " Oakley haykırır. "Ne uçurumu? Nerede?"

İkimiz de umursamadığını bildiğimiz halde umursuyormuş gibi davranması çok komik.

"Bilmiyorum."

Gerçek bu. Burası Zack'in yeri, benim değil.

"Yemin ederim, eğer bana nerede olduğunu söylemezsen-" "Emin değilim. Ormana yakın bir yerde. Sanırım bir suyun yanından geçtim-

düşme olayı. Ama şişeme sarılmış bir yılan vardı ve ben de koşmaya başladım." Bir baş dönmesi dalgası daha çöktü. "Şimdi beni yalnız bırak da yılan şişemi bulayım, seni lanet olası pislik."

"Evet, kesinlikle ." "Kardeşlerime söyleme."

Yeterince korumacılar ve bunu öğrenirlerse Hayley ile takılmama artık izin vermezler.

Ona şantaj yapmaya devam etmeliyim.

"Nerede olduğunu bildiğimden oldukça eminim, ama benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?"

Onun için her şeyi yaparım. Tüm dünyadaki her şeyi. "O uçurumdan uzaklaşmanı istiyorum."

"Neden?"

Önemsediğini bilmem gerek.

Ya da iyisi, neden umursamayı *bıraktığını*.

"Sen aptal değilsin. Nedenini biliyorsun Bianca."

Uzun zamandır bana gerçek adımla hitap etmiyor. Genelde bana Şeytan ya da Lucifer diye hitap eder.

Bana küçük kızım derdi. *Tıpkı annem gibi.*

"Bana Bianca dedin."

Sinirli bir inilti kopuyor. "Yola çıkıyorum. Bana bir iyilik yap ve bir şey olup Jace ve Cole beni öldürmeden önce o uçurumdan siktir olup git."

Bununla birlikte, kapatır.

Hayley'nin daha önce tutmamı istediği küçük Malibu rom şişesini bulmak için çantamı karıştırıyorum.

Jack Daniels değil ama acıyı dindirmeye yardımcı olur.

Umarım.

"Vay anasını."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Stone ağzıma karşı. "Seni öpmeyi seviyorum."

Onu öpmek güzel bir şey ama benim kastettiğim bu değildi.

Gecenin bir yarısı *sarhoş* bir halde uçurumda durduğuma inanamıyorum.

Ve dünyadaki onca insan arasından en kötü zamanımda aramayı seçtim.

Onu ben aradım.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

"Bir sonraki dersin ne zaman?"

Stone saatine bakar. "Yaklaşık on beş dakika içinde." Eğilerek fısıldar, "Yurduna dönmek istersen çabuk olabilirim."

Ugh. Onu geri çevirdiğim için resmen dünyanın en kötü nişanlısıyım.

"Başka bir zamana erteleyebilir miyiz?" Telefonumu işaret ediyorum. "Sawyer'la buluşup düğün planlaması hakkında konuşmam gerekiyor."

Sawyer beni daha önce aramıştı ama bekleyebilir.

Özellikle de bana yalan söylediği için tekrar tekrar özür dileyeceğini bildiğimden beri.

"Tamam." Somurtarak dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Ama sadece geceyi benim evimde geçirirsen."

"Anlaştık."

Bununla birlikte, uzaklaşıyorum.

Bana bazı cevaplar verebilecek birini arıyorum.

Bölüm 8

OAKLEY

Üniversite çocukları hakkında öğrendiğim bir şey var mı? dağınıktırlar.

Temizlediğim her sınıfta bir sürü

Geride kalan şeyler.

Ambalajlar. Soda kutuları. Su şişeleri. Boş cips poşetleri.

Yarı tütsülenmiş bir esrar.

Burnuma götürüp içime çekerken göğsümde istek ve ihtiyaç birbirine karışıyor.

Bu birinci sınıf bir şey.

Lanet olsun.

Ve aynen ... Hayley'nin görüntüsü beynime nüfuz ediyor.

Epilepsim için CBD sakızları ve yağı bir şeydir... ama bu esrarı içmek şüphesiz beni kıyametin tavşan deliğine götürecektir.

Bir kez daha uzun uzun kokladıktan sonra çöp kutusuna attım.

Bu bok düşündüğümden de iyi olmalı çünkü arkamı döndüğümde...

Orada duruyor.

Uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmış, üzerinde düz beyaz bir tişört ve kargo pantolonu var -benim tanıdığım Bianca'nın toplum içinde giymekten çekinmeyeceği bir şey- ama yine de her zamanki gibi muhteşem.

Süpürgemi kaptığım gibi yerleri süpürmeye odaklanıyorum. "Bir dakika içinde buradan ."

Bir adım öne çıkıyor. "Konuşabileceğimizi umuyordum."
Ona var olan tek cevabı veriyorum.
Vermek zorunda olduğum.
"Hayır."

Bölüm 9

BIANCA

No.

Hayır, belki sonra. Programımı kontrol edeyim. Kesinlikle *hayır*.

Sonra da ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gitme cüretini gösteriyor.

Siktir et.

Hayır cevabını kabul etmeyerek onu bir sonraki boş sınıfa kadar takip ediyorum.

"Hiçbir şey için değil, ama bana borçlu olduğunu düşünmüyor musun? Ne de olsa kaza yaptığımızda arabayı kullanan sendin."

Kaltak olmaya çalışmıyorum ama bana başka seçenek bırakmadı. Adımlarının ortasında dondu kaldı. "Seni asla incitmek istemedim."

Sesi o kadar içten, o kadar pişmanlık dolu ki kalbim sıkışıyor.

"Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyordum," diyorum ona dürüstçe, çünkü içimden bir ses onun da bu konuda çok iyi iş çıkardığını söylüyor. "Sadece biraz açıklık arıyordum."

Sonunda döner. "Ne hakkında?"

Kollarımı iki yana açtım. "Bilmiyorum... *her şeyi*." Biraz daha spesifik olmam gerektiğini fark ederek ekliyorum, "Neden seninle arabadaydım? Nereye gidiyorduk?"

Gözlerinde o kadar büyük bir keder var ki, kalbim acı dolu bir takla atıyor. Başı eğik, süpürmeye devam ediyor. "Önemli değil."

Cehenneme kadar yolu *var*.

"Bak," diye başlıyorum, onu ikna etmeye çalışarak. "Kardeşlerimin korkutucu olduğunu biliyorum ama-"

Bu bana sert bir kazandırdı. "Kardeşlerinden korkmuyorum."

Bu da onu Kraliyet Malikanesi'nde olmayan ilk ve tek kişi yapar.

Ayrıca kafamı da çok karıştırıyor.

"O zaman neden bana söylemiyorsun-"

"Çünkü hiçbir önemi yok," diye tersliyor. "Artık yeni bir hayatın var." Eliyle kapıyı işaret ediyor. "Benimle konuşmayı bırak ve git hayatını yaşa."

Ses tonunda veremediğim bir gerginlik var.

Ama belli ki yerinden kıpırdamayacak. Bu da yeni bir taktik denemem gerektiği anlamına geliyor.

"Tamam, eğer bana geçmişimden bahsetmek istemiyorsan... birlikte biraz zaman geçirebilir miyiz?"

Bunu yaparsak başka bir anıyı tetikleyeceğini umuyorum, çünkü onunla tanıştığımdan bu yana yirmi dört saat içinde bir değil *iki* anı yaşadım.

Beni tamamen yok saymadan önce sanki başka bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor.

"Hayır."

Vay anasını. Sanki en sevdiği kelime bu.

Yine de o kadar kolay pes etmeyeceğim, bu yüzden onu tekrar ikna etmeye çalışıyorum.

"Peki, ama sana yaşadığım anıyı anlatırsam, en azından benim için bazı şeyleri doğrulayabilir misin?"

Süpürün. Süpür.

"Eminim kardeşlerin bunu yapabilir."

Ona karşı o kadar sinirliyim ki saçımı başımı yolmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, her ne kadar yapmak zorunda olmam bile üzücü olsa da. "Yalan söylediklerinden beri Jace ve Cole'a artık güvenemiyorum-"

"Kardeşleriniz sizi seviyor," diyerek hemen onları savunmaya geçti.

Peki o zaman.

Bunun tahmin etmemiştim. Özellikle de dün ona yaptıkları muameleden sonra.

"Ve onları seviyorum," diyorum, göğsümde yükselen suçluluk duygusuyla. "Ama onları tanıyorsan -ki tanıdığın çok açık- ne kadar inatçı olduklarını biliyorsun. Bu yüzden bana istemedikleri hiçbir şeyi söylemeyeceklerdir."

Ayrıca, zaten her şeyi bildikleri de söylenemez. Dün geceki anıma dayanarak, bazı şeyleri onlardan sakladığım açık.

Suçluluk yine sinsice yaklaşıyor.

Onlardan pek çok önemli şey sakladım.

Hâlâ pes etmeyeceği belli olduğunda, altın vuruşu yapıyorum. "Flashback'imde bir uçurumda duruyordum... aklımı kaçıracak kadar sarhoştum. Ama *seni* aradım... onları değil." Çaresizce omuz silkiyorum. "Bu da muhtemelen gezegende anılarımı geri almama yardım edebilecek tek kişinin sen olduğun anlamına geliyor."

Kaşlarını çatarak bir elini saçlarında gezdiriyor. "Seni komaya ve hafızanı kaybetmene neden olduğum için özür dilerim, bu asla affetmeyeceğim bir şey." Gözleri hüzünlü bir parıltıya bürünüyor. "Ama bu konuda sana yardım edecek doğru kişi ben değilim bebeğim. Güven bana."

Sözleri değil... Beni katlanmaya zorlayan, yüzündeki o büyük yıkım.

Muhtemelen şimdi asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, geçmiş hakkında konuşmak onu incitiyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum yenilgiyle.

Birini sizinle konuşmaya ve istemediği takdirde size cevap vermeye zorlayamazsınız.

Kapıya doğru yöneliyorum ama duraklıyorum. "Ne olursa olsun, Morgan'la arkandan iş çevirdiğim için özür dilerim. Bu sana yapılacak en boktan şeydi."

Yüzünde bir eğlence belirtisi var ama hemen kayboluyor.

"Üzgün olmanı bir şey yok."

"Aslında bu doğru değil." Utanç göğsümü sıkıyor. "Hayley'e *gerçekten* çok kötü davrandım." Bakışlarını tutuyorum. "Ona değer verdiğini biliyorum... Kaybın için üzgünüm."

Bölüm 10

OAKLEY

"I *Kaybınız için üzgünüm*."

Onu öldürdüğümün farkında, değil mi?

Bunu ona söylemek için ağzımı açtım ama o gitti.

Yine de iyi oldu.

Süpürgenin sapını tutarak bir küfür mırıldandım.

Kafası o kadar karışık ki -o kadar kaybolmuş ki- peşinden koşup ona her şeyi anlatmak istiyorum.

Ama yapamam.

Jace'in dünkü sözleri kafamın içinde yankılanıyor.

"*İhtiyacı olan son şey senin geri gelip hayatını tekrar mahvetmen.*"

Onunla evleneceğini düşündüğümde göğsümün ağrımasına rağmen Stone ve ona karşı her zaman besleyeceğimden emin olduğum yoğun duygular.

Bianca için en iyisini istiyorum.

Temelli uzak durmak anlamına gelse bile.

Geçmiş...

"Erken çıksam sorun olur mu?"

Patronum Cobra yarı boş bara baktı ve omuz silkti. "Bana bir kadeh Henny koy ve anlaşalım."

*No Name'*de barmen olmayı hiç planlamamıştım ama sorular gelmeye başlayınca *başka seçeneğim kalmadı*.

"Para için ne yapıyorsun?" "Neden üniversiteye gitmiyorsun?"

"Kendini nasıl geçindireceksin?"

Loki için çalışarak iyi para kazanıyorum ama Sawyer hastaneye yattıktan sonra Dy- lan ve arkadaşlarıma onunla işimin bittiğine dair söz verdiğim için bir örtbas işine ihtiyacım vardı.

Cobra beni işe almayacaktı çünkü gelecek aya kadar yirmi bir yaşına girmeyecektim ama sahte kimliğim ve kayıt dışı ödeme almam ikimiz için de kazançlı bir durumdu.

*No Name'*in dürüst bir kuruluş olduğundan değil.

Ondan çok uzak. Bu bok çukuru olabildiğince karanlık ama amacına hizmet ediyor.

Kobra'ya iğnesini doldurduktan sonra dışarı çıkıyorum.

Küçük kötü prensesi kurtarmak için acele etmemeliydim -özellikle de Morgan'la arkamdan iş çevirdiğini öğrendikten sonra- ama o Jace ve Cole'un küçük kız kardeşi.

Aileleri zaten bir Shakespeare oyunu olabilecek kadar trajediyle boğuşuyor ve kesinlikle daha fazlasına ihtiyaçları yok.

çıkarken ön paneldeki birkaç düğmeye basıyorum. Bir an sonra

Hayley'nin sesi arabamı dolduruyor.

"Hey, sen."

Bianca'ya ya da vücudundaki alkole güvenerek ormanda sarhoş bir halde nasıl dolaştığını anlatamam ama Hayley'nin benim için birkaç şeyi açıklığa kavuşturacağını biliyorum.

"Soru."

Gülüyor. "Cevap ver."

Keskin bir sol yapıyorum. "Bianca neden ormanda kayboldu? Seninle olduğunu sanıyordum."

Birbirlerinden bu kadar farklı oldukları için nasıl arkadaş olduklarını kimse tahmin edemez, tıpkı şeytan ve melek gibi; ama bir süredir aralarından su sızmıyor.

Sesindeki endişeyi duyabiliyorum. "Evet...öyleydi. Ta ki bu gece deli bir sürtük gibi çıldırana kadar."

Diğer gecelerin aksine mi?

Bardak tutucumdan kırpılmış bir sigara çıkarıp . "Ne oldu?"

İç çekiyor. "Sana söylerdim ama aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştırmak istemiyorum."

"Bana her şeyi anlatabilirsin, Hayley. Bunu biliyorsun." Otoyola sapıyorum. "Aramızda yargısız bölge var."

Her zaman öyleydi. Artık bir çift olmayabiliriz, ama hala kız için her şeyi yaparım.

"Biliyorum." Uzun bir iç çekiş daha. "Buraya geldiğimizde her şey yolundaydı ama sonra tuvalete gitmem gerekti. Geri döndüğümde onu Zack'le oynaşırken yakaladım."

Lanet olsun.

"Lanet olsun. Üzgünüm, boo."

Yine de şaşırdığımı söyleyemem. O herif sadece ot gibi görünmekle kalmıyor, Covington'ların arka bahçesine girdiği andan itibaren Bianca'yı incelediğini birazcık gözü olan herkes anlayabilirdi.

"Senin suçun değil," diyor. "Her neyse, kavga ettik ve sonunda ormana doğru uzaklaştı. Onu arayıp iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum ama telefonu açmıyor."

Bianca' benziyor. *İnatçı velet*.

"O artık senin sorunun değil. Ocean Falls'a gidiyorum."

"Ocean Falls mu?" demeden önce bir süre tereddüt ediyor. Neden? Kraliyet Malikânesi Ormanı'na gittik."

"Emin misin?"

Bianca bir şelalenin yanından geçmekle ilgili bir şeyden bahsetmişti ve Kraliyet Malikânesi Ormanı'nda bunlardan hiçbiri yok.

Öte yandan *Ocean Falls* sadece oldukça tatlı şelalelere sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda büyük bir orman ve yürüyüş parkuru ile çevrili, aşağıdaki uyuşturucu plajına bakan birkaç uçurum var.

Bu da burayı biraz gencea içmek ve rahatlamak için mükemmel bir yer yapıyor. "Pozitif, bebeğim." Uzatmanın üzerinden inliyor. "O salak çok

dirseğiyle kıçını ayırt edemezdi." Gülüyor. "Yakın zamanda araba kullanmayacak olması iyi bir şey, değil mi? Hepimizi öldürürdü."

İçgüdülerime uyarak bir sonraki çıkıştan çıktım ve Ocean Falls'a doğru yöneldim.

"Doğru-" Gelen bir telefon cümlemi yarıda kesiyor.

Morgan.

"Bu sohbeti kısa kestiğim için üzgünüm ama gitmem gerek. Kızım-" Cümlemi bitiremeden kendimi durduruyorum.

O önemsiz sürtük artık benim kızım değil. Hiçbir zaman da olmadı.

"Morgan diğer hatta."

Hayley'nin sesindeki hayal kırıklığı hissediliyor. "Oh."

orada. Sadece birimiz o anda takıldığımız kişiden bahsettiğinde ortaya çıkan gariplik.

Şunu söylemek yeterli.

Bi

z. Yine de, kız arkadaşım olarak etiketlediğim tek kız o. Ve kısa bir süre için - Crystal beni spermlerim için kullanmadan önce Göğsümdeki şey paramparça oldu. Birlikte iyi olduğumuzu sanıyordum.

Aramızdaki ilişkinin farklı bir şekilde sonuçlanmasını istemediğimi ya da onu aldattığım için kendimi suçlu hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

O bunu hak etmedi. *Kimse hak etmiyor.*

"Oak?" diye soruyor ben telefonu kapatmadan önce. "Evet?"

"Bu hafta içinde öğle yemeği yemek ister misin? Birlikte takılmayalı uzun zaman oldu ve seni gerçekten özledim."

Eski sevgiliyle yemek yemenin *kötü bir fikir* olduğunu bilecek kadar zekiyim.

yerinde yazıyor.

Yine de onu bir arkadaş olarak hayatımda istiyorum.

"Evet," diye kabul ediyorum. "Yer ve zaman için bu hafta beni ara." "Güzel. İyi geceler."

"Barış."

Telefonu kapattım ve Morgan'ı aradım.

"Hey-"

"Lanet numaramı kaybet."

İtiraz etmeye başladı ama ben ön panelimdeki aramayı sonlandırma düğmesine dokundum.

Biz sadece çıkarları olan arkadaşlardık, bu yüzden başka insanlarla takılıp takılmadığı umurumda *değildi*, ama shorty beni kirletti ve hoşlandığım şekilde *değil.*

Bu yüzden, siktir et onu.

İkisini de sikeyim.

Bölüm 11

BIANCA

"T Teşekkürler," diyorum Uber şoförüne, arabadan inip Stone'un apartmanına doğru yürümeye başlamadan önce.

Stone'un işten çıkmasına daha bir saat var ama içeri girmek için anahtarım var.

Uber şoförüne beş yıldız ve bahşiş vermekle o kadar meşgulüm ki, çantamda anahtarı ararken merdivenlerden çıkarken biriyle çarpışıyorum.

Çantam ve içindekiler uçup gidiyor... ama şu anda bunu düşünemiyorum çünkü tek gördüğüm *o*.

Oakley de benim varlığıma en az onun kadar şaşırmış görünüyor. Ona ihtiyatla bakıyorum. "Burada ne işin var?"

Elindeki büyük kutuyu işaret ediyor. "." Bu...ilginç.

"Oh."

Eşyalarımı çantama geri koymak için eğildim... aynı anda o da eğildi.

Kafalarımız gürültülü bir çatırtıyla buluşuyor. "Siktir," diye homurdanıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, elim zonklayan noktaya doğru uçuyor.

Ve sonra kendimi durduramadan gülüyorum çünkü bu, hayatın şu anda bana atmaya karar verdiği maymun anahtarı olabilir.

Ciddiyim. Bana yardım edebilecek ama bunu reddeden bir adamın nişanlımla aynı apartmana taşınma ihtimali nedir?

Belli ki iyi, çünkü acayip bir şey oluyor.

"Dairen kaçıncı katta?" Ağzımdan kaçırdım.

Sanki bana söyleyip söylememeyi tartışıyormuş gibi birkaç saniye bana bakıyor.

Sonunda, "Üçüncüsü." dedi.

Çenemi merdivenlerden yukarı kaldırdım. "Ben dördüncüdeyim." Sonra da ağzım tıkanmayı reddettiği için ekliyorum: "Ben değil... sevgilim. Gerçi evlendikten sonra onun ve annesinin yanına taşınacağım."

Yüz ifadesi bir fırtına bulutundan daha karanlık bir hal alıyor. "Doğru." Aramızdaki havada bir gariplik var.

"Pekâlâ," diyorum yanından geçerken. "Taşınırken iyi eğlenceler. Yardıma ihtiyacın olursa ya da konuşma konusunda fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacağım," diyor sertçe.

Geçmiş...

Telefonum çaldığında bacaklarımı uçurumun kenarında sallıyordum. Hayley'nin adı ekranımda yanıp sönüyordu.

Oakley değil de o olduğu için sinirlenerek telefonu evrene fırlatıyorum ve sessizliğe büründüğünde gülüyorum. *Hoppala.*

Ufukta bir kumsal var ve şiddetli okyanus dalgalarının kayalara ve taşlara çarpma seslerine bakarak bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu tahmin ediyorum.

Karanlığın uçurumuna bakıyorum.

Sonbaharın ne kadar merak ediyorum.

Dibe ulaşamadan kalp krizi geçirip ölür müydüm? Kargalar üzerime çullanıp kemiklerimdeki eti yer mi, yoksa dalgalar cesedimi daha önce denize taşıyacak kadar nazik olur mu?

Kenara yaklaşarak parmak arası terliklerimi ayak parmaklarımdan sarkıtıyorum ve son rom yudumumu bitiriyorum.

Beyaz Atlı Prens, *kötü kalpli prensesini kurtarmaya gelmiyor*.

Bilmek var Oakley, o dikkati dağılmış tarafından bir şey daha önemli.

Uyuşturucu da başka bir şey.

Yine de önemli değil, çünkü sistemimde alkol bana planımı uygulamak için cesaret veriyor.

"Yakında görüşürüz, Liam."

Sadece açık olalım. Ne düşündüğünüzü çok iyi biliyorum. *Bu kız akıl hastanesine kapatılması gereken intihara meyilli bir pislik.*

Ancak, değerlendirmenizde küçük bir sorun var, Dr. Freud.

Aslında ölmek istemiyorum.

Sadece onları özlemekten vazgeçmek istiyorum.

Acıyı kapat.

Parmak arası terliklerimden biri gecenin içinde kaybolurken gergin bir nefes alıyorum.

Bir dakika sonra, bir sonraki de takip eder.

Ya şimdi ya da asla.

Liam boynuna ilmiği geçirip dolabındaki sandalyeden atladığında da bu kadar korkmuş muydu diye düşünmeden edemiyorum.

Bilincini kaybetmeden önce bir an pişmanlık duydu mu?

Son nefesini ciğerlerinden önce ailesini düşündü mü?

Bunun bizi ne kadar mahvedeceğini biliyor muydu?

Bu dünyadan ayrılırken bencilce kalbimin her kırık parçasını da yanında götürmesi *beni* ne kadar öldürecekti?

İçimden büyük, çirkin hıçkırıklar dökülüyor.

İçim o kadar boş ki, biri kulağını göğsüme dayasa hiçbir şey duyamaz.

Sadece acımın yankılanan sesi. Neyse ki

yakında her şey bitecek.

Boğazıma düğümlenen sinir yumağını yutarak öne doğru eğiliyor ve kollarımı açıyorum.

Her zaman gökyüzü dalışı yapmak istemişimdir ve eğer gözlerimi kapatırsam bu da aynen öyle olacak.

Paraşüt hariç.

Yavaşça çıkıntıdan kayarken başım dönüyor.

Ölmek düşündüğüm kadar acı değilmiş.

Koltuk altlarımdaki keskin çekme hissi hariç. "Tanrım," diye homurdandı Oakley.

Sarhoş kıçımı uçurumdan çıkarırken kum ve taşlar kalçalarımın altını sıyırıyor.

"Sana oradan *uzak* durmanı söylemiştim," diye kükrüyor, ölümcül pençesini gevşetmeyi reddediyor.

Onun varlığıyla kafam karıştı, yukarı baktım. Bir değil, *iki tane* var. Oakley's. *Nefis*.

"Geleceğinizi düşünmemiştim. İkinizin de."

Yüzündeki ifadeden hiç eğlenmediği anlaşılıyor.

"Ayağa kalk," diye homurdandı. "Şimdi."

Tsk, tsk, tsk. Beni bundan daha iyi tanıyacağını düşünürdün. Kimse bana emir veremez.

"Hayır. Ben burada iyiyim." Yanımdaki yere vuruyorum. "Gel bana katıl."

Alnındaki küçük damar ortaya çıkıyor. Her zaman çok sakin olduğu düşünülürse, onu bu kadar kızdırabilmem biraz komik.

Yine de, onun bütün düğmelerine basmaya bayılıyorum.

Bir hamlede beni yerden kaldırdı. "Ben sormadım."

No Name tişörtünü giydiğini fark ediyorum ve aklıma işten doğruca buraya gelmiş olabileceği geliyor.

Haftada iki gece çalıştığı şehrin öbür ucundaki köhne bar, *asıl* işini örtbas etmek içindir.

Loki adında bir pislik için uyuşturucu kaçakçılığı yapıyor.

Dylan, Sawyer, Cole ve Jace'i Sawyer hastanelik olduktan sonra satıcılığı bıraktığına inandırdı ama bu bir yalandı.

Sadece bu konuda daha ketum davranıyor.

Hepsinin üniversiteye ve gitmediği düşünüldüğünde, arkadaşlarının hiçbir şeyden haberi olmadan çifte hayatını sürdürmesi oldukça kolaydır.

"Yürümeye başla," diye bir talim çavuşu gibi emrediyor.

ederim, o orospu çocuğunu hem yumruklamak hem de becermek istiyorum.

Ona toplayabildiğim en pis bakışı attım. "Yapamam."

"Neden?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bacakların kırık mı?"

"Hayır." Artık kirli olan ayaklarımı gösteriyorum. "Ama bir ormanda ayakkabısız yürümem."

Bunu sinirli bir iç çekiş onu terk eder. Bir an sonra arkasını döner. "Hadi gidelim."

Ben de sarhoş olanın ben olduğumu sanıyordum. "*Ayakkabım yok lafının* neresini anlamadın?"

Oakley omuzlarını yuvarlıyor ve kaslarının şeklini fark etmekten kendimi alamıyorum. Son zamanlarda Jace ve Cole'la birlikte çok çalışıyor.

ve gösteriyor.

"."

Kahretsin. Bana iki kere söylemesine gerek yok.

"Açıklığa kavuşturalım, bu daha sonra sikine atlamak için bir davetti, değil mi?" Sırtına atlarken soruyorum.

Boynunu bükerek bana hançer gibi bakıyor. "Bir kelime daha edersen seni o uçurumdan aşağı atarım."

Ondan bana bir iyilik yapmasını isteyecektim ama o zaman küçük sırtıma binme şansımı kaybedecektim, bu yüzden akıllıca çenemi kapattım.

Vahşi doğada yürümeye başlıyoruz ve alkolden mi yoksa boktan bir gece geçirdiğimden mi emin değilim ama aramızdaki bu gerilime daha fazla dayanamıyorum.

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Sesimin çatallaşmasından nefret ediyorum ama şu anda ağzımdan çıkanlar üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

Duygularımı kontrol edemiyorum.

Cevap vermeden önce sonsuzluk gibi

geliyor. "Senden nefret etmiyorum."

Yalanlar. "Bir palavracıya palavra sıkma,

Oakley." Beni öyle hızlı bıraktı ki neredeyse

kıçımı kıracaktım.

"Peki. Etrafta dolanmaya devam ettiğin gerçeğine ne demeli-"

"O *sonraydı*," diyorum ona. "Sen benden nefret etmeye başladıktan *sonra* Hay- ley ve Morgan'la takılmaya başladım. Bizden aylar sonra... bilirsin işte. Daha önce değil." Titrek bir nefes alıyorum. "Eskiden havalıydık, Oakley. Eskiden konuşabilirdim-"

"O zaman *neden*?" diye hırlıyor. "Neden benimle taşak geçip duruyorsun?" "Ben..." Sertçe yutkunuyorum ve tekrar deniyorum çünkü ona yalan söylemek

her zaman yanlış hissettirir. "Nedenini biliyorsun."

Eğer ben ona sahip olamazsam... başka kimse de olamaz.

Köşesinde benden başka sadık bir kaltak kalmadığını nihayet anlayana kadar onun kevaşeleriyle kişisel kemanlarım gibi oynamaya devam edeceğim.

"İnanılır gibi değil." Kulağından bir cigara çıkarıp yakarken çenesi çalışıyor. "İnanılır gibi değilsin."

"Tango yapmak için iki kişi gerekir, unuttun mu? Bu nedenle, bana kızmak yerine, belki de her zaman kendi kişisel büfeleriymiş gibi amımı yedikleri için *onlara* kızmalısın."

"Senin saçmalıkların için vaktim yok," diye homurdanarak uzaklaşıyor. "Evinin yolunu kendin bul."

"Biliyor musun, tüm bunların basit bir çözümü var." Kollarımı iki yana açtım. "Üçlü sekse ne dersin?"

Siktir et o sesi. Onu paylaşmadan önce o kaltakların boğazlarını kesip kanlarında boğmaktan mutluluk duyardım.

Sadece yemi yutup yutmayacağını bilmek istiyorum.

Tekrar bana dönerek parmağını şakağına gömüyor. "Sen lanet *bir psikopatsın.* Bunu biliyor muydun?"

Farkındayım.

İlkokuldan beri, bir gün bu alanda çalışmak umuduyla psikoloji okuyup da önce kendinizi teşhis edemezsiniz.

İnan bana, ben onlar kadar berbat durumdayım.

Ancak, ona olan düşmanlığım için gerçekten bir sebep istiyorsa? Benim bir sebebim var.

"Bana pislikten daha aşağı biriymişim gibi baktın ve sonra beni bir çöpmüşüm gibi fırlatıp attın," diyorum göğsümde bir acı titreşimi belirirken. "Misafirhaneye gizlice girdim çünkü kötü bir gece geçiriyordum." *Onu o kadar özlüyordum ki nefes almakta zorlanıyordum*. "Oraya seni baştan çıkarmak için gitmedim, pislik. O yüzden kendini övme."

Gerçek bu. Takıldığımızda kızgın olduğumdan değil.

-Ama onun yatağına girmemin sebebi bu değildi.

Gerçi daha sonra kıyafetlerimi çıkarmamın sebebi de buydu.

Her iki durumda da, en kötü zamanımda, rahatlık ve insani bağ aradığım bir anda beni reddetmesi çok canımı yaktı.

Kaşlarını çatarak parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Seni incitmek istememiştim."

Üzüntüm yerini hızla öfkeye bıraktı. *Onun ve acımasının canı cehenneme.*

"Kapa şu lanet ."

"Bianca-"

Artık çok geç. Çoktan yüzünü tokatlamaya ve inciklerini olabildiğince sert tekmelemeye başladım.

Beni kollarına çekene kadar farkında bile değilim. "Acıdığını biliyorum bebeğim," diye fısıldıyor saçlarıma doğru. "Ben çok "Gittiği için çok üzgünüm."

Ve bir anda annemin arabasına geri döndüm, Liam'ın eline sımsıkı yapıştım çünkü acıya dayanamıyorum.

Ama o Liam değil.

Bu Oakley.

Ama dünyadaki hiçbir *özür* kardeşimi ya da annemi geri getirmeyecek.

Ve ne kadar teselli edersem edeyim, söylemem gereken sırrı açığa çıkaramayacağım.

Tişörtünün yakasını kavrıyor, kendine özgü kokusunu içime çekiyorum.

Marihuana ve narenciye sabunu.

Beni sıkıca sararken gözlerimi kapatıyorum. Sanki onun için önemli olan tek kişi gibi.

Dokunuşu o kadar iyi hissettirmemeli ama kurtuluşum gibi geliyor.

Sanki hiçbir şey ve hiç kimse bana zarar veremezmiş gibi çünkü onun yanında güvendeyim.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde rahatlatıcı.

"I-"

Ona çok kötü şeyler söylemek istiyorum. Kimseye söylemediğim şeyleri söylemek.

Beni bugün olduğum boktan insana dönüştüren şeyler... ama yapamam.

Onun yerine ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor . "*Hayır*."

"Neden?" Bağırıyorum. "Beni istemek seni neden bu kadar korkutuyor?" Herkes beni istiyor... ama bunu kabul etmeyen tek kişi *o*.

Bakışları düpedüz öldürücü. "Beni korkutan tek şey senin ne kadar zavallı olduğun."

Bununla birlikte, uzaklaşıyor.

Peşinden koşarken yanaklarım utançtan alev alev yanıyor, dallar çıplak ayaklarımı ısırıyor. "Ayağımda hiç ayakkabı yok, *pislik herif*."

"Benim sorunum değil, *Lucifer*."

Yüksek vatandaştan alçak vatandaşa.

Neden beni bu şekilde kızdırdığını bilmiyorum ama bundan o kadar bıktım ki çığlık .

Ama ona bu zevki tattırmayacağım.

Bunun yerine, omuzlarımı dikleştirip ormanda ilerliyorum, gıkımı bile çıkaramadan yeniden kaynaşıyorum.

Sopalar ve taşlar etimi kestiğinde bile. Oakley beni istiyor.

O bunu kabul etmeyebilir ama ben bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Ancak, bu son kez iyi davranıp ilk hamleyi yaptığım zamandı.

Onunla işim bittiğinde, beni arzulamaktan gözleri o kadar kör olacak ki, doğru dürüst göremeyecek bile.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp tadına için yalvaracak.

Ve onu geri çeviren ve yüzüne tüküren ben olduğumda... bu tatlı, tatlı bir zafer olacak.

BMW'sinin yanına gittiğimde, motoru çalıştırmaya başlamıştı bile.

İçeri girerken o muhteşem yüzündeki sırıtışı silmek istiyorum. "İyi yürüyüşler, prenses?"

Ben de ona kendi sırıtışımla karşılık veriyorum. "Çok güzeldi."

Park ettiği yerden geri geri çıkmadan önce kısa bir an için gözlerinde tedirginlik beliriyor.

"Hayley'nin beni aramadan gittiğine inanamıyorum." Omuz silkerek tırnaklarımı inceliyorum. "Yine de onu son gördüğümde Zack -yeni erkek arkadaşı- onu arabasının kaputunda öyle sert beceriyordu ki muhtemelen izleri kalmıştı, bu yüzden onu suçlayamam."

Direksiyonu tutan eli, bir düğmeye basıp müziğin sesini açmadan önce geriliyor.

Kemerini bağla, bebeğim.

Çünkü bunun yerde daha çok var.

Bölüm 12

OAKLEY

(Lanet olsun.

Yeni dairemin bir apartman dairesinde olması Tehlikeli bölge, ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Şu anda.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor babam merdivenlerden çıkarken.

"Evet...hayır." Elimdeki kutuyu arabasına götürmesi için ona veriyorum. "Bunun içindeki eşyalar benim değil."

Bir sürü ayakkabı olduğuna göre, sadece bir kişiye ait olabilir.

Kristal.

Kutunun içine bakarken bir küfür mırıldandı. "Crystal bazı eşyalarını yeni dairesine bırakıp bırakamayacağımı sordu. Kutuları karıştırmış olmalıyım."

"Önemli değil."

Nefesini dışarı üflüyor. "Gece için eve gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Dostum bana bir şilte ve televizyon aldı bile. Ayrıca ilk ayın kirasını ödedi *ve* bana bisikletlerinden birini ödünç veriyor.

Dolayısıyla, babam gerekenden fazlasını yaptı. "Hayır. Ben hazırım."

Başını sallıyor. "Yarın işten sonra seni ararım. Biraz uyu." "Baba," diye sesleniyorum o uzaklaşmaya başladığında.

"Öyle mi?"

"Kıçımı kurtardığın için teşekkürler."

Önemli bir şey değilmiş gibi gülümsüyor. "Ebeveynler böyle yapar." Tekrar yürümeye başlar ama aniden durur. "Sadece kıçını aldığından emin ol

Bu akşam bir toplantıya kaydoldum."

Merdivenleri koşarak inerken ona "Planlıyorum," diyorum.

Daireme girmek üzereydim ki yerdeki bir kitap dikkatimi çekti.

Başlığı fark ettiğimde göğsümdeki kaslar gerildi. *Asitli Filler*.

Geçmiş...

Şeytan, araba yolculuğu boyunca manipüle edici çenesini kapalı tutuyor, bu da benim için gayet uygun.

Bu kızın beni sinirlendirmesine neden izin verdiğimi kimse tahmin edemez ama bu gece ona yaptığım son *iyilikti*.

Camımı açıp bir cigara yakarken ensemdeki tahriş diken diken oluyor.

"Çık dışarı."

Bu gece birkaç yere bırakmam gerekiyor, o yüzden ne kadar erken giderse o kadar iyi.

İtiraz etmesini bekliyorum ama beni şaşırtarak parmaklarımdan cigarayı kapıyor ve dudaklarına götürüyor.

Tam geri almak üzereydim ki ağzından çıkan bir sonraki kelime beni durdurdu.

"Daha önce hiç sarhoş olmadım." Kaşları çatıldı. "Daha önce hiç ot da içmedim." Endişeli bir nefes çekiyor. Bir saniye sonra fırtına gibi öksürmeye başlıyor. "Kahretsin."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Herkes ilk birkaç öksürür."

Yüzündeki ifadeye ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Öyle zamanlar oluyor ki, omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyor.

Bana hiç mantıklı gelmiyor.

Zengin, güzel, *akıllı* -tehlikeli derecede akıllı- bu dünyada istediği her *şeye* -herkese- sahip olabilir.

Yine de bazen o kadar kaybolmuş görünüyor ki... o kadar acı dolu ki... nefesimi kesiyor.

Ancak, çok yaklaşmamam gerektiğini biliyorum.

Kardeşlerinin kendi sorunları var, benim de kendiminkiler var ama en azından hâlâ insanlığımızdan izler taşıyoruz.

Bianca*'da hiç yok.*

Kız, masum kurbanlarını ağına düşüren bir karaduldur.

Ve sizi yakaladığı anda... geriye kalan her şeyi yutmadan önce sizi ve hayatınızı mahvedecek.

Gece gökyüzü kadar siyah bir ruh.

Dudakları, kan kadar kırmızı.

Bunu daha sonra defterime not etmek için aklıma bir not alıyorum.

"gereken bir yer var," diyorum ona, umarım bunu dikkate alır. İpucu.

İkinci bir vuruş için geri döndüğünde yüzü geriliyor, sanki nefes alırken öksürmemek için kendini zor tutuyor.

Lanet olsun. Kız ölümcül olduğu kadar inatçı da.

Bana geri verirken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor, ama almak için hiçbir harekette bulunmuyorum.

"Sende ."

Onu arabamdan ne çıkarırsa.

Gözleri hala yolun kenarında park halinde duran pembe Mercedes'e kayıyor. "Aldığım en iyi doğum günü hediyesi."

"Güzel bir araba."

Hiç kullanamayacak çok kötü.

"Bahsettiğim şey bu değildi." Yüz ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "Muhtemelen ot yüzünden, ama en son ne zaman birinin önünde gardımı indirecek kadar güvende hissettiğimi hatırlamıyorum." Orta konsolun üzerine eğilerek yanağımı öpüyor ve bir saniye kadar uzun süre kalıyor. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Sesindeki samimiyet göğsümü yumrukluyor.

Sakın yapma diyorum kendime ama artık çok geç. Torpido gözümü açıp çantayı ona uzattım bile.

"Al."

Arabadan inerken dikkatle bakıyor. "Nedir bu?" "İçine bak ve öğren."

Ona doğum günü için bir şey almayı planlamamıştım ama birkaç sigara kağıdı alıyordum ve başlık dikkatimi çekti.

Psikoloji hakkında olduğunu fark ettiğimde ilgim dağıldı ama Bianca'nın bir gün psikopat bir *şey* olmak istediği için hoşuna gidebileceğini düşündüm.

"Asitli filler mi?" diye soruyor. "Bana psikoloji kitabı mı aldın?"

"Neredeyse doğum günün kutlu olsun."

Tersine Çevirme dışarı . ve araba yolu, I basına düğme üzerinde Gösterge tablom.

"Ne ?" Jace cevap verir.

"Bebek Covington sağ salim eve döndü," haber verdim.

Sesindeki rahatlama hissediliyor. "Şükürler olsun. Neredeydi o?"

"Hayley ile takılıyordu."

"Hayley ile nerede takılıyordunuz? Ve neden telefonunu ?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Tek bildiğim bir tartışmaya girdikleri ve onu alıp alamayacağımı sorduğu."

İç çekiyor. "Keşke beni arasaydı ama güvende olmasına sevindim. Sağ ol dostum. Sana borçluyum."

"Sorun değil, kardeşim. Yolculuğunun tadını çıkar."

Kimsenin beni davet etmediği bir yolculuk.

"Teşekkürler. Döndüğümüzde seni ararım."

"Kulağa hoş geliyor."

Telefonu kapatırken bir mesaj geldi.

Hayley*: Sushi Sushi*'de Perşembe gecesi kulağa nasıl geliyor?
Oakley: Bana uyar.
Hayley: Harika. Seni görmek için sabırsızlanıyorum, bebeğim.

Ve onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Böylece ona bana neden yalan söylediğini sorabilirim.

Bölüm 13

BIANCA

"Y gece gerçekten çok sessizdin," diyor Stone yatağa girerken.

Onun gözlemi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Sor- ry. Ben sadece..."

Başka bir adam hakkında düşünmek.

"Düşünmek," diye karar verdim.

Bir kolunu bana doladı. "Konuş benimle, Bourne."

İstiyorum. Sadece onu kızdırmadan ne hissettiğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Bu beni rahatsız etmeye başladı."

Kolumu okşayan parmaklar durdu. "Ne oldu?"

"Eskiden kim olduğumu hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunun en iyisi olduğunu düşünmüştüm... ama artık o kadar emin değilim."

Gözlerinde keskin bir kızgınlık parlaması var. "Bu Oakley'le mi ilgili?"

Ona karşı dürüst olmalıyım. "Bilmiyorum... belki?" Ben devam ederken tüm vücudunun gerildiğini hissediyorum. "Kaza gecesi neden onunla birlikte olduğumu merak etmeden duramıyorum."

Ve neden ona karşı açıklanamaz bir *çekim hissettiğimi.*

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Uzun bir iç . "Hıyarlık etmek istemem ama tüm anılarını geri alsan bile bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Bunu bir an düşündüm ve haklı olduğunu fark ettim.

Geçmişimle ilgili ne öğrenirsem öğreneyim, Stone'la olan geleceğimi değiştirmeyecek.

Ancak, dosyaları silinmiş bir bilgisayar gibi hissetmekten çok yoruldum.

Değer verdiğim herkesin beni küçük, güvenli bir kutuda tutmasından ve bana kendimle ilgili sadece uğruna savaşmam gereken küçük bilgi kırıntıları vermesinden bıktım.

Tüm gerçeklere sahip olmadığım için hayatım üzerinde kontrol sahibi olamamaktan bıktım.

Stone'u üzmek ya da endişelenmesi için bir neden varmış gibi hissettirmek istemiyorum, bu yüzden sadece "Sanırım yok" diyorum. Karnının üzerinde küçük daireler çiziyorum. "Ama eski hayatım hakkında önemli bir şey bilseydin bana söylerdin, değil mi?"

Bana karşı her zaman dürüst olacağını bilmeliyim.

Gerçek onu ne kadar rahatsız ederse etsin.

Dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Sana asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun, Bourne."

O haklı. Stone bana karşı her zaman dürüst oldu, bu yüzden şimdi ondan şüphe etmeye başlamam için hiçbir neden yok.

"Biliyorum." Derin bir nefes alarak ona aklımı kurcalayan başka bir şeyi söylemeye karar veriyorum. "Korkma ama Oakley senin apartmanına taşındı. Daha önce taşınırken merdivenlerde karşılaşmıştık."

Bir şey söylemesini bekliyorum ama . Kafamı kaldırdığımda, derin bir uykuda olduğunu görüyorum.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek ışığı kapatıyorum ve göğsümdeki bu ezici hissi görmezden gelmek için elimden geleni yaparak yanına kıvrılıyorum.

Kalbimin bir sırrı sakladığını söyleyen.

Ve bunun ne olduğunu bulmak her şeyi değiştirebilir.

Geçmiş...

Kardeşlerim ön kapıdan içeri girdiklerinde en az benim kadar şaşkın görünüyorlar.

"Bunun ne hakkında olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Jace soruyor. Omuz silkiyorum. "Hayır."

"Çok garip," diye mırıldanıyor Cole.

Buna amin derim.

Daha önce babamız bize bir grup mesajı göndererek bu akşam bir aile toplantısı yapacağımızı ve hepimizin orada olmasının zorunlu olduğunu bildirmişti.

Her zaman işte olduğu ve bizimle neredeyse hiç konuşmadığı düşünülürse... bu büyük bir sürpriz oldu.

"Umarım hasta değildir," diye fısıldıyorum, çünkü yakın olmasak da kalan tek ebeveynimi kaybetme düşüncesi başa çıkabileceğim bir şey değil.

"Şu işi bir an bitirelim," Jace.

Üçümüz birlikte mutfağa girdik. Babam ve Nadia'yı masada otururken bulduk.

Hemen hepimiz kaskatı kesildik.

Bu her neyse, kesin olan bir şey var. *İyi* bir şey *değil.* İlk konuşan Jace oldu. "*O* neden burada?"

Babamızın ona kullandığı dil ve kız arkadaşına yaptığı hareketten dolayı bağırmak istediğini söyleyebilirim ama o buna izin veriyor.

"Oturun çocuklar. Nadia ve benim size söylememiz gereken çok önemli bir şey var."

İçimi hasta bir his kaplıyor. Jace ve Cole kıllarını kıpırdatıyor. "Ben ayağa kalkacağım," diyor Jace.

"Ben de," diye katılıyor Cole.

"Ben de," diye ekliyorum iyi bir önlem için.

Tam o sırada aklıma korkunç bir düşünce geliyor. "Hamile olmasan iyi edersin," diye ağzımdan kaçırdım.

Nadia neredeyse içkisini yudumlarken boğulacaktı.

Kadın hakkında pek bir şey bilmiyorum -hatta bilmek de istemiyorum- ama ben bile güzel olduğunu kabul etmek zorundayım. Hatta güzel.

Annem gibi onun da Hindistan'dan geldiği göz önüne alınırsa, babamın belli bir tipi olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Belki sadece annemin kalbinde bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışıyordur.

Eğer durum buysa, onu suçlayamam.

Ancak, ikisinin üremesine sıcak bakmıyorum.

Ben bu ailenin bebeğiyim, lanet olsun. Ve eğer bu kaltak davetsizce gelip aileye eklemeler yapacağını sanıyorsa, bodur kıçımı öpebilir.

"Nadia hamile değil," diyor babam hemen.

Rahatlamaya başlıyorum... ta ki bir sonraki sözlerini duyana kadar. "Ancak biz evleniyoruz." Elini uzatıp öpüyor.

Sol yüzük parmağındaki çirkin, gösterişli pırlantayı fark etmeden edemiyorum.

Her zaman söyleyecek bir şeyleri olan Jace sessiz kalır. Ancak haberlerden memnun olmadığı açıktır.

Hiçbirimiz değiliz. "Ne

zaman?" Cole ısırır.

Babam ve Nadia karşılıklı bakışıyorlar. "Henüz bir tarihe karar vermedik ama önümüzdeki bir yıl içinde falan."

Jace tek kelime etmeden mutfaktan çıkar.

Bir an sonra ön kapı çarparak kapandı.

Cole homurdanıyor. "Vay canına." Gözleri Nadia'nın üzerinde. "Çaldığın kocanla ölü bir kadının evinde yaşamanın tadını çıkar." Babama ters ters bakar. "Tebrikler dostum. Orospuna evlilik sözleşmesi imzalatmayı unutma."

Bununla birlikte, çıkıp

gider. Nadia'nın yüzü

düşer.

Babam bana bakıyor, gözleri yalvarıyor, biraz merhamet göstermem için bana *yalvarıyor*.

Ama yapamam.

Çünkü acıtıyor.

Hem de çok.

"Onun yerini *asla* alamayacaksın," diyorum Nadia'ya ve bunu tüm varlığımla söylüyorum.

Hatalarına ve saklamak zorunda kaldığım sırra rağmen annemi her şekilde seveceğim.

Bu dünyada bunu durdurabilecek tek bir kişi bile yok.

Gözyaşlarım görüşümü engelliyor, veranda kapısından dışarı koşuyorum. Burada onlarla bir dakika daha geçirmek zorunda kalırsam kendiliğinden yanacağım.

Tanrım, onu özlüyorum.

Gülüşünü, kahkahasını, kokusunu... sanki onun için en önemli şey benmişim gibi bana sarılışını özlüyorum.

Ama çoğunlukla?

Her şeyin başlamasından nefret ediyorum.

Her geçen gün onunla ilgili anılarım daha da azalıyor.

Eğer dikkatli olmazsam... bir gün uyanacağım ve ondan kalan her iz gitmiş olacak.

Oakley, "Çok cesursun," diye .

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, onun burada olduğunu bile fark etmedim.

Ancak şu anda onunla başa baş mücadele edecek ruh halinde değilim.

"Bak," diye başlıyorum o . "Gerçekten havamda değilim-"

"Umurumda değil," diye hırlıyor. "Hayley'nin yeni erkek arkadaşıyla arkasından iş çevirmekle kalmadın... onu kendine dokunurken videoya çektin ve bunu lanet olası bir porno sitesine koydun." Yüzü tiksintiyle buruşarak öne doğru bir adım atıyor ve beni avıymışım gibi köşeye sıkıştırıyor. "Senin derdin ne lan?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, neden bahsettiğini anlamıyorum. Evet, Hayley'nin kendine dokunuşunu kaydettim.

Onu bir sürü cinsel şey yaparken kaydettim. Ancak, o videoları bir porno sitesine koymadım. *En azından henüz.*

Her şeyin farkına vardığımda buz dolaşıyor.

Hayley'nin bunu yapmayı planladığımı bilmesine imkan yok.

Onunla konuşmadığı sürece.

Vay anasını.

Bu çok kötü. *Gerçekten çok kötü.*

Elimle karnımı tutarak, "Hayley sana ne söyledi bilmiyorum ama-" diyorum.

Oakley, "Bana *her şeyi* anlattı," diye tükürdü.

Nedense bundan şüpheliyim... çünkü eğer ?

Oakley'nin bana şimdiye kadar karşılaştığı en aşağılık insanmışım gibi bakmasına imkan yok.

Ve kesinlikle onun tarafını tutmayacaktı. "Meşe-"

Cümlemi tamamlayamıyorum çünkü bir adım daha atarak ayağımın kaymasına ve geri çekilmeme neden oluyor... ama gömleğini yakalamadan önce değil.

Bir saniye sonra ikimiz de havuza düştük.

Yüzeye çıkarken su fışkırtıyorum. Aynı derecede sırılsıklam olmuş Oakley bana doğru yüzmeye başlamadan önce kendimi toparlamaya ancak fırsatım oluyor.

Öfke dolu yüzüyle suyu yumrukluyor. "tüm kadınların hayatlarını mahvetmene seyirci kalacağımı sanıyorsan, düşündüğümden daha da delisin."

Damarlarımda dolaşan yoğun kıskançlık hissini görmezden geliyorum çünkü ona söylemem gereken şey çok önemli.

O videoları çekmiş olabilirim ama hiçbir porno sitesine koymadım.

Ayrıca Zack ile hiç takılmadım.

Bu da kaltağın yalan anlamına geliyor.

Ve benim yerime ona inanması gerçeği... acı veriyor.

Düşündüğümden çok daha fazla.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Oakley, ama değerli Hayley'in-"

Gözlerini kısarak beni havuzun duvarına yasladı. "Ondan uzak dursan iyi edersin."

Sesi o kadar kötülük dolu ki içim burkuluyor.

Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum.

"Peki ya yapmazsam?"

Uzun parmaklar boğazımda geziniyor, sıkmaya hazır. "Yap şunu," diye meydan okuyorum.

Eli hâlâ boynumda, dudakları kulağıma değene kadar eğiliyor. "Gereken bu mu?" Sıcak nefesi ve derin sesi tenimi okşarken avucunu gövdemden aşağı kaydırıyor ve bacağımı beline doluyor. "Eğer teslim olur ve seni becerirsem saçmalıklarına son verecek misin?"

Ağzı köprücük kemiğimi bulduğunda cevap boğazımda düğümleniyor.

Dişleri boğazımın sütununu ısırırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Bana sürtündüğünde sırtını tırmalıyorum ve bunu ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum.

Beni istiyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, kalçaları tekrar benimkilerle buluştuğunda aklım ve kalbim hızla çarpıyor. "F-"

Duygusuz bir kahkaha sözümü kesti. "Çok kötü, bebeğim." Gülümsemesi düpedüz gaddarca. "Bu *asla* olmayacak."

Bir dakika sonra, havuzdan çıktı.

Kalbimi ve gururumu da yanında götürdü.

Öfkemin saf kıskançlıktan kaynaklandığını itiraf etmekten gurur duymuyorum.

Hayley'i korurken bana kendi açımdan açıklama şansı bile vermemesi -ki bunu ona söyleyemem- beni öfkeyle titretiyor.

Ve intikam ihtiyacı.

Neyse ki, ertesi gün öğleden sonra Oakley'nin ayrılışını yatak odamın penceresinden izlediğimde, tam olarak bunu yapmak için mükemmel bir fırsat yakaladım.

Mutfak çekmecesinden yedek anahtarı çaldıktan sonra... avlu kapısından sıvışıp konukevine doğru koşuyorum.

Çakmak gazı ve kibritle silahlanmış.

Oakley Hayley'i önemsiyor olabilir... ama daha çok önemsediği başka bir şey var.

Ot.

Oturma odasını hızlıca taradım ama bir bulamadım. Dişlerimi sıkarak yatak odasına doğru ilerliyorum.

Büyük boy yatak toplanmamış ve yerde rastgele giysiler var, ama dikkatimi çeken şey yatağının üzerindeki küçük defter.

Kimsenin görmesine izin vermediği.

İçine bir göz attığımda ağzım açık kaldı.

Senden izler
Benden izler
Ne güzel bir trajedi olabilirdik.

Kalbim boğazımda, hızla başka bir sayfaya geçiyorum.

Ben kirliyim.
Sen temizsin.
Aradaki tüm çizgiler
Keşke seni içeri alsaydım
Belki o zaman gerçekten görülebilirdim.

Vay anasını. Oakley şiir yazıyor.

Kafiyeli birkaç kelimeden bahsetmiyorum.

Onun sözleri size bir şeyler hissettiriyor.

Kendime, hepsini okuyabilmek için defterini çalmamın yanlış olacağını hatırlatmakla kalmayıp, sinirlerim bozulmadan önce bu küçük hatayı atlatmam gerektiğini de hatırlatmak zorundayım.

Kitabı hemen bulduğum yere geri koyuyorum ve zulasını bulmak için odasının tüm köşe bucaklarını arıyorum.

Dolabındaki bir sepet içinde buldum.

o.

Üç kilo kadar marihuana taşıdıktan sonra

Banyosundaki küvete döküp üzerine çakmak gazı dökerek işe koyuldum.

Sonra bir kibrit çakıp düşürüyorum.

bakalım, piç kurusu.

Alevlerin titremesini izlerken gülümsüyorum.

Ta ki küvetin eridiğini ve ateşin büyüdüğünü fark edene kadar.

Kahretsin.

Banyo bir Post Malone konserini andırmaya başladığında panik omurgama tırmanıyor.

Yangın çok kötü olduğu için musluğu bile açamıyorum.

Bir havlu kaparak alevleri körüklemeye çalışıyorum ama bu onları daha da kötüleştiriyor.

Midem bulanıyor. *Oh, Tanrım*.

Yemek borumda sıkışıp kalan dehşet bir softball büyüklüğünde.

"Tanrım," diye bağırıyor sesi Oakley'e çok benzeyen biri kolunu belime dolanıyor. "Ne oluyor Bianca?"

"Bunu yapmak istememiştim," diyorum nefes nefese beni evden çıkarırken. "Sadece otunu yakmak istemiştim."

Izgaranın yanındaki yangın söndürücüyü kapıp içeri girmeden önce "Bu lanet olası *fiberglas*," diye bağırıyor.

Oh, kahretsin.

Oakley geri döndüğünde uzakta beliren siren seslerini duyuyorum. "Çıktı."

"Özür dilerim-"

"Lanet olsun," diye bağırıyor Jace bize doğru koşarken. "Ne oldu lan?"

Aynı derecede telaşlanmış olan Cole arkasından koşarak dışarı çıkar. "Siz iyi misiniz?"

"Evet," diyor Oakley. "Banyo mahvoldu ama misafirhanenin geri kalanını yok etmeden önce yangını söndürmeyi başardım."

"Bu çok iyi." Jace nefesini dışarı üfler. "Ama nasıl oldu da -" Cümlenin ortasında duraklayarak derin bir nefes alıyor. "Neden Coachella gibi kokuyor?"

Cole havayı kokluyor. "Tanrım, Oak." Tekrar kokluyor. "Bütün kasabayı uçurmaya mı çalışıyorsun?"

Oakley bana ters ters bakıyor.

Ellerimi kalçalarıma koyarak onlara bakıyorum. "Sizin burada ne işiniz var ki?"

"Buraya sigara içmeye ve Oak'la takılmaya geldik." Cole homurdanıyor. "Ama sanırım artık böyle bir şey söz konusu değil."

Oakley konuşmak için ağzını açar, ancak bir grup itfaiyeci arka bahçeye koşar.

Babamızla birlikte.

"Herkes iyi mi?"

Göz kırpıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"İtfaiye araçları yanımdan geçerken eve gidiyordum ve telefonuma bir uyarı geldi." Derin bir nefes alarak yüzünü buruşturdu. "Kokladığım marihuana mı?"

Hepimiz sessiz kalıyoruz.

İtfaiyeciler misafirhanenin içine koşarken babam elini yüzüne sürüyor. "Bak Oakley, ben de bir zamanlar gençtim, anlıyorum. Ama kafayı bulup pervasızlaşmana ve misafirhanemde yangın çıkarmana izin veremem-"

"O değildi," diye ağzımdan kaçırdım. Sadece benim yaptığım bir şey yüzünden Oak- ley'nin suçlanmasını istemediğim için değil, aynı zamanda onun kovulmasını da istemediğim için. "Ben yaptım."

Üç çift göz şaşkınlıkla genişler.

"Ne demek sen yaptın?" diye soruyor babam.

"Şey," diye başladım. "Oakley'nin otunu buldum ve küvette ateşe verdim." Bir parmağımı kaldırdım. "Kendimi savunmak için söylüyorum, küvetin fiberglastan yapıldığını bilmiyordum."

Bu kesinlikle pek de hoş olmayan bir sürprizdi.

Ağzım bir karış açık, babam bana bakıyor.

"Dostum," Cole. "Hiç hoş değil."

Jace burnunun kenarını çimdikler. "Bunu neden yaptın?"

Omuz silktim. "Çünkü beni ."

Gökyüzüne bakan babam iç geçiriyor. "Bianca, tatlım, kendine ve başkalarına ciddi şekilde zarar verebilirdin."

Kirpiklerimi kırpıştırarak en tatlı, en masum yüzümü takındım. "Özür dilerim baba. Bir daha asla olmayacak."

Rolüm işe yaradı çünkü tamamen eridi ve kardeşlerim de kabul etti.

Oakley'nin düşünceli bakışlarının içimde delikler açtığını hissedebiliyorum. Neyse ki, itfaiyeciler kurtarmaya geldi.

"Banyo tahrip olmuş ama yangın sönmüş ve diğer her şey sağlam."

"Teşekkür ederim," diyor babam onlara. "Minnettarım." Oakley'e bakıyor. "Bu hafta iş için uzakta olacağım ama ben yokken banyoyu yeniden inşa etmesi için bir ekip tutacağım." Telefonunu çıkarır. "Bu arada, evdeki boş yatak odalarından birini alabilirsin."

Oakley' tartışmak istediğini söyleyebilirim ama tartışacak durumda değil.

Planımın beklediğimden daha iyi işlediği ortaya çıktı.

Bölüm 14

BIANCA

I Kampüsteki küçük kafeye girerken gerginim.

Dylan ve Sawyer telefonumu patlatıp duruyorlar. Konuşabilmek için onlarla buluşmam için yalvardılar ama ben istemedim çünkü çok öfkeliydim.

Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Hatta arkadaştan da öte.

Onları ailem olarak görüyordum ve bu yalanı benden sakladıklarını bilmek cidden acı veriyor.

Ancak onları dinlemeye hazırım çünkü onları önemsiyorum ve dışlanmak berbat bir şey.

Onları köşedeki bir masada otururken buluyorum, benim hissettiğim kadar üzgün görünüyorlar.

"Hey."

Beni gördüklerinde yüzleri canlanıyor.

"Hey." Sawyer aşağı inip bana yer açtı. "Nasılsın?"

"Tamam," diye yalan söyledim.

Kıçım kabine değdiği anda Dylan dumanı tüten bir fincanı bana doğru itiyor. "Sana en sevdiğinden aldık. Hindistan cevizi sütlü Mocha macchiato."

Hevesle bir yudum aldım. Onlara kızgın olabilirim ama bedava kafeini geri çevirecek kadar değil.

Sawyer küçük bir tabağı bana doğru itiyor ve tabaktaki nefis yiyeceklerin midemi guruldatmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. "Ve bir çikolatalı kruvasan."

Ağzıma götürüp doyurucu bir ısırık alıyorum ve inlememeye çalışıyorum çünkü tadı inanılmaz.

Bununla birlikte, daha acil meseleler de söz .

Ağzımdaki pulları bir peçeteyle siliyorum. "İkiniz de beni ikramlarla yumuşattığınıza göre, neden bana tanışmak istediğiniz gerçek nedeni söylemiyorsunuz?"

Nedenini biliyorum. Sadece söylediklerini duymak istiyorum. Sawyer'ın yüzü düştü. "Sana yalan söylediğimiz için özür dileriz."

"Gerçekten üzgünüm," diye araya giriyor Dylan. "Gerçekten seni incitmek ."

Ona ters ters baktım. "Sanırım baban hapishaneye hiç geri dönmedi, değil mi?"

Suçluluk duygusu güzel yüzünü renklendiriyor. "Hayır." Koltuğuna çöktü. "En azından benim bildiğim kadarıyla."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. "Kardeşlerimi sevdiğinizi biliyorum ama gerçeği benden saklamanın bana zarar vereceği hiç aklınıza geldi mi? Özellikle de bu kadar yakınlaştıktan sonra."

"Pek sayılmaz," diyor Sawyer.

Gözlerim sertleşince hemen ekliyor: "Seni önemsemediğimiz için değil, önemsediğimiz *için*. Doğru şeyi yaptığımızı düşünüyorduk. Doktorlar seni zorlamamamızı söylediler ve geçmişinde olan yeni bir şeyi her öğrendiğinde yıkılıyordun."

"Senin parçalanmanı izlemek çok zordu," diyor Dylan. "Jace yeni bir başlangıç yapman ve iyileşmen için sana kazadan bahsetmememizi söylediğinde itiraz etmedik. Hayatında daha fazla karmaşaya ihtiyacın yoktu, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum.

Yine de karanlıkta bırakılmak beni hala çileden çıkarıyor.

İçkimden bir yudum daha alıyorum. "Jace her zaman haklı değildir." Dylan bana küçük bir gülümseme veriyor. "Öyle değil. Ama seni seviyor,
Bianca."

"Cole da öyle." Sawyer bir peçete kaparak gözlerini onunla siler. "Hepimizin var."

Sonra baktım, Sawyer hüngür hüngür ağlıyor.

"Sana kazadan bahsetmediğim için özür dilerim. Sadece sana daha fazla acı çektirmek istemedim."

Sawyer her zaman yumuşak başlı biriydi ama bu olay yüzünden ne kadar perişan olduğunu görünce ona sarılmak istedim.

Dylan'ın yüzü düşer. "Seni korumaya çalışıyorduk." Masanın üzerinden uzanarak Sawyer'ın elini sıkar. "Umarız bizi affedebilirsin."

Kalbim kırıldı. Onlara hâlâ kızgın olsam da kalplerinin doğru yerde olduğunu biliyorum.

"Seni affediyorum," diyorum onlara. "Sadece bana bir daha yalan söylemeyin, tamam mı?" Dylan'ın yüzü aydınlandı. "Anlaştık."

Sawyer burnunu siler. *Yüksek sesle*. "Çok özür dilerim."

Onu kucaklarken gülmekten kendimi alamıyorum. "Tanrım, sen tam bir lapasın."

Burnunu çekiyor. "Seni incittiğimi bilmekten nefret ediyorum."

Başka bir peçete alıp yanaklarını boyayan rimel izlerini siliyorum. "Bunu yapmadın."

Macchiato'mdan bir yudum daha alıyordum ki dün gece yaşadığım bir anım aklıma geldi.

Şimdi barıştığımıza göre, benim için bazı boşlukları doldurabileceklerini umuyorum.

"Sawyer sonra," diye başlıyorum. "Bazı geçmişe dönüşler yaşıyorum."

Dylan ve Sawyer bakışırlar.

"Ne tür flashbackler?" Dylan soruyor.

Tabağımdaki kruvasanla oynuyorum. "Oakley ile ilgili olanlar."

Ona takıntılı olduğum çok açıktı.

beni aşağı indiriyor.

Yine de, arabada neden birlikte olduğumuzu merak etmeden duramıyorum.

Beni başka bir uçurum kazasından kurtarması için ona

ihtiyacım var mıydı? Markete mi gidiyorduk?

Birlikte kaçmak mı?

Benden nefret ettiği için sonuncusu oldukça şüpheli ama yine de.

Olasılıklar sonsuz ve ben bilmemeye dayanamıyorum.

"O gece neden onunla arabada olduğumu biliyor musunuz?" Sawyer başını sallar. "Hiçbir fikrim yok."

Dylan kahvesine bakar.

"Dylan?" Soruyorum. "Ne biliyorsun?"

Ağır bir nefes üflüyor. "Seni önemsiyorum Bianca, ama sana bazı şeyleri söylemek bana düşmez."

"Ne gibi *şeyler*?"

Gözlerini kapatıyor. "Bak, o zamanlar arkadaş değildik, bu yüzden bana Oak'la olan ilişkin hakkında hiçbir şey anlatmadın ve o da bana pek bir şey anlatmadı." Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Ama anlatmış olsaydı bile, bunu söylemek bana düşmezdi. Bu onun görevi."

"Benimle konuşmayı reddettiği için ona bir şey sorabileceğim gibi değil," diye belirtiyorum.

Kaşlarını çatarak kahve fincanına bakıyor. "Belki de en iyisi budur."

Kesinlikle katılmıyorum.

"Ya da *belki* onu bu kadar inatçı olmayı bırakıp benimle konuşmaya ikna edebilirsiniz?"

Başını iki yana sallar. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Ciddi olamaz.

Dişlerimi sıkıyorum, kızgınlığımı gizleyemiyorum. "Bakalım doğru anlamış ? Sorularımın hiçbirine cevap vermeyeceksin ama benimle konuşmasını da istemeyeceksin, öyle mi? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Dylan?"

"Öyleyiz." Alnı kırışıyor. "Ve arkadaşın olarak sana yalan söylemek istemiyorum. Bu nedenle Oakley ile olan geçmişin hakkındaki soruları yanıtlayamam. O benim kuzenim ve onu seviyorum ama aynı zamanda seni ve Jace'i de seviyorum, bu da beni *çok* zor bir duruma sokuyor çünkü kardeşin ondan nefret ediyor ve senin kazandan o sorumlu." Masaya bakar. "Gerçekten üzgünüm ama sürekli üç farklı yöne çekilmek çok yorucu, bu yüzden en iyisi bu işe karışmamak."

Bana hiçbir şey vermemesinden nefret ediyorum, ancak geri adım atmayacağı açık, bu yüzden onun isteklerine saygı duymaktan başka seçeneğim yok.

"İyi." Sonra Sawyer'a dönerek, "O zamanlar çok yakındık. Oakley ile ilişkim hakkında ne biliyorsun?" Sawyer neredeyse kahvesiyle boğulacaktı. "Hiçbir şey."

Bıkkınlıkla tavana bakıyorum. "Tanrı aşkına, Saw-" "Ciddiyim," diyor. "Bana tek kelime bile etmedin bu konuda." Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "İnan bana, ikiniz hakkında öğrendiklerime ben de en az senin kadar şaşırdım."

Bir kez daha, sonu gelmeyen bir atlıkarıncanın içindeymişim gibi hissediyorum. "Bizim hakkımızda *ne* bulacaksın?"

"Bilmiyorum," diye ısrar ediyor Sawyer. "Yani bir keresinde gece yarısı Oak'ın yatağına gizlice girdiğin ve onun seni geri çevirdiği konusunda tartıştığınızı duydum. Ama bunun dışında, onunla olan ilişkiniz hakkında bana hiç sır vermediniz."

Çığlık atmamak için elimden geleni yapıyorum. Eski Bianca'nın özel olduğunu biliyordum ama Sawyer'a -ya da *herhangi* Oakley hakkında hiçbir şey söylememek beni cidden mahvetti.

İşte o zaman kafama dank etti. Sawyer, Oakley ile olan ilişkimi bilmiyor olabilir ama belki Hayley ile olan arkadaşlığımı biliyordur.

Özellikle de kızdan neden bu nefret ettiğimi.

Macchiato'mdan uzun bir yudum aldıktan sonra onlara vurmaya karar verdim.

"Oakley meselesi bir yana, beni rahatsız eden başka bir şey daha var."

Dylan kekini yemeyi bıraktı. "Ne ?"

"Rastgele geriye dönüşlerimden sadece bazı parçalar alabiliyorum ama elimdeki birkaç parça Hayley'den pek hoşlanmadığımı ve bir sebepten ötürü ona şantaj yaptığımı açıkça ortaya koyuyor."

Gözleri şok içinde açılır.

Çekiniyorum. "Birinizin nedenini bilebileceğini umuyorum."

Dylan başını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Hay- ley'i çok iyi tanımıyordum ama tatlı bir kıza benziyordu. Onun peşinden gitmen için tek bir neden bile düşünemiyorum."

"Oakley ve Hayley'nin düzenli olarak konuşmaları ve birbirlerini hâlâ önemsemeleri dışında," diye mırıldandı Sawyer.

İkimiz de ona baktığımızda ellerini kaldırıp şöyle dedi: "Tekrar ediyorum, Oak'la ilişkinizin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama seni geri çevirmesine kızdığın ve Morgan'la arkasından iş çevirecek kadar ileri gittiğin düşünülürse... kıskandığın için onun eski kız arkadaşı Hayley'e de şantaj yapmadığını kim söyleyebilir?"

"Evet, haklısın." Kalbim sıkışıyor. "Ben sadece başka bir şey olabileceğini umuyordum."

Beni tam bir pislik gibi hissettirmeyen bir şey.

"Üzgünüm Bianca. Keşke yardımcı olabilseydim ama Hayley'yle ilişkiniz hakkında ben de pek bir şey bilmiyorum." Sawyer mahcup görünüyor. "Gerçi bir keresinde bir partideydik ve Hayley çıkageldi. Onu gördüğüne sevinmedin ama yine de onunla hızlı arkadaş olmaya özen gösterdin. Sana olduğunu sorduğumda bana *dostlarını yakın*, *düşmanlarını daha yakın* tutmamı söyledin."

Lanet olsun. Bu kesinlikle benim yapacağım bir şeye benziyor. Şey, ben değil... *o*.

Şakaklarımı ovuyorum ve inliyorum. "Bazen eski Bianca'dan cidden nefret ediyorum."

Sırf kıskandığım için bu zavallı kızın hayatını mahvettim.

Ve şimdi o gitti.

Sawyer elimi sıktı. "Kendine bu kadar yüklenme."

"Nasıl olmayayım? Onu korkutmak için kullanabileceğim bazı bilgiler toplamak amacıyla Hayley ile düşman oldum."

Oakley'nin bu konuda üzülmeye hakkı vardı.

Videoları benim yüklememiş olmam önemli değil.

Ben hala aşağıların en aşağısıyım ve benim gibi biri için cehennemde özel bir yer olduğundan eminim.

Dylan kaşlarını çatıyor. "O zamanlar olduğun kişi değilsin Bianca. Şimdi bu konuda kendini kötü hissetmen çok şey anlatıyor."

Çantama uzanıyorum ve bir sonraki dersim beş-on dakika sonra başlayacağı için ayağa kalkıyorum. "Belki, ama yine de bir erkek için ona şantaj yapmak konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor."

Ve onu bulup özür dileyebileceğim gibi değil...

Çünkü o öldü.

Geçmiş...

"Hey."

Güneş gözlüklerimin ardından Morgan'a bakıyorum. "Merhaba."

Bugün erken saatlerde bana mesaj atarak benimle konuşması gereken *çok önemli* bir şey olduğunu söyledi, ben de ona gelmesini söyledim.

Şu anda üzerinde yüzdüğüm salı işaret ediyorum. "Gördüğünüz gibi meşgulüm, bu yüzden çabuk olun."

Göz kırpıyor. "Ciddi misin?" Ugh.

Sinirlenerek havuzdan çıktım. "Ne istiyorsun Morgan?"

Yeşil gözleri bana bakmadan önce vücudumun uzunluğunu inceliyor. "Sanırım hazırım."

Sandalyenin arkasından havlumu alıp ona bakıyorum. "Neye hazırsın?"

Nefes alarak öne doğru bir adım atıyor. "Bunun için... *bizim* için." Kafam karıştı.

Kaşımı kaldırıyorum. "Biz mi?"

Dişleri alt dudağına batıyor. "Seninle olmak istiyorum Bianca. Ve artık Oak'la birlikteymişim gibi davranmayacağıma göre-"

Onu orada durdurdum, çünkü olsun. "Morgan...hayır." Ona karşı dürüst olmaya karar vererek gerçeği söyledim. "Hoşlandığım başka biri var."

Ve eğer beyin gücünün bir kısmını bile kullanırsa, o kişinin kim olduğunu bulmakta hiç zorlanmayacaktır.

Yüzü düştü. "Ah." Ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Yapmadım... Yani sanırım yapmalıydım. Kendimi çok aptal hissediyorum."

Lanet olsun.

Soğukkanlı bir kaltak olarak kazandığım üne rağmen, ona acıyorum.

Kendimi savunmam gerekirse, bana karşı bir şeyler hissetmemesi için onu uyardım ama o yine de devam etti ve bunu yaptı.

Bu da sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda olduğum garip bir pozisyonda olduğum anlamına geliyor.

"Bak Morgan," diye başladım. "Sorun sende değil, bende." "Hadi ama Bianca-"

"Bu doğru," diye ısrar ediyorum. "Sen iyi bir avsın ve bir gün bir kızı gerçekten mutlu edeceksin. Sadece... o kız ben değilim."

Cam gibi gözlerle başını sallıyor. "Çok aptalım."

Buna itirazım yok. Ancak, tamamen kalpsiz değilim.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diyorum ona dürüstçe. "Nasıl başladığımıza rağmen, niyetim bu değildi."

"Bianca?"

"Öyle mi?"

Derin bir nefes çekiyor. "Senden hoşlanmadığı konusunda seni uyarmanın adil olacağını düşünüyorum." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Onun yanında arkanı kollamalısın... ve kalbini."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Kimden bahsediyorsun?" "Hayley." Başını eğdi. "Hoşlandığın kişi bu, değil mi?" Tüm kirli çamaşırları öğrenmek istediğim için onu düzeltme zahmetine girmiyorum.

"Hayley hakkında ne biliyorsun?"

Gülüyor ama hiç espri yok. "Öncelikle, kız her zaman Oakley'nin telefonunu patlatıyor, yani belli ki onu unutamamış." Dişleri alt dudağına batıyor. "Ve bazen o-" sesi kesiliyor.

"Bazen *ne* yapıyor?" Ben soruyorum.

"Şey... bazen senin hakkında gerçekten kötü şeyler söylüyor. Mesela herkese karşı her zaman çok kaba olduğun gibi." Parmaklarıyla bir şeyleri başladı. "Ayrıca engelli insanlarla dalga geçtiğini de söyledi. Ve dışarı çıktığınızda garsonlara ve hizmetçilere asla bahşiş vermiyorsunuz. Oh, ve bir *sürü* erkekle yatıyormuşsun-"

"Bu doğru değil," diye çığlık atıyorum.

Tam olarak Bayan Mary Sunshine sayılmam ama garsonlara bahşiş verdiğimden emin olurum ve boş boş yatmam.

Bunu yapan kızlarda yanlış bir şey olduğundan değil.

Ama en önemlisi? Milyon yıl geçse de engelli biriyle *asla* dalga geçmem.

Tanrım. Oakley'nin beni bu kadar küçük görmesine şaşmamalı.

O sürtük bunca zamandır beni arkamdan sabote ediyordu.

O kadar kızgınım ki Morgan'ın yanından geçerken kırmızı görüyorum. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Nereye gidiyorsun?" diye .

Bu boku bir kez halletmek için.

Resepsiyondaki kadın "Randevunuz var mı?" diye soruyor.

"Hayır, ama daha önce aradım ve beni bugün programa alabileceğinizi söylediniz."

"Tamamdır. İzin verin girişinizi yapayım." Başını kaldırmaya zahmet etmeden klavyesinde birkaç tuşa basıyor. "Adınız nedir?"

"Bianca Covington."

Bu onun dikkatini çeker.

Şaşırdığımdan değil. Babamın Trust Pharmaceuticals'ın sahibi olduğu düşünülürse, soyadım tıp camiasında altınla eşdeğerdir.

Ters bir şekilde gülümseyerek birkaç tuşa daha basıyor. "Herkes giriş yaptı. Ancak Dr. Young bu öğleden sonra biraz gecikecek, bu yüzden biraz zaman alacak."

Dünya kadar zamanım var.

Bekleme odasının diğer tarafında oturan kasık goblininden uzakta bir koltuk buluyorum.

Belli ki yeterince uzağa gitmemiş, çünkü bana doğru geliyor.

Sekiz yaşlarında görünen dağınık at kuyruklu küçük kız bana kocaman dişlek bir sırıtış atıyor.

Dişlerinden geriye ne kaldıysa, çünkü birkaçı eksik.

"Merhaba."

Bakışlarımı kaçırıyorum çünkü göz teması kurmazsanız eninde sonunda gideceklerdir.

Elleri kalçalarında, merakla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bebeğin nerede?"

Oh, Tanrı aşkına. "*Annen*

nerede?"

Neşeli tavrı buharlaşıyor. "Artık bir tane yok." "Oh."

Kulübe katıl, evlat.

Saç örgülerinden birini parmağının etrafında döndürerek arkasını işaret ediyor. "Babam tuvalete gitti." Bir eliyle ağzını kapatarak bana bir sır vermek ister gibi eğiliyor. "Ama sanırım Dr. Young'la bensiz konuşuyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Annen yüzünden mi?"

Gözleri yerde geziniyor. "Onu gerçekten özlüyorum."

Ben de öyle.

Kollarını kavuşturup dudaklarını büzüyor. "Buraya gelmekten

hoşlanmıyorum." İçgüdüsel olarak sertleşiyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Bazen annem hakkında konuşmak beni ağlatıyor."

Evet, bunu anlıyorum.

Aramızda bir yakınlık hissederek ona kendi sırrımı söylüyorum. "İstemediğin hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda değilsin. Oyun oynamak isteyya da bir boyama kitabı getirip resim yapabilirsin."

Şaşırmış görünüyor.

"Gerçekten mi?" "Evet.

Terapi senin zamanın."

"Kızmayacak mı?"

"Görmemeli. Ama eğer yaparsa, başka bir psikiyatriste görünmeyi isteyin çünkü bu berbat."

Bu yeni bilgi onu bir Noel ağacı gibi aydınlatır. "Senden hoşlandım. Senin adın ne?"

"Bianca."

"Merhaba, Bianca." Elini muzaffer bir edayla uzatıyor. "Benim adım Angelica."

Elini sıktım. "Merhaba."

Bana bir dişlek sırıtma daha yapıyor. "Bunu zaten söylemiştin." Bilekliğime baktığında gözleri açılıyor. "Vay canına. Bu çok güzel."

on beş bin dolarlık beyaz altın ve pırlanta *Cartier* bilezik olduğunu, yani *güzelden* çok daha fazlası olduğunu belirtmek istiyorum ama takım elbiseli bir adam yanımıza geliyor.

"Genç bayan, yabancılarla konuşma konusunda size ne demiştim?"

Dilimin ucunda *ona*, çocuğunu başıboş bırakmasaydı belki de kızın bunu yapmayacağını söylemek var ama Angelica ayağını yere vurup mızmızlanıyor: "O çok hoş baba. Ve çok güzel... tıpkı annem gibi... benim annem."

Angelica bana döndü. "Belki sen benim yeni annem olabilirsin?"

Babası kırmızının on farklı tonuna büründü. "Angelica, lütfen onu rahatsız etmeyi bırak." Özür dileyerek bana baktı. "Çok üzgünüm. Karım yedi ay önce vefat etti ve o da..." Sesi uzaklaşıyor.

Boşluğu dolduracak başka bir kadın için.

Ne yazık ki Angelica ve benim için bu asla doldurulamayacak bir boşluk.

Elini çekiştiriyor. "Hadi, gidip biraz dondurma alalım." Angelica

itiraz ediyor, iri yeşil gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Hayır-" "Hey."

Dizlerimin üzerine çöküp onunla göz hizasına geldim. "Sen Gerçekten harika bir şey görmek ister misin?"

Elinin tersiyle burnunu silerek burnunu çekiyor. "Ne oldu?"

Bilekliğimi çıkarıyorum. "Bu bileziğin süper güçleri var."

Söylediklerimin tek kelimesine inanmış gibi görünmüyor... ta ki ben eğilip fısıldayana kadar, "Sadece seni korumakla ve güçlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda yalnızken ona konuşursan, annen seni cennette bile duyabilir."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

Vurgulayarak başımı sallıyorum.

"Gerçekten." "Nereden

biliyorsun?"

"Çünkü benim annem de ben küçük bir kızken öldü."

Bileziği minik bileğine takarken aramızda söze dökülmeyen bir bağ var. Neyse ki bileklik ayarlanabildiği için ona uydurabiliyorum.

Angelica'nın alt dudağı titriyor ama ben bileziğe dokunuyorum ve o da gergin bir nefes alarak kendini toparlıyor.

Aferin kızıma.

Dünya ilk zayıflık belirtisinde sizi çiğneyip tükürecektir.

"Gördün mü? Şimdiden işe yarıyor."

Ben onu durduramadan küçük kollarını boynuma doladı. "Teşekkür ederim."

Lanet olsun. Sümüklü küçük bir velet kalbimin etrafındaki buz eritmemeli.

Ayağa ona "Güçlü ol," diye hatırlatıyorum.

Babası gözle görülür bir şekilde afallamıştı.

"Bianca Covington," diye resepsiyondaki kadın. Çantamı omzuma doğru kaldırıyorum. "Benim."

Çekip gitmek üzereydim ama . "Kızını önemsiyorsun, değil mi?"

Adamın gözleri genişler. "Tabii ki biliyorum."

"O zaman ona yeni bir psikiyatrist bulmanızı öneririm."

Ağzı açık kaldı. "Dr. Young şiddetle tavsiye edildi."

Gözlerinin içine baktım. "Güven bana, başka biriyle olması daha iyi."

Onu iterek geçtim, oyun yüzümü takındım ve ofisine girdim.

Güçlü kal.

"Seni bugün buraya getiren nedir Bianca?" Dr. Young mırıldanıyor.

Bacak bacak üstüne atıyorum. "Zaten bildiğine eminim."

Uzaklara bakmadan önce gözlerinde şehvet parlıyor. "Sana artık ofisime gelmenden rahatsız söylemiştim."

Uzanıp onu boğmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Bir parmağımı yavaşça kalçamda gezdiriyorum. "Ne diyebilirim ki? Talimatlara uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

Not defterine bakıyor. "Farkındayım."

Tırnaklarımı sandalyenin kolçağına geçirerek ona tehditkâr bir sırıtma yapıyorum. "Karın nasıl?"

Çenesi düğümlenir. "Bianca-"

"Sorun nedir, Doktor? Ona ve diğer herkese gerçeği söylememden mi korkuyorsun?"

Kül rengine dönüyor. "Söz verdin-"

"*Hiçbir şey* için söz vermedim," diye

tıslıyorum.

Bir daha düşündüm de, o haklı.

Ona yaptıklarını söz .

Bir gün aileme yaşattığı acının her zerresini ona hissettireceğime söz verdim.

Onun intikamını alacağıma söz .

Zavallı adam dizlerinin üzerine çöküp ağlamak ister gibi görünüyor.

Güzel.

"Ne istiyorsun?"

"Annemi geri istiyorum, ama olamaz... şimdi olabilir mi?" Kaşlarını çatarak alnını ovuşturur. "Sana öyle olduğumu söyledim-"

"Özür dilemek onu geri getirmeyecek."

Ağır bir nefes alır. "Ne yapabilirim-" "Daha

fazla paraya ihtiyacım var."

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Sana üç ay önce iki yüz binlik bir çek yazdım. Babanın lanet olası bir milyarder olduğundan bahsetmiyorum bile."

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Farkındayım." Ona birkaç diş gösterdim. "Ve haklısın, senin parana ihtiyacım yok. Sadece senin katil kıçının paraya sahip emin olmak istiyorum."

"Sana defalarca söyledim. Ben öldürmedim-"

"Beş yüz bin doları bulmak için bir ayın var." Gözbebekleri neredeyse kafatasından fırlayacaktı. "Ciddi olamazsın."

"Kalp krizi gibi." Çeneme vuruyorum. "Ya da daha doğrusu, saatte altmış mil hızla giden bir arabanın bir ağaca çarpması ve ardından bir hendeğe yuvarlanması gibi."

Yüz ifadesi ciddileşir. "O kadar param olmadığını biliyorsun."

"Benim sorunum değil." Tırnaklarımı inceliyorum. "Bir daha düşündüm de, önemli bir şey değil. O videoları aklıma gelen her porno sitesine koyacağım."

Kargaşa yüzünü renklendirir. "Bunu yapmayacağına yemin etmiştin. Benim hatam yüzünden onu cezalandırma-"

Yanağına vuran elimin keskin acısı küçük odada neredeyse yankılanıyor. "Annem bir hata değildi."

Acı çeken bir ruhu vardı.

Onu düzeltmesi için ona güvenen acı çeken bir ruh.

Ama yapmadı. *Çünkü ondan faydalanmakla çok meşguldü*. "Lütfen Bianca. Bunu yapmaman için sana yalvarıyorum."

Kapıya doğru yürüdüm. "Tıpkı annemin intihar önce sana yalvardığı gibi mi?"

Yenilgiyle arkasına yaslanır. "Başka bir kredi alabilir miyim diye bakacağım." "Bunu sen yap." Düğmeyi çevirmeye başladım ama duraksadım. "Oh, bir de bir şey daha var, Mark." "Neymiş o?"

"Amcık kızını benim hakkımda yalan söylemeyi bırakması için uyarsan iyi olur, yoksa elimdeki her şeyi açıklarım ve küçük anlaşmamız iptal olur." Ona bir öpücük gönderiyorum. "Çeki bırakabileceğin yeri ve zamanı mesaj atarım."

Bölüm 15

BIANCA

Holy bok.

Hayley'nin baba oldu Bay Young. Young, benim Annemin Psikiyatrist.

Ve babamı aldattığı adam.

Başım dönüyor, bir halde sınıftan çıkıyorum.

Artık ona neden şantaj yaptığımı çok iyi bildiğimi söyleyebilirim. Ve bunu yapmak için Hayley'i kullandığımı.

Bu onu doğru yapmaz.

Bir yanım Stone'u arayıp ona bu yeni anıdan bahsetmek istiyor ama yapamıyorum.

Kimseye söyleyemem.

O kadar kendimden geçmişim ki göl görünene kadar nereye yürüdüğümü fark etmiyorum.

Oakley'i oturmuş sandviç yerken gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Midem sinirden çalkalanıyor, ona bir bombaya yaklaşır gibi yaklaşıyorum... son derece dikkatli bir şekilde.

"Merhaba."

Mavi gözleri genişliyor ve ısırığın ortasında duraklıyor. "Yapabilir miyiz-"

Ben daha kelimeleri çıkaramadan o uzaklaşmaya başladı bile.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, kumunun geri kalanını fırlatmasını izlerken-

yakındaki bir çöp kutusuna attı. "Bana sadece iki dakika ver."

Tartışmak istediğini anlayabiliyorum, ama beni şaşırtarak istemeye istemeye tekrar sıraya oturuyor.

Yanına oturduğumda tüm gerginliğim kayboldu. Bana karşı olan düşmanlığına rağmen... Onun varlığında bir rahatlık hissediyorum.

"Otunu ateşe verdim," diyorum son anılarımdan birini hatırlayarak.

Yüzünde bir eğlence titreşimi beliriyor. "Öyle yaptın."

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Özür dilerim."

Homurdanıyor. " değil."

Kıpırdanarak nemli avuçlarımı kotuma siliyorum. "Hâlâ şiir yazıyor musun?"

Belli ki hazırlıksız yakaladım çünkü yüzünün rengi soldu ve hareketsiz kaldı.

"Özür dilerim. "Bianca'yı üzmek
istememiştim."

Sanki son nefesini veriyormuş ve ben onun can simidiymişim gibi adımı söylüyor.

"Öyle mi?"

Dudakları keskin bir nefesle ayrılıyor ve güçlü boğazı yutkunurken çalışıyor. "Hafızanı kaybettiğini sanıyordum?"

""

Kısa bir süre için, bakışlarındaki umutsuzluk buharlaşıyor. "O zaman nereden biliyorsun-"

"Yine bir flashback yaşadım."

Ve işte böyle, hüzün geri geldi. "Tamam."

Sanki yelkeninden rüzgarı çekip almışım gibi. "Özür dilerim."

Çenesi gerildi. "Benden özür dilemeyi bırak."

değil. Garip bir nedenden dolayı yapmalıymışım gibi
hissediyorum. Ama nedenini bilmiyorum.

Dikkatim göle ve sudaki bir parça ekmek için kavga eden iki ördeğe kayıyor.

"Sana gerçekten garip bir şey sormam gerek."

Endişe düğümleniyor, çünkü yaşadığım her anıda beni geri çevirmesine rağmen, beni tanıdığını hissediyorum.

Samimiyetle.

"Biz hiç... bilirsin işte... takıldık mı?"

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz. Bakışlarındaki içtenlik kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

"İki dakikanız doldu."

Hiçbir uyarı olmadan, banktan kalkıyor.

O uzaklaştığı anda göğsümde ağır bir sıkışma oluyor.

İçime bir öfke hücum ediyor ve kendimi bundan vazgeçiremeden ayaklarım onu takip ediyor.

"Neden bana cevap vermiyorsun?"

O kadar kısa durdu ki neredeyse sırtına çarpacaktım.

Arkasını döndüğünde gözlerinde dönen acı beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Elimi tuttuğunda ciğerlerimden bir nefes titriyor ve kalbim sert bir dörtnala koşuyor. Bedenlerimizi birbirine bağlayan canlı bir tel varmış gibi hissediyorum.

Nişan yüzüğümü "İşte bu yüzden" diye ısırdığında boynuma dolanan ve sıkan bir tane.

Kaşlarını çatarak elimi bir asitmiş gibi bırakıyor ve uzaklaşıyor.

Ve bu sefer, aramızda hissettiğim açıklanamaz bağa rağmen.

Ona izin verdim.

Bölüm 16

OAKLEY

Fya da bir an bana geri döndüğünü sandım.

Daha iyi bilmeliydim.

Devam ederken göğsümdeki kaslar geriliyor. Koridordaki çöpleri süpürüyorum.

Bianca başka biriyle evlenmese bile, bu yine de hiçbir şeyi değiştirmezdi.

O gitti.

Benim yüzümden.

Ve şimdi erkek gibi davranmaktan ve eylemlerimin sonuçlarına başka seçeneğim yok.

Birinin duygusuzca gülme sesi ensemdeki minik tüyleri diken diken ediyor.

Bu gülüşü bilirim.

Bunu daha önce yüzlerce kez duydum.

Genellikle Jace'i kızdıracak kadar aptal olan her kimse Kapalı.

Bir an sonra eski en iyi arkadaşım ortaya çıktı.

Gözleri kısıldı, elindeki soda şişesini düşürdü... hatta Çöp kutusu sadece bir metre ötede olmasına rağmen.

"Çöplerin çöpleri temizlemesini izlemek çok komik."

Öfkesi fazlasıyla haklı, ancak ben çalışmaya çalışırken burada durup beni rahatsız etmesine izin vereceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

Ona ters ters baktım. "şunu."

Bana bir adım attı. "Siktir git."

Lanet olsun. Şu an aramız berbat durumda ama bu onun eskiden en iyi arkadaşım olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Jace, şehirde yeniyken beni kanatları altına alan ve arkamı kollayan kişiydi.

Boktan bir gün geçirdiğimde ve annemi özlediğimde kafamın içinde dönen tüm boktan düşünceler hakkında konuşabileceğim kişi.

Ne zaman kafayı bulsam ve nöbet geçirsem benimle ilgilenen kişi.

Hayatımın bir döneminde onun için her şeyi yapardım. Hâlâ da yaparım.

Ama belli ki bu hisler artık karşılıklı değil çünkü o burada... benimle uğraşmak için elinden geleni yapıyor.

Şişeyi boş koridorda tekmeliyor. "Sen , orospu çocuğu."

Bok yemeyi tercih ederim.

Ona doğru bir adım attım. "Hayatındaki diğer herkese zorbalık yapabilirsin, pislik herif, ama bana yapamazsın. O lanet olası ben değilim."

Burun delikleri açıldı. "*Bir bok* değilsin, kaltak."

Herif açıkça kavga arıyordu. Şimdi bir tane buldu.

İçimden bir şey kopuyor ve onu itiyorum. "Benimle dövüşmek mi istiyorsun?"

Artık kızgın değilim. *Öfkeliyim*. Ona. İçinde bulunduğum duruma.

Ama çoğunlukla? Kendime.

Çünkü birini öldürdüm ve sevdiğim kızı kaybettim.

"En iyi atışını yap, mofo." Davet için çeneme vuruyorum. "Tam buraya."

Yumruğunu geri savururken bana yine soğuk bir bakış fırlatıyor. Kendimi darbeye hazırlıyorum. *Çünkü bunu istiyorum*.

Ama asla gelmez.

"Kes şunu," diye bağırıyor Bianca uzaktan.

Bir an sonra aramıza giriyor. "Onu rahat bırak, Jace."

Onu itiyor. "Sen karışma." Yumruğunu tekrar savuruyor ama Bianca başını tutuyor ve haykırıyor, "Ah. Lanet olsun, acıyor."

Kavgamızı unutup onun yanına koşmamız için gereken tek şey bu.

Bakışlarım onun her santimetrekaresinde geziniyor, yaralanma belirtilerini tarıyor.

"Sorun nedir?"

"Ne oldu?" Jace sorar, sesi endişe doludur.

Onu yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum. "Onu ittiğinde kafasını çarpmış olabilir."

Jace beyazlaşır. "Siktir." Kız kardeşine bakar. "Sen iyi misin?"

Şakaklarını ovuşturuyor. "Bilmiyorum. Gerçekten kötü bir migrenim var."

Hiç düşünmeden uzanıp yanağına dokunuyorum. "Beni istiyor musun-"

Jace elimi tokatlayarak uzaklaştırırken, "Uzak dur ondan, pislik," diye ısırıyor. "*Şimdi*."

Bianca aramızda yeni bir kavga çıkacağını sezmiş gibi Jace'e bakarak "Benimle yatakhaneme kadar yürüyebilir misin?" diye sordu.

Jace başını sallar. "Hayır. Seni doktora kontrol ettirmek istiyorum."

Sonunda, ikimizin hemfikir olabileceği bir şey.

İtiraz edecekmiş gibi görünse de başını sallıyor. "Tamam."

Jace bir kolunu onun omuzlarına doluyor ve koridorda ilerlemeye başlıyorlar. "Yürüyebilir misin? Ambulans çağırayım mı?"

"Yürüyebilirim," diye güvence veriyor ona.

Neredeyse koridorun sonuna gelmişlerdi ki başını eğdi ve bakışlarımız çarpıştı.

Bana küçük bir gülümseme verdiğinde içgüdüsel bir yumruk gibi hissediyorum.

Kendimi ondan uzak durmaya zorlamak beni öldürüyor, ama mesafemi korumak yapmam gereken doğru şey.

Çünkü o beni hatırlamadığı şekillerde incitti... ve ben de onu unutamayacağım şekillerde incittim.

Bölüm 17

OAKLEY

Geçmiş...

Sistemimde vızıldayan viski ve ecstasy, ön kapıdan sendeleyerek geçerken beni neredeyse kıçımın üstüne devirmeye yetiyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor bardan eve getirdiğim seksi sarışın arkamdan gıcırdayarak.

Teknik olarak misafirhanede yaşıyorum ama bunu ona söylemeye zahmet etmiyorum.

Onu merdivenlerden yukarı, tempolu odama sürüklemeye odaklanmış durumdayım ve orada onu domaltıp ayakta duramayacak hale gelene kadar becermek niyetindeyim.

Ancak, küçük ateşli kızın farklı planları var çünkü beni yatağa itiyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Aynen öyle.

"O güzel dudaklarını sikimin etrafına saracaksın," diye törpülüyorum kotumun fermuarını indirirken.

"Vay anasını," diye nefes alıyor doluluğuna bakarken. "Sikinde piercing var."

Her seferinde onları alır.

Dudağını ısırıyor. "Hiç bunlardan birine sahip bir erkekle birlikte olmadım."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona doğru sırıtıyorum. "Ne derler bilirsin. Her şeyin bir ilki vardır."

Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme göndererek, "Çok doğru" dedi.

Bir an sonra ağzını aletimin başına doğru uzattı.

Ancak benim dikkatimi çeken bu değil.

Kapıdaki aralıktan gördüğüm minyon figür bu olmalı.

Bianca.

Minik beyaz bir tişört ve dantelli bir külot giyen bebek Şeytan bana hançer gibi bakıyor... küçük bir sapık gibi her hareketimi izliyor.

Ama onun gözlerindeki yaramaz bakış - devam etmem için bana meydan okuyan bakış - sikimi çeliğe çeviriyor.

Kızın başının arkasını tutarak, beni daha derine götürmesi için onu teşvik ediyorum.

Bunu yaptığında inliyorum, ama bunun onunla bir ilgisi yok.

Bianca'nın meydan okurcasına bakışlarını benden ayırmaması. *Benimle alay ediyor*.

Lanet olsun. Onun saçmalıklarından bıktım

usandım. "Dur," diye bağırıyorum.

Kız şaşkınlıkla sarsılıyor, hareketleri durma noktasına geliyor. "Sorun nedir?"

Cüzdanımı çıkardım ve ona taksi parası attım. "Gitmen gerek."

Bianca gözden kaybolmadan önce bana haince bir gülümseme atıyor. İstenmeyen şehvetle karışık öfke damarlarımda dolaşıyor.

Bu iş daha bitmedi, bebeğim.

Uzun bir atışla değil.

Sarışın anlaşılır bir şekilde kırılır. "Sen *ciddi* misin?" Aletimi kotuma geri sokarak ayağa kalktım. "Evet."

Ve sonra onu geçip gidiyorum.

Çünkü küçük kötü prensese bir ders vermenin zamanı geldi.

Unutamayacağı bir şey.

Bölüm 18

BIANCA

Geçmiş...

deli değilim.

Çok sinirliyim.

Oakley'nin başka bir kızı evime getirip ona sakso çektirmesi...

Odama geri dönerken kıskançlık içimde yokuş aşağı yuvarlanan bir kaya gibi hareket ediyor.

Bir an için arkamı dönmeyi, sürtüğü saçlarından yakalamayı ve şahsen kıçının üstüne fırlatmayı düşünüyorum ama bunu yapamadan yatak odamın kapısı açılıyor ve Oakley içeri giriyor.

"Ne halt istiyorsun?"

Gözlerini kısan Oakley kapımı çarptı. "Gösteriyi beğendin mi?"

Ona gerçeği söyledim.

"Tekniği üzerinde biraz çalışmak gerekebilir."

Bu onu daha da sinirlendiriyor. "Öyle mi?" Yüzünü buruşturarak bir adım öne çıkar. "O zaman neden bana göstermiyorsun?"

Etkili bir şekilde fırlatıldığımı söyleyebilirim. "Sana sikini yalatmanın doğru yolunu göstermemi ister misin?" Gülümsemem tamamen dişlerden oluşuyor. "Üzgünüm, tatlım. Ben yarım yamalak yapmam."

Onun için bile değil.

"Hayır." Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Beni ne kadar istediğini göstermeni istiyorum."

Sertçe yutkunuyorum, ne demek istediğini anlamıyorum. "Wh-"

Parmaklarının arasında tişörtümü kavradığında nefesim kesiliyor. "Çıkar şunu." Diğer eli kalçamın etrafında kıvrılıyor. Başparmağının pedini külotumun dantelleri boyunca sürüklediğinde ve sesi düzensiz bir fısıltıya düştüğünde içimde aç, arzulu bir his yuvarlanıyor. "Bunları da."

Şok olduğumu söylemek hafif kalır. Yine de blöfünü görmeye karar verdim.

Tişörtümün etek ucunu bulup başımın üzerinden geçiriyorum ve yere atıyorum.

Sütyen giymediğim için her şeyimi görebiliyor. Camı kesecek kadar sert olan meme uçlarım da dahil.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Gözleri memelerime kayınca alay ediyorum ve adem elmasının titrediğini görüyorum.

"Yatağa gir." Sesi sert, neredeyse acılı. "*Şimdi*."

Yatağın üzerine oturduğumda kalbim davul gibi çarpıyor. "İstediğin başka bir şey var mı?"

"Evet." Bana doğru yaklaşırken vücudumdaki sıcaklık yılan gibi kıvrılıyor. "Çıkar şu lanet külotu."

Dudaklarımı yalayarak ona bakıyorum. "Yap beni."

Bir anda elleri ayak bileklerime dolanıyor ve sertçe çekerek beni sırtüstü yatırıyor.

Oakley ayrılmış kalçalarımın arasında diz çöküp tangamı indirmeye başladığında verdiğim karşılık boğazımda düğümlendi...

Dişleriyle.

Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyorum çünkü Oakley'nin dizlerinin üzerinde, ağzından külotum sarkarkenki görüntüsü o kadar ateşli ki, ikimizin de alev almamasına şaşırıyorum.

Dişlerini iç uyluğuma batırırken sıcak nefesi bacaklarımın arasında dolaşıyor. "Kendine dokun." Hassas derimi iz bırakacak kadar sert bir şekilde ağzına aldığında ürperiyorum. "Benim için ne kadar ıslak olduğunu göster bana."

Onu geri çevirmeliyim. Gidip sikmek için eve getirdiği kızı bulmasını söylemeliyim... ama yapamam.

Çünkü en güçlü kızlar bile doğru erkek için teslim olurlar.

Bir parmağımı amımın içine daldırıp parmaklarımdaki nemi toplarken karnım sıkışıyor. O kadar ıslağım ki neredeyse utanç verici ama Oakley'nin gözlerindeki aç bakış buna değiyor.

Şimdi parlayan parmağımı çıkardığımda tüylerim diken diken oluyor ve ağzını parmağımın etrafına sararak ıslaklığımı yalıyor.

Çıkardığı derin, tatmin edici inilti içimi arzuyla dolduruyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Başını eğip "Amını benim için aç bebeğim" diye homurdandığında kulaklarımda kan uğulduyor.

Oh, Tanrım. O kadar tahrik oldum ki zor görüyorum.

Ağzına bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

Titreyen parmaklarımla istediğini yapıyorum, kendimi hayatımda hiç hissetmediğim kadar açıkta hissediyorum.

Dudakları ona ihtiyaç duyduğum noktanın üzerinde geziniyor... çok yakın ama çok uzak. "Ağzımı o güzel amcığının üzerinde istiyorsun."

Başımı salladım.

Gözleri kararıyor. "O zaman yalvar."

Oyun oynama noktasını çoktan geçtik, o yüzden kabul ediyorum.

"Lütfen." Ağzının köşesi kıvrıldı. "Lütfen ne?"

"Amımı yala." Pu- bik kemiğimi öptüğünde keskin bir nefes alıyorum. "Beni boşalt Oakley."

Bana cezalandırıcı bir sırıtış fırlatıp, açıkta kalan etime tükürüyor. Sonra ayağa kalktı.

"Zor pas." Mavi gözlerinde saf öfke yüzüyor. "O iğrenç amına dokunmaktansa sikimi keserim daha iyi."

Bunun zalim bir şakadan başka bir şey olmadığını acı bir şekilde anladığımda kalbim duracak gibi oluyor.

Kapıya yönelirken yüzünde bok yiyen bir sırıtma var ve bu sadece bıçağı daha derine saplıyor.

Birbirimizin derisinin altına girmeyi başarmamıza rağmen... Dürüst olmak gerekirse beni önemsediğini düşünmüştüm.

Ama yapmıyor.

Benden düpedüz nefret ediyor.

Canımı acıtan bir nefes vererek elimi kalbime bastırıyorum.

Organımdan geriye kalan çok az şeyin kırıldığını fiziksel olarak hissedebiliyorum.

"Ben senin için bir espriden başka bir şey değilim," diye fısıldıyorum, yataktan kalkarken sesim çatlıyor. "Bir kenara atmadan önce alay edebileceğin ve üzerine tükürebileceğin *iğrenç* bir *amcık*."

Sırtı bana dönük olan Oakley donakaldı. Kendimi çok savunmasız, çok savunmasız hissediyorum.

Zevki için beni delik deşik etti, sonra da kan kaybından ölmeye terk etti.

Gözyaşlarım görüşümü engelliyor, devam ediyorum. "Beni gören tek kişi sensin -dünyada beni gerçekten anlayan tek kişi- ve benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Göğsüme vuruyorum. "Kusurlu ve berbat olabilirim ama ben de bir *insanım* Oakley. Duyguları olan bir insan. Değer verdiği adam - uğruna her şeyi yapabileceği adam - onun bir çöp olduğunu düşündüğü ve nefret ettiği için incinen duygular-"

"Senden nefret etmiyorum," diyor huysuzca.

Ona yalan söylemeyi bırakmasını söylemek üzereyim çünkü yalan söylediği çok açık, ama buna fırsatım yok... çünkü dönüyor ve ağzını benimkine çarpıyor.

Öpüşmemiz ateşin benzinle buluşmasına eşdeğer... O ağzımı kendi ağzıyla *yavaşça* ve titizlikle sikerken etrafımızdaki her şeyi yok ediyor.

Nefes almaya çalışıyorum ama işe yaramıyor çünkü vücudumdaki oksijenin her zerresini hortumluyor... dudaklarının her şehvetli fırçası ve dilinin umutsuzca kayışıyla kalbimi ve ruhumu çalıyor.

İnleyerek elini aramıza sokuyor, beni hâlâ ıslak ve ağrıyan yerimden kavrıyor. "Tanrım."

Beni yatağa geri yatırıyor, ağzı vücudumdan aşağı inerken başparmakları göğüs kafesimi sıyırıyor.

"Benimle bir daha dalga geçme," diye yalvarıyorum çünkü gerçekten buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Ben önünü açarken kalçama nazik bir öpücük konduruyor. "Artık alay etmek yok." Parmak eklemini yarığımdan aşağı kaydırırken sıcak ve aç bakışları amımda geziniyor. "Çok güzel."

Dilinin ilk darbesi o kadar ani, o kadar *açgözlü* ki sarsılıyorum ve neredeyse yataktan düşüyorum.

Elleri açık kalçalarıma bastırıyor, yiyecekten mahrum kalmış bir adam gibi benimle ziyafet çekerken beni yatağa sabitliyor.

Klitorisime yapıştığında vücudum bir yumruk gibi sıkılıyor, hassas tomurcuğu emiyor ve beni onun altında şiddetle titreten bir çekiyor.

Zevk dalgaları içimde küçük havai fişekler gibi patlarken tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum. "Oh, Tanrım."

Bana bakarken bakışları kararıyor. "Geldiğinde bana bak."

Klitorisime saldırmadan önce aldığım tek uyarı bu, kalçalarımı titreten ve zihnimi döndüren bir ritim buluyor.

Orgazmım o kadar hızlı, o kadar güçlü ki nefesimi kesiyor ve etrafımdaki her şeyi sarmal haline getiriyor. Kendini en sevdiği enstrümanı çalmaya adamış bir müzisyen gibi bedenimden her damla zevki çekerken ona bakarken boğuk, kırık bir ses beni terk ediyor.

Duygular boğazımda düğümleniyor. Oakley'den saklanmak yoktu, geri çekilmek yoktu, kaçmak yoktu.

O aldı, *ben verdim*.

Fermuarını indirirken çıkardığı ses kulaklarımda uğulduyor.

Ve sonra üzerimde geziniyor, aletinin ucu girişimi dürtüyor. "Seni becermek istiyorum."

Ona söylemeli miyim, söylememeli miyim diye düşünürken sinirlerim tepeme çıkıyor.

Ama bunun aptalca *olduğunu* kısa sürede anladım çünkü elbette ona söylemeliydim.

Bilmemesine imkan yok.

Konuşmaya başlıyorum... ama bakışlarında tuhaf bir şey geçiyor.

"Sen..." Sanki çözmeye çalıştığı ama çözemediği bir bulmacaymışım gibi yüz ifadesi şaşkınlıkla karışıyor. "Bianca, sen bakire misin?"

Ona yalan
söyleyemem.

"Biraz," diye
fısıldıyorum.

Gözlerini kapatarak başını öne eğiyor.

"Önemli bir şey değil," diyorum
çabucak.

Onun olmasını istiyorum.

O olmalı.

Nefesini üfleyerek yanağımı okşuyor. "Daha önce haklıydın. Seni görüyorum." Ben onu durduramadan üzerimden kalktı. "Ve sen de bundan daha fazlasına hizmet ediyorsun."

Bununla birlikte... havalanıyor.

Ve onu uzaklaştıran bir şeye tutunduğum için kendimden nefret orada yatıyorum.

Sıcak, ıslak bir tüy dokunuşunun amımın üzerinde kaydığını hissettiğimde küçük bir nefes nefese kalıyorum.

Bir an için başka bir flashback yaşadığımı düşünüyorum ama gözlerim karanlığa alıştıktan sonra bunun mümkün olmadığını fark ediyorum çünkü Stone'un yatağındayım.

Ve yorganın altında... kafası bacaklarımın arasında.

Kahretsin.

Dili klitorisimi bulduğunda ve ona geçici bir fiske vurduğunda içimde bir zevk şimşeği çakıyor.

Ancak tam keyif almaya başlamışken ağzı bir anda dağılıyor. Oluşmakta olan zevk *yok* oluyor ve ben hayal kırıklığına uğramış ve kafası karışmış bir halde kalıyorum.

Stone bir keresinde bana karşılıklı oral seks yapmaktan hoşlanmadığını çünkü tat ve kokunun ona itici geldiğini ve bunun ona göre olmadığını söylemişti.

Söylemeye gerek yok, *bunu* duyduktan sonra konuyu hiç açmadığım ya da bana oral seks yapmasını istemediğim için kendimi tuhaf hissettim.

Bunu neden şimdi yaptığından tam olarak emin değilim, ama o beni memnun etmek için elinden geleni yaparken kesinlikle anı mahvetmeyeceğim ve sormayacağım.

Ağzı amıma geri dönüyor ve klitorisime hızlı bir keşif gezintisi daha yapıyor.

Ona biraz emme uygulaması ve orada biraz kalması gerektiğini söylemek istiyorum, ancak yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissettirmek veya cesaretini kırmak istemiyorum.

Zaten fark etmezdi çünkü ağzını tekrar geri çekti. Bir an sonra kafası çarşafın altından beliriyor ve siki giriyor.

"Siktir," diye .

O itmeye başladığında garip bir his beni vuruyor.

Uyuyordum.

Benimle ilgilenmeye çalıştığını kabul ediyorum, ama en azından pantolonunu çıkarıp şehre inmeden önce partnerinizin uyanık olduğundan emin olmanız nezaket gereği değil mi?

Başka bir erkekle ilgili cinsel bir anım olduğunu düşündüğümde göğsümde suçluluk duygusu .

Bildiğim kadarıyla Stone'un havamda olduğumu düşünmesine yol açacak bir şey söylemiş olabilirim ve o da buna mecbur kaldı.

"Bu gece benim için çok ıslaksın," diye inliyor itişler hızlanırken.

Bunu onun için iyi hale getirmek isteyerek bacaklarımı beline daha sıkı sarıyorum ve inliyorum.

Yüzü allak bullak oluyor ve nefes nefese kalmaya başlıyor. "Çok iyi hissediyorsun." Vücudunda dev bir ürperti dolaşıyor. "Oh, lanet olsun. Bourne... Geliyorum. Çok sert geliyorum."

Terli bir şekilde üstüme yığılırken dudakları uzun bir öpücükle benimkilerle buluşuyor. "Seni seviyorum."

Yanağının kıvrımını izliyorum. "Ben de seni seviyorum."

Başını eğip beni tekrar öpüyor. "Geldin mi?" Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Evet."

Geçmişte...

Başka bir adamla.

Bölüm 19

BIANCA

"W "Geç kalacağız," diye mırıldanıyor Stone yurt odamın kapısından içeri dalarken.

"Biliyorum," diyorum ona. "Sadece iki tane daha lazım dakika."

Onun kızgınlığını görmezden gelerek aynaya dönüyorum ve en sevdiğim ruj tonunu sürüyorum.

Bu akşam Stone'un tıp öncesi programından birkaç yeni arkadaşıyla akşam yemeği yiyeceğiz. Şimdiye kadar hiç arkadaş edinmediği düşünülürse, bu oldukça büyük bir olay.

Aynada kendime hızlıca bir göz attım. Şirin ama mantıklı olmak istedim, bu yüzden mor bir omuzdan süveter elbise seçtim ve onu siyah tayt ve yüksek topuklu botlarla eşleştirdim.

Gümüş halka küpelerimi takarken Stone'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Sence de bu biraz... bilirsin işte?"

"Biraz ne?" Ne demek istediğini anlamadığım için soruyorum.

Bir elini aşağı yukarı gezdirerek kıyafetimi işaret ediyor. "Elbisen. Çok kısa." Gözleri çıplak omzuma düşüyor. "Ve çok fazla ten gösteriyor."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü elbisem evdeki dolabımda asılı olan diğer kıyafetlerle kıyaslandığında oldukça uysal kalıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Çenesinin sert duruşu bana öyle olmadığını söylüyor.

Gözle görülür bir şekilde sinirlenerek saatine bakar. "Artık değiştirmek için çok geç. Sadece bir ceket giy."

Bir yanım için tartışmak istiyor ama biliyorum bunun tek nedeni gergin olması, çünkü bu konuda pek iyi değil ve bu yeni arkadaşları onun için önemli.

Kızgınlığımı yutarak dolabımdan bir ceket çıkardım ve giydim. "Daha iyi misin?"

Bana doğru yürümeden önce uzun bir süre beni inceledi.

Beni öpmesini ve bir pislik gibi için özür dilemesini bekliyorum ama başparmağını dudaklarıma sürterek rujumu bulaştırıyor.

"O aptal giymenden nefret ediyorum."

Ben itiraz edemeden bileğimden tutup kapıdan dışarı fırladı. "Haydi. Geç kaldık."

Ruth yemeğinden bir ısırık daha alırken, "Bu büyüleyici," diye haykırıyor. "Peki, kazadan bu yana senin üzerinde kaç beyin taraması yaptılar?"

Tabağıma bakarken koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. Birden kendimi mikroskop altında incelenen bir numune gibi hissettim ve bundan nefret ettim.

"Tam sayıdan emin değilim ama kesinlikle birkaç tane yaşadım," diye mırıldanıyorum ve Stone'un ipucunu alıp beni kurtarması için sessizce dua ediyorum.

Ruth elindeki su bardağını dudaklarına götürür. "Bir gün onlara bakmayı çok isterim."

Tanrı aşkına.

Kibar bir gülümsemeye zorladım. "Elbette."

Beni dikkatle inceleyen Ruth'un erkek arkadaşı Eugene gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Anladığım kadarıyla uzun süreli retro-grade amnezi hastaları her zaman iyileşmiyor."

Dev bir güneş ışığı gibi değil mi?

Çatalımı Sezar salatama saplıyorum. "Doğru."

Masanın karşısında Stone'un arkadaşı Robby boğazını temizliyor. "Yine de imkansız olduğunu söyleyemem." Parmaklarını çenesinde gezdiriyor. "Her ne kadar uzak anıların ilk, en yakın anıların ise en son geri döndüğünü söyleseler de. Ayrıca bazı tıp dergilerinde, anılar geri geldiğinde, yeniden canlanma eğiliminde oldukları belirtilmiştir.

iki yıl içinde dönüşür." Bana baktı. "Kazadan bu yana ne kadar zaman geçti?"

Cevap vermek üzereydim ama Ruth benden önce . "İki yıl oldu."

"Teknik olarak bir buçuk yıl oldu," diye düzeltiyorum.

Sanki benim hakkımda sessiz bir konuşma yapıyorlarmış gibi üçü de düşünceli bakışlar atıyor.

Vay anasını. Buraya nişanlımın yeni arkadaşlarıyla geldim, bir tür laboratuvar faresi gibi değerlendirilmeye değil.

Sinirlenerek masanın altından Stone'un elini sıktım.

Kolunu omzuma doluyor. "Bianca'ya biraz ara verip başka bir şey hakkında konuşmaya ne dersin?"

Sonunda.

"Elbette," diye kabul ediyor Robby, ama konunun değişmesinden dolayı hepsinin biraz hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim.

"Ee," diye başlıyor Ruth. "Büyük gün ne zaman?"

Lokmanın ortasında durakladım. "Büyük gün mü?" Stone "On sekiz Ağustos" dediğinde ben de aynı anda soruyorum.

Lanet olsun.

"Oh, duh." Alnıma bir şaplak attım. "Özür dilerim. Hafızam çok kötü."

Bunun üzerine hepsi

güler. Stone hariç.

Kalçamı çimdikliyor. *Sertçe*.

Ona istediğini elde edemeyen bir çocuk gibi davranmayı bırakmasını söylemek dilimin ucunda ama bir yanım kötü hissediyor çünkü onu arkadaşlarının önünde utandırdığımı biliyorum.

"Vay canına," Ruth. "Düğün yakında."

Çok erken.

"Biliyorum." Stone gülümseyerek elimi öpüyor. "Ama hayatımızın geri kalanına birlikte başlamak için bir saniye daha beklemek istemedik."

Karnımı dolduran kurşun yumağına rağmen gülümsemesine karşılık veriyorum. "Evet."

"Ben kendi adıma düğünlere bayılıyorum. Çok romantik ve ilham verici. Siz hangi mekanı seçtiniz-"

Ruth'un cümlesinin sonunu duymuyorum çünkü panik boğazımı . Kendimi durduramadan, bir kaçış için çaresizce koltuğumdan fırlıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerektiğini hatırladım." Hızlıca düşünüp, "Düğün için" diye ekliyorum.

Stone ayağa kalkmaya başladı ama ben onu durdurdum. "Sorun yok. Burada arkadaşlarınla kal. Ben birkaç dakika içinde döneceğim."

Kalbim iki kat hızlı atarken, restoranın arka tarafında gördüğüm ilk çıkışa doğru hızla koşuyorum.

Dışarı çıktığım anda temiz bir nefes alıp ciğerlerimi gece havasıyla dolduruyorum.

Sadece korkuyorum. Kendimi temin ederim. *Herkesin başına gelir*. "İyi misin?"

Derin ve tanıdık sesiyle başımı kaldırıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Son konuşmamızın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti ve kampüste yollarımız her kesiştiğinde, kasıtlı olarak benden kaçarak ters yöne dönmeye özen gösteriyor.

Binaya yaslanan Oakley geniş omuzlarından birini silkiyor ve e-sigaraya benzeyen bir şeyi dudaklarına götürüyor. "Es- caping." Başını eğiyor. "Peki ya sen?"

Ona gerçeği söyledim. "Aynen."

Beni dikkatle inceliyor, ancak Stone'un içerideki doktor arkadaşlarının aksine, bu bir istila gibi hissettirmiyor. "Neyden?"

Ona söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra vazgeçiyorum çünkü bana bir an cüzzamlıymışım gibi davranıp sonra da hayatımı didiklemeye başlaması doğru değil.

"Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen biri olarak, sorunlarım hakkında çok meraklı görünüyorsun," diye belirtiyorum.

Dili yanağını buldu. "Haklısın." Tiksintiyle e-sigarasını inceliyor. "Bu şeyler berbat." Hiç uyarmadan sigarayı park yerine fırlattı. "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

"Bekle," diye sesleniyorum o gitmeye başladığında. "Eğer bana buradan neden kaçtığını söylersen, ben de sana neden kaçtığımı söylerim."

Bir an için itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama eminim ki itiraz etmiyor. "Peki." Koyu sarı saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırarak mırıldandı: "Alkolikler toplantısındaydım ve birkaç kişi toplantıdan sonra bir şeyler yemek istedi. Sarhoşken ya da kafaları iyiyken yaptıkları komik şeylerden bahsetmeye başlayana kadar her şey sakindi." Bir elini kot pantolonunun cebine sokuyor. "Birden aklıma geldi ki, kafayı bulmadığım zamanlarda yaşadığım tek güzel anı..." Sesi başını sallayarak kesiliyor. "Hiç fark etmez."

"Ne?" Bir adım daha yaklaşarak
bastırıyorum. Bakışlarında bir şey geçiyor.
"Seninle." Sözleri kalbime saplanıyor.
O anıların ne olduğunu bilmek için her şeyimi verirdim. "Ben çok-"
"Senin sıran," diye araya giriyor.
"Şey," diye başlıyorum, nemli avuçlarımı elbiseme sürterek. "Burada Stone'un tıp fakültesinden birkaç arkadaşıyla akşam yemeği yiyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Diyelim ki hafıza kaybım ve düğün planlarımla beni tanımaktan çok daha fazla ilgileniyorlar." Ayakkabılarıma bakıyorum. "Uzun lafın kısası, küçük bir çıldırma yaşadım ve buraya geldim çünkü hava almaya ihtiyacım vardı."
Bana attığı bakışa ne anlam vereceğimi bilemiyorum.
Aramızdaki sessizlik, duyduğum tek şey uzaktan geçen arabalar ve kalbimin çarpıntısı kadar uzuyor.
"Hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum bir dakika sonra. "Belli bir şekilde olmamı isteyen insanlarla birlikte artık hatırlayamadığım bir dünyaya dışarıdan bakıyormuşum gibi... ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, onların beklentilerini karşılamakta sürekli başarısız oluyorum."
Yani Stone'un.
"Anlıyorum." Uzun ve yorgun bir iç geçirdi. "Ama diğer insanların beklentileri onların sorunu... senin değil." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kimsenin olmanı istediği gibi yaşamak zorunda değilsin Bianca. Senin hayatın *senin* yolun."
Tanrım, çok basitmiş gibi gösteriyor... çok zahmetsiz.
"Bu iyi bir tavsiye," diyorum ona. "Oldukça zekisin."
Gülüyor ama hiç espri yok. "Güven bana, bebeğim. Güvenmiyorum. Sadece çok fazla hata yaptım."
Çok genç olmasına rağmen sanki binlerce hayat yaşamış gibi
görünüyor. *Ve her birinin ağırlığını omuzlarında taşıyor*. "Oakley?"
"Öyle mi?"
Bizim hakkımızdaki fikrini değiştirmesini umarak bir nefes çekiyorum. "Yapabilir miyiz-"
"Hayır."
Cevabı kesik kesik... *kararlı*. Hayal kırıklığı
boğazıma kadar yükseliyor. "Neden olmasın?"
Hiçbir şey. için bir talep bile gelmedi.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum çantamı omzuma atarken. "Burada durup birine arkadaşım olması için yalvaracak değilim-"

Kollarını başımın iki yanına dayayıp beni hapsettiğinde nefesim kesiliyor.

Sesi, mavi gözbebeklerinde dönen öfkeyle eşleşen sert bir törpüyle çıkıyor. "Seni neredeyse öldürüyordum, biliyorsun değil mi?"

Ona bakarken sertçe yutkunuyorum. "Evet."

Tek yapabildiğim bu çünkü o bu kadar yakınımdayken düşünmek çok zor. Etrafımızdaki hava ağırlaştıkça nefesim kesik kesik çıkıyor.

Belli ki o da aramızda olanları hissediyor çünkü bakışları yüzümün her santimetresinde gezinirken gözleri kararıyor ve beni içine çekiyor. "O zaman neden beni hayatında istiyorsun?"

Gerçekler içimden dökülüyor.

"Çünkü seninleyken bir şeyler hissediyorum. Açıklayamadığım bir şey."

Hiç mantıklı olmayan bir şey.

Tek bildiğim, o yakınımdayken göğsümdeki ağır korku hissinin kaybolduğu.

Başparmağının ucunu boynumdaki yara izinin üzerinde gezdirdiğinde içimi bir ürperti kaplıyor. Ancak gözlerini katıksız acı, kalbimi sanki biri hançer saplamış gibi burkuyor.

"İçeri geri dönmelisin." Benimkinden birkaç santim uzakta, yüzü geriliyor. "Nişanlınla birlikte."

Buzlu su dolu bir fıçıya batırılmak gibi. "Tamam."

Kolunun altına giriyorum. "İyi geceler."

"Birim bir, oda 206." diye bağırdığımda elim kapı kolundaydı. "O da ne?"

"Yurt odam."

Keskin, sinirli bir ses onu terk eder. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Yılmadan, bakışlarını tutuyorum. "Ve ben de benimkini değiştirmeyeceğim."

Çünkü açıklayamadığım nedenlerden dolayı.

Ona hayatımda ihtiyacım var.

Bölüm 20

BIANCA

Geçmiş...

Ön cam silecekleri bir lanet mırıldanıyor. "Kahretsin."

Onları kapatmaya çalışıyorum, ama bu sadece dönüşümü ible çatı yukarı kayar. "Lanet olsun." "Ne yapıyorsun?"

Oakley'nin sert ve melodik sesiyle başımı kaldırıyorum.

O geceden bu yana neredeyse bir hafta geçti ve birbirimizle neredeyse tek kelime bile konuşmadık.

Ayrıca misafirhaneye geri taşındı, yani bu da var. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

Yüzüne yapışmış orantısız sırıtış içimin burkulmasına neden oluyor. "*Görünüşe* göre araba kullanmaya çalışıyorsun ama-" Arabamın içine bakarak direksiyonumun yanındaki düğmeyi işaret etti. "Hâlâ aksesuar modundasın... Ayağını frene koyman ve kontağı açmak için düğmeye basman gerekiyor."

Kulağa çok basit geliyor.

Ayrıca araba kullanmak hakkında hiçbir şey bilmediğim için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor.

Güzel bir arabanın garaj yolunda çürümesine izin vermek çok utanç verici görünüyordu, bu yüzden bugün onu küçük bir ziyaret etmeye karar verdim.

"Bunu biliyordum," diye ısrar ediyorum, utancımı gizlemeye çalışarak. "Sadece kontağı açmadım çünkü bu şeyi asla kullanmayacağım."

Hiç.

Kaşları çatıldı. "Doğru." Uzaklaşmaya başlar ama duraklar. "Eğer fikrini değiştirir ve bir tur atmak istersen, bana haber ver, ben de seninle geleyim."

Lanet olsun. Böyle bir teklifi masaya koyup da geri çevirmemi bekleyemez.

Açlıktan ölmek üzere olan birine altı çeşit yemek
sunmak gibi bir şey. "Gerçekten mi?" Kendimi
durduramadan söylüyorum.

O orantısız sırıtış yine geri döndü. "Evet."

İkinci kez uzaklaştığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Oakley?"

Dondu kaldı. "Ne ?"

"Kontağı açmadım çünkü ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Bir an için kardeşlerim gibi güleceğini ya da benimle dalga geçeceğini düşünüyorum ama öyle olmuyor.

Arabaya geri dönüyor. "Kenara çekil."

Söylemeye gerek yok, kafam karıştı.

"Neden?" Yolcu tarafına geçerken soruyorum.

Şoför kapısını açtı. "Çünkü sana araba kullanmayı öğretiyorum."

İtiraz edip reddetmeliyim. Ona bir daha araba kullanmayacak olmamın sebebinin annemin ölümünü izlemenin hayatımda tanık olduğum en kötü şey olduğunu ve sonsuza kadar kaygıdan felç olacağımı hatırlatın.

Ama yapamam.

Çünkü Oakley ile kısa bir süre için bile olsa yalnız vakit geçirme düşüncesi korkumu yenmeye değer.

Kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyor ve avuçlarım o kadar terli ki direksiyonu kaymadan zar zor kavrayabiliyorum.

"Bunu yapamam."

Bu *korkunç* bir fikirdi.

Oakley, "Evet, yapabilirsin," diye beni temin ediyor. "Ayağını frenden çek."

"Ya bir şeye çarparsam?"

Boş park yerine bakıyor.

Oakley, özel mülkiyete ait bir plaj olduğu ve genellikle boş olduğu için uçurum kazamın olduğu yer olan Ocean Falls'a gelmemizi önerdi.

Haklı olduğu ortaya çıktı, ancak bu korkumu hafifletmek için çok az şey yapıyor.

"Muhtemelen vurabileceğin tek şey kum ve su, bebeğim." Bakışlarımı tutuyor. "Ama vurmayacaksın... çünkü buna sahipsin."

Bunu başarmış gibi hissetmiyorum... biraz bile.

Ancak zayıf görünmekten nefret ediyorum, özellikle de onun önünde. "Tamam, ama eğer bunu batırırsam-"

Omzumu sıkıyor ve titreyen uzuvlarıma bir sıcaklık dalgası gönderiyor. "Yapmayacaksın."

Kalbim kendi üzerine katlanıyor. Bana bakış şekli - sanki bunu yapabileceğime gerçekten inanıyormuş gibi...

Her şeyi.

Kalbim boğazımda, ayağımı frenden gaz pedalına basıyorum.

"İşte bu "

Oakley bana o muhteşem gülümsemelerinden birini veriyor. Sağ yanağından çıkan derin gamzesi dikkatimi o kadar dağıtıyor ki neredeyse bir çöp kutusuna çarpıyordum.

Ancak Oakley hâlâ sırıtıyor ve benim az kalsın düşecek olmamdan en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyor. "Biraz daha gaz ver."

Araba hızlandıkça içimde bir heyecan dalgalanıyor. "Vay anasını. Ben *sürüyorum*."

"Çok ."

Ağlamamak için zor tutuyorum, çünkü bunu gerçekten yapıyorum.

Titreyen parmaklarımla kolyemi tutuyorum.

Keşke Liam burada olup beni görseydi.

Ve böyle, kalbim parçalanıyor.

Frene basıyorum, arabayı park ediyorum ve gözyaşlarımı tutamayarak iniyorum.

Oakley peşimden geliyor. "Vay be. Ne oldu?"

"O burada değil," diye boğuluyorum, kolyemi kavrayarak. "Korkumu yenmemi o kadar çok istedi ki... ve şimdi nihayet yendim... buna tanık olmak için burada değil."

Çünkü beni terk etti. Tıpkı onun yaptığı gibi.

Oakley'nin yüzü düşüyor ama hayatımdaki diğer herkesin aksine bana saçma sapan cesaretlendirici sözler söylemiyor ya da Liam'ın beni izlediğini söylemiyor.

Sadece elimi tuttu. " gel."

uzak plaj büyük değildir, ancak kıyı şeridinde otlayan dev taşlar ve kayalarla birlikte altın rengi kum, burayı huzur içinde gevşemek için mükemmel bir yer haline getirmektedir.

Oakley'i büyükçe bir kayaya kadar takip ediyorum ve dizlerimi göğsüme çekerek yanına çöküyorum.

Güneş batmaya başlıyor, gökyüzünü güzel bir pembe gün batımıyla yıkıyor.

Martılar tepemizde durmadan uçuyor ve derin bir nefes çekerken okyanusun keskin kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

"Korktuğum için özür dilerim," diye fısıldıyorum çünkü bugün yaptığı şey için minnettar olmadığımı düşünmesini istemiyorum.

Pantolonunun cebinden küçük bir teneke kutu çıkarmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre yüzümü inceliyor. "Bu dünyada insanların özür dilemesi gereken pek çok şey var... ama duygular asla bunlardan biri olmamalı."

Bir an için bunu düşündüm ve haklı olduğunu fark ettim. Herkesin kendi duygularını yaşamaya hakkı vardır... ne olursa olsun.

Çoğu insan konuyu değiştirmeye çalışır çünkü ölüm -özellikle de intihar- onları rahatsız eder ama Oakley aklımdakileri açıklamama izin vermekten gayet memnun görünüyor.

Ferahlatıcı.

"Bazen onu o kadar çok özlüyorum ki fiziksel olarak canım acıyor."

İkisini de özledim.

sallayarak bir esrarı dudaklarına ve yakıyor. "Anladım."

Marihuana kokusu bir sis gibi etrafımı sararken başımı eğerek dudaklarımı dizime değdiriyorum. "Diğer zamanlarda o kadar kızgın oluyorum ki, beni bırakıp gittikleri için onlara *öfke* duyuyorum, onlardan nefret ediyorum."

Derin bir nefes alıyor ve duman bulutunun içinden konuşuyor. "Bunu ben de anlıyorum."

Ne söylediğimi ancak o zaman fark ettim.

Onlar.

Oakley gafımı fark ettiyse bile bana baskı .

Garip bir nedenden dolayı bu ona daha da fazla anlatma isteği uyandırıyor.

Ama yapmıyorum... çünkü yapamıyorum.

Onun sırrını mezara götüreceğime yemin ettim.

Sözümü sakınmadan esrarı ondan alıyorum ve içime çekerek dumanın ciğerlerime dolmasına izin veriyorum.

Nefes verirken bir öksürük kaçıyor, ama benimle dalga geçmiyor. o.

Kendimi cüretkâr hissederek bir nefes daha çekiyorum, başım hafifliyor

ve vücudumu daha rahatlamış hissediyorum.

Bu yüzden rahatlamış bir şekilde aklımda olan başka bir konuyu gündeme getirmeye karar verdim.

"Hayley sana yalan söylüyordu."

Her zaman yaptığı gibi onu savunmasını bekliyorum, ama hayretler içindeyim, savunmuyor.

"Biliyorum," diyor usulca, cigarayı benden zorla alarak.

Kulaklarıma müzik gibi geliyor... ta ki yüzündeki perişan ifadeyi görene kadar.

Dudaklarına götürüp derin bir nefes daha çekiyor. "Şaşırdığımı söyleyebilirdim ama şaşırmadım." Gülüyor ama mizah yok. "Önemsediğim her kadın er ya da geç bana ihanet ediyor."

Keskin bir şey göğsümü sıkıyor. *Oakley haksız değil*. Annesi onu terk etmiş.

Crystal onu kullandı.

Ve Hayley ona yalan söyledi.

"Bunu sana asla yapmayacağım," diyorum ona dürüstçe. "Benden nefret ediyor olabilirsin ama-"

"Senden nefret etmiyorum," diyerek sözümü kesti. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun.

Büyük fark var."

Açıklamasının beni şaşırttığını söyleyebilirim. "Seni *hayal kırıklığına* mı uğrattım?" Bir baş sallama daha. "Evet."

elde değil. "Neden seni sinirlendiriyorum ki?" Sigarasını söndürüyor. "Geri dönmeliyiz."

Hareket etmeye başladı ama ben kolunu çektim. "Seni neden sinirlendirdiğimi söyle."

Elimin pazusunun etrafında kilitlendiği yere odaklanıyor. "Bırak."

Cehennem gibi yapacağım. "Sen söyleyene kadar olmaz."

O mavi gözler nefesimi kesecek kadar sert bir bakışla beni çiviliyor. "Nedenini *biliyorsun*."

Bununla birlikte, kolunu uzaklaşıyor. Ancak, henüz

işim bitmedi.

Düzeltiyorum, daha *işimiz* bitmedi.

"Seni hayal kırıklığına uğratıyorum çünkü bana karşı bir şeyler hissediyorsun," diye sesleniyorum ona. "Gerçek ve çiğ bir şey... ve nedense bu seni çok korkutuyor."

Ama korkmasına gerek yok... çünkü hayatındaki diğer kadınların aksine, ben ona asla zarar vermeyeceğim.

Onu çok önemsiyorum.

Yolunda durur. "Geçen gece-"

"İnanılmazdı."

Hayatım boyunca hiç kimseye bu kadar yakın, bu kadar savunmasız ve kırılgan hissetmemiştim.

Onun önünde bir kalkan ya da maske takmama gerek yoktu... çünkü Oakley her şeyin iç yüzünü görebiliyordu.

Yüzünü bana döndü. "Bu bir hataydı."

Bana tokat atsa daha az acırdı.

Gözlerim kuma kayıyor çünkü ona bakmak bana somut olarak acı veriyor. "Oh."

Kendimi aptal gibi hissediyorum. *Aptal, çaresiz, aşk hastası bir aptal*.

Bir adım öne çıkarak elini yanağıma bastırıyor, sonra çenemi yukarı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Bu bir hataydı çünkü daha iyi bilmem gerekirdi. Karıştırmamalıydım-"

"Neden?" Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor ve onun ellerine atlamakla tehdit ediyor. "İçimdeki *her şey* bunun doğru olduğunu haykırırken neden yanlış olduğumuzda ısrar ediyorsun?"

Oakley gibi biriyle hiç tanışmamıştım.

Ona dünyadaki her şeyi söyleyebileceğimi ve beni asla yargılamayacağını hissediyorum.

Ve yakınımdayken hissettiğim güven duygusu - onu ne kadar *hayal kırıklığına* uğratırsam *uğratayım*, beni her zaman koruyacağını söyleyen duygu

-Bunu başka hiç kimsede hissetmedim.

Sadece o.

Sadece o.

Bana olan tutumu sıkılaşıyor. "Bana karşı bir şeyler hissettiğini düşündüğünü biliyorum ama bunun tek nedeni genç ve deneyimsiz olman. İhtiyacın olan

Senin oyun alanında birini bulmak için, Bianca. İyi, saygın bir adam-"

"İyi, saygıdeğer bir adam istemiyorum," diye araya giriyorum. "Ben *seni* istiyorum." Gözlerini kapatarak dudaklarını alnıma bastırıyor.

"Geçecek, bebeğim."

Ona karşı hissettiklerimin geçici bir fırtına bulutundan başka bir şey değilmiş gibi görünmesini sağlıyor.

Ama yanılıyor.

Onlar bir tayfun.

Doğruca ona doğru giden bir tane.

Kapımın çılgınca vurulma sesi beni uykumdan uyandırdı.

Daha doğrusu, geçmişe dönüş.

Sersemlemiş bir halde kapıya doğru ilerlerken, Jace ve Cole'un çekmecemde tutmam için ısrar ettiği biber gazı kutusunu alıp almamam gerektiğini tartışıyorum.

Temkinli bir şekilde kapıyı açtım. Ve donup kaldım.

Çünkü nefes nefese ve hafif nemli bir Oakley önümde duruyor.

"Merhaba," diye nefes alıyorum, sessizce bunun bir rüya ya da başka bir flashback olmamasını umuyorum.

Sanki kendini sabitliyormuş gibi bir kolunu çerçeveye dayıyor. "Merhaba."

Bir dakikadan daha uzun bir süre orada öylece durup iki aptal gibi birbirimize bakıyoruz, ta ki sonunda büyüyü bozana kadar.

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum ama sen bunu imkânsız hale getiriyorsun."

Sesi tamamen yenilmiş gibi geliyor.

Özür dilemek üzereydim ama kendimi durdurdum çünkü onunla arkadaş olmak istediğim için üzgün değilim.

"Bu arkadaş olabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Perili gibi görünen mavi gözleri üzerimde keskinleşiyor ve başıyla onaylıyor. "Evet."

Kalbim hızla çarpıyor ve gülümsememin ağzıma yayıldığını hissedebiliyorum. "Güzel."

Ancak Oakley sevincime karşılık vermedi. "Bir kural."

"Neymiş o?" İhtiyatla soruyorum.

"Benden geçmişte aramızda neler olduğunu anlatmamı isteme." Kalın kirpikleri bir parça aşağı iniyor. "Bana yeni bir başlangıç ver Bianca."

Göğsüm sıkışıyor çünkü bunu söylerken aynı anda hem affedilmek hem de ikinci bir şans için yalvarıyormuş gibi konuşuyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Tekrar gülümsemeye başlıyorum, ama sonra kafama dank ediyor. "Benim de senden bir şeye ihtiyacım var."

"Ne?"

Rahatsız bir şekilde ayaklarımı sürüyorum. Bunu sormaktan nefret ediyorum ama hayatım yeterince karmaşık.

Ayrıca, kendim için de bir şey istiyorum.

Kimseye açıklamak ya da haklı çıkarmak zorunda olmadığım bir şey. Beni mutlu eden bir şey.

"Arkadaşlığımızı bir süreliğine gizli tutabilir miyiz, çünkü kardeşlerim senden nefret ediyor ve benim de... bilirsin işte."

İtiraz etmek istediği açık ama bu arkadaşlığı o da benim kadar istiyor olmalı ki bana bir kez daha başıyla onay veriyor.

Kapıyı daha geniş açtım. "İçeri gelmek ister misin?"

Gözleri aşağıya iniyor ve ben birden beyaz atletimin altına sütyen giymediğimin farkına varıyorum.

Açlık gözlerini bulutlandırırken çerçeveyi tutan eli sıkılaşıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Doğru." Bir adım geri atıyorum. "Eve sağ salim git."

Uzaklaşırken bana küçük bir sırıtış attı. "Biraz uyu."

Kazadan bu yana ilk kez yüzümde bir gülümsemeyle uyuyorum.

Bölüm 21

BIANCA

"W Birbirimizi zar zor görüyoruz," diyor Stone. "Bence sömestr bitmeden hemen taşınmalısın."

Karşısında oturan annesine bir bakış düğünden önce taşınmam fikrini kanal tedavisi kadar hoş bulduğunu söyledi.

Hislerimiz karşılıklı, bayan.

Yine de Stone haklı. Bu sömestr ikimiz de o kadar meşguldük ki birbirimize ayıracak zamanımız bile olmadı.

Ama bağımsızlığımın tadını çıkarmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. İstediğim gibi gelip gidebilmek ve nerede olduğum konusunda kimseye hesap vermek zorunda olmamak çok güzel.

Özellikle de her zaman benim hakkımda bıyık altından kaba yorumlar yapmanın bir yolunu bulan annesi.

Bir yandan, neden bu kadar kötü niyet beslediğini anlıyorum. Stone ve Tommy, Stone geçen yıl onu dövüp kovduğundan beri artık konuşmuyorlar ve oğulları arasında bir *sürtüşme* olduğunu söylemek en hafif tabir olur.

Bununla birlikte, ilk çocuğunun zehirli bir yılanın testislerini ısırıp koparmasını hak eden dev bir pislik olması *benim* suçum değil.

"Sömestr Mayıs'ta bitiyor," diye hatırlatıyorum Stone'a. "Sen farkına bile varmadan taşınmış olacağım."

Suratını asarak kolunu omuzlarıma doluyor. "İyi, ama en azından bir düşün, tamam mı?"

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bunu düşüneceğim." Geri çekilmeye başlıyorum ama o dudaklarımı öpüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor kalbimin bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınmasına neden olan yumuşak öpücüklerin arasında.

Ben de ona aynı şeyi söyleyecektim ki annesi boğazını temizledi. *Yüksek sesle*.

Bir an sonra, çeşitli pasta örnekleriyle dolu büyük bir tepsi taşıyan sevinçli bir kadın içeri dalıyor. "Tanrım, aşık çiftleri görmeye bayılıyorum." Tepsiyi önümüze koydu. "Siz ikiniz neye karar verirseniz verin, bize haber verin, biz her şeyi halledelim."

Sawyer yurt odama uğrayıp küçük cennet damlalarını kek formunda getirdiğinden beri ne tür bir kek istediğimi biliyordum.

Nemli, kutsal çikolata kasesi kırmızı kadifeden bir ısırık aldığım an kalbim satılmıştı.

Ancak Stone'un annesi hayranı değil. Bu nedenle, bazı örnekleri deneyip sonra karar vermemiz konusunda ısrar etti.

"Bu," diyor ve önündeki pastayı işaret ediyor.

Daha hiçbirini denememiş gibi göründüğü için kalbini şimdiden belirlemiş olması garip.

Kadın gülümsüyor. "Bu bizim limonlu ve ahududulu pastamız."

Yediği havuçlu keki bir kenara iten Stone, limonlu ve ahududulu olandan bir ısırık alıyor ve annesine onaylar bir ses çıkarıyor.

Çatalına biraz daha aldıktan sonra ağzıma götürüyor. "Dene Bourne. Fena değil."

İsteksizce bir ısırık

aldım. Haklı... Fena değil.

Ama *benim* istediğim de bu değil.

Dilimde bıraktığı tuhaf tattan kurtulmak için çatalımı kırmızı kadife pastaya batırıyor ve hevesle ağzıma atıyorum.

Çok iyiydi.

"Bu benim favorim," diye onaylıyorum, daha fazlası için geri dönüyorum. "Mükemmel." Ve dayanamadığım için üçüncü bir ısırık daha alıyorum. "Bu ne tür bir krema? *İnanılmaz* bir şey."

Kaba davrandığımın farkına vararak, denemesi için Stone'a kalanını teklif ediyorum. "Vay be. Bu çok iyi."

Ona söylediğimi söylemek içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

Kadın gülüyor. "Bu bizim krem peynirli kremamız olacak." Bir not defterine bir şeyler yazmaya başlar. "Çok fazla

kırmızı kadife pastamıza iltifatlar. Mükemmel bir seçim."

Stone burnunu sürtüyor ve sonra ucunu öpüyor. "Anlaştık o zaman. Biz-"

"Limonlu ahududu," diye araya giriyor

Stone'un annesi. Hayır, söylemedi.

Onu boğazlamak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Özür dilerim.

Ne için?"

Limonlu ahududulu pastayı işaret ediyor. "Biz bununla gidiyoruz. Basit ama şık."

Çok *sıkıcı*.

Ayrıca, son baktığımda bu onun düğünü değildi ve babamın aksine, tören ya da resepsiyon için tek kuruş bile ödemiyordu.

Belli ki rahatsız olan pastacı kadın aramıza bakıyor. "Geri gelebilirim-"

Stone'un annesi "Gerek yok," diyerek onu temin eder. "Biz kararımızı verdik."

"Hayır, yapmadık," diye dişlerimi sıkıyorum.

Stone farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor. "Belki birkaç tane daha deneyebiliriz-"

"Hayır," diye ısrar ediyor annesi. "Aradığım bu." Oğluna bakarak somurtuyor. "Bu büyükannenin en sevdiğiydi. Bu pastayı yemeni isterdi."

Manipülasyon oyunu çok güçlü, vermeliyim.

Şimdi daha da rahatsız görünen pastacı kadın kalemini sinirli bir şekilde deftere vuruyor. "O zaman size limonlu ahududu yazayım mı?"

"Hayır" diyorum, aynı anda annesi de "Evet" diye tıslıyor.

İkimiz de Stone'a dönüyoruz, o da kaçabilmek için zeminde bir delik açmanın en iyi yolunu düşünüyor gibi görünüyor.

"Bırakalım Stone karar versin," diyor

annesi. Kollarımı kavuşturuyorum.

"Peki."

Stone kırmızı kadife pastadan bir ısırık alır. "Bu çok lezzetli."

Tam sevinecektim ki limonlu ahudududan bir ısırık daha aldı. "Ama ben bunu daha çok seviyorum."

Tabii ki öyle. *Ana kuzusu.*

İtiraz etmeye başlıyorum ama masanın altından elimi nazikçe sıkıyor. "Hadi Bourne." Dudakları şakağımı buluyor. "Bırak bunu alsın."

"Peki" diye mırıldandığımda annesinin yüzündeki memnuniyet ifadesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bölüm 22

BIANCA

M Oakley'i göl kenarındaki bankta oturmuş, devasa bir sandviçi mideye indirirken gördüğümde adımlarım yavaşlıyor.

Muhtemelen bu görüntüden bu kadar etkilenmemeliydim,

Ama onu parçalamasında bir şey var.

Kendimi bakmaktan alıkoyamıyorum.

Bazı insanlar tartışmasız bir şekilde ilginçtir... diğer herkes onların yanında sıkıcı kalır.

"Hey."

Oakley bankta kayarak bana yer açtı. "Hey."

Çantamı ve içinde birkaç kek örneği bulunan strafor kartonu yanıma koyuyorum.

Biz , *Stone'un annesi*- zaten karar verdiğimiz için, sanırım eve götürmek için bir neden yoktu, ama yine de bazı güzellikler servis ettiğimi düşündüm.

"Dışarıda güzel bir gün," diyorum göle bakarak. Isırığın ortasında duraklayarak bana sert bir bakış attı. "Yapma bunu."

Kıllandım. "Neyi yapmayayım?"

"Havadan sudan konuş." Kum-ekmeğinin kalanını yutuyor. "Biz hiç saçma sapan havadan sudan konuşmadık."

Bir yanım ona yaptığımız ya da yapmadığımız her şeyi hatırlamadığımı ve bana söylemediği için yardımcı olamayacağını hatırlatmak istiyor ama onun bu kadar açık ve dürüst olması garip bir şekilde rahatlatıcı.

Ve onun varlığında kendimi ne kadar rahat hissediyorum.

Birdenbire *kendimi* hiç onun yanındayken hissettiğim kadar iyi hissetmediğimi fark ettim.

Bu garip çünkü hâlâ kim olduğumu anlamaya çalışıyorum. "Tamam,

havadan sudan konuşmak yok." Gergin bir his omurgamda zıplıyor birkaç öğrencinin göl kenarında yürüdüğünü gördüm. Jace ve Cole her an yanımızdan geçip bizi fark edebilirlerdi. "Başka bir yere gitmek ister misin?"

Yanıtı serttir. "Hayır."

Tamam o zaman.

Bu neredeyse komik çünkü Stone kardeşlerimden vebadan kaçar gibi kaçtı... ama Oakley hiç korkmadı.

Onları kıyaslamam gerektiğinden değil. Tamamen farklılar. Elmalar ve portakallar gibi.

Aşağı uzanıp kabı aldım ve açtım.

Pastacı kadın benim için üzülmüş olmalı çünkü içine üç kırmızı kadife örneği koyduğunu fark ettim.

Mutlulukla bir tanesine uzandım ve ısırık aldım.

Oakley konteynere bakarken yüzünde meraklı bir ifade beliriyor.

Öğle yemeğini yeni bitirdiği için aç olmadığından neredeyse eminim ama yine de ona bir tane ikram ediyorum. "Sen de ister misin?"

"Tabii ki istiyorum."

Mutlu bir şekilde bir tane alır ve doyurucu bir ısırık alır. Bir an sonra yüzünde acı bir ifade belirir.

"Evet, bunu gerçekten hissetmiyorum."

Bir kahkahayı bastırmak zorundayım çünkü limonlu ahududu. "Ben de hayranı değilim."

Tekrar kaba koyuyor ve sonra havuçlu keke yöneliyor. "Bu oldukça iyi."

Tadına bakma bulmasına şaşırdım çünkü çok çabuk bitti.

Dipsiz bir kuyu olan Oakley, kırmızı kadifeyi alır ve ağzına atar.

Gözleri kapanıyor ve kısık bir inilti çıkarıyor... sanki tadını çıkarıyormuş gibi.

"İşte bu," diye inliyor.

Uyarılma omurgamda yılan gibi kıvrılıyor ve neredeyse lanet kabı düşürüyorum.

Birden beni çıplak gördüğünün farkına vardım.

Ve bana hayatımın en iyi orgazmını .

Başparmağını ağzına götürüp yaladığında, dilinin *başka* neler yapabileceğini düşünmemek için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Bu şey inanılmaz."

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Evet."

Başını öne eğiyor. "Neden garip davranıyorsun?" Omurgamı dikleştiriyorum.

"Garip davranmıyorum." *Kesinlikle garip davranıyorum*.

Bakışları delici. "Evet, öylesin." O mavi gözler dudaklarıma düşüyor ve orada kalıyor. "Bana öyle bakmayı bırakmalısın, bebeğim."

Hem tehdidi hem de delici bakışları kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor.

Kendimi cesur hissederek fısıldadım, " ne olur?"

O kadar yaklaşıyor ki, ağzı kulağımın hemen üzerinde duruyor. "Seni bu bankın üzerine yatıracağım, küçük külotunu dişlerimle yırtacağım..." Burnunun ucu boğazımın sütununu sıyırıyor. "Ve seni öyle bir sikeceğim ki kampüsteki herkes adımı haykırdığını duyacak."

Anında başım hafifliyor ve vücudum geriliyor, meme uçlarım camı kesebilecek kadar sertleşiyor.

"I-"

Uzaktan biri boğazını temizliyor. *Yüksek sesle*.

Başımı çevirdiğimde Sawyer'ın orada durduğunu görüyorum. Kahverengi gözleri fincan tabağı kadar büyük... ve Tanrı'nın duasını mırıldanıyor.

Bankta kayarak Oakley ile aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz fiziksel mesafeyi koydum.

"Hey, Sawyer."

"Merhaba." Bakışları ping pong yapıyor. "Çocuklar."

Oakley'nin söylediklerinin bir kısmını duymamış olmasını umarak, "Sadece öğle yemeği yiyorduk," diye açıklıyorum.

Sawyer yavaşça başını sallıyor. Yüz ifadesinden bizi bir arada görünce ne yapacağını bilemediği anlaşılıyor. "Uh-huh."

Elim kurabiye kavanozunun içindeyken yakalanmış gibi hissetmeye başladım.

Bilirsiniz, eğer *kurabiye kavanozu* sizi öyle güzel becermekle tehdit eden, inkar edemeyeceğiniz bir şekilde çekici bulduğunuz seksi bir adam olsaydı, elli mil yarıçapındaki herkes onun adını haykırdığınızı duyardı.

Çantamı aldım ve banktan indim. "On dakika sonra başlayacak bir dersim olduğunu hatırladım."

Hayır... Sadece kendimi toparlamak için bir dakikaya
ihtiyacım var. Oakley'e dönüyorum. "Görüşürüz."
Kurt gibi bir sırıtış nefis ağzını geriyor. "Dersinizin tadını çıkarın."

Bölüm 23

OAKLEY

F *riends*.

İçinde dönüp dururken göğsümden bir inilti kopuyor.

Yatak.

Ne düşünüyordum ki?

Aşık olduğun biriyle arkadaş . Özellikle de o başka bir adamla nişanlıyken.

Yatakta doğrulup bir elimi yüzümde gezdirdim.

Ondan uzak durmalıyım. Ama yapamıyorum.

Çünkü bana ihtiyacı varmış gibi bakıyor.

Sanki onu düzeltebilirmişim gibi.

Sanki o güzel kafasının içinde yaşanan kargaşanın ilacı benmişim gibi.

Ve eğer sebep olduğum bu berbat durumu hafifletmek için küçük bir şansım bile varsa... Bunu yapacağım.

Kapımın çalındığını duyduğumda vardiyam başlamadan önce hızlı bir egzersiz yapabilmek için spor çantamı yerden alıyorum.

Açtığımda, elinde olabildiğince mutlu bir C.J. tutan yıpranmış babam tarafından karşılandım.

Korkunç ikinin bir tür efsane olduğunu düşünmeye başlıyorum çünkü bu çocuk her zaman iyi bir ruh halinde.

"Hey."

Babam hızlıca C.J.'i kollarıma bıraktı. "Ona bir saat kadar göz kulak olabilir misin? İş yerinde acil bir durum oldu ve atom bombası patlamadan önce ofise gitmem gerekiyor."

Yüksek stresli bir işi olduğu için her an patlamak üzere olan bir *atom bombası* var. Ancak, onu nadiren bu kadar keyifsiz görüyorum, bu yüzden her ne oluyorsa büyük olmalı.

"Elbette." C.J. yanaklarıma uzanırken onu kollarımda zıplatıyorum. "Bugün ağabeyinle takılmak ister misin?"

Sırıtıyor. "Uh-oh."

Adımı doğru söyleyip söylemeyeceğini merak edip duruyorum ama söylediği anda bana *Uh-oh* demesini çok özleyeceğimi biliyorum.

"Teşekkürler, sana borçluyum." Babam bez çantasını bana uzattı. "Her şey burada." Eğilip C.J.'in başını öpüyor. "Baban seni seviyor, kardeşin için iyi ol."

Bununla birlikte, havalanıyor ve C.J. şaşkınlıkla bana bakıyor. Daha önce hiç sadece ikimiz olmamıştık.

"Aç mısın?"

"Aç," diye tekrarlıyor, "Chee-chees," diye bağırmadan önce kelimeyi dilinde test ediyormuş gibi.

Neyse ki onun için bunun Cheerios'unu istediği anlamına geldiğini biliyorum. Ne yazık ki benim için, babam onları paketlemeyi unuttu. *Kahretsin*.

Sanki hiçbir yerde olmadıklarını hissetmiş gibi, çıktığı kadar *Chee-chees* diye bağırmaya başlıyor.

Lanet olsun.

Hızlı düşünerek dolaplarımı ve buzdolabımı karıştırdım. Ancak elimde sadece kurutulmuş et, soda, birkaç şişe su ve biraz da paket servis artığı var.

C.J.'in yüzünün buruşması bana bundan hiç memnun olmadığını söylüyor.

Beş, dört, üç, iki, bir.

Dairemde dolaşarak onu yatıştırmaya çalışırken, hoşuna gidebilecek bir şeyler bulmak için beynimi tarıyorum.

İşte o zaman kafama dank etti.

"Hey, küçük kardeşim. Dondurma ister misin?"

Bir blok ötede yürüme mesafesinde bir dondurmacı var.

Birdenbire, *Chee-chees* yok diye adaletsizlik çığlıkları atması durdu. Crystal ona asla şeker yedirmeme konusunda çok katı ama C.J.'nin abisi kural tanımazın timsali olduğu için cüzdanımı kapıp ve kapıdan çıkın.

Bölüm 24

BIANCA

"I Bir dakika içinde dairende olacağım," diyorum Stone'a Uber'in arka koltuğundan.

Bugün dersler arasında iki saatlik bir molam var. Onun evinde birlikte vakit geçirmek ve öğle yemeği yemek için plan yaptık.

Hattan iç çektiğini duyuyorum.

"Kahretsin." "Neyin var?"

Bir iç çekiş daha. "Ruth ve ben ders çalışmak için plan yaptık. Önümüzde büyük bir sınav var ve ikimiz de bu konuda gerginiz." Sesinde tuhaf bir ton var. "Merak etme, öyle bir şey değil. Robby dersten çıkınca bize katılacak."

Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim. Bir yandan, programının çılgınca olduğunu ve sınavlara çalışmanın önemli olduğunu biliyorum.

Ama diğer tarafta?

Planlar yaptık ve onları bozacağını bana daha önce haber vermediği için kızgınım.

Ayrıca Ruth ve onunla ilgili endişelenmem gereken bir şey olmadığını ima etmesi konusunda ne hissedeceğimi de bilmiyorum çünkü en başından beri endişelenmiyordum bile.

Ancak çok stresli olduğunu biliyorum, bu yüzden boş vermeye karar verdim. "Sorun değil. Kampüste bir şeyler atıştırıp yurda döneceğim."

Uber şoförüne bir u-ey patlatıp patlatamayacağını sormak üzereydim ki Stone, "Aslında bana bir iyilik yapabileceğini umuyordum" dedi.

"Ne tür bir iyilik?"

"Çamaşırlarımı yıkayabilir misin? Kıçımı yırtarak çalışıyorum ve çalışmadığın için çok fazla boş zamanın var, bana yardım edebilirsin diye düşündüm."

Azı dişlerimi o kadar sert öğütüyorum ki toza dönüşmemelerine şaşırıyorum. Sorun benden çamaşırlarını yıkamamı istemesi değil.

Benim tam zamanlı öğrenci olmamı çok da önemli bir şey değilmiş gibi göstermeyi başardı. Şanslıyım ki babam üniversitenin ilk yılında çalışmamam için ısrar etti çünkü geçen yıl olanlardan sonra aşırı yüklenmemi istemedi ama yine de.

Kendimi nefes almaya zorlayarak, bunun sırtımdan atılmasına izin verdim çünkü son zamanlarda çok tartışıyoruz ve bundan çok yoruldum.

"Tamam."

Tam telefonu kapatacaktım ki, "Süpürge de yapabilir misin?" diye sordu.

"Elbette," diye dişlerimi sıkarak aramayı sonlandırma düğmesine basıyorum.

Boğazıma bir korku yumağı yerleşiyor.

Kendimi onun nişanlısı gibi değil de hizmetçisi gibi hissetmeye başladım. İsteksizce Uber'den indim.

Oakley'i otoparkta yürürken gördüğümde binanın içine doğru ilerliyordum.

Kucağında bir bebekle.

Bebek değil, çünkü o kesinlikle daha çok yürümeye başlayan bir çocuk, ama yine de.

Görüş alanıma girdiklerinde nefesim kesiliyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel küçük kız. Atkuyruğu yapılmış sarı saçları, melek gibi pembe yanakları, kocaman parlak mavi gözleri... ve benim en sevdiğim özelliği.

Sizi de onunla birlikte gülümsemeye davet eden, yaramazca da olsa sevimli bir arsız sırıtış.

Oakley'inkinin neredeyse aynısı.

Oh, oğlum. Baba olduğunu bilmiyordum.

Ama nasıl ki? Yeni arkadaşlığımıza iki gün önce başladık ve henüz takılma fırsatımız olmadı.

Onlara nazikçe yaklaşıyorum. "Merhaba."

Elinde iki külah dondurma ve çocuğuyla bebek bezi çantasını karıştıran Oakley başını kaldırır. "Hey."

"Yardım ister misin?" Teklif ediyorum.

"Hayır, ben hallederim." Küçük kızı yere bırakır. "Ayrıca, C.J. kendi başına ayakta durabilir, değil mi?"

Ona kocaman bir gülümseme veriyor ve küçük elleriyle onu yakalarken yüzüne bulaşan çikolatalı dondurmayı fark etmeden edemiyorum.

Oakley başını sallar. "Bir dakika, önce yüzünü temizleyeyim."

"O çok güzel." Hâlâ ellerini tutmaya çalışan küçük kıza bakıyorum. "Bir kızın olduğunu bilmiyordum."

Gözlerinde bir acı parıldıyor ve sessizce kendime lanet ediyorum çünkü bu gerçekten beni ilgilendirmiyor.

"O, uh... o değil." Çantasından birkaç mendil çıkarıyor. "C.J. benim küçük kız kardeşim."

"Oh."

Göğsümden garip bir rahatlama geçiyor ve nedenini bilmiyorum.

Oakley eğilir ve yüzünü silmeye başlar, ama kız bundan hoşlanmamıştır çünkü arkasını döner ve "Göz kremi" diye bağırmaya başlar.

Oakley'nin pes etmek istediğini söyleyebilirim ama etmemek için elinden geleni yapıyor. "Biliyorum ama babam gelmeden önce kanıtlardan kurtulmalıyım."

Yanaklarını sıkıca tutarak ona ciddi bir bakış atar. "Göz kremi, Uh-oh." İsteğini dile getirmeye devam ederken kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum. "*Bezelye*, Uh-oh."

Öğle güneşinde tereyağı gibi eriyor. "Şey, kahretsin-" Kendini tutuyor. "Yani, kahretsin." Çaresizce bana bakıyor. "Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

Evet, bu durumda hiç yardımcı olamam. "."

Sadece Tanrı'nın bir hediyesi olan dondurma olduğu için değil, aynı zamanda C.J. kelimelerle anlatılamayacak kadar sevimli.

"Tamam."

Adam çikolatalı dondurma külahını kıza uzatıyor ama kız adamın elindeki diğer külahı kapıyor.

Oakley'nin ağzı açık kalır. "Hey, o *benim*."

C.J. aynı fikirde değil çünkü nane parçacıklı dondurmayı mutlulukla kucaklıyor.

"Akıllı kız." Onunla göz hizasında olabilmek için kalçalarıma doğru eğildim. "Nane cipsi en sevdiğimdir."

C.J. bana uzatıyor ve paylaşmaya çalıştığını fark ediyorum. "Ah, hayır teşekkürler, bebeğim."

Oakley yüzünü buruşturur. "İnan bana, o ağzına tıkmadan önce almalısın."

"Gerçekten-"

Sanki bir işaretmiş gibi külahı öne doğru itiyor ve ben de bir ağız dolusu nane şekeri alıyorum.

"Çok lezzetli," diyorum çünkü dondurmasını benimle paylaştığı için bir çocuğa asla kızamam. Özellikle de benim favorimse. "Teşekkür ederim."

Oakley gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünerek, "İyi iş paylaşımı," diye övüyor. "Sadece bu konuda daha az agresif olman üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Bu o kadar da kötü bir şey değil," diyorum göz kırparak. "Bazen ısrarcı olmak işe yarar ve sonunda tam olarak istediğinizi elde edersiniz."

O yoğun mavi gözlerin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. "Öyle mi?"

Niyetli olup olmadığından emin değilim ama sesinde çapkın bir eğim var. Birden bronz tenime minnettar oldum çünkü şu anda kırmızının bin farklı tonunda kızardığımdan eminim.

"Israrcı olmak seni nasıl elde ettiğimi gösteriyor."

Gafımın farkına vararak bakışlarımı kaçırdım. "Yani, bilirsin işte... seninle arkadaşlığım var."

Yüz ifadesi fırtınalı bir hal alıyor.

"Doğru." "Uh-oh," diye seslenir C.J..

İkimiz de dikkatimizi tekrar ona çeviriyoruz. "Bu kaza geçirdiği anlamına mı geliyor?"

Oakley gülerek başını sallar. "Hayır, adımı böyle söylüyor."

Tanrım. Bunun hayatımda duyduğum en sevimli şey olduğuna .

C.J.'in dondurmayı yeterince yediği belli olduktan sonra Oakley tekrar yüzünü silmeye çalışır ama C.J. buna izin vermez.

Mızmızlanarak başını bir o yana bir bu yana çeviriyor.

"İşte," diyorum, mendili ondan alarak. "Dur bir deneyeyim."

Dikkatini dağıtmak için aptalca suratlar ve sesler çıkararak dudaklarını ve yanaklarını hızla temizliyorum.

Çok geçmeden protesto mızıltıları sevimli kıkırdama nöbetlerine dönüşüyor ve bana surat yapmaya başlıyor.

O kadar eğleniyoruz ki Oakley'nin bir sonraki cümlesini neredeyse duymuyorum. "Onunla gerçekten iyisin."

Konuşmak üzereydim ama yüzü öyle bir acıyla kazınmış ki göğsüm ağrıyor.

Birinin boğazını temizlerken çıkardığı ses etraftaki sisi dağıtıyor. Bi
z. "Burada neler oluyor?"

Kısa boylu, tıknaz bir adamın kızgın bir ifadeyle bize baktığını görüyorum.
kaşlarını çattı.

"Selam baba," diye başlıyor Oakley. "C.J.'i dondurma yemeye götürdüm, biz de onu temizliyorduk."

Adamın yüzü bir parça yumuşuyor... ta ki gözleri tekrar bana kayana kadar.

Tek kelime etmiyor ama benden hoşlanmadığı çok açık.

Keşke nedenini bilseydim.

Avuç içlerimi kotuma silerek ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. "Merhaba, ben Bianca." C.J.'e işaret ediyorum. "Kızınız çok güzel."

Adam uzattığım elime gübreymiş gibi bakıyor. "Kim olduğunu biliyorum." Oakley'e baktı. "İçeri gir, Oak. *Hemen*."

Oakley'nin çenesi titrer. "Tanrı aşkına sakin ol. Sadece konuşuyorduk-"

"Şimdi." Gözleri kısıldı. "Ondan uzak durman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Vay be.

"Bakın," diye başlıyorum. "Yapmış olabileceğim her şey için özür dilerim-"

Bir elini kaldırdı. "Bu kadar yeter." Bir adım daha yaklaştı. "Eğer benimle ya da Oakley'le konuşmak istiyorsan babana söyle bir avukat tutsun. O zamana kadar oğlumdan uzak dur. Çünkü bunu yapmazsan, sana karşı yasaklama emri çıkartmaktan başka çarem kalmayacak. Ve inan bana tatlım, bunu istemezsin."

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim.

"Baba," diye bağırıyor Oakley. "Aklını mı kaçırdın sen? O yanlış bir şey yapmadı. Bırak onu."

Babasının alnındaki damar ortaya çıkar. "Lanet olsun, Oak. Seni *korumaya* çalışıyorum."

Onu neyden koruyorsun?"

"Ben ne ?" Soruyorum, sesim titrek çıkıyor. "Ne yaptım?
-"

"Hiçbir şey," diye beni rahatlatıyor Oakley. "Sen yanlış bir şey yapmadın Bianca." Babasına ters ters bakıyor. "Sakın benim pisliğimi ona bulaştırmaya kalkma."

Babası kaşlarını çatar. "Meşe-"

"Ne haltlar dönüyor burada?" Biraz dağınık olan Stone yanıma koşmadan önce hırlıyor. "Seni rahatsız mı ediyorlar?"

"Burada ne yapıyorsunuz?" Ben soruyorum ama Oakley'nin babası araya giriyor. "Onu rahatsız mı ediyorsun? Tam tersi, genç adam."

Stone'un kafasının karıştığı anlaşılıyor. "Neden bu?" "Hiçbir şey," diyorum ama Stone Oakley'e odaklanıyor.

"Nişanlımdan uzak dursan iyi edersin, pislik."

"Yoksa *ne* olur?" Oakley bir adım öne çıkarak kışkırtıyor. "Benimle tek başına uğraşamayacak kadar korkak olduğun için kardeşlerine sen söyleyeceksin."

"Bu kadar yeter Oak," diyor babası. "Onların bu saçmalıklarına katlanmak zorunda değiliz. Hadi dairene geri dönelim."

Oakley uzaklaşmaya başlar ama Stone, "Babanı dinle, seni aşağılık keş" diye mırıldanır.

"Tanrım, Stone," diye bağırıyorum. "Senin derdin ne be?"

Öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Bu bok parçasını senin yakınında istemiyorum." Sanki sahiplenmeye çalıştığı bir çiğneme oyuncağıymışım gibi elini bileğime doluyor. "Sen beni anlıyor musun?"

Oakley bize doğru yürürken, "Onunla bir daha böyle konuş," diye öfkelendi. Gözleri Stone'un elinin hâlâ bileğimde olduğu yere kayıyor. "Sana meydan okuyorum."

Stone alay ediyor. "Son baktığımda o *benim* nişanlımdı, senin değil. Bu yüzden ilişkimizden uzak durmalı ve iyi olduğun tek şey olan sarhoş olup kafayı bulduktan sonra masum insanları öldürmeye devam etmelisin."

Midem bulanıyor. Sözleri acımasız olmakla kalmıyor, Oakley'nin kendisini olduğundan daha da kötü hissetmesine neden oluyor.

"Kes şunu, Stone."

"Bu kadar *yeter*," diye kükrer Oakley'nin babası. "Oğluma bu saçmalıkları söylemeye devam edersen, hayatını cehenneme çevirmeyi kişisel görevim haline getireceğim, seni küçük pislik."

"karışma, ihtiyar."

Şok içinde ağzım açık kalıyor çünkü bu benim tanıdığım Stone değil. "Sto-"

Eli bileğimi öyle sıkıyor ki neredeyse irkiliyorum. Yine de kendimi tutmaya zorluyorum çünkü bu çileyi daha da kötüleştirmek istemiyorum. "Kapa çeneni, Bianca."

Oakley bir adım daha atarak Stone'un üzerine doğru yükseliyor ve avını yeni bulmuş bir hayvan gibi ona bakıyor. Öfkesi o kadar elle tutulur ki neredeyse içimde titreşiyor. "Bir kelime daha söyle, orospu çocuğu." Birkaç uzun vuruş geçtikten sonra kıs kıs gülüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bir süre sonra, babası ve C.J. ile birlikte apartman kompleksine giriyor, ancak "Küçük orospu" diye mırıldandığını duymadan önce değil.

Bileğimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Ne oluyor Stone?"

Göğsünü tokatlıyor. "Ben de bunu çalışıyorum. Neden *onunla* konuşuyordun?"

Çok kızgın olduğu için Oakley'le arkadaş olduğumuzu söylemek için iyi bir zaman değil.

Ayrıca, arkadaşlığımız benim sırrım.

Kendim için sahip olduğum şey.

Ve son zamanlarda, beni boğmaya başlayan karanlıkta bana bir ışık parıltısı veren tek şey.

"Onu küçük kız kardeşiyle birlikte siteye doğru yürürken gördüm ve merhaba demek için durdum. Önemli bir şey değil."

Stone'un gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Önemli bir şey değil mi? Seni *öldürmeye* çalıştı."

"Ama-"

"Ama *hiçbir şey*. Yüce Tanrım, kafanı kıçından çıkar ve bu kadar aptalca davranmayı bırak."

"Ben aptal değilim." Sonraki sözlerim ağzımdan o kadar hızlı çıktı ki ikimiz de şaşırdık. "Ve bir dahaki sefere bana bir çöpmüşüm gibi davranırsan yüzüğünü geri alıp kıçına sokabilirsin."

Yüz ifadesi yumuşar. "Özür dilerim Bourne. Bunu yapmak istememiştim."

"Neyi kastetmedin?" Tısladım. "Bana aptal demek mi yoksa çenemi kapatmamı söylemek mi?" Kırmızı bileğimi kaldırıyorum. "Ya da bileğimi öyle sert tut ki canımı yak?"

Başını öne eğiyor. "." Gözleri kapanıyor ve nefes veriyor. "Ben sadece seni korumaya çalışıyorum."

Eğer durum buysa, bunu göstermek için gerçekten komik bir yolu var. "Beni korumak mı?" Homurdanıyorum. "Yaptığın tek şey göğsünü şişirmek ve bir tür hayvan gibi etrafımda daire çizerek işemek oldu." Kollarımı kavuşturuyorum.

"Söylediğin ve yaptığın şey tamamen yersizdi. Olanlar hakkında zaten yeterince kötü hissediyor ve sana ihtiyacı yok-"

"Tut şu lanet telefonu. Cidden burada durup bana, nişanlına karşı onu mu *savunacaksın*?"

Kahretsin.

"Hayır." Nefes alıyorum. "Bilmiyorum." Yüzümü ovuşturuyorum. "Ona keş ve katil demek belden aşağı vurmaktı. Oakley daha iyi bir insan olmaya çalışıyor."

Kendine inanmaya başlayabilmesi için birinin onun yanında olmasına ve ona inanmasına ihtiyacı var.

Stone'un yüzü sertleşir. "Nereden biliyorsun?" Öfke eski baskısını dolduruyor. "Onunla arkamdan mı konuşuyorsun?"

Oh, lanet olsun.

Ona gerçeği söylemek ve işi oluruna bırakmak dilimin ucunda, ama bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum.

Sonunda kardeşlerimi de bu işe ve herkes beni daha da şahin gibi izleyecek.

Kendimi zaten yaldızlı bir kafese hapsedilmiş bir kuş gibi hissediyorum ve eğer dizginlerini üzerime sıkarlarsa ve onu görmemi yasaklamak için ellerinden geleni yaparlarsa... aklımdan geriye kalanları da kaybederim.

Yani... yalan söylüyorum.

Çünkü bazen bir şeyi o kadar çok istersiniz ki, onu elinizde tutmak için her şeyi yaparsınız.

Tüm çizgileri aşmak ve tüm kuralları çiğnemek anlamına gelse bile. "Hayır," diye fısıldadım. "Yapmadım."

Yüzündeki ifadeden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Peki ya benim apartman kompleksime taşınmasına ne demeli? Bundan haberin var mıydı?"

Lanet olsun.

"Bugün onunla karşılaşana kadar hayır."

Tatmin olmuş gibi görünerek başını sallar. "Tamam. Sana inanıyorum." Gözle görülür bir şekilde gevşedi ve kollarını bana doladı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Senin için tüm dünyada her şeyi yapabileceğimi."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum göğsüne doğru. "Ama bugün beni korkuttun. Kim olduğunu bilmiyordum."

Onun bu yönünü görmekten nefret ediyordum.

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Bir daha olmayacak Bourne. Onu senin yanında gördüm ve korktum çünkü tek yapabildiğim

Düşündüğüm şey kaza ve seni kaybetme ihtimaliydi."

Suçluluk duygusu göğsümü kaplıyor çünkü ondan bir şeyler saklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. "Endişelenecek bir şey yok."

Gerçek bu. Oakley ve ben arkadaşız, ama ben Stone'a bağlıyım.

Ve umarım zamanla Stone'a gerçeği söyleyebilir ve hayatımın iki parçasını birleştirebilirim ve onlar da arkadaş olabilirler.

Gerçi bugün yaşananlardan sonra bu biraz şüpheli.

Parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor ve nişan yüzüğümü öpüyor. "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

İçimdeki paniği görmezden gelerek ona gülümsüyorum. "Ben de."

Bölüm 25

BIANCA

Bacaklarımın arasındaki şiddetli basınç beni sarsarak uyandırıyor. "Ne-"

Stone'un soluk soluğa homurtularının sesi ve İçime giren aletinin sesi her şeyi açıklığa kavuşturuyor.

"Uyuyordum," diye bağırdım.

Kolunu belime dolayarak beni sırt üstü yatacak şekilde çeviriyor ve göğüslerimden birini sıkıyor. "Biliyorum ama o kadar seksi görünüyordun ki dayanamadım."

Bir an sonra, bacaklarım göğsüme bastırılıyor ve o tekrar içime pompalıyor.

Normalde olduğundan çok daha fazla acıtıyor. Muhtemelen hazırlıklı olmadığım içindir.

"Çok iyi hissediyorsun, Bourne."

Ona bunun doğru olamayacağını çünkü oranın Sahra'ya eşdeğer olduğunu söylemek istiyorum ama savaşmaktan çok yoruldum. Sahip olduğum her damla zihinsel ve duygusal enerjiyi çalıyor.

Gözlerimi kapatarak, geçmişte yaşadığımız tüm iyi seks anlarını hatırlamaya çalışıyorum.

Aramızın iyi olduğu ve kırılmaz hissettiğimiz zamanlar.

Ancak bu işe yaramıyor çünkü bana sadece şu anda işlerin ne kadar gergin olduğunu hatırlatıyor.

İşleri hızlandırmak umuduyla ona sahte bir inilti veriyorum. Genelde Stone hızlı bitirir, ama bu gece o ve aleti tatlı zamanlarını alıyor.

Tadını çıkaracak ruh halinde olmamam çok kötü.

Geçmiş...

Gök gürültüsü tüm evi sarsacak kadar gürlüyor.

Bir dakika sonra şimşek çakıyor ve yatak odamın aydınlatıyor.

Panik omurgamdan yukarı tırmanıyor. Kaliforniya'da bırakın gök gürültüsünü, nadiren yağmur yağar ama yağdığı zaman da beni germekten asla geri kalmaz.

Gençken Liam'ın odasına gizlice girip bitmesini beklerdim ama belli ki artık böyle bir seçeneğim yok.

Babamın başka bir iş seyahatinde olduğunu ve Jace ile Cole'un taşındığını düşünürsek... Bu koca evde yapayalnızım.

Ben de bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum.

Doğru hissettiren.

Aceleyle aşağıya indim ve misafirhanenin anahtarlarını

kaptım. Ve sonra çimenlikte çılgınca bir koşu yapıyorum.

Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki saçlarım ve tişört kısa sürede sırılsıklam oldu.

Islak ve kaygan parmaklarımla anahtarı kilide sokmayı başarıyorum. Kapı açılır açılmaz, bir saniye bile kaybetmeden yatak odasına koşuyorum.

İçeri girdiğimde ışıklar kapalıydı ama yorganın altından uzun boyunun hatlarını seçebiliyordum.

Rahatladım, yalnızdı.

Parmak uçlarımla yatağına doğru ilerliyorum ama ahşap zemin altımda gıcırdıyor ve onu uyandırıyor.

Saldırmaya hazır bir şekilde ayağa fırlıyor ama komodinin üzerindeki ışığı yaktıktan sonra rahatlıyor. "Bianca? Ne yapıyorsun?"

Konuşmuyorum. Düşünmüyorum bile...

Sadece kendimi ona doğru fırlatıyorum.

"Fırtınalardan nefret ederim."

Vücudunun sert düzlemleri sıcak ve kollarını bana sararken kendimi onun sıcaklığına doğru bastırmaktan alamıyorum.

"Tanrım. Donuyorsun."

Soğuk burnumun ucunu boynunun kıvrımına sokarak, bizi yere yatırırken kokusunu içime çekiyorum.

"Çarşaflarımı ıslatıyorsun," diye mırıldanıyor nemli saçlarıma, ama beni bırakmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Cesaretimi toplayarak gömleğimin eteklerine uzandım ve başımın üzerinden geçirdim.

Ben tekrar çıplak göğsüne sokulmadan önce ıslak bir patırtıyla yere düşüyor.

Ten tene.

Kalp atışlarının hızlandığını
hissediyorum. "Bianca." Adım bir uyarı
gibi çıktı.

Bacaklarımın arasında ereksiyonunun sert çıkıntısını hissettiğimde görmezden geldiğim bir şey.

Dişlerimi omzuna utanmadan omzuna sürtünüyorum.

Seğirdiğinde içimde bir sıcaklık şimşeği çakıyor ve boğazının derinliklerinden sert, neredeyse işkenceye benzer bir ses çıkarıyor.

Bakışlarımız çarpışıyor, aramızdaki hava gerilimle çatırdıyor ve cızırdıyor.

Parmaklarımı yavaşça gövdesinden aşağı kaydırıyorum, boxer'ının bel bandına ulaştığımda duruyorum.

Onu biraz kızdırmak niyetiyle lastiği çekiştiriyorum ama Oakley o kadar sertleşiyor ki siki dışarı fırlayıp karnına çarpıyor, piercing'inin gümüş halteri göbeğini sıyırıyor.

Vay anasını.

Oakley'nin aletinin büyük olduğunu biliyordum... ama aynı zamanda... gerçekten çekici.

Kalın ve uzun, damarları ve çıkıntıları var ve geniş, yumuşak ucunun parlak pembe tonu dudaklarımı ona dolamak için can atmama neden oluyor.

Kendimi nazlı hissederek, başparmağımla tacının etrafındaki küçük sıvı damlasını nazikçe daire içine alıyorum, sonra ağzıma götürerek tadının tadını çıkarıyorum.

Yutkunurken boğazı düğümleniyor ve konuştuğunda sesi o kadar kısık ki törpüden başka bir şey değil. "Bianca."

Bu kez adım bir uyarıdan ziyade bir ricadır.

Gözlerimi ona kilitleyerek vücudundan aşağı kayıyorum. "Seni tatmak istiyorum."

O itiraz edemeden sikinin başını ağzıma alıyorum.

Ucu o kadar şişmiş ki dilimin üzerinde zonkluyor.

Kasıtlı, yavaşça emiyorum ve alçak, neredeyse çaresiz bir ses çıkıyor. "Siktir." Eli saçlarıma dolanıyor ve kalçaları yalvarırcasına sarsılıyor. "Daha sert em..." Mavi gözler ihtiyaçla kararıyor. "Daha derine."

O kadar büyük ki hepsini almamın imkânı yok ama elimi tabanına sarıp sıkarken elimden geleni yapıyorum.

Yüzünde vahşi bir ifade beliriyor. "Tanrım." Ağzı yarıldı ve kaşları çatıldı. "Evet... aynen böyle."

İstediğini yaptığımda çenem ağrıyor, onu o kadar derin ve sert emiyorum ki piercingi neredeyse bademciklerime çarpıyor.

Ben hızımı artırırken yüzünde çiğ bir zevk ifadesi beliriyor. "Lanet olsun."

Yüzünü gererek dudaklarımın arasına

pompalıyor... Ve sonra duruyor.

Tam sorunun ne olduğunu soracaktım ki parmağını bana doğru uzattı ve "Buraya gel ve yüzüme bin" dedi.

çevirmeyi hayal bile edemeyeceğim bir teklif.

Göğsüne yaslanmaya başlıyorum ama kalçalarımı kavrıyor ve beni döndürüyor. "Hayır." Büyük eliyle yoğurmadan önce kıçımı tokatlıyor. "Başladığın işi bitireceksin, bebeğim." Külotumu kenara çektiğinde tüylerim diken diken oluyor. "Ben bu tatlı, minik amcığı ."

Yarığım boyunca özensiz, aç öpücükler atarken odaklanmak zor, ama onu hevesle ağzıma geri çekiyorum, amımı onunkiyle sikmeye devam ederken dilimi her santiminde gezdiriyorum.

Homurdanarak ellerini kalçalarımda gezdiriyor, kıçımın kabarıklığını avuçluyor ve beni yerken beni iyice açıyor.

Onu daha sert, daha hızlı emiyorum ve o inliyor, vücudu zevkle sarsılıyor.

Ama bu onun bana yaptıklarıyla boy ölçüşemez. Dili o kadar yetenekli - o kadar kurnaz ve sapkın - ki klitorisime saldırdığında ve beni sadece onun yapabileceği gibi titreştiren ve parçalayan bir ritim bulduğunda - bir volkan gibi patlıyorum.

Orgazmım neredeyse acı verici ve parmağını içime pompalarken hazır olmadığım bir güçle beni vuruyor.

"İşte ," diyor ben uzun parmağın etrafında kenetlenip içimde tutamadığım yüksek bir iniltiyle boşalırken. "Ben bunu istiyorum."

O benim doruk noktamda kucaklaşırken nefesimi tutmak için savaşıyorum, ta ki bir kararlılık dalgası beni vurana ve ona tam güçle saldırana kadar, ağır taşaklarını avuçlarken sahip olduğum her şeyle onu emiyorum.

"Tanrım." Ben sikini ağzıma alırken saçlarımı sıkıca kavrıyor. Vahşi bir hırıltıyla kalçalarını itiyor. "Sakın durma."

Her çılgınca emişinde ve çekişinde sıkıca esnediğini hissedebiliyorum ve yakın olduğunu biliyorum. Titriyor, siki ağzımda zonkluyor, boşalmaya hazır.

Sonunda bunu yaptığında, şiddetli bir inilti ile iç taraflarım sıkıştı ve boğazımdan aşağı ateş ederken başım hafifledi.

Hızla yüzümü ona dönüyorum ki hepsini yutuşumu izleyebilsin.

Bir an sonra başımı eğip dilimin kenarını taşaklarına dökülen damlaların üzerinde gezdiriyorum.

"Bakire olabilirim ama aynı oyun alanındayız."

Komodininin üzerindeki esrara uzanıp yakarken itiraz etmiyor.

Ona sarılıp kolumu gövdesine doluyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. En son yatağına gizlice girdiğimde olduğu gibi itiraz etmesini ve beni kovmasını bekliyorum... ama yapmıyor.

Beni kendine çekiyor, bir yandan tokuştururken bir yandan da başparmağıyla omurgamda aşağı yukarı küçük daireler çiziyor.

Ondan esrarı alıp içime çekiyorum. "Yarın beni yine araba kullanmaya götürür müsün?"

Körüğü benden geri alıyor ve dudaklarına götürüyor. "Evet." Yenilmiş gibi bir ses çıkarıyor ve uzun bir nefes daha çekiyor. "Siktir."

"Vay anasını," diye ciyak ciyak bağırıyorum gaza basarken. "Araba sürüyorum... gerçek bir yol gibi. Lanet olası dur işaretleri olan bir yolda."

Oakley'nin gülümsemesi o kadar parlak ki güneş gözlüğü taktığıma seviniyorum. "Biliyorum. Ve bonus olarak henüz kimseyi ezmedin."

Caddede hızla ilerlemeye devam ederken içimi bir coşku kaplıyor. "Dostum... *Araba* kullandığıma inanamıyorum."

Çok normal hissediyorum.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bir elini kalbinin üzerine koyarak sahte gazlar çıkarır. "Beni yandan becer, Bianca Covington. Bu bir *gülümseme* mi?"

Gözlerimi kısarak dilimi çıkardım. "Pislik." Sırıtışı büyüyor. "Bunu daha sık yapmalısın."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, sadece iyi bir nedenim olduğunda gülümserim." Dudaklarım kıvrılıyor. "Bana bir tane verdiğin için teşekkür ederim."

"Bunu kutlamalıyız." Dizimi hafifçe sıkıyor. "En sevdiğin şey nedir?"

Ağzımı açıp onu ve bacaklarının arasına yerleşmiş kocaman şeyi söylüyorum ama klişe olmak istemediğim için ikinci favorimle yetiniyorum.

"Dondurma."

Kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Sakın bana dondurmadan nefret ettiğini söyleme." Liam'ın nefret ettiği gerçeği beni deli ediyordu.

"Hayır, dondurma bok gibi. Seni sürekli sağlıklı şeyler yerken için şaşırdım." Sol tarafı işaret ediyor. "Buradan dönersen iskeleye giden kestirme bir yol var."

Dönüşü hevesle yapıyorum çünkü iskelede en iyi dondurma standı var.

Aklıma geldiğinde midem bulanıyor. "Küçük bir sorunumuz olabilir."

"Ne?"

"Hâlâ nasıl park edeceğimi bilmiyorum."

Oakley bir kahkaha attı. "Seni anladım."

Anladığını biliyorum.

Oakley'nin bana attığı tiksinti dolu bakış neredeyse komikti.

"mi?" diye soruyor ben külahımı mutlulukla yudumlarken. "Dondurma istediğini sanıyordum... diş macunu değil."

Oakley'nin yargılamaması için çok fazla.

Tahta kaldırımda yürümeye başladık. "Nane şekerinin nesi var?"

"Her şey," diyor çikolata külahını işaret ederken. "Tek başına çikolata. Müthiş. Çok havalı." Başını bolca sallıyor. "Ama çikolata ve nane birlikte? Lanet olası *küfür*." Yüzü buruşuyor. "Tat alma karşı işlenmiş ölümcül bir günah."

Yanılıyor. *Hem de çok yanlış*.

Ancak, herkesin kusurları vardır.

Çok fazla insanın olmadığı sessiz bir alana yakın bir banka doğru yürüyorum. "Belki de denediğinde kötü bir parti almışsındır."

"Hayır. İnanın bana, kaç kez denediysem tadı hep berbat oldu-"

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Toplum içinde olduğumuz için beni itmesini bekliyorum ama itmiyor.

Ellerinden biri ensemi kavramadan önce bir şeyin düşme sesini belli belirsiz algılıyorum ve dilini ağzıma sokarken diğeri kalçamın etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor.

Bir kez daha onun esiri oldum... çünkü ne kadar verirsem vereyim, hep daha fazlasını istiyor.

Sanki bana hiç doyamayacakmış gibi.

İnleyerek ona doğru sarkıyorum ama sesim Oak- ley'nin açgözlü öpücüğü tarafından yutuluyor.

Sonunda beni bıraktığında, nefesim kesildi.

Dilinin ucu alt dudağının üzerinde gezinirken müstehcen bir sırıtış ağzını kavislendiriyor. "Bir daha düşündüm de. O kadar da kötü değil."

Gülerek onu şakacı bir şekilde itiyorum çünkü ikimiz de bu öpücüğün *o kadar da kötü olmadığından* çok daha iyi olduğunu biliyoruz. "Dick." Şimdi eriyen bir çikolata birikintisi haline gelmiş külahına bakıyorum. "Dondurmanı düşürmüşsün."

İşte bu ölümcül bir günah.

Gözlerinde çapkın bir parıltı var. "Sanırım seninkileri benimle daha çok paylaşman gerekecek."

Onu tekrar öpmeye gidiyorum ama kendimi durduruyorum çünkü bu rahatsız edici hissi yok edemiyorum.

Evlilik teklifi falan istemiyorum -çünkü *eyvahlar* olsun- ama konu bize geldiğinde ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

Sertçe yutkunuyorum. "Oakley?"

"Ne oldu?"

"Ne yapıyoruz biz?"

Kaşını kaldırıyor. "Dondurma yiyorum."

Ona bir bakış attım. "Bunu kastetmiştim...

bizi."

Yüzünü buruşturarak küçük bir adım geri atıyor. "Sanırım bu konuşmayı yapıyoruz, ha?"

Nefesimi üfledim. "Bak, burada durup '*Ben diğer kızlar gibi değilim bebeğim, ben çok daha iyiyim*' diyen hipster kızlardan biri *gibi* davranıp sonra da hoşlandığım bir erkeği elde tutmak için aslında olmadığım bir şeyle havalıymışım *gibi* davranmayacağım." Ona bir bakış attım. "İstediğimi istiyorum ve bunun için özür dilemeyi reddediyorum."

Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Peki benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Seni istiyorum... bu... bu her neyse."

İfadesine tedirginlik giriyor. "İlişki gemileri yapmadığımı biliyorsun, bebeğim."

Ona gerçeği söyledim. "Ben de ilişki yaşamıyorum."

Kahretsin, bir ilişki hakkında ilk şeyi bile bilmiyorum.

Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, beni biraz taşlaştırıyorlar.

Ancak, başka kızları becermesi benim için sorun değil.

"Ama bir kuralım var."

Olay yerinden kaçmak ister gibi görünmesine rağmen kalıyor. "Bu da ne?"

"Başka kimseyle yatma." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ya da en azından yatacaksan, yatmadan önce beni uyarma ve ilişkimizin bittiğini söyleme nezaketini göster."

Yaklaşıp çeneme dokunuyor. "Anlaştık. Ama sadece *beni* takip edersen

kural."

Oakley'nin kurallar istemesi şaşırtıcı, ancak onun da bir kurala sahip olmaya hakkı var.

"Ne?"

"Bekaretini almayacağım, Bianca."

Yüzünde şaka yaptığına dair bir işaret arıyorum... ama yok. "Neden olmasın?"

Gülüyor ama esprili değil. "Bunu yapmamam için milyonlarca neden var... ama ilk olarak? Ben bunu hak etmiyorum." Başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Belli ki bir sebepten dolayı bu kadar uzun süre saklamışsın ve önemli bir şeyi bir kaçamak için çöpe atmanı istemiyorum-"

"Hey," diyor Jace .

Kahretsin.

Gözleri irileşen Oakley yüzüme bir hava üflüyor. "." Jace ve Dylan'a bakıyor. "Bianca'nın gözünde bir kirpik vardı."

"Sağ ol," diyorum, rol yaparak. "Çok acıyor." Dylan burnunu kırıştırıyor. "Bunun olmasından nefret ediyorum."

Onu hemen görmezden geliyorum ve kardeşime odaklanıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Jace kız arkadaşınınkiyle sarmaş dolaş olan elini işaret ediyor. "Dışarıda güzel bir gündü ve ikimiz de izinliyiz, bu yüzden Dylan iskeleye gelmemizi önerdi."

Tabii ki yaptı, çünkü o sürtük her nasılsa hayatımı mahvetmenin bir yolunu buluyor.

Meraklı bakışları ben ve Oakley arasında gidip geliyor. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Oakley, "Ona araba kullanmayı öğretiyordum ve bunu kutlamak için buraya geldik," dediği sırada ben de "Dondurma," diye geveledim.

"Bekle... Ne?" Jace yüzünde şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifade olduğunu söylüyor. "Sen mi *kullanıyorsun*?"

"Evet." Yine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Şimdilik sadece otoparklar ve ara sokaklar var ama öğreniyorum."

Oakley, "Çok iyi oynuyor," diye ekliyor ve ben de ışınlanmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bu çok iyi." İfadesi sıkışan Jace ensesini tutuyor. "Ben sadece... Sanırım her zaman hazır olduğunda sana araba kullanmayı öğretecek kişinin ben olacağımı düşünmüştüm."

Lanet olsun.

"Oh." Çekiniyorum. "Yani, sana soracaktım, ama..." Bana ders vermesini isteyeceğim *son* kişi o. "Nasıl olduğunu biliyorsun, Jace."

Belli ki anlamamış çünkü yüz ifadesi şaşkınlıkla çarpılıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Aman *Tanrım*.

"Alınma ama sakinliğin ve soğukkanlılığın timsali sayılmazsın."

Gözle görülür bir şekilde kırıldı. "Sen neden ? Ben *her zaman* sakin ve soğukkanlı."

Dylan ve Oakley gülmeye başlamadan önce şaşkın bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Seni seviyorum bebeğim," diyor Dylan, "Ama Bianca . Bana araba kullanmayı öğretmeni asla istemem çünkü beni ısırırsın.

her iki saniyede bir kafasını koparıyor."

Oakley, "Tabii ki öyle," diye araya giriyor. "Daha geçen gün otoyolda doksanla gittiğim için söyleniyordun."

Jace kızgınlığını arkadaşına yöneltir. "Hız *limitinin* hangi kısmı Anlamıyor musun, sikik?"

Benim tahminim limit kısmı olurdu, çünkü... Oakley limitleri sevmez.

Oakley gülünce Jace çileden çıkarak kollarını havaya kaldırır. "En iyi arkadaşımın arabasıyla kaza yapıp yollarda ölmesini istemediğim için beni siktir et." Yüz ifadesi ciddileşir. "Peki... her neyse. Bianca'ya nasıl araba kullanılacağını öğretebilirsin." Yüzüne tehditkâr bir parmak sallıyor. "Ama sakın ona direksiyon başındaki boktan alışkanlıklarını öğretmeye kalkma."

Oakley ellerini kaldırdı. "Bebek Covington'ı güvende tutacağıma söz veriyorum."

Kalbime bayılmamasını emretmek zorundayım.

Jace rahatlar. "Güzel." Küçük çemberimizin etrafına bakıyor. "Hepimiz burada olduğumuza göre, neden Sushi Sushi'ye gidip öğle yemeği yemiyoruz?"

Oakley, "Kesinlikle evet," diyor.

Kolunu Oakley'nin koluna dolayan Dylan gülümsüyor. "Sanki görüşmeyeli uzun zaman olmuş gibi hissediyorum. Son zamanlarda neler yapıyorsun?"

Neyse ki ne Jace ne de Dylan Oakley'nin bana attığı yan bakışı görmedi.

"Çok değil," diyor, dikkatini tekrar kuzenine odaklayarak. "Sadece takılıyorum."

Aralarında konuşulmayan üçüncü bir kural olduğu hemen anlaşılıyor.

Biz.

Kimseye söyleme.

Bölüm 26

OAKLEY

I'Boş bir sınıfta durmuş faraşa pislik arkamdan yaklaşan ayak seslerini duyuyorum.

Bir an için Jace'in bu işi bitirmek için gelip gelmediğini merak ettim.

Birkaç hafta önce başladığımız kavgadan sonra duydum.

"Ölmek mi istiyorsun?"

Cole. Diğer Covington kardeş. Ve benim eski en iyi arkadaşım.

Etrafımda dönüyorum. "Ne istiyorsun, Covington?"

Gözleri öfkeyle dönen Cole kollarını kavuşturuyor. "Stone bana Bianca'yı rahatsız etmeye devam ettiğini söyledi."

Bunun üzerine güldüm çünkü o küçük pislik sadece hanım evladı değil, aynı zamanda bir ispiyoncu.

Cole bir adım öne çıkar. "Bu kadar komik olan ne, göt herif?"

Ona gerçeği söyledim. "Bianca'nın nişanlısı o kadar küçük bir sürtük ki beni ispiyonlamak için sana koştu."

Bir an için dudaklarının kıpırdadığını gördüğüme yemin edebilirim, sonra ifadesi sertleşiyor. "Onun için endişeleniyor." Başını sallıyor. "Ama mesele bu değil. Mesele, o kalın kafana sokmadan önce sana kaç kere daha ondan uzak durmanı söylememiz gerektiği."

Bianca'nın büyük bir kız olduğunu ve beni hayatında istiyorsa ona engel olmayacağımı söylemek üzereydim ki, "Ona uyuşturucu sattığın için Sawyer'ı neredeyse öldürüyor olman yetmedi mi? Küçük kız kardeşimi de mi öldürmeye çalıştın?"

Ve orada.

Göğsüme saplanan devasa suçluluk duygusu çirkin başını kaldırıyor.

Burada durup bahaneler uydurabilirdim. Ona Sawyer'ın ders çalışabilmek için Adderall almak için bana başvurduğunu ve bir sorunu olduğunu fark ettiğimde onu durdurmaya çalıştığımı söyle... ama artık çok geçti.

Ama bunun bir önemi yok.

O boku ona hiç satmamalıydım. O benim

arkadaşımdı. Değer verdiğim biriydi.

Ben de ona sıradan bir müşteri gibi davrandım.

Sonunu getirmek için hızlı bir para.

Ya Bianca?

Ona yaptığım şeyin hiçbir mazereti yok.

Hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorunda

kalacağım. Gözlerinin içine baktım. "Özür dilerim."

Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Tanrı biliyor ya, hiçbirini incitmek istemedim.

Bana birkaç yumruk atma dürtüsüyle savaştığını söyleyebilirim, nasıl olduysa, yüz ifademde gördüğü şey öfkesinin dağılmasına ve yerini üzüntüye bırakmasına neden oldu.

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Evet, özür dilemek yeterli değil Oak. Bu sefer olmaz."

Buna verecek bir cevabım yok çünkü o haklı.

Keskin bir şekilde nefes veriyor. "Gerçek konuşma mı? Onu gerçekten önemsiyor olsaydın, uzak dururdun. O artık mutlu, dostum. Gerçekten çok mutlu." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bırak onu gitsin."

O uzaklaşırken içimde rahatsız edici bir his beni yönlendiriyor.

"Cole," diye sesleniyorum o sınıftan çıkmadan

önce. Durdu. "Ne?"

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Şaşkınlık yüzüne yayılır. "Bunun doğru olduğunu düşünmüyor musun?"

"Mutlu olduğunu." Süpürgenin sapını tutarak ekliyorum, "Bana deli diyebilirsiniz ama orada doğru olmayan bir şeyler var. Onun için iyi biri değil."

Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Homurdanıyor. "Hayır, sana deli demeyeceğim ama kıskanç diyeceğim." Çenesi kilitlendi. "Stone'la mutlu. İnan bana, eğer

olmasaydı, bunu bilirdik. Ve *senin* aksine, onun için en iyisini isteyen iyi bir adam."

"Ben de onun için en iyisini istiyorum."

İşte tam da bu yüzden ona bunun doğru olmadığını söylüyorum. "O zaman uzak dur," diye homurdanıyor dışarı çıkmadan önce.

Yapamam.

Sadece kalbim bu fikirden hoşlanmadığı için değil.

Ama çalkalanan o boktan his yüzünden. Bana çekip gitmememi söyleyen his.

Çünkü bana ihtiyacı var.

Bölüm 27

BIANCA

I Oakley'i psikoloji binasındaki boş bir sınıfı paspaslarken bulur.

Ona temkinli yaklaştım, umuyorum ki arkadaş olma konusunda fikrini değiştirdi.

"Hey." Duraklıyor. "Hey sen."

"Bak," diye başlıyorum, ona doğru bir adım atarak. "Geçen gün işler biraz çığırından çıktı biliyorum ama yine de takılabiliriz diye umuyordum."

Bir yanım reddetmesini bekliyor ama sürpriz bir şekilde reddetmedi.

"Hafta içi on ikiden sekize kadar çalışıyorum, ama ondan sonra boşum." "Derslerimin çoğu beşten önce bitiyor ama bir dersim var ki Salı günleri yedide çıkıyor." Stone'un bu gece işte olacağını hatırlayarak ekliyorum, "Çıktıktan sonra takılmak ister misin? Yatakhaneme gelebilirsin, ben de akşam yemeği ısmarlarım."

Gözleri yüzümde geziniyor ve dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Orada olacağım."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Güzel." Ona küçük bir el sallayarak etrafımda dönüyorum, ancak ıslak zemin nedeniyle kayıyorum.

Yüzüstü yere düşmek üzereydim ki Oakley kolunu belime dolayarak beni yakaladı.

Nefesi kulak mememi gıdıklıyor. "İyi misin?"

Hayır. Kesinlikle iyi *değilim*.

Sert vücudunun sırtıma baskı yapmasını ve karnımda gezinen büyük elini görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu kör bir insana yıldızlara bakmasını söylemek gibi bir şey.

"Sanırım," diye ciyaklamayı başarıyorum. Sonra da yıpranmış bir halde olduğum için, "Canın özellikle bir şey çekiyor mu?" diye soruyorum.

Burnu kulağımın hemen altındaki noktayı bulup beni içine çekerken karnımdaki el sıkılaştığında kalbim iki kez atıyor.

"Bilirsin işte, yemek açısından," fısıldıyorum, beni etkisi altına aldığı büyüyü bozmasını umarak.

Sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Siz ne sipariş ederseniz o olur." Bir an sonra geri çekiliyor ve paspaslamaya devam ediyor.

Gitmek üzereydim ama sonra hatırladım. "Bana araba kullanmayı öğrettiğin için teşekkürler."

Onu gafil avladığım açık çünkü sinirleniyor. "Nasıl olur da -"

"Yine bir flashback yaşadım." Ona arsızca sırıtarak parmaklarımı kapının pervazında gezdiriyorum. "Akşam yemeği için naneli dondurma alırdım ama aslında sevmiyorsun."

Dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor. "Artık biliyorum."

Geçmiş...

"Lanet olsun, memelerine bayılıyorum," diye inliyor Oakley, sikini memelerinin arasında kaydırırken.

Bir an için keşke yatağının direğine bağlı olmasaydım da ona dokunabilseydim dedim.

Yine de, bu gece onun merhametindeyken yaşadığım tüm eğlenceyi ve ya gazları kaçırmış olurdum.

"Oh, öyle mi?" Dilimi alt dudağımda imalı bir şekilde gezdiriyorum. "Neden bana ne kadar olduğunu göstermiyorsun?"

Bana kurt gibi sırıtarak büyük avuçlarının içinde sıkıyor ve daha sert itiyor. "Şey, ağzına boşalmayı planlıyordum... ama..." Yüzü zevkten geriliyor. "Bunların üzerine boşalmayı kesinlikle umursamıyorum."

Yükünü göğüslerime boşaltmasını izlemek bu kadar ateşli olmamalı, ama kahretsin... öyle.

Dudakları ayrılırken ve gözleri kapanırken çıkardığı derin, hırçın sesler...

Tamamen büyüleyici.

O güçlü bir narkotik gibi - tüm acımı dindiriyor ama beni yavaş yavaş bir bağımlıya dönüştürüyor.

"Tanrım," diye hışırdıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Harikasın amına koyayım."

Alaycı bir şekilde nefes alıyorum. "Sarışın olmayan biri için, değil mi?"

Saçımı çekiştirirken gözlerinde şakacı bir parıltı var. "Pislik."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öpmeye çalışıyorum ama o uzaklaşıyor.

"Henüz işimiz bitmedi." Sırıtarak başparmağını göğüs dekoltemin arasında gezdiriyor, ağzıma götürmeden önce memelerimdeki beyaz sıvının bir kısmını inceliyor. "Pisliğini temizlemelisin."

Bakışlarına karşılık vererek başparmağını emiyorum, tuzlu sıvıyı yalayıp yutuyorum. Gözleri dumanlanıyor. "Lanet olsun, bebeğim."

Ağzı açık öpücüklerini vücudumda gezdirip tam yara izimin üzerinde durduğunda kalbim davul gibi çarpıyor.

İçten içe irkiliyorum çünkü birinin kusurlara dikkat çekmesinden nefret ediyorum.

Bana dünyamın parçalandığı günü hatırlatan.

Parmağının ucuyla hafifçe . "Ne oldu?" İlk içgüdüm yalan ama istemiyorum. Onunlayken olmaz. "Araba kazası."

Böbreğimi kaybetmem konusunda bana baskı yapmasını bekliyorum ama .

Dudaklarını yara izinin üzerinde gezdiriyor ve mırıldanıyor: "Yine de hâlâ buradasın. Bu da seni kırmaya çalışan şeyden daha güçlü olduğun anlamına geliyor."

Duygular boğazımı tıkıyor ve onun basit ama derin ifadesini işlerken aklım başımdan gidiyor.

Annemin hastalığı beni öldürmeye çalışmış olabilir ama ben daha güçlüydüm.

Çünkü ben hayatta kaldım.

Her nasılsa, Oakley her zaman sadece nefesimi kesmekle kalmayıp, bir şeyi yepyeni bir ışık altında düşünmemi sağlayan bir şey söylemeyi başarıyor.

Yine de kelimelerle arası iyi.

"Oakley?" Söyleyeceğim şeyin aramızdaki anı mahvetmeyeceğini umarak .

Yukarı bakıyor. "Ne ?"

"Birkaç hafta önce otlarını ateşe verdiğimi hatırlıyor musun?"

Çenesi titriyor. "Evet."

Burada bir şey yok.

"Şey, ben biraz... biraz... defterinizin içine baktım ve-" "Ne?" diye bağırıyor, yatağında kıpırdanıyor.

"Yanlış olduğunu biliyorum ama şiirlerin-"

"Emo saçmalığı." Göğsünü yumruklarken boynundaki tendonlar öne çıkıyor. "Ama ne kadar aptalca olurlarsa olsunlar, bunlar kişisel ve *bana ait*. Buna hakkın yoktu-"

"Özür dilerim," diyorum ona, bunun öfkesini dindirmeyeceğini ya da yaptığım şeyi geri almayacağını bilsem de. "Ben sadece... Kendime engel olamadım." Bakışlarını tutuyorum çünkü ona söylemem gereken şey gururumdan daha önemli. "Ve senin şiirlerin emo saçmalığı değil... benim için değil. Onlar harika ve-"

"Siktir ." Çenesi titriyor. "Şimdi."

Yüzündeki mutlak ihanet ifadesini gördüğümde midem alt üst oluyor. "Özür dilerim."

"*Çık dışarı*," diye tekrarlıyor, bu sefer daha sert.

"Yapamam." Bileklerime bağlanan kelepçelere bakıyorum. "Hâlâ bağlıyım."

Bağlarımı çözerken beni fark etmemesi bile canımı çok acıtıyor.

Kıyafetlerimi bulmak için yeri tararken zihinsel olarak kendime lanet ediyorum çünkü ben ve aptal koca ağzım aramızdaki her şeyi mahvetti.

İşte zaman *neden* bu kadar kızgın olduğunu anladım. Onun şiirlerini okumamdan daha fazlası.

Çünkü onun için çok kişisel olan bir şeye rastladım.

Asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı onu aşağılayan ve savunmasız hissettiren bir şey.

Ve dudaklarımdan asla çıkamayacak bir sır olsa da... Sakladığım daha kötü bir sır daha var.

Kimsenin bilmesini asla ama asla istemediğim bir şey çünkü sadece asla anlamayacaklar...

Beni hasta ve sapkın olarak yaftalarlardı.

Haklı da olurlardı, çünkü yaptığım şey yanlıştı.

Niyetim iyi olsa bile.

Avuçlarım terlemeye başlıyor ve midem sinirden çalkalanıyor.

Ona söylemek aramızdaki her şeyi değiştirecek, çünkü beni yargılamaması mümkün değil.

Ama nedense bunu ona verme ihtiyacı hissediyorum ki onun için de savunmasız olmaya istekli olduğumu görsün.

Benim iğrenç bir akıl hastası olduğumu düşüneceğinden ve sonrasında benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğinden emin olsam bile.

"Oakley," diye fısıldıyorum.

Başım o kadar çok dönüyor ki, içimde dolaşan endişeden dolayı her an bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Sesimdeki duyguyu duymuş olmalı çünkü eşofmanını çekiştirmeyi bırakıp bana bakıyor. "Ne?"

"İlk öpücüğüm Liam'la oldu."

Ağzımdan çıkar çıkmaz pişmanlık duyuyorum ve içgüdüsel olarak elimi dudaklarıma götürüyorum, onları tekrar içime çekmekten başka bir şey istemiyorum.

Oakley'nin ifadesi hiçbir şey belli etmiyor ve nedense bu bende sadece detaylandırma isteği uyandırıyor, sanki söylediklerimi bir şekilde düzeltebilirmişim gibi... her ne kadar geri almak imkansız olsa da.

"Annemiz ve okuldaki zorbalıklar hakkında konuşurken gerçekten üzgündü ve..." Dizlerimi göğsüme kendimi korumaya çalışıyorum. "Asla evlenmeyeceği, kız arkadaşı olmayacağı ya da öpülmeyeceği gibi şeyler söylemeye başladı ve ben... Bilmiyorum." Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken sesim çatlıyor. "Düşünmüyordum. Sadece onu ne kadar sevdiğimi bilmesini ve bunu düzeltmeye çalışmasını istedim... ama bana *çok* kızdı. Çok kızdı." Ellerimi kaldırarak yüzümü, utancımı ve kederimi gizlemeye çalışıyorum. "Üç gün sonra kendini öldürdü."

Çünkü asla yapmamam gereken bir çizgiyi aştım ve aramızdaki şeyleri garipleştirdim.

Ve onu dönecek kimsesi olmadan bıraktı.

Büyük, çirkin gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken göğsüm kabarıyor.

Az önce en derin yaranın kabuğunu koparmış ve yaraya tuz basmış gibi hissediyorum.

Elimi yumruk yapıp başımı yumrukluyorum, sanki tek başına bu hareket sistemimde yanan tiksintiyi bastırabilirmiş gibi. "Çok iğrencim. Çok. Sikeyim. İğrenç-"

Oakley'nin eli bileğimi sarıyor.

Sonra beni kollarının arasına alıyor, öyle sıkı sarılıyor ki ciğerlerimdeki tüm havayı çalıyor.

"Hayır, değilsin. Hem de hiç."

"O zaman ne dediğimi duymamış olmalısınız."

"Her kelimesini duydum." Çenemi eliyle kilitledi. "Sen sadece onun acısını hafifletmeye çalışıyordun." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bu seni iğrenç yapmaz. Seni iyi bir kız kardeş yapar. Sevdiği biri için her *şeyi* yapabilecek iyi bir kız kardeş çünkü o sert, inatçı dış görünüşünün altında... kocaman bir kalbi var."

Onun sözleri beni daha çok ağlatıyor.

Sırlarımı açıklamaktan korkmama rağmen Oakley beni yargılamadı.

Her zamanki gibi, şeytanlarımı kabul etti.

Parmaklarını çıplak sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "O gün ikinizin arasında olanlar... Liam'ın kendini öldürmesinin nedeni bu değil."

. "Evet, öyle. kimsesi yoktu."

Dönecek bir yer yok.

Oakley, "Nedeni bu değil," diye savunuyor. "Liam onu seven ve önemseyen insanlar olduğunu biliyordu. Gidebileceği insanlar."

Yanılıyor. Ayrıca Oakley, Liam vefat edene kadar Jace ve Cole ile arkadaş olmadı, dolayısıyla kardeşim hakkında herhangi bir değerlendirme yapmaya hakkı yok çünkü onu tanımıyor.

Sinir boğazıma düğümleniyor ve kendimi ters ters bakarken buluyorum. "Kardeşimin neden canına kıydığı hakkında bir şey bildiğini nereden çıkardın?"

Bana attığı bakış içgüdüsel bir yumruk gibiydi. "Annemle ilgili son hatırladığım şey, babamın banka hesabını boşaltıp kaçmadan önce bir torba eroin için bir uyuşturucu satıcısına binmesiydi." İfadesi düşüyor. "Her gün saatlerce kapının önünde otururdum, neyi yanlış yaptığımı ve neden onun kalmasını sağlayacak kadar iyi olmadığımı düşünürdüm, ama yine de bana geri döneceğini umardım... ama hiç dönmedi." Yüzünü hüzün kaplıyor. "Asla dönmeyecek."

Ve bir anda kalbim durdu.

"Bu onun kaybı, Oakley. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Küçük oğlunu terk eden bencil kadın, onun büyüyüp inanılmaz bir adam olmasını izlemeyi kaçırdı.

"Belki." Bakışlarındaki yoğunluk ruhumu dağlıyor. "Demek istediğim, ben de Liam'ın olduğu yerdeydim, umutsuzca acımı biraz olsun dindirecek bir şeyler arıyordum ve Jace, Cole ve Dylan'la birlikte her zaman babama başvurabileceğimi bilsem de bunu yapmadım. Çünkü bir başkasının sevgisi asla acınızı dindirmeye yetmeyecektir.

kendini sevmeyi beceremiyorsun." Başparmağının ucu dudağımın kenarını okşuyor. "Liam senin yaptığın bir şey yüzünden ölmedi bebeğim. O öldü çünkü içinde tuttuğu tüm eziyetin ötesini göremedi."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Ama sevdiği insanların, özellikle de küçük kız kardeşinin, hayatının geri kalanını kendi hatası olmayan bir şey için kendini suçlayarak geçirmesini istemezdi."

Bununla birlikte yataktan kalkıyor.

Oakley'nin şu anda bana verdiği açıklık kadar, aynı zamanda beni derin bir üzüntü duygusuyla dolduruyor.

Çünkü o da kırık insanlardan biri. Tıpkı Liam

gibi.

Tıpkı benim gibi.

"Peki nasıl başa çıkıyorsun?" Kıyafetlerini giymesini izlerken soruyorum. "Eğer babana ya da arkadaşlarına dönmeyeceksen, nasıl-"

"Uyuşturucu." Anahtarlarını alıp kapıya doğru ilerlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bağımlılar da acılarını uyuşturmaya çalışan insanlardır. Tek fark, *henüz* ölmemiş olmaları..."

Bölüm 28

BIANCA

"C "Sana gerçekten berbat bir soru sorabilir miyim?" Karanlığın içine fısıldıyorum.

Oakley ve ben şu anda yan yana yatıyoruz. Çünkü nişanlım varken onu yatağıma davet etmenin yanlış olacağını düşündüm.

O kadar uzun zamandır konuşuyoruz ki saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Umurumda da değil.

Onunla birlikteyken zaman duruyormuş gibi geliyor.

Halının üzerinde kayıyor, böylece yüz yüze geliyoruz.

"Elbette."

Alt dudağımı gergin bir şekilde çiğniyorum. "Kızmayacağına söz verir misin?" "Kızmayacağım," diye beni temin ediyor.

"Annen bir uyuşturucu satıcısıyla kaçtı, değil mi?"

Yüzüne acıyı gördüğümde konuyu açtığıma hemen pişman oluyorum.

"Evet," diyor usulca. "Evet, öyle yaptı."

"Sanırım sadece nedenini merak ediyorum..." kesiliyor çünkü bu cümleyi bitirecek cesaretim yok.

"Ben mi oldum?" Oakley benim için bitiriyor. Başımı salladım.

Sırt üstü yatacak şekilde yuvarlanıyor ve gözlerini tavana dikiyor. "Bilmiyorum." Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Loki için çalışmaya başladığımda pek düşünmemiştim ama belki de bilinçaltımda beni bulacağını umuyordum." Homurdanıyor. "Tanrım. Ben lanet bir aptalım."

"Hayır." Dalgın bir şekilde tırnaklarımı ön kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. "Pek çok şey olabilirsin Oakley ama aptal olmak bunlardan biri değil."

Başını bana bakacak şekilde eğiyor. "Benim boktan hayat seçimlerim farklı olmak için yalvarıyor, bebeğim."

"O hayatında daha iyi seçimler yapman için çok geç olmaması iyi bir şey, ha?"

İç çekiyor. "İnan bana, deniyorum. Ne tarafa dönsem duvarlara çarpıp duruyorum."

Kendimi durduramadan eline uzandım. "O zaman onları birlikte kırarız."

çatıldı. "." "Neyi anlamıyorsun?"

"Neden benim gibi birini hayatında istiyorsun ki? Ne yaptığımı, nelerden sorumlu olduğumu biliyorsun. Neredeyse seni *öldürüyordum* ve yine de bana benmişim gibi davranmaya devam ediyorsun-"

"Affedilmeye değer mi?" Araya giriyorum. "Çünkü ." Gerçek bu olsa da, bundan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Çok daha fazlası.

Ona sadece en karanlık sırlarımdan bazılarını açıklayacak kadar güvenmekle kalmadım, Oakley'nin beni özgür hissettiren bir yolu var.

Sanki onun yanındayken kendim olabiliyormuşum gibi - bu her neyse - ve o beni asla yargılamayacakmış gibi.

"Ya da belki de seninle başka kimseyle hissetmediğim bir şey hissettiğim içindir. İyi, ham ve saf bir şey... ve ne zaman yeni bir geçmişe dönüş yaşasam, bu senin herkesin düşündüğü gibi kalpsiz bir pislik olmadığını doğruluyor."

Kimsenin hoşuna gitse de de, onun hayatıma ait olduğunu biliyorum.

Bunu iliklerimde hissediyorum.

Başını sallıyor. "Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Bir şey söyleme." Göğsümdeki garip acıyı görmezden gelerek elini sıkıyorum. "Sadece beni bırakma."

Çünkü eğer yaparsa? İçimde bir şeyler kopacak ve asla düzeltemeyeceğim.

Serçe parmağını kaldırıp benimkinin içinden geçirirken yüzü acı ve amaç maskesi gibi. "Yapmayacağım. Bu sefer olmaz."

Göğsüm sıkışıyor çünkü serçe parmağı sözleri Liam'la benim . Yine de, Liam'ın bana verdiği sözlerden dolayı

o.

Aslında tam tersi. Neredeyse rahatlatıcı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimize bakarak uzandık. Sessizliği bozmadan önce.

"Senin bok kafalı nişanlın hakkında konuşmalıyız."

Aman Tanrım. İşte .

"O bir bok kafalı değil. Her ne kadar sana söylediği şey berbat ve yanlış olsa da, neden böyle düşündüğünü anlıyorum."

Stone yaptığı şey için haklı değildi ama bizi birlikte gördüğünde neden çılgına döndüğünü anlayamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ona göre Oakley sarhoş olduğu için neredeyse beni öldürüyordu ve bu Stone'un asla affetmeyeceği bir şey.

Oakley'nin gözlerinde bir öfke parıltısı belirir. "Bana ne dediği umurumda değil. *Seninle* konuşma şeklinden hoşlanmadım."

"Kötü göründüğünü biliyorum ama kızgındı ve-"

"Lanet olsun," diye çıkışır. "O kız gibi davranma. Sen bundan daha akıllısın. Benim tanıdığım Bianca ne ondan ne de bir başkasından bu boku yemez."

Bana tokat atsa daha az acırdı.

"Üzgünüm ama artık *bu* Bianca'ya saplanıp kaldın."

Mavi gözleri yumuşadı. "Kastettiğim bu değildi."

"Evet, ." Doğrulup dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Kazadan beri hayatımdaki herkes benden belli bir şekilde olmamı bekliyor ama ben senin farklı olduğunu düşünmüştüm. Düşündüm ki..." Başımı sallıyorum çünkü artık bir önemi yok. "Kendimi toparlamaya çalışıyorum, tamam mı? Ama tüm parçalara sahip olmadığımda ve sahip olduğum birkaç parça da o kadar iyi olmadığında bu çok zor."

Onunla olan parçalarım hariç.

Parmaklarını sırtımda gezdirdiğinde tüylerim diken diken oluyor. "Senden başka biri olmanı beklemiyorum bebeğim."

Ağlamak gibi aptalca bir şey yapmamak için avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum çünkü kim olduğumu bilmiyorum."

Ve en kötüsü de? *Yaptığımdan emin değilim*.

"Anlıyorum." Endişe yüz hatlarını çiziyor. "Ne olursa olsun, seni üzmeye çalışmıyordum. Sadece şunu açıkça belirtmek istedim ki, eğer seni incitirse..." Burun delikleri çekilen bir nefesle alevleniyor. "Diyelim ki bir kez hapse girdim ve senin için seve seve geri dönerim."

Sözlerinin arkasında o kadar büyük bir inanç var ki, bana ona inanmaktan başka seçenek .

Ancak endişelenmesi için bir neden yok. "Stone öyle biri değil. Elbette arada sırada sinirlenir ama bana asla zarar vermez."

En azından fiziksel olarak.

İşte o zaman bazı flashback'lerimi hatırladım. "Ve sen konuşmayı seven birisin. Bana karşı her zaman *Bay İyi Adam olmadın.*"

O zamanlar onun gazabını hak ettiğimi kabul ediyorum ama yine de.

Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş.

Kaşları çatıldı. "Haklısın, yapmadım. Ama bir pislik olduğumda bile çizgiyi nereye çekeceğimi biliyordum." Yüzünü endişe kaplıyor. "Onun bildiğinden emin değilim."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Boş yere endişeleniyorsun. Stone bana hiç elini sürmedi. Bir kere bile."

Sözlerim, bakışlarının yüzeyinin altında kaynayan öfkeyi bastırmak için çok az yapıyor. "Umarım onun iyiliği için bunu asla yapmaz."

Bölüm 29

OAKLEY

Ön kapımdaki keskin vuruş beni ölü uykumdan uyandırdı.

Bir küfür mırıldanarak, yatağın diğer tarafındaki her kimse beni uyandırdığı için ağzının payını vermeye hazır bir şekilde sendeleyerek yataktan çıktım izin günümde.

"Sen ne halt ediyorsun-"

Kapıyı açıp Dylan ve Sawyer'ın orada dikildiğini gördüğümde cümlem bir kenara düşüyor.

Ah, lanet olsun.

"Uyuyordum," diyorum, gitmelerini umarak, çünkü Bianca'dan uzak durmam konusunda bana nutuk çekilecek havada değilim.

Dylan koyu sarı bir kaşını kaldırıyor. "Saat öğleden sonra bir."

Omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani?"

Sawyer yüzümün önünde bir kese kağıdı sallıyor. "Cluck You'dan biraz tavuk getirdim."

Sanki bir işaretmiş gibi, ağzım sulandı.

Lanet olsun. İyi mallarla silahlanmışlar. İstemeye istemeye kenara çekilip onları içeri aldım.

Şilteyi kanepeye çevirdikten sonra yere çöküyorlar ve Sawyer kese kâğıdının içindekileri sehpanın üzerine boşaltmaya başlıyor.

Onlara bakıyorum. "Jace ve Cole ikinizin haydut olduğunu biliyor mu?"

Birbirlerine bakarlar.

"Bizi kontrol etmiyorlar," diyor Dylan.

"Biz büyük kızlarız," diye ekliyor Sawyer. "Seni görmek için onların iznine ihtiyacımız yok."

Evet, bu bir *hayır*.

İtiraz etmek üzereydim ki Dylan hışımla, "Jace'i seviyorum ama seni de seviyorum Oak. Ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Sawyer başını sallar. "Aynen."

Ve bir anda suçluluk duygusu göğsümü kapladı.

Dylan'ın benden ve saçmalıklarımdan uzaklaşmak için her türlü hakkı var, yine de burada... hala benim köşemde.

Ve Sawyer bana karşı kötü niyet beslemiyor, gerektiği halde, çünkü onun kalp krizi geçirmesine ben sebep oldum.

Sawyer bana bir tabak uzattı. "Biraz tavuk ye. Seni daha iyi bir ruh haline sokacaktır."

Bir yastık kaptıktan sonra yerime oturuyorum ve . Tüm bu süre boyunca gözlerinin beni dikkatle incelediğini hissedebiliyorum. "Ne?" Yeterince dinlediğimde patlıyorum.

"Hiçbir şey." Dylan'ın gözleri odanın içinde dolaşıyor. "Sadece içini dökmek istediğin bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

Sawyer yemeyi bıraktı. "Çünkü bize her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

Dylan başını sallar. "Ve *her şeyi* kastediyoruz."

"Bianca'yla aranızda olanlar gibi." Dylan Sawyer'ın kaburgalarını dürtüyor. "Sawyer."

Sawyer ellerini kaldırır. "Ne var? Lafı anlamı yok."

İnce. Gerçekten çok ince.

Suratımı asmadan gözlerinin içine bakıyorum. "Hayır."

Sonra ağızlarının açık kalmasına aldırmadan tavuğumu yemeye devam ediyorum.

"Gel üzerinde, Oak," Sawyer sızlanıyor. "Sen var için söyle Biz *bir şey*."

Dylan yüzünü buruşturur. "Bir daha düşündüm de. Ne kadar az bilirsem o kadar iyi." Sawyer ellerini sallayarak onu uzaklaştırır. "O zaman git biraz-

Çünkü her şeyi bilmek istiyorum. Burada bırakılmak berbat bir şey.

karanlık."

Haklı olabilir ama Bianca Sawyer'ı arkadaşı olarak görüyor. Bu yüzden Sawyer'ın Bianca'ya olanları anlatmayacağına güvenemem.

Ve eğer geçmişimizle ilgili gerçeği öğrenecekse... bunu benden öğrenmeli.

Ters ters bakarak tabağımı bırakıyorum. "Bakın, dedikoducu kızlar. Bu sizin küçük pembe dizilerinizden biri değil. Bianca ve benim aramda olanlar sadece aramızda."

Dylan bana şüpheyle bakıyor. "Yani ikinizin arasında bir şeyler mi dönüyor?" Bir parmağını kaldırdı. "Bekle, buna cevap verme."

Sawyer bu kez onu kaburgalarından dürtüyor. "Sus, sen." Kirpiklerini kırpıştırarak bana masum bir gülümseme veriyor. "Ne diyordun?"

Oh, Tanrı aşkına.

"Olsa bile bir şey demiyorum çünkü ikiniz geri dönüp Jace ve Cole'a söyleyeceksiniz ki bu da Bianca'nın olmasını istemediği bir şey."

"Söylemeyeceğim," diye beni temin ediyor Sawyer. "Sen benim arkadaşımsın ve Bian- ca da öyle. Colton'seviyorum ama arkadaşlarımın bana sırlarını anlatacağını ve iyi bir arkadaş olmanın bir parçasının da güvenilir olmak ve bazı şeyleri kendime saklamak anlaması gerekecek."

Dylan başını iki yana sallar. "Hayır. Bu saçmalık geri tepecek. Eğer ikiniz konuşmak istiyorsanız sizi durdurmayacağım ama dinlemeyeceğim."

Kimse bir söyleyemeden elleriyle kulaklarını kapatıyor ve bir *Jimmy Eat World* şarkısı mırıldanmaya başlıyor.

Kuzenimin onlarla yaptığı seans ve alternatif rock müzik olmasaydı bilmeyeceğim bir şey.

Sawyer tüm dikkatini bana verdi. "Çayı dök, kardeşim." "Dökecek çay yok," diye . "Ve bana bir daha asla tekrar *abla*."

"Peki." Tavuğundan bir ısırık alıyor. "Ama siz ikiniz konuşuyorsunuz?"

"Belki."

Gözlerini deviriyor. ", Oak."

"Peki," diye kabul ediyorum, çünkü burada oturup onunla tartışmaktan daha kolay. "Biz biraz... aşağıdan arkadaşız."

Göz kırpıyor. "Anlıyorum."

Parmağımı sallıyorum. "Ve ... *yargı.*"

Daha iyi bilmeliydim.

Tavuğunu tabağına geri koyuyor. "Yargılamak yok. Neden gizlice arkadaş olmanız gerektiğini anlıyorum. Sadece Jace ve Cole yüzünden değil, biliyorsun... Stone."

O hıyarın adını duyunca ensemdeki minik tüyler diken diken oldu. "Doğru."

Şimdi huzursuz görünüyor, alt dudağını çiğniyor. "Senin için zor olmalı."

Bu yüzyılın yetersiz ifadesi.

"Bu tam olarak lanet olası bir piknik değil," diye mırıldanıyorum.

Sempati gözlerini dolduruyor. "O zaman belki de arkadaş olmamalısınız." Elini kaldırıyor. "Bianca harika biri ve kimseyi incitmeye niyeti yok." Bir an için bunu düşünüyor. "Şey, *artık* değil. Mesele şu ki, eğer ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsan, onu görmenin beraberinde getireceği acıya kendini maruz bırakmak dünyadaki en iyi şey olmayabilir." Su şişesini eline alıp bir yudum alıyor. "Dylan gerçekten iyi olduğunu ve her gün Adsız Alkolikler toplantılarına gittiğini söyledi. Kendini tekrar kötüleşmene neden olabilecek bir duruma sokmanı istemiyorum."

"Sawyer haklı," diye araya giriyor Dylan.

"Hey, bunların hiçbirini duymak istemediğini sanıyordum?" Sawyer işaret ediyor.

Dylan somurtarak tavuğunu ısırıyor. "Yapmadım ama Oak'ın benimle konuşamıyormuş gibi hissetmesini de istemiyorum." Bana bakıyor. "Bu yüzden senin sırların da benimle güvende." Bagetini bana doğru tutuyor. "Yine de Sawyer'ı dinlemen gerektiğini düşünüyorum. Bianca'yı görmek belli ki seni incitiyor ve-"

"Bu dünyada en çok sevdiğin insanı neredeyse öldürdüğünü bilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Kendimi durduramadan hırlıyorum. "Ama onu öldürmek yerine, hayatını ve bildiği her şeyi mahvettin ve sonra onu sensiz kırık parçaları toplamaya bıraktın ve bunu düzeltmek için yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

Ağızları açık kalır ve usulca başlarını sallarlar.

"Bu doğru, yapamazsın." Ayağa kalktım. "Bu benimle ya da benim duygularımla ilgili değil, onun duygularıyla ilgili. Ve ne isterse... benden ne isterse... yapacağım."

Çünkü önemli olan tek şey onun mutluluğu.

"Vay canına," diye iç geçiriyor Sawyer hüzünle. "Çok şükür. Günümüzün Romeo ve Juliet'i gibiler."

Dylan yüzünü buruşturarak onaylarcasına başını sallar.

"Sonunda ikisi de öldü, hatırladın mı?" Buzdolabından bir soda almak için mutfağa girerken işaret ediyorum. "Her neyse, konuyu değiştirebilir miyiz çünkü bu saçmalık hakkında konuşmaktan bıktım?"

Cevap vermiyorlar ama birbirlerine bir şeyler fısıldadıklarını kesinlikle duyuyorum.

Odaya geri döndüğümde Dylan'ı şaşkın şaşkın bakarken buluyorum. "Şiirler mi?"

Gözlerim elindeki deftere kaydı. Lanet olsun.

Bu iki bok karıştırıcı ne zaman oluruna bırakacaklarını bilmiyorlar.

"Şiir mi yazıyorsun?"

Hızlı düşünerek defterimi elinden aldım. "Hayır." Dylan Sawyer'a bakar. "Ama az önce dedin ki-"

"Tek kelime etme, kısa yığın," diye uyararak homurdanıyorum.

Bakışlarını odanın içinde gezdiren Sawyer ayaklarını sürüyerek yürüyor.

Dylan gözle görülür şekilde kırıldı. "Neden Sawyer'a söyledin de bana söylemedin?"

"Sawyer'a söylemedim," diyorum ona, lisedeyken bir ders arasında omzumun üzerinden dikizlediği zamanı hatırlayarak. "Sawyer biraz meraklıdır."

"Hey," diye karşılık verir Sawyer. "Bu hiç adil değil. Şiirlerin harika ve dünyayla paylaşılmayı hak ediyor."

Gözleri kocaman, Dylan ellerini kavrıyor. "Ver bana." Arkamdan tutuyorum. "Hiç şansın yok."

Surat asıyor. ", Oak. Onları görmek istiyorum."

Elimden kapmaya çalışıyor ama bir elimi ön başının üzerine koyarak onu uzak tutuyorum. "Ben de kendi sikimi yalayabilmek isterdim ama hayatta bazı şeylerin olması gerekmiyor."

Bir de baktım ki bir örümcek maymunu gibi sırtıma saldırıyor. "Aman Tanrım."

Onu yere yatırmakla o kadar meşguldüm ki, defter elimden kaydı.

Dylan ayağını çabuk tuttu ve muzaffer bir şekilde zıpladı.

Sonra koşup kendini banyoma kilitledi.

"Hiç hoş değil," diye kükreyerek yumruğumu kapıya vuruyorum.

"Sus," diye bağırıyor diğer taraftan. "Kitap
okuyorum." "Harika," diye mırıldandım.

"Gerçekten çok iyiler," diye beni temin ediyor Sawyer. "Onları neden sakladığını anlamıyorum."

Dönüp ona bakıyorum. "Çünkü onlar-"

"İnanılmaz," diye fısıldıyor Dylan banyodan çıkarken. Sawyer'ın
yüzü aydınlanıyor. "Öyle değil mi?"

Dylan defterimi göğsüne bastırıyor. "Ruh için emo crack gibi."

Hayatımı sikeyim. Taşaklarımı da kesebilirdi.

"Teşekkürler."

"Hayır," diyor Dylan ısrarla. "Bunu en iyi şekilde ifade ediyorum."

Birden konuşmayı kesiyor ve çok düşündüğü için yanan odunların kokusunu alabiliyorum.

"Hiç şarkı yazmayı düşündün mü?"

O tavuğa iyi bir şey katılmış olmalı çünkü deli gibi konuşuyor.

"Ben şarkı söylemem."

Gülüyor. "Biliyorum. Ama pek çok müzisyen şarkı yazarları tutuyor ya da yazarlardan şarkı satın alıyor." Mavi gözleri fincan tabağına dönüştü. "Vay anasını." Bakışları Sawyer'a kayıyor. "Landon."

Sawyer neredeyse . "Aman Tanrım, Landon."

Şaşkınlıktan bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyor. "Landon da kim?"

"Landon Parker," diye bağırıyorlar iki kız öğrenci gibi. Göz
kırpıyorum. "Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu."

Dylan hüsran dolu bir inilti çıkarıyor. "Landon Parker inandırıcı derecede yetenekli bir müzisyen. Çoğunlukla alternatif rock söylüyor ama sesi, piyano ve gitar yetenekleriyle birlikte o kadar akıllara durgunluk veriyor ki her şeyi söyleyebilir ve insanlar çılgına döner." Sırıtıyor. "Her neyse, tam bir bağımsız ve şöhretin getirdiği o iğrenç şeylerin hiçbiriyle ilgilenmiyor çünkü bir satılmış olmak ya da bir pop plak şirketinin onu olmadığı bir şeye dönüştürmesini istemiyor."

"Sadede gelebilir misin?" Israr ediyorum çünkü beni sıkmaya başladı.

Kolumu tokatladı. "Öyleyim." Nefesini dışarı üflüyor. "Her neyse, menajeri olmak ve nihayetinde bağımsız plak açtığımda onu da aramıza almak için ona ulaştım. Tanıştık.

birkaç kez, ve biz bu-" Başparmağını ve işaret yüzgecini santimetre aralıklarla hareket ettiriyor. "Bunu resmileştirmeye çok yakınız."

"Bu harika," diyorum ona.

Rock müzik hakkında hiçbir şey bilmesem de, onun sanatçıları yönetmek ve kendi plak şirketini açmak istediğini biliyorum. Onun hayallerinin gerçekleşmesini izlemek çok güzel.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Işıldıyor. "Teşekkürler, ama yine de bu değil." Ve beni yine kaybetti.

"Her neyse, yeni albümünü bitirmeye çalışıyor ama son iki şarkıya takılmış ve yazma konusunda biraz tıkanmış."

Sadede gelmesi için işaret ettim. "Tamam, ve?"

Defterimi işaret ediyor. "Ona yardım edebilirsin. Oturup birlikte *epik* bir müzik yaratabilirsiniz."

Ona attığım bakış, bu konuda tam olarak ne düşündüğümü ifade ediyor. "Evet...hayır."

Çenesi düştü. "Ne demek *hayır*?" Ona birkaç diş gösterdim. "Hayır, teşekkür ederim?"

Beni omuzlarımdan tuttu. "Oakley, bu fırsatın hayatını değiştirebileceğini anlıyor musun?" Gözlerinde çaresizlik titreşiyor. "Kendine inanmadığını biliyorum ama ben inanıyorum."

"Ben de," diye ekliyor Sawyer.

Destekleri için nankörlük ettiğimden değil, sadece... Bilmiyorum.

Bu iş bana çok yabancı. Ayrıca, şarkı yazmak çok fazla konsantrasyon ve odaklanma gerektiriyor gibi. *Yetenekten* bahsetmiyorum bile.

Her zaman eksikliğini hissettiğim üç şey.

Lisedeki ilk yılımda sınıfta kalmıştım ve Sawyer bana özel ders vermeseydi, ikinci yılımda da sınıfta kalırdım.

"Bak, teklifin için minnettarım, gerçekten. Ama şarkı yazmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

En iyisi iyi olduğum devam edeyim.

Yerleri süpürmek ve paspaslamak.

Dylan'ın hayal kırıklığı hissediliyor. "Tamam, ama eğer fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacağım."

Tartışmak istediğini anlayabiliyorum ama neyse ki .

Bakışlarımı dairemde gezdiriyorum. "Bu ziyaret güzeldi ama kapanmadan önce spor salonuna gitmek istiyorum."

Sawyer ve Dylan bakışırlar.

Sawyer, "Sanırım bu onun bizi kovma şekli," diyor. Dylan kollarını bana doluyor. "Seni seviyorum Oak."

Ben de ona sarılıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Geri çekilmeye başladım ama yanaklarımı tuttu. "Daha önce söylemedim ama seninle gerçekten gurur duyuyorum. Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen beni ara. Saatin kaç olduğu umurumda değil. Yanında ben yokmuşum gibi hissetmeni hiç istemiyorum, tamam mı? Her zaman yanında olacağım."

Lanet olsun.

Göğsümdeki kaslar gerildi. Dylan ve C.J. babamın Crystal ile evliliğinden ortaya çıkan tek iyi şeydi.

"Biliyorum."

Dylan yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kapıya doğru ilerliyor. Sonra bir baktım, Sawyer kollarını bana dolamış.

Şimdi o tavuğun içine bir şey koyduklarına *ikna oldum* çünkü bu kızlar çok duygusal.

"Bana öyle bakmayı bırakmalısın," diye fısıldıyor Sawyer göğsüme doğru.

"Ne gibi?"

"Beni kırdığın gibi." Bana baktığında gözleri cam gibiydi. "Adderall almayı ben seçtim, unuttun mu?"

Ve ben onları sana vermeyi seçtim.

Bu, kendimi asla affetmeyeceğim şey.

Göğsümde oluşan suçlama düğümünü ovmak istiyorum ama Sawyer gitmeme izin vermiyor.

"Dünyada hiç kimse mükemmel değildir, Oak. Hepimiz hata yaparız. Önemli olan onlardan ders çıkarmanızdır."

"Biliyorum."

Ne kadar da iyi biliyorum. Her lanet gün hatalarımı hatırlıyorum.

"Seni seviyorum," diyor kendini benden ayırmadan önce.

"Ben de seni seviyorum, kısa boylu."

Onlar gittikten kısa bir süre sonra defterimin kayıp olduğunu fark ettim.

Bölüm 30

BIANCA

A Vücudumda süzülen ipeksi tüy hafifliğindeki dokunuş, gözlerimin güneş ışığına karşı çırpınarak açılmasına neden oluyor.

"Günaydın," diye fısıldıyor Stone yatağında yanımda.

Aşağıya baktığımda, tişörtümün göğüslerimi sıyırdığını ve tek bir kırmızı gülü gövdemden aşağıya doğru kaydırdığını fark ediyorum. "Günaydın." Gülü işaret ediyorum. "Özel durum nedir?"

Kulaktan kulağa gülümsüyor. "Her gün gelinlik alışverişine çıkıyorsun, şapşal."

Oh...doğru.

Kalçamın iç kısmına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sana kahvaltı getirdim." Komodini işaret ediyor. "En sevdiğinden."

Şöyle bir baktığımda bir bardak portakal suyu ve yaban mersinli kek görüyorum.

Ona muzlu fındıklı keklerin aslında en sevdiğim şey olduğunu söylemiyorum çünkü bu jest inanılmaz derecede tatlıydı.

"Teşekkür ederim-" Söylemeye başlıyorum ama o külotumu yana çekip beni teşhir ediyor. "Ne yapıyorsun?"

İki parmağını yalıyor. "Kahvaltının tadını çıkarmanı istiyorum." Artık ıslak olan parmaklarını soktuğunda meme uçlarım büzüşüyor. "Ben de benimkinin tadını çıkarırken."

Uzun zamandır ilk kez, ona karşı duyduğum gerçek uyarılma hissi içime işliyordu.

"Kahvaltının canı cehenneme," diye nefes alıyorum yüzgeçlerini hareket ettirmeye başladığında. "Sakın durma."

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor hızını artırırken. "Hayatımın sonuna kadar her gece bu daracık amcığı sikmek için sabırsızlanıyorum."

Vay anasını. Stone asla kirli konuşmaz.

Hep öyle olmasını diledim ama seks sırasında "*çok iyi hissediyorsun* "dan başka bir şey söylemeyeceği belli olunca umudumu kaybettim.

Ama şimdi?

Sanki alternatif bir evrende uyanmış gibiyim çünkü aramızdaki her şey yeniden doğru gibi geliyor.

"Bana daha fazlasını anlat," diye ısrar ediyorum çarşafları tutarken. "Aklındaki her kirli şeyi anlat bana."

"Çok iyi hissediyorsun," diye . "Bir rüya gibi."

Ugh.

"Başka ne var?"

Klitorisimde daireler çiziyor ve yemin ederim yıldızlar görüyorum. Orgazmım sadece bir kalp atışı uzaklıkta. "Kukun-"

Yatak odasının kapısının gürültüyle çalınması ikimizi de ürkütüyor.

"Stone," diye annesi. "Çöpü dışarı çıkarmanı istiyorum."

"Bir dakika anne," diye , iyice sinirlenmiş bir halde.

Bu ikimiz için de geçerli.

Yemin ederim kadın tam olarak neyin peşinde biliyor.

En büyük hayranım olmadığı bir sır değil -özellikle de Stone kardeşini yumrukladıktan ve düğünümüze katılmasını yasakladıktan sonra- bu da yakında hep birlikte yaşayacağımız gerçeğini... cehennem gibi garip kılıyor.

Yenilgiyle iç çektim. Yaklaşan orgazmımın *uzun sürdüğünü* söylemek güvenli
gitti.

"Bunu hemen yapmanı istiyorum," diyor annesi. "Eğer yapamıyorsan Bianca'ya sor." Bir an sonra ayak sesleri koridorda kayboluyor, ama ben onun mırıldandığını duymadan önce değil, "Buralarda *başka* bir şey yapmıyor ki... oğlum dışında."

Parmaklarını kaldıran Stone derin bir nefes verir. "Onu seninle elbise alışverişine davet etmediğin için üzgün." Karnımı öpüyor. "Eninde sonunda atlatacaktır."

Daha çok gelecek *yüzyıl* gibi.

"Babamın eşi Nadia'yı da davet etmedim," diye belirtiyorum. "Gelinliği seçen benim, bu nedenle

"Kimin geleceğine ben karar veririm."

Ve orada olmasını istediğim tek kişiler nedimem Sawyer ve nedimem Dylan.

Bu şekilde çok daha az baskı oluyor.

"Artı," diye devam ediyorum. "Annene doğru elbiseyi bulduktan sonra dükkâna gelip görebileceğini söyledim."

benim her provama gelmekte özgür.

Sadece gelinliğim konusunda son sözü benim söyleyeceğimden emin olmak istiyorum çünkü bu lanet düğünle ilgili kontrol edebildiğim tek şey bu.

"Biliyorum," diyor Stone yatakta doğrulup. "Ama yine de hakarete uğradı."

Sinirlenerek parmaklarımla bir şeyleri işaretlemeye başladım. "Kadın zaten düğün pastamızı, çiçeklerimizi, rahibimizi seçti ve seçmemizi istediği mekan konusunda benimle dişe diş mücadele etti."

Bunların hepsinin faturasını babam .

"Anlıyorum, Bourne. Gerçekten anlıyorum." Omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Sadece annelik yapıyor."

Sözleri göğsümde bir sızıya yol açıyor. Keşke

burada olsaydı.

Bunun için burada olmalıydı.

Ayağa kalkıp alnıma hızlı bir öpücük bırakıyor. "Yine de gününü mahvetmesine izin verme, tamam mı?" Çenemi tutuyor. "Onunla konuşacağım."

"Peki," diye çünkü özel bir gün olması gereken bir günde onunla tartışmaktan daha iyi.

Kapıya doğru yürür. "Kahvaltınızın tadını çıkarın."

Yaban mersinli keke bakıyorum ve küçümseyerek homurdanıyorum.

"Burada çok fazla seçenek var," diye beni temin ediyor Sawyer. "Hemen pes etme. Hayalindeki elbiseyi bulacağız."

Umarım haklıdır çünkü eğer elbise diye adlandırmaya cüret ettikleri başka bir çirkin tafta karışımını denemek zorunda kalırsam, yemin ederim o boku paramparça edeceğim.

"Sevgiliye yaka istiyorsun, değil mi?" Dylan soruyor.

"Bu noktada beyaz olduğu sürece düzgün görünümlü bir kese kağıdını bile kabul ederim," diye mırıldandım.

Dylan güler. "Buna amin derim. Ben de alışverişten nefret ederim."

Mesele de bu. Alışveriş yapmayı seviyorum. Sadece beni çağıran doğru elbiseyi türlü bulamıyorum.

Sawyer ve Cole'un düğününe daha buçuk yıl var ama onun için gelinlik alışverişine çıktığımızda şanslı üç numarayı seçtik. Aynaya baktığı anda yüzündeki gülümsemeyi silemezdiniz.

Heck, kuşlar cıvıldadı, çanlar çaldı ve gökler açıldı, hepimiz bir çift manyak gibi ciyakladık çünkü o çok güzel görünüyordu.

Çok mutluyum.

Harika bir andı.

Ne yazık ki onun kadar şanslı değilim çünkü bugün on beş elbise denedim ve hepsi de berbattı.

Babamın kendi tasarımcımı bulma teklifini kabul etmediğim için pişmanlık duymaya başladım, ancak bu düğün için zaten çok fazla harcama yaptı, kendimi kötü hissettim ve hazır bir elbise almaya karar verdim.

Pelüş sandalyelerden birine doğru ilerleyip oturuyorum. "Bunu çoktan aştım."

"Sakin ol," diyor Sawyer. "Seni prenses gibi hissettirecek bir tane bulana kadar buradan ayrılmayacağız." Bir tezgâhtar kızın peşine takılır ve telefonundaki bir şeyi işaret eder. "Bu elbise stoklarınızda var mı?"

Kadın başını sallıyor. "Aslına bakarsanız var, ama sınırlı sayıda üretildi ve tasarımcı mağazaya sadece bir tane gönderdi." Yüzünü buruşturarak gözlerini Sawyer'üzerinde gezdirir. "Dört beden olduğu için korkarım size uymayacak."

Dylan ve ben anında sürtüğün gözlerini oymaya hazırız ama buna gerek yok.

Sawyer ona kocaman bir gülümseme vererek, "Sorun değil, içinde çok seksi göründüğüm gelinliğim hazır," dedi. Bana bakıyor. "Neyse ki arkadaşım dört beden ve sanırım bu onun için mükemmel olacak."

Kadın başını sallar. "Gidip getireyim."

Uzaklaşmaya başlar, ancak Sawyer boğazını temizler ve "Aslında, bunu başka birine yaptırabilir misin?" diye sorar.

Kadın göz kırpıyor. "Neden?"

"Komisyonla çalışıyorsun, değil mi?"

Kadın kaşlarını kaldırıyor. "Evet."

Sawyer ona birkaç diş gösterir. "İşte bu yüzden."

"Seni küçük baş belası," diyor Dylan gülümseyerek.

Sawyer omzundaki kiri siliyormuş gibi yapar. "Lanet olası skippy."

Gülmeye başlıyorum ama sonra başka bir kadın yanımıza geliyor. Elinde kocaman bir buket çiçek taşıyordu.

"Bianca Covington?"

Sawyer ve Dylan'la meraklı bir bakış alışverişinde bulunuyorum.

"Evet?"

Buketi yanımdaki küçük masanın üzerine koydu. "Bunlar senin için."

"Ooh, la, la," diye şarkı söylüyor Sawyer. "Birileri
şanslı bir kız." Haksız da değil.

"Bir de bana sor." Kartı çevirip açıyorum. "Bu sabah kırmızı bir güldü, şimdi ise koca bir b-"

Kartı okurken konuşmayı kestim.

O seninle.

Sevgiler, ağabeyleriniz.

Gözyaşlarım görüşümü engelliyor çünkü kardeşlerim dünyanın en tatlı pislikleri.

Dylan ve Sawyer'ın gözleri irileşiyor ve hemen yanıma koşuyorlar.

"Ne oldu?"

"İyi misin?"

"Hayır." Bir mendile uzandım. "Aptal adamlarınızı
suçlayın." Bu sadece onların kafasını karıştırır.

Sawyer bembeyaz kesilir. "Aptal adamlarımızı suçlamak da ne
demek?" Onlara notu gösterdim.

Sonra Sawyer'a hemen bir mendil veriyorum çünkü hüngür hüngür ağlamaya başlıyor.

Dylan elini yüzünün önünde sallıyor ve tavana bakıyor. "Beni gerçekten dinlediğine inanamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey," diye başlıyor Dylan. "Bugünün senin için zor olabileceğinden bahsetmiştim çünkü..." Sesi kesiliyor.

Çünkü ikimiz de kimsenin olmak istemediği kulübün üyeleriyiz. içinde.

Ölü annenin kulübü.

Duygularım boğazımda yeniden yükseliyor. "Teşekkür ."

Jace sonunda kendini toparlayıp soruyu sorduğunda onun için de aynısını yapmayı aklıma not ediyorum.

Elimi hafifçe sıkıyor. "Ben yapmadım. Çiçekleri ve notu kendileri buldular."

Sawyer burnunu siler. *Yüksek sesle*. "Bu çok ."

Öyle bir görüntümüz var ki, bir tezgâhtar istediğimiz elbiseyle bize yaklaştığında yüzü asılıyor ve "Kötü bir zaman mı? Geri gelebilirim."

"Hayır," diyor Sawyer. "Mükemmel bir

zaman." Haklıydı. Bu bir işaret olmalı.

Kendimi sandalyeden dışarı attım. "İyi ama eğer değilse, bir kese kağıdının içinde evleneceğim."

Sawyer ve Dylan beni soyunma odasına götürdüler.

"Pes etmek yok," diye azarlıyor Sawyer. "Ve çantayla evlenmek de yok çünkü sana söylüyorum, bu elbiseyi gördüm ve *Bianca* diye bağırıyordu."

"Sen öyle diyorsan." İç çamaşırlarıma kadar soyunduktan sonra gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kollarımı kaldırıyorum. "Şu lanet şeyi başımın üstüne koy ve fermuarımı çek."

Kumaşın rastgele çekiştirilmesi ve çekilmesiyle geçen sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet beni döndürüyorlar.

Ve ağızları açık kalır.

"Vay anasını," diye nefes alıyor Sawyer. "Onun üzerinde güzel duracağını biliyordum ama... kahretsin."

"Biliyorum," diyor Dylan. "Bu..."

"O kişi," diyorlar aynı anda.

Bu gerilim beni öldürüyor, özellikle de bu küçük soyunma odalarında ayna olmadığı için, bu da rastgele mini sahnelerle kurulmuş ana odaya yürümeniz gerektiği anlamına geliyor.

"Yolumdan çekilin ki görebileyim."

Çekilmeye başlarlar ama aniden

dururlar.

"Bekle," diyor Sawyer. "Saçını nasıl yapmak istiyorsun?"

Omuz silktim çünkü bu konu üzerinde fazla düşünmemiştim. Doğru elbiseyi bulma konusunda çok endişeliydim.

"Bilmiyorum. Yukarı, belki?"

Dylan yüzünü buruşturuyor. "Yine de *çok* güzel

saçların var." "İyi. Yarısı yukarı yarısı aşağı."

"Mükemmel," diye haykırıyor Sawyer. "var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Merak etme." Dylan saçındaki çene tokasını çıkarır. "Tuttum seni."

Sawyer parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başlayınca Dylan homurdanıyor. "Bian- ca'nın saçını yapacağın günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Sawyer gülmeye başlar. "Sen de ben de." Ne yazık ki bunun

neden bu kadar olduğunu anlamıyorum.

Kafamın karıştığını fark etmiş olmalılar ki Dylan, "Saç ve makyaj her zaman senin işindi ve Sawyer'ı kişisel projen haline getirip ona makyaj yaptığın bir zaman vardı" diyor.

Söylemeye gerek yok, bunların hiçbirini hatırlamıyorum. "Oh." Sawyer'a bakıyorum. "İyi bir iş çıkardım mı?"

Sawyer ve Dylan, Sawyer saçımı okşamadan önce birbirlerine kederli bir bakış atıyorlar. Yine de gözlerindeki hüznü anlamak mümkün değil. "Evet."

Bir dakika sonra gözlerimi kapattırıp beni soyunma odasından çıkardılar ve sahnelerden birine yerleştirdiler.

"Tamam," diyor Sawyer sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından. "Gözlerini aç."

Bunu , nutkum tutuluyor.

Elbisenin mükemmel olduğunu söylerken şaka yapmıyorlardı.

Beyaz, straplez, tül balo elbisesine bakıyorum; tatlı bir yakası, dolgun bir eteği ve uzun, dramatik bir treni var. Biraz dönüyorum ve se- quinler ışığı yakalayarak beni müzik kutusundaki bir balerin gibi parıldatıyor.

Tam bir prenses gibi

hissediyorum. Ve sonra fark

ettim ki.

Annemin gelinliği de süslü pullu bir balo elbisesiydi.

Babam onun çok güzel göründüğünü ve onu gördüğünde kalbinin durduğunu söyledi.

"İşte bu," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Satıcı kız, "Üzerinize eldiven gibi oturacak, neredeyse hiç tadilata ihtiyacınız olmayacak," diyor.

Dylan gülümsüyor. "Sanki senin için yapılmış gibi."

"Muhteşem görünüyorsun," diye nefes veriyor Sawyer. "Stone seni gördüğünde kendinden geçecek."

Stone'la buluşmak için koridorda yürürken bu elbiseyi giydiğimi hayal ettiğimde dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Birden oda dönmeye başlıyor ve ciğerlerime yeterince hava almak imkansız hale geldiği için göğsümde beyaz sıcak bir panik hissediyorum.

"Çek şunu üzerimden!" diye bağırıyorum, ellerim boğazıma gidiyor, alnımda boncuk boncuk terler ve gözlerimin önünde lekeler oluşuyor.

Yeterince hızlı hareket etmediklerinde, elbiseyi pençelemeye başlıyorum, nefes alamadığım için kumaşı koparmak için çaresizim.

Ben ölüyorum.

"Çıkar şunu," diye bağırabildiğim kadar yüksek sesle bağırıyorum nefes nefese kalmadan önce. "*Hemen çıkarman* lazım."

Dylan korseyi çözmeye başlarken Sawyer kollarını bana doluyor.

" yok," diye fısıldar Sawyer. "Her şey girecek."

Hayır, olmayacak.

Vücudum kontrol edilemez bir titreme nöbetine girerken Sawyer onu daha sıkı tutuyor.

"Neler oluyor?" Satıcı kız ciyaklıyor. "Yiyecek bir şeye mi ihtiyacı var? Tıbbi bir durumu mu var?"

"Hayır," diye tersliyor Dylan. "Bize sadece birkaç dakika izin ver."

İkisi de elbiseyi çıkarmama yardım ettikten sonra Dylan kıyafetlerimi almak için soyunma odasına koşuyor.

Sawyer beni biraz su içmeye zorlamadan önce gözyaşlarımı bir mendille silmeye başlayana kadar ağladığımın farkında bile değilim.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, o kadar utanıyorum ki yerin yarılıp beni yutmasını diliyorum.

Başını iki yana sallar. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Avucunu alnıma koyuyor. "Yine de hala nemli hissediyorsun. İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Sadece ayaklarım üşüyor. Her gelinin başına gelir, değil mi?"

Yanaklarımı okşuyor ve bana öyle endişeyle bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Korkmuş ya da sinirli gibi görünmüyordun. Bu... Bilmiyorum, sanki hayatın için savaşıyormuşsun gibiydi." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Bianca, Stone'la evlenmek istiyor musun?"

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülürken elimi ağrıyan göğsüme koyuyorum. "Ona değer veriyorum, Sawyer. Hem de çok."

Bana öyle sıkı sarılıyor ki neredeyse canım yanacak. "İstediğini biliyorum tatlım. Ama bu konuda çekincelerin varsa, ki olduğu çok açık... kalbinin sesini dinlemeli ve senin için en iyi olanı yapmalısın."

.

"Ama babam zaten her şeyin parasını ödedi."

"Bunu anlıyorum," diyor Sawyer. "Ama ikimiz de biliyoruz ki, eğer bu konuda ciddi şüphelerin varsa, baban hayatının geri kalanını biriyle geçirmeni asla istemezdi."

Yine... haklı.

"Her şey çok hızlı oldu, anlıyor musun? Bir an liseden mezun oluyorduk, sonra o dizlerinin üzerine çöktü ve-"

"Gerçekten istediğin şeyin bu olup olmadığını düşünecek zamanın olmadı," diye araya giriyor Dylan.

"Aynen öyle."

Kot pantolonumu ve tişörtümü bana uzattı. "Bak, sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim ama bence bunu düşünmek için biraz zaman ayırmayı kendine borçlusun."

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, çünkü yutması acı bir hap ...

Haklılar.

Bölüm 31

BIANCA

"Y bugün kapalı görünüyorsun?" Oakley not ediyor.

Muhtemelen Stone'la olan ilişkimi hâlâ bitirmediğim içindir.

Birincisi, çok meşgul olduğu için

Zaman.

Ve ikincisi, değer verdiğiniz birinin gözlerinin içine bakarak onu nişanlınızdan erkek arkadaşınıza düşürmek istediğinizi nasıl söylersiniz?

Hayatım kocaman bir karmaşa içinde.

"Ben iyiyim," diye dişlerimi

sıkıyorum.

Bana eğlenerek bakıyor. "Sen öyle diyorsan."

Tedirgin bir şekilde yatağımdan kalktım ve yurt odamda volta atmaya başladım. "Ama olmasaydım bile seninle bu konuda konuşamazdım."

Ona hakaret ettiğim çok açık çünkü kollarını göğsünde kavuşturuyor. Hemen bakışlarımı kaçırıyorum çünkü ön kolları boyunca uzanan kaslar ve kalın damarlar çok dikkat dağıtıcı.

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

Bu olmaz.

Adımlarımı hızlandırdım. "Hayır, yapamam." Duraklıyorum. "Nedenini *biliyorsun*."

Umarım boşlukları doldurur da ben de yüksek sesle söylemek zorunda kalmam.

Ne yazık ki bilmiyor. "Hayır, bilmiyorum. Çünkü bana söylemeyeceksin."

"Çünkü yapamam," diye itiraz

ediyorum. "Neden?"

"Çünkü eskiden... bilirsin, menfaatleri olan arkadaşlar olduğumuz için seninle bunların hiçbiri hakkında konuşmamalıyım." Elimi salladım. "Aslında sevişmeyen sevişme arkadaşları... adına ne derseniz deyin."

Bu nedenle, başka bir erkekle olan ilişki sorunlarımdan bahsettiğimi duymak işleri garipleştirebilir.

Birden ayağa kalktı.

Gözümü kırpmama fırsat vermeden bana doğru geliyor ve sırtım duvara yaslanıp kollarını başımın iki yanına dayayana kadar durmuyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, bebeğim. Sen *asla* benim seks arkadaşım olmadın."

Beni aşağılamaya mı çalışıyor yoksa bana iltifat mı ediyor anlayamıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum-"

Başparmağı yanak kemiğimin üzerinde gezinirken kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Sen bundan daha fazlasıydın."

Bana doğru yönelttiği yoğun bakışla birlikte yaptığı açıklama kesiyor. "Keşke hatırlayabilseydim."

Ciddi bir ifadeyle elini ensemde gezdiriyor. "Ben de."

Yüzümü yukarı eğiyorum. Dudaklarımız o kadar yakın ki aynı havayı alıp veriyoruz. "Ne olduğunu bilmem gerek-"

Kapının gürültüyle çalınması beni sıçrattı.

"Kampüs polisi," sesi kesinlikle kardeşim Cole'un sesine benzeyen biri havlıyor.

"Göt," diye mırıldanıyor Jace kahkahalar arasında. "Kapıyı aç. Sana yemek getirdik."

Binlerce çubuğa sıçayım.

İçime bir panik dalgası yayılıyor ve Oakley'i dolabıma götürmeye başlıyorum.

Gir şuraya," diyorum.

Bana "Benimle dalga geçiyor olmalısın." der gibi baktı.

Ama ben .

Dolabım çok küçük ve o çok uzun, onu oraya tıkıştırdığım için kendimi kötü hissediyorum ama elimdeki tek seçenek bu. Yatağımın altına saklanamaz çünkü onu görebilirler ve penceremden de çıkamaz çünkü altıncı kattayım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Kapıyı kapatmak üzereydim ama beni durdurdu. "Dur ."

"Sorun nedir?"

Bana muzipçe sırıtıyor. "Bana biraz yemek ayır."

Aman *Tanrım*. Bu adam ve onun yemek takıntısı eşsiz.

Dolabın kapısını kapatıp kardeşlerimi içeri almak için yurt odama doğru yürürken gülmekten kendimi alamıyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Jace onu gördüğüm anda soruyor.

"Elli yıl yaşlandım," diye yakınıyor Cole.

İçeri girmeye çalışıyorlar ama ciğerlerimden öksürmeye başlıyorum. "Özür dilerim. Gerçekten çok hastayım."

Yüzlerinden endişe okunuyor.

" var? Seni doktora götürmemizi ister misin?"

"Hayır." Elimi sallıyorum. "Sadece üşüttüm. Son zamanlarda pek uyuyamadım."

Cole, "Belki de biraz uyumana izin vermeliyiz," demeden önce ciddi bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Jace bana temkinli bir bakış atıyor. "İyi olacağına emin misin?"

"Olumlu," diye onları temin ediyorum. "Sadece biraz soğuk algınlığı ilacı alacağım ve bu gece yatacağım. Yarın daha iyi olacağım."

"Tamam," diye kabul ediyor Jace ama hâlâ endişeli olduğu belli. "Sana verebileceğimiz bir şey var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim."

"Seni sonra ararım," diyor Jace onlar uzaklaşmaya başlamadan önce.

"Bekle," diye sesleniyorum.

Durduklarında, Cole'un elinden çantayı hızla kapıyorum "İyi geceler. Yemek için teşekkürler."

İçeri koşarken yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görmezden geliyorum.

Geçmiş...

Oakley yetenekli diliyle bana günahkâr şeyler yapmaya devam ederken vücudumdaki her sinir beyaz ateşli bir zevkle ateşleniyor.

Her nasılsa, sadece tüm sıcak noktalarımı keşfetmekle kalmadı... aynı zamanda farkında bile olmadığım yenilerini de buldu.

Ve bugün de bir istisna değil.

Onu iyi bir kız gibi emdikten sonra, beni eşiğe getirerek beni acımasızca kızdırmayı görev edindi... ama her zaman orgazm olmamdan kısa bir süre önce durdu.

Klitorisimi okşarken "Lütfen,"
diye yalvarıyorum. O kadar
yakınım ki tadını alabiliyorum.

Alçak sesle ve derinden inliyor, kayganlığımı daha fazla fer- vorla yalıyor, sanki benim değil de *kendi* zevki için amımı yiyor.

Ve bu beni daha da delirtmezse ne olayım. "Oh,
Tanrım."

Merkezim sıkılaşıyor ve kalçalarım yaklaşan serbest bırakmamla başının etrafında sıkılıyor... ancak, gerçekleşmeden hemen önce kalçalarımı kavrıyor ve beni ters çeviriyor.

Yavaşça, başparmağını omurgamdan aşağı doğru sürüklüyor, kıçımın çatlağına ulaştığında duruyor.

"Daha önce burada seninle oynayan biri oldu mu?"

Cevabımın oyunun kurallarını değiştirmeyeceğini umarak içgüdüsel olarak sırtımı kamburlaştırıyorum. "Hayır."

Avuçlarıyla yanaklarımı kavrayarak beni iyice araladı. "Sikeyim."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve eğer kızaran bir kız olsaydım, kırmızının on farklı tonuna bürünürdüm çünkü daha önce hiç bu kadar *teşhir* edilmemiştim.

"Başka ne yapmadın?" diye mırıldanıyor, kirli sakalları kıçımın kıvrımlarına sürtünüyor.

Ne demek istediğinden emin değilim.

"Yani... genel olarak? Bir sürü şey. Hiç Hindistan'a gitmedim. Hiç paraşütle atlamadım. Hiç biriyle çıkmadım-"

Sert bir kahkaha sözümü kesti. "Cinsel olarak demek istedim,
bebeğim."

Doğru.

Kendimi aptal gibi hissederek, "*Biri* beni becermeyi reddettiğinden beri hiç seks yapmadığıma göre, ben-" diyorum.

İki parmağını amımın içine sokup dilini büzüşmüş deliğime sürttüğünde kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Vay anasını.

Eylem çok yaramaz... çok pis... çok *yasak*. Nefesim kesiliyor ve bedenim uğulduyor.

Parmaklarını içimde kıvırırken dişlerini kıçıma batırıyor. "Ne kadar dar, küçük bir amcık." Yasak deliğimin etrafında diliyle tekrar daireler çiziyor, zevkimin her zerresini titizlikle hortumluyor. "Ve tatlı küçük bir kıç."

Orgazmım kadar beklenmedik bir şekilde içime çarpıyor ki nefes nefese kaldığımda başım dönüyor ve oda eğiliyor.

"İşte bu kadar," diye parmaklarını etime doğru bastırıyor. "Bırak beni."

Titriyorum ve kasılıyorum, doruk noktamın geri kalanını atlatmak için çarşaflara tutunuyorum.

Kaşlarını sallayarak komodinin üzerindeki esrara uzanıyor. "Bu eğlenceliydi."

"Öyleydi," diye kabul ediyorum, hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak. "Eğlence demişken, önümüzdeki hafta doğum günün var. Henüz bir planın var mı?"

Hayır demesini umuyorum, böylece bütün günümü yatakta *onu* tatmin ederek geçirebilirim, ama esrarı dudaklarına götürüyor ve başını sallıyor.

"Erkek kardeşlerinle gece gezmesi." Başını sallayarak gülüyor. "Ve görünüşe göre birkaç gün sonra *da kız kıza* bir gece... çünkü Dylan ve Sawyer, Jace ve Cole'un doğum günümde beni kaçırmalarının adil olmadığını düşünüyorlar."

Ben de bunun adil olduğunu düşünmüyorum. "Oh."

Hayal kırıklığımı gizleyememiş olmalıyım çünkü Oakley kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

Bana bir bakış attı. "Bana yalan söyleme."

"Peki," diye yumuşadım. "Ben de doğum günün için birlikte vakit geçirebileceğimizi umuyordum."

Omuz silkiyor. "Kızlar gecesi için bizimle gelmelisin."

Bir an için bunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Tabii... gitmeden önce Dylan'ı arabamla birkaç kez ezdiğim sürece."

saçımı çekiştirdi. "Velet gibi davranmayı bırak." Yüz hatlarında bir bulut oluşuyor. "Dylan benim için önemli."

Öyle olduğunu biliyorum.

Ancak bu yine de ondan daha az nefret etmemi sağlamıyor.

Ona bunu söylemek için ağzımı açtım ama ön kapısının çalınması sözümü kesti.

"Misafir mi bekliyorsunuz?"

"Hayır." Elini ağzının üzerine kapatıyor. "Kim o?" "Ben

Britney, kaltak," diye sesleniyor Cole.

Jace kıkırdayarak, "Yanımızda atıştırmalık getirdik," diye ekliyor. "

aç." Oakley'nin gözleri büyür. "Kahretsin."

Bok doğru.

Bir keresinde, sürekli dolaşmak zorunda kalmamak için kardeşlerime bizden bahsetme ihtimalinden bahsettiğimde, Oakley kendini kaybetti.

Muhtemel bir dayaktan korktuğu için böyle davrandığını düşünmüştüm ama durum öyle değildi.

Oakley, Jace ve Cole'u ailesi olarak görüyor ve onları kaybetme düşüncesi...

Oakley'i o kadar önemsiyorum ki neden gizli kalmamız gerektiğini anlayabiliyorum.

Kardeşlerimin yazın *birlikte* olmamız fikrini kabul etmeleri mümkün değil ve Oakley'nin annesinin onu çoktan terk ettiği ve karısıyla yattığını söylemeye dayanamadığı için babasıyla arasına bilerek mesafe koyduğu düşünülürse...

Sevdiği bir insanı daha kaybetmesini istemiyorum.

Yataktan atlayan Oakley, eşofmanlarının içine girdi. "Bir saniye." Tişörtümü ve şortumu hızla bana fırlattı. "Giysilerini giy."

"Bugün ne zaman istersen, dostum," diye gürlüyor Jace'in sabırsız kıçı.

Ben giyinirken kapının diğer tarafındaki konuşmalar artıyor. "Bahse girerim Casanova içeride bir sürü fahişesinden birine D'yi veriyordur."

Cole açıkladı.

Jace kuru kuru güler. "Muhtemelen."

İçimde bir öfke dalgası kabarıyor ve iki pislik kardeşime ağzının payını vermeye kararlı bir şekilde kapıya yöneliyorum.

Oakley'nin kaslı kolu belime dolanıyor ve beni geri çekiyor. "Delirdin mi sen?"

"Belki," diye tıslıyorum. "Ama ben ne biliyor musun? Bir *kevaşe*-"

Elini ağzıma kapatıyor ve odanın karşı tarafındaki pencereyi işaret ediyor. "Ben onlarla ilgilenirim. Sen oraya sürün."

Bir an duraksadım çünkü onu doğru duymamış olmalıydım. *Benden* lanet olası bir pencereden sürünerek çıkmamı bekliyor olamaz. "Ciddi misin?"

Ekranı kapatıyor. "İçeri girip *senin* burada olduğunu fark ettiklerinde çok şüpheli görünecek." Yüzü düşüyor ve şu anda o kadar sevimli görünüyor ki karnım küçük bir takla atıyor. "Eğer bizi öğrenirlerse-"

"Yapmayacaklar," diye fısıldıyorum, serçe parmağımı onunkinin içinden geçirerek. "Serçe parmak sözü."

Ne yaptığımı fark ettiğimde kalbim durdu.

Liam.

Bitişik serçe parmaklarımıza baktığında yüz ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Arkamı kolladığın için teşekkürler."

Duygularımı bastırarak, dışarı çıkabilmem için beni desteklemesini işaret ediyorum.

Kendimi pencereden dışarı atmak üzereydim ama beni durdurdu. "Bekle."

"Sorun nedir?"

Burnunu kulağımın kıvrımına sürttüğünde bir sarsıntı geçiyor. "Yarın akşam sekizde hazır ol."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neye hazırsın?"

Kendini beğenmiş bir sırıtış ağzında geziniyor. "Seni bir randevuya çıkarıyorum."

Yanıp sönen ışıklara ve etrafımızı saran çeşitli oyun stantlarına göz kırparken taze pişmiş zeppole kokusu burun deliklerime çarpıyor. "Beni bir karnavala getirdin."

En sevdiğim yerde beni naneli dondurmayla tıka basa sonra, beni yemeğe ya da belki sinemaya götüreceğini düşündüm...

Buradan başka bir yere.

Belli ki Oakley beni sandığım kadar tanımıyor, çünkü ben karnavallara katılmam.

Gezintiler -vahşi ölüm tuzakları bunlar- bana annemin ölümüne neden olan araba kazasını hatırlatıyor.

Ancak korkak olduğumu düşünmesini için kıyafetimi işaret ederek "Bunun için giyinmedim" diyorum.

Tam olarak yalan sayılmaz. Sevimli, kısa siyah bir yazlık elbise ve onunla eşleştirmek için en sevdiğim koyu mor crop ceketi seçtim.

Oakley hiç de sinirlenmiş görünmüyor. Aslında tam tersi... Sanki burada olmayı reddetmemi bekliyormuş gibiydi.

Eğilerek dudaklarıyla kulağımın kabuğunu sıyırıyor. Bu hareket göğüslerime ve kalçalarıma sıcak karıncalanmalar gönderiyor.

"Kız bebek."

Gözlerimi kapatıp bağımlılık yapan kokusunu içime çekiyorum.

"Öyle mi?"

Sesinin derin törpüsü içimde yuvarlanıyor. "Korkak olmayı bırak."

Kafamı kaldırdığımda yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı.

Lanet olsun. Beni bokumla çağırmasından nefret ediyorum.

İtiraz etmeye başlıyorum ama elimi tutup beni bir zeppole standına götürüyor ve hemen küçük bir torba sipariş ediyor. "Bir tane almalısın."

Küçük cennet damlaları gibi kokmalarına rağmen reddediyorum. "Bunun içinde ne kadar yağ olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sanki kalp krizi geçirmeyi bekliyor."

Bir tanesinden kocaman bir ısırık alıyor ve dudaklarında kalan pudra şekerini yalamamak için kendimi zor tutuyorum. "Çok güzeller."

Bir ısırık daha almak için geri döndüğünde, hamurun etrafında inliyor ve - lanet olsun - kendime toplum içinde olduğumuzu hatırlatmak zorunda kalıyorum çünkü ciddi bir şekilde kemiklerinin üzerine atlamak istiyorum.

Gözlerimi onun muhteşem vücudunda merakla bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Bok gibi yerken nasıl böyle bir vücuda sahip olabiliyorsun?"

Gülerek düz karnını tokatlıyor. "Hızlı bir metabolizmam var. Ayrıca her gece yüz şınav çekiyorum."

Bu çok mantıklı. Tanrı biliyor ki, sadece sağlıklı beslenerek değil, aynı zamanda aktif kalarak da formumu korumak için çok çalışmam gerekiyor.

"Hadi," diye ısrar ediyor, zeppolesini ağzıma doğru tutarak. "Bir ısırık."

Gözlerindeki hevesli, neredeyse çocuksu bakış beni ucuz bir çim sandalye gibi katlanmaya zorluyor.

"Tamam."

Tanrım. Oakley'nin neden daha önce inlediğini anlayabiliyorum. Küçük top çok sıcak ve gevrek ama mükemmel miktarda tatlılıkla süper yumuşak.

Kalorilerin canı cehenneme. "Vay anasını."

Dudakları seğiriyor. "Sana söylemiştim."

Aceleyle bitirdim ve Oakley'nin çok hoşuna gidecek şekilde bir tane daha yuttum.

Parmaklarımda kalan şekeri yalarken beni incelediğini hissedebiliyorum. "Ne?"

"Yok bir şey. Değişiklik olsun diye eğlendiğini görmek güzel."

yatağındayken çok eğlendiğimi hatırlatmak üzereydim ki yine elimi tuttu. "Gel ."

"Nereye gidiyoruz?"

"Dönme dolaba."

Kayıt. Sikeyim. Atla.

Ayaklarımı hızla yere basıyorum. "Ben ata binmem... asla." Yüzünü bana dönerek kaşlarını çattı. "Bunu söyleyeceğini hissetmiştim." Bir adım daha yaklaşıyor. "Bir anlaşma yapmaya ne dersin?"

"Hayır." Başımı salladım. "Kaltaklık edip gecemizi mahvetmeye çalışmıyorum ama..." Gözlerimi kapatıyorum. "Bunu yapamam."

Sürüşler beni korkutuyor. Neredeyse *her şey* beni korkutur. Kaşları birbirine çarptı. "Neden?"

"Çünkü ölmek istemiyorum."

Başparmağının kenarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Hepimiz bir gün öleceğiz bebeğim. Ama bu yine de hayatın sunduğu tüm eğlenceyi kaçırmak için bir neden değil."

Haklı olduğu bir nokta var ama yine de endişemi hafifletmiyor.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, sesimin titremesinden nefret ederek.

"Anladım." Çeneme dokunuyor. "Ama şunu bil ki her ne olsun... Ben seni tutuyorum."

Öyle olduğunu biliyorum.

korkutucu kısmı da bu.

Oakley'e her güveniyorum.

Bir şekilde tüm kilitlerimi kırdı ve tüm duvarlarıma tırmandı.

Daha önce ne dediğini hayal meyal hatırlıyorum. "Daha önce anlaşma yapmakla ilgili bir şeyden bahsetmiştin?"

Cebinden küçük bir kağıt parçası çıkarıyor. "Bir şeyler yazdım." Kâğıdı kapmak için hamle yapıyorum ama elime tutuşturmuyor. "Ama yolculuk bitene kadar okuyamazsın."

Bu hiç adil değil.

Yazdıklarını okumak için ne kadar sabırsızlandığımı biliyor.

"Peki," diye gönülsüzce kabul ediyorum. "Hadi gidelim."

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni kıyamet dönme dolabına götürmesine izin veriyorum.

Sırada beklerken dizlerimin çözülüyor ve sıra bize geldiğinde neredeyse yine korkup kaçacağım ama Oakley elimi sıkıyor.

Ve gitmesine izin vermiyor.

Araç hareket etmeye başladığı anda gözlerimi kapatıyorum, bir elimle onun diğer eliyle de güvenlik çubuğuna tutunuyorum.

Her durakta midem bulanıyor ve yolculuğun çabuk bitmesi için sessiz bir dua ediyorum.

Sert sesi kulağıma dokunuyor. "Gözlerini aç."

Başımı inatçı bir şekilde sallıyorum.

Alt dudağı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor. "Benim için."

Lanet olsun. Adil oynamıyor.

Tereddütle yapıyorum.

Tepede sıkışıp kaldığımızı fark ettiğim anda anında pişman oluyorum. Karnım garip, panik bir şekilde yalpalıyor.

Oakley çenesini çıkarıyor. "Bunu gördün mü?"

Hayır, hayır. Ondan başka bir şeye bakmayı reddediyorum.

"Neyi gördün? Her an ölüme sürüklenebileceğimizi mi?"

Dramatik maskaralıklarıma gülmesini bekliyorum ama yüz ifadesi ciddileşiyor.

"Hayır." Bakışları benimkilere kilitleniyor. "İşte dünya bu, bebeğim." Bana bakışı nefesimi kesiyor. "Ve sen bunun bir sebebi var."

Parlak ışıkları ve altımızdaki kasabanın muhteşem manzarasını gördüğümde göğsümde keskin bir burkulma oluyor.

Ölmekten o kadar korkuyordum ki... Yaşamıyordum.

Çünkü onları özlemekle çok meşguldüm.

Sanki annemin hayatı bittiği gün benim hayatım da bitmiş gibi.

Sonra Liam öldüğünde, benden geriye ne kaldıysa kırıldı.

Dürüst olmak gerekirse, kederimin ağırlığı beni aşağı çekmeden en son ne zaman nefes aldığımı hatırlamıyorum. Ya da en son ne zaman güzel bir şeye baktım ve hemen burada benimle birlikte tanıklık etmelerini dilemedim.

Ama belki de -sadece belki de- arada bir gülümsemek ve hayatın tadını çıkarmak iyidir.

Onları kurtaramadım ve bu her zaman suçluluk duyacağım bir şey.

Ama hala kendimi kurtarabilirim.

Ceketimin cebine uzanıp Oakley'nin bana verdiği kâğıdı çıkardım.

Gece gökyüzü kadar siyah bir ruh.
Dudakları, kan kadar kırmızı.
Onları korku içinde bırakan kız.

O güzel bir kabus.

Oakley bana "Bunu yolculuktan sonra okuyacaktın," diye hatırlatıyor ama onu görmezden geliyorum çünkü yazdığı kelimelere çok fazla takılmış durumdayım.

Benim için yazdığı sözler.

O kadar muhteşem ki, doğrudan kalbime .

"Öp beni," diye fısıldıyorum çünkü Oakley'nin dudaklarının dudaklarımda olmasını bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

Bizi istiyorum... bu her neyse.

Boynumun arkasını kavrayıp beni uzun ve derin öpüyor.

Sanki buna benim kadar onun da ihtiyacı varmış gibi.

Bölüm 32

OAKLEY

Geçmiş...

Dönme dolaptan inerken muhteşem gülümsemesi o kadar parlak ki etrafımızdaki tüm ışıklarla yarışıyor. "Bana bunu yaptırdığın için teşekkür ederim."

Ona yeni bir deneyim yaşattığım için bana teşekkür etmesine gerek olmadığını söylemek üzereydim ki telefonum çaldı.

Loki'nin adının ekranda yanıp söndüğünü gördüğümde görmezden gel düğmesine basıyorum. Ona sonra geri dönerim.

Şu anda aklımda daha önemli şeyler var. kız gibi.

Derimin altında yuvalanan.

Yağmur yağmaya başladı - bizi ıslatacak kadar değil - ama bazı insanların saklanmasına yetecek kadar.

Ama Bianca değil.

Elimi çekiştiriyor *Nickelback*'in bir şarkısının sadeleştirilmiş bir versiyonunu çalan canlı grubu işaret ediyor.

Performanslarını sergiledikleri küçük sahneye doğru yürürken "Bu şarkıya bayılıyorum" diyor.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum, çünkü tanıdığım neredeyse herkes gruptan nefret ediyor... ama o etmiyor.

Her zamanki gibi, kız sürprizlerle

dolu. Herkes akarken o durgunlaşıyor.

O müzikle salınırken ve etrafında ateş böcekleri titreşmeye başlarken göğsümdeki kaslar geriliyor.

Sanki onlar da onun varlığından büyülenmiş gibi.

Yağmur hızlanıyor ama yine de onu durdurmuyor.

Eliyle kalbini tutarak yüzünü gece gökyüzüne doğru çeviriyor, hareket ettikçe artık nemli olan elbisesinin etekleri kalçalarına doğru yükseliyor.

Bu anı sonsuza dek hatırlamak istiyorum.

Çünkü hayat bana bir şey öğrettiyse o da güzel şeylerin asla kalıcı olmadığıdır.

Ne kadar isteseniz de. Tekrar gülümsediğinde

nefesimi içime çekiyorum.

Uzaktaki duman kokusu gibi... Uzak durmanız için sizi uyarıyor.

Ama yapamam.

Onda bir şeyler var. Ham ve otantik bir şey.

Hayley'nin yalanlarını dinlemeye devam etseydim onun bilmediğim yönünü... ya da içimdeki hissi.

Onun bela olduğunu ve saçmalıklara değmeyeceğini söyleyen kişi.

Onu izlemeye devam ederken göğsüm sıkışıyor, kafamın içinde alarm zilleri daha da yükseliyor.

Annem gittikten sonra babamın parçalanışını izlemek bana bir kadının bir erkeğe neler yapabileceğini gösterdi - sizi nasıl yok edebileceklerini ve sizinle işleri bittiğinde elinizde hiçbir şey bırakmayacaklarını - ve sonra Crystal'ın bunu bana yapmasına izin verdim.

Bu hatayı tekrarlamak istemiyorum.

Karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor, beni içine çekiyor.

"Dans et benimle." Başımı sallayıp bir adım geri çekiliyorum.

Bianca Covington bir erkeğin ruhunu çalabilecek ve işi bittiğinde onun varlığını yok edebilecek türden bir kadındır.

Biraz aklım olsaydı, dururdum.

Hareket etmeyi bırakıyor, o muhteşem gülümseme dudaklarından dökülürken üstümüzden thun- der sesleri yükseliyor. "Lütfen."

Ateşe yaklaşan bir pervane gibi, kendimi bu sinir bozucu ama büyüleyici paradoksa buluyorum.

Belini kavrıyorum. "Ben dans etmem."

Ama onun için yapıyorum.

Bölüm 33

OAKLEY

"I Ona değer verdiğini biliyorum Oak," diyor babam. "Ama hayatına devam etmelisin. Henüz farkında olmayabilirsin ama bu hikâyenin bitmesinin tek bir yolu var."

C.J. için bir kaseye biraz Cheerios koydum. Geçen sefer eridiği için bunları evimde stokta tutmaya karar verdim.

"Peki bu nasıl?"

Yüz ifadesi ciddi. "Kalbin parçalanırken."

Kaseyi ona verdiğimde C.J. bana sevimsiz bir sırıtış attı.

"Başka bir adamla evleniyor," diyor babam, sanki ben bu gerçeğin farkında değilmişim gibi. "Coving-ton'ların nasıl olduğunu biliyorsun."

. "Bu da ne demek oluyor?"

"Jason Covington istediği zaman nasıl köpekbalığı olunacağını biliyor. Bu yüzden bu kadar başarılı. Bir dava açıp kızı için tazminat davası açması için onu geçmezdim." Omuz silkiyor. "Kazanacak mı? Tabii ki kazanamaz, çünkü bana karşı dava açmış olur ve ben de onun taşaklarını yargıç kürsüsüne çivilerim. Ama bu, uğraşması zor ve baş belası olmayacağı anlamına gelmiyor."

Babam tanıdığım en zeki adamlardan biri ama kişisel yaralanma avukatı değil. "Covingtonlar peşime düşecek olsalardı şimdiye kadar düşerlerdi."

İtiraz etmeye başladığında, "Kaliforniya'da yaşıyoruz baba. Bir araba kazasından sonra tazminat davası açmak için sadece altı ayın var." Nefes alarak ekliyorum, "Ya da yaralanmanın ilk fark edildiği tarihten itibaren bir yıl."

Her ikisi de geçti.

Küçük bir parçamın beni dava etmelerini ummadığını söylersem yalan olur... ama hiç etmediler.

Etkilenmiş görünüyor. "Tamam, yeterince adil... ama de." İçimdeki kızgınlık alevleniyor. "Ama yine de *ne*?"

"Senin gibi olmayan bir adamla evleniyor. Bu yüzden senin yanına gelip kafanı karıştırmaya hakkı yok."

Yüce Tanrım. İşte başlıyoruz. "O değil."

Buna bir an bile inanmadığını belli eden bir bakışla beni iğneliyor.

"Kayboldu." Sinirlenerek ensemi sıktım. "Kafası karışık. Hangi ucun yukarıda olduğunu bilmiyor ve ailesi onu bir kutuya tıkmış durumda çünkü onu korumanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyorlar." Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Ama Bianca gibi bir kızı uzun süre bir kutuda tutamazsın çünkü er ya da geç sürünerek dışarı çıkacak ve dünyayı yeniden orospusu haline getirecektir."

Çünkü benim kızım böyle yapar.

Sevdiği kadar sert savaşır.

Ve o tarafı hala orada... Sadece ona dokunması gerekiyor.

Bir elini yüzünde gezdiriyor ve nefes veriyor. "Onu önemsediğini biliyorum. Ve evet, çok güzel, bunu kabul ediyorum. Ama onu senden sıkıldığına karar verip kıçına tekmeyi bastığında sana hiçbir şey bırakmayacak türden bir kadın yapan da tam olarak bu."

Kişisel deneyimlerinden yola çıkarak konuştuğunu biliyorum ama tamamen yanlış anlıyor.

Bianca en kötü zamanlarında bile sevdiği insanları önemserdi. Onları çöp gibi bir kenara atmak şöyle dursun, bilerek incitmezdi bile.

Babamın onu öyle göstermeye çalıştığı gibi müstakbel kocasının banka hesabına göz dikmiş potansiyel bir eş değil.

"O Crystal değil."

"Ben öyle bir şey demedim."

"O da annem değil," diye tıslıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum," diye kükredim. "Ve ben kendi bokunu halledebilen yetişkin bir adam yerine lanet olası küçük bir çocukmuşum gibi davranmandan gerçekten bıktım."

Burnunun köprüsünü çimdikliyor. "Sadece benim gittiğim yoldan gitmeni istemiyorum."

Korktuğunu ve beni sevdiği için bu potansiyel acıdan kurtarmak istediğini biliyorum.

Ama bu benim hayatım. Bu yüzden onu görmek benim kararım.

Onun değil.

"Uh-oh," diye sesleniyor C.J..

Ona doğru baktığım anda Cheerios kasesini alıp kafasından aşağı döküyor.

Sonra sırıtıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Sanırım bunlardan daha fazla istemedin, ha?"

Babam onu kucağına aldı ve kucağına koydu. "Zaten gitmemiz gerekiyor." Kızın kulaklarını kapatıyor. "Onu bırakmakta gecikirsem Crystal kendini kaybeder."

. "Velayet savaşı nasıl gidiyor?"

"Şöyle diyelim, eğer petty-ville diye bir kasaba olsaydı Crystal oranın belediye başkanı olurdu." İnliyor. "Ayda yirmi bin dolar nafaka ve çocuk desteği talep ediyor... velayetin tek başına verilmesiyle birlikte."

Tanrı aşkına. Para neyse de, kendi çocuğu üzerinde hak sahibi olmasına izin vermemek?

"Bu lanet-" Kendimi , "Geçiştirilmiş" diye mırıldandım.

"Bir de bana sor." C.J.'in kulaklarını açıyor ve burnunu onunkine sürtüyor. "Annem kiminle uğraştığının farkında değil ve hiçbir şey beni en sevdiğim küçük cimcimemden alıkoyamayacak."

C.J., kız ön kafasına ahududu üflemeden hemen önce kıkırdamaya başlıyor. "Dada."

Bebek bezi çantasından bir mendil çıkararak yüzünü temizliyor. "Hâlâ her gün toplantılara gidiyor musun?"

Henüz bir tanesini bile kaçırmadım ve kaçırmayı

da . "Evet. İşten önce bir tane yakalarım."

Ayağa kalkıyor. "Güzel." C.J.'ye bakar. "Kardeşine hoşça kal de."

"Güle güle." Ellerini bana uzatıyor, ben de eğiliyorum.

"Love, Uh-oh."

Tanrım. Şu lanet çocuk. "Ben de seni seviyorum."

Ben durduramadan, elbisesinin içinde terk edilmiş bir Cheerio buluyor ve ağzıma sokuyor.

Gülmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. bir restoran açmasını hiç istemem. Bu şekilde istediği zaman insanları doyurabilir.

"Atıştırmalıklar için teşekkürler, C.J." diye mırıldanıyorum onları dışarı çıkarırken. Ön kapıya vardığımızda babam kısa bir süre duruyor. "Oak?" "Baba?"

Bakışları benimkilere kayıyor. "Onunla konuştuğun için sana çok kızdığımı biliyorum, ama senin için en iyisini istiyorum... ve gerçekten onun öyle olduğunu düşünmüyorum."

Bununla birlikte, dışarı çıkar.

Göğsümde sıkı bir düğüm oluşuyor. *Yanılıyor*.

Tişörtümün içine uzanarak ona ait olan Aziz Christopher kolyesini ve tüyünü çıkardım.

Bianca Covington gelen en iyi şeydi.

Ve her şeyi berbat ettim.

Bölüm 34

BIANCA

Sesi bana yalan söyledi.

Bana o şiiri yazdığını söyledi ama .

Oakley yaptı.

Tanrım, o kadar kızgınım ki çığlık atabilirim.

Saate bakıyorum. Stone, Ruth'un doğum günü için gideceğimiz partiye beni götürmek üzere her an burada olabilir ve onu görmek için sabırsızlanıyorum, böylece ona lanet olası aklımdan bir parça verebilirim.

Dolabımdaki eski çantaları karıştırmaya devam ediyorum, şiiri arıyorum, böylece o etrafından dolaşmaya çalışmadan önce onunla kanıtlarla yüzleşebileceğim.

Yalan söyledi.

Ve evet, Oak- ley ile olan gizli arkadaşlığım hakkında ona yalan söylüyorum ve iki yanlış bir doğru yapmaz, ama...

Parmağım bir kağıt parçasını kestiğinde tıslıyorum.

"Lanet olsun."

Kağıt kesiğim için bir yara bandı almak üzereydim ki, el yazımla karalanmış bir not gözüme çarptı.

Kelimelerle aram sizin iyi değil ama yine de deneyeyim dedim.
Anneni hatırlattığı için doğum gününden nefret ettiğini biliyorum ama beni ne kadar iğrendirse de ona minnettarım.
Çünkü seni dünyaya o getirdi.
Bu güzel, kırık inanılmaz insan beni temelden değiştirdi.

Çünkü duvarlarımı aşıp beni gerçekten görebilen tek kişi sensin.
Mutlu yıllar, Oakley.
Doğduğun için teşekkürler.

Beni kurtardığın için teşekkür ederim... kendimden bile olsa.

Her zaman
seninle, Bianca

Geçmiş...

Mektubu katlayıp Oakley'nin mutfak masasının üzerine koyarken ellerim nemleniyor.

Kendine gel.

Ben elleri titreyen ve midesinde kelebekler uçuşan bir kız değilim.

Ayrıca aşk mektupları yazan bir kız değilim... ama işte buradayız.

Haftalardır Oakley'e doğum günü için alabileceğim mükemmel hediyeyi bulmak için beynimi zorluyordum - ağzımı onun devasa aletine dayamam dışında - ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Bu sabaha kadar.

Şiirler yazdığı için, benim yazdıklarımdan hoşlanabileceğini düşündüm.

Ya da belki de değil, çünkü ben onun kadar iyi konuşamıyorum.

Yine de ona doğrudan kalbimden gelen bir şey yazdım.

Gerçek bir şey.

Fırının üstündeki saate bakıyorum.

Oakley gece iki gibi döneceğini söylemişti ama saat üçü geçti.

Endişelenmeme gerek yok, çünkü kardeşlerimle dışarıda erkek erkeğe bir gece geçiriyor, bu yüzden güvende olduğunu biliyorum.

Yatağına girip onu orada beklemek üzereydim ki ön kapısının mandalı açıldı.

Bir süre sonra çok sarhoş bir Oakley içeri girer... ama yalnız değildir.

O -aynı derecede sarhoş kardeşlerimle birlikte- onun her iki yanında durmuş, bir rap şarkısının sözlerini geveliyorlar.

Burnumun kenarını sıkarak bir küfür mırıldandım.

Şimdiye kadar hep sorumluluk sahibi olan Jace'e ters ters bakıyorum. "Senin şoför olduğunu sanıyordum."

Arkadaşına şöyle bir bakar. "Oak bana oyunbozanlık yaptığımı söyledi ve beni kovdu."

Oakley ve Cole homurdanıyor.

Sarhoş araba kullanmanın tehlikeleri hakkında bağırmaya başlamak için ağzımı açıyorum ama Jace uzanıp başımı okşuyor. "Sakin ol. Eve Uber'le döndük." Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. "Neden buradasınız?"

Lanet olsun. Alkollüyken bile, Jace kendi iyiliği için fazla anlayışlı.

Onu görmezden gelerek sarhoş üçlüyü kanepeye doğru sürmeye başladım,

Ancak Cole yiyecek aramak için dolapları karıştırmaya başladığından, Jace sehpaya takılıp düştüğünden ve Oakley tuvalete gitmeden önce işemesi gerektiğini söylediğinden, bu durum köpek yavrularıyla boğuşmaya eşdeğerdir.

"Hiç yiyecek alışverişine çıkıyor mu?" Cole, kanepede neredeyse bayılmak üzere olan Jace'e katılırken sızlanıyor. "Acıktım." Bana bakıyor. "Bana yemek yap."

Ellerimi kalçalarıma koydum ve öfkeli bakışlarımı ona çevirdim. "Ben senin kardeşinim, salak, hizmetçin değil."

Surat asıyor. "Gel ."

"Tamam." Mutfak masasına doğru yürüyüp cep telefonumu aldım. "Sana bir pizza sipariş edeceğim."

Bunun üzerine Jace neşelenir. "Ananas istediğinden emin ol."

Telefonu kulağıma götürdüğümde Cole, "Dostum, *hayır*," diye karşı çıkıyor. "Pineap-

ple pizzaya ait değildir, seni lanet olası garibesi."

"Siktir git, tatlı çocuk," diye tersliyor Jace onu itmeden önce. "Ananas alıyoruz."

Cole onu geri iter. "Hayır, ."

Jace ayağa kalkar -daha doğrusu kalkmaya çalışır- ama o kadar sarhoştur ki sallanır. "Çam siken elma."

Cole sendeleyerek ayağa kalkar. "Lanet olası et

topu." Oh, Tanrı aşkına.

"Alo," üçüncü zilden sonra sesi halsiz çıkan Sawyer cevap verir. "Bianca, iyi misin?"

"Oh, *ben* iyiyim." Boğazımı temizliyorum. "Ancak Oakley's'e gelip o kadar sarhoş ki ananaslı pizza yüzünden kardeşiyle -bu arada o da sarhoş- yumruk yumruğa kavga etmesine saniyeler kalan erkek arkadaşını almanı istiyorum."

"Kahretsin." Yataktan fırladığını duyar gibiyim. "Hemen geliyorum."

Hemen aramayı sonlandırıyorum.

Ağzı açık kalan Cole elini kalbinin üzerine koyar. "Hain." Jace'e bakar. "Sawyer'ı arayıp beni ispiyonladığına inanabiliyor musun?"

Jace omuz silkerek kanepeye oturur. "Benim sorunum değil." Kollarını başının arkasında kavuşturup ayaklarını kahve masasının üzerine koyuyor ve bana bakıyor. "Ananas. *Şimdi*."

Ona dişlerimi göstererek telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. "Elbette."

Dylan ikinci zil sesinden sonra telefonu açar. "Hi-"

"Oakley'e gelip sarhoş erkek arkadaşını almanı istiyorum. *Hemen*."

Bununla birlikte, telefonu kapattım.

Cole . "İyi oynadın, küçük kardeşim."

Jace ona doğru uzanarak kafasının arkasına vurur. "Kapa çeneni."

Tekrar tartışmaya başlıyorlar ama Oakley'nin bir süredir banyoda olduğunu fark ediyorum.

Onları tartışmalarıyla baş başa bırakıp yatak odasına giriyorum ve bitişikteki banyoya yöneliyorum.

Kapı ben ona ulaşmadan hemen önce açılıyor.

Oakley'nin ifadesi neredeyse acı verici. "Sen."

"Ben."

Sonra bir de bakıyorum ki beni duvara doğru itip öyle bir öpüyor ki tüylerim diken diken oluyor.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Sıcak ağzı çenemden aşağı kayıyor. "Beni ne kadar siktiğinin?"

Ona kardeşlerimin yan odada olduğunu ve her an bizi basabileceklerini hatırlatmak üzereyken, ağzı boynuma doğru eğilip pantolonumun ipini çözmeye başlayınca tüm mantığımı kaybediyorum.

Eli külotumun içinde kaybolurken, "Bu gece eğlenmem gerekiyordu," diye geveliyor etime karşı. "Ama tek düşünebildiğim eve, sana dönmekti." Sözlerini anlamaya çalışıyorum ama elinin topuğunu klitorisime sürtüyor. "Bu dar amcığı ne kadar arzuladığımı."

Bir parmağını kayganlığımın içine soktuğunda bir tıslama kaçıyor benden.

Alçaktan ve derinden inliyor. "Benim için her zaman bu kadar ıslak olmana bayılıyorum."

Hızını artırıp beni unutturmaya çalıştığında inlememek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Siktir. Seni tam buraya götürebilirim bebeğim." Dişleri boynuma battığında tüm vücudum titriyor, bir parmak daha eklerken iz bırakacak kadar sert. "Sikimi içine gömüp seni sonsuza dek benim yapabilirim." Bakışlarında belirsiz bir şey geçiyor. "Böylece beni asla unutmazsın."

Ona yapmasını söylemek için ağzımı açıyorum ama donup kalıyor... tam titremeye başlayıp yere düşecekken.

Kahretsin.

"Oakley nöbet geçiriyor," diye bağırıyorum.

Yataktan bir yastık alıp başının altına yerleştirmek için acele ederken kalbim boğazımda düğümleniyor.

Bir dakika sonra Jace ve Cole yanımdaydı. "O iyi mi?" Cole sordu.

"Ne zamandır nöbet geçiriyor?" Jace soruyor.

"Yaklaşık yirmi saniye... Şimdiye kadar."

Zihnim dönüyor ve bir an önce nasıl dalga geçtiğimizi anlamaya çalışıyorum... ve sonra... nöbet geçiriyor.

Oakley'nin epilepsisi var, bu yüzden nöbetler pek yabancı değil ama nöbetlerinin neredeyse her zaman ciddi duygusal sıkıntılar ya da ilaçlar tarafından tetiklendiğini de biliyorum.

Midem bulanıyor. "Bu gece hep onunla mıydınız?"

Jace ve Cole şaşkın bir bakış alışverişinde bulunurlar. Cole, "Evet," diye cevap verir.

"Neden?"

"Gidin," dedim onlara. "Siz ikiniz sarhoşsunuz. Bunu ben hallederim."

İtiraz etmeye başladılar ama onlara attığım bakış ciddi olduğumu gösteriyor. "Ciddiyim, pislikler. Çıkın dışarı."

Elimi cebine sokmadan önce Oakley'nin nöbetinin bitmesini bekliyorum.

Küçük bir plastik torba çıkardığımda boğazıma bir korku yumağı düğümleniyor. Boştu ama hafif beyaz tozumsu bir kalıntı fark ettim.

Oakley kendine geldiğinde bana göz kırpıyor. O kadar keyifsiz görünüyor ki ona ne kadar kızgın olduğumu neredeyse unutuyorum.

Elimi alnında gezdirerek, "Nöbet geçirdin," diye fısıldıyorum.

Bulduğum şey hakkında onunla yüzleşmeye niyetim var ama şu anda dinlenmesi gerektiğini biliyorum.

"O iyi mi?" Dylan aceleyle odaya girer. Sawyer da hemen takip eder. "Bir şey var mı-"

"İyi olacak," diyorum onlara. "Ama siz ikiniz gerçekten yardım etmek istiyorsanız, Jace ve Cole'u eve götürün çünkü burası ne kadar sakin olursa o kadar iyi olur."

Sawyer başını sallar. "Sorun değil." Aşağı bakarak Oakley'e bir öpücük kondurur. "Daha iyi hisset, Oak."

Ayağa kalkarak şifonyerine yöneldim ve onun için bir çift eşofman altı çıkardım.

Dylan onları benden uzaklaştırmaya çalışıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin Bianca. Yapabilirim-"

"Hayır," diye bağırıyorum, tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Bu iş bende." Gözlerimi kısıyorum, bana meydan okuması için cesaretlendiriyorum.

Yüzündeki ifadeyi çözemiyorum ama neyse ki onun iyiliği için geri adım atacak kadar akıllı.

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." "Söylemem."

Dudaklarından gelecek cevabı hissedebiliyorum ama eğilip Oakley'nin yanağına bir öpücük konduruyor. "Seni yarın ararım."

Gözlerini kapatmadan önce ona halsiz bir yarım gülümseme veriyor.

Oakley yatağında yuvarlanırken, "Bana ızgara peynir ve çorba yapmışsın," diye fısıldıyor.

Ona daha da sokularak koyu sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum. "Ben yaptım."

Odadaki tek ses nefes alış verişlerimiz olana dek sessizlik aramızda uzayıp gidiyor.

"Oakley."

"Cebinde kokain buldum" demeden önce bana bakmasını bekliyorum.

Bir şey söylemesini bekliyorum -herhangi bir şey- ama .

Bakışlarını kaçırıyor, sanki bana bakmak canını acıtıyormuş gibi.

"Yemek için teşekkürler."

Sesinin küçümseyici tonu bu konuşmanın bittiğini ve gitmemi istediğini açıkça ortaya koyuyor.

Zor iş.

"Ölebilirdin," bilgilendiriyorum onu, bunun zaten farkında olduğunu bilsem de.

Oakley birçok şeydir ama aptal bunlardan biri değildir.

İç çekerek komodinin esrara uzandı ve yaktı. "Bana moral konuşması yapma. Her gün uyuşturucu kullanmıyorum ki." Nefes alarak sırıtıyor. "Ot hariç."

Bu doğru olabilir, ancak olduğu anlamına gelmez.

Çünkü kokain, ecstasy -ve Tanrı bilir başka neler- kullanmadığı zamanlarda bile neredeyse her gün içiyor.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlandığım için sinirlerim geriliyor.

Bazen de *doğru sözcükler* tam olarak yüzünüze bakanlardır.

Kabullenemeyecek kadar acı verenler. "Bir sorunun var Oakley."

Çenesi titriyor, boynundaki tendonlar bükülüyor ve sigarayı dudaklarına götürüp içine çekiyor. "Bir sürü lanet sorunum var."

Bu konuyu geçiştirmesine izin vermeyeceğim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Derin bir nefes çekiyor ve odayı esrarının dumanıyla dolduruyor. "Dediğim gibi, her gün ağır uyuşturucu kullanmıyorum."

Beni daha çok endişelendiren şey, bunları *neden*

Hepsi.

Yorganı iterek yataktan kalkıyorum çünkü vücutlarımız birbirine değiyor-

bu konuşmanın ne kadar önemli olduğu konusunda dikkat dağıtıcıdır. "Dün gece neden uyuşturucu kullandın?" Bakışlarını tutuyorum. "*Sakın* bana yalan söylemeye kalkma çünkü biz birbirimize bunu yapmayız."

Elini saçlarının arasında gezdirirken sesi sert ve acı verici bir cızırtıya dönüşüyor. "Kaçmak istedim."

"Neyden?"

Bana attığı bakış odadaki tüm oksijeni emiyor. "Sen."

Sözlerini anlamaya çalışırken boğazım düğümleniyor. "Bu senin aramızdaki şeyin..." demenin boktan bir yolu mu?

Gerçek kelimesini söyleyemeden cümlemin yarım kalmasına izin veriyorum.

Çünkü bir kez söylediğimde geri dönüşü olmaz ve aramızdaki sihir kaybolabilir.

Oakley ilişki kuracak türden bir adam değil, bunu en başından beri açıkça belirtti.

İfadesi dalgın, kalın bir duman bulutunun içinden konuşuyor. Sanki birazdan söyleyecekleri aramızdaki her şeyi değiştirecekmiş gibi.

"Bana bir şeyler yapıyorsun."

İçimdeki her şey durgunlaşıyor. "Ne tür şeyler?"

Sesi o kadar alçak ki belli belirsiz bir törpüden başka bir şey değil ama duyuyorum. "Beni hissettiriyorsun."

Ona doğru bir adım attığımda aramızdaki hava ağırlaşıyor.

Bir yandan Oakley'nin bana karşı hisleri olduğunu kabul etmesi... , istediğim her şey.

Ama uyuşturucu kullanma riskine değmez.

"Uyuşturucu kullanmayı bırakmanı istiyorum."

Sesimdeki çatlak ikimizi de şaşırtıyor. Gözleri yumuşar. "Bebeğim-"

"Değer verdiğim bir insanın daha kendini öldürmesini izleyemem," diye bağırıyorum, boğazımdan çıkmaya çalışan boğuk hıçkırıklarla savaşarak.

İçine hapsolduğum yalan.

Ama artık çok geç. İçimdeki baraj bir füze gücüyle çatladı.

için döndüğümde yüzümden sıcak gözyaşları dökülüyor.

Ancak buna fırsat bulamıyorum çünkü Oakley kollarını arkamdan doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Konuş benimle."

"Hayır."

Tekmeliyor ve kıvranıyorum, kaçmak için elimden geleni yapıyorum ama bu sadece beni daha sıkı tutmasına neden oluyor.

Sakladığım sır, ayak bileklerime bağlanmış cüruf taşlarına eşdeğer ve umutsuzca özgür olmak istiyorum.

Ama yapamam... çünkü özgürlüğün bir bedeli vardır.

"Bebeğim."

Sesi o kadar endişe yüklü ki, umutsuzca tutunmaya çalıştığım son kontrol parçasını da kesip atıyor.

"Kendini öldürdü," diye , gözyaşlarım daha hızlı akıyor.

Dondu kaldı. "Kim?"

Tanrım, acıyor. Hem de çok acıyor. Kalbe inen bir balyoz gibi. "Annem."

"Ne?" Nefesi kesilir. "Onun-"

"Yalan söyledim," diye öyle yüksek sesle bağırıyorum ki camlar takırdıyor. "Ve sonra Liam'a da yalan söylettim çünkü onu korumamız gerekiyordu."

Beni yatağa geri götürüp kollarında beşik gibi salladığında kucağında ürperiyorum.

"Çok korkmuştum Oakley. Ne olduğunu bilmiyordum... Sanki birdenbire patladı. Acının olmadığı bir yere gitmekten bahsedip duruyordu ve ben ona bunun nerede olduğunu sorduğumda." İçimden bir titreme daha geçti. "Cennet dedi." Kollarına kıvrıldım. "Onu durdurmaya çalıştım... ama yapamadım."

"Senin hatan değildi," diye mırıldanıyor. "Bunların hiçbiri senin suçun değildi." Yüz hatlarında öfke belirir. "Tanrım. Neredeyse öldüğüne inanamıyorum-"

"Hastaydı," diyorum, o daha kelimeleri kusamadan hemen onu savunmaya geçiyorum. "Liam ve ben... onu korumak *zorundaydık*."

Çünkü o bizim annemizdi ve onu çok seviyorduk.

Tartışmak ister gibi görünüyor ama beni daha sıkı tutuyor, ben hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken parmaklarını bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Uyuşturucu kullanmayı bırakacağına söz ver," diye hıçkırıklarımın arasında boğuluyorum. Çünkü onu da kaybedersem...

Hayatta kalamayacağım.

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Sana asla tutamayacağım bir söz vermeyeceğim. Bunu biliyorsun."

Onun bu itirafı beni daha çok ağlatıyor. "O zaman yapabileceğine dair bana söz ver."

"Deneyeceğim," diye fısıldıyor kulağıma. "Senin için deneyeceğim." Serçe parmağımı uzatıyorum. "Söz mü?"

Başıyla küçük bir selam vererek serçe parmağını benimkine geçiriyor.

Ve sonra beni kendine doğru çekiyor, kollarını öyle sıkı ki ciğerlerimdeki tüm havayı çalıyor.

Nemli yüzümü göğsüne gömdüm. "Oakley?" "Evet?"

"Bana da bir şeyler hissettiriyorsun."

Annemin hissetmemem için uyardığı şeyler.

Hamburgerini yemeye geri dönmeden önce başparmağından bir damla ketçap yalamasını izlerken midem sıkışıyor.

Bugün paralel park etme sanatını başarıyla gerçekleştirdim. Küçük zaferimi kutlamak için eve dönerken akşam yemeğinde pastırmalı cheeseburger yedik.

Oakley yaptı.

Şu anda tabağımdaki sebzeli burgeri itip kakıyorum ve yaptığı her şeyin beni neden bu kadar tahrik ettiğini düşünüyorum.

İçimdeki mücadeleyi sezmiş gibi dudakları yavaş bir sırıtışla kıvrılıyor. "Biraz ister gibi görünüyorsun."

"Ben et yemem," diye takılıyorum, naz yapıyorum.

Bu sadece kaşlarını sallarken sırıtışını derinleştirir. "Sanırım o zaman sadece emiyorsun, ha?"

Kaba sözleri karşısında gözlerimi devirmem gerekiyor ama kendimi gülerken buluyorum.

Aynı sapkın espri anlayışını paylaşmamıza bayılıyorum.

Suratını asmamaya çalışarak hamburgerini bana uzattı. "Eğer fikrini değiştirirsen, teklifim hâlâ geçerli." Göz kırpıyor. "Etimi ne zaman istersen alabilirsin."

Ona tam burada, bu masada istediğimi söylemek üzereydim ki, hamburgerinin ap- petize edici kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Çok lezzetli koktuğunu inkar edemem. Yemeye çalıştığım iki ekmeğin arasındaki zavallı bahaneden çok daha lezzetli.

Midem homurdanıyor, bana ihanet ediyor.

"Yapamam." Kaşları çatıldı. "Neden?"

Suçluluk duygusu içime işliyor ve omuzlarım çöküyor. "Liam."

Belli ki kafası karışmış, başını sallıyor. "Ne-"

"Onunla birlikte et yememeye yemin ettim, böylece bunu tek başına yapmak zorunda kalmayacaktı." Midem yine homurdanıyor. Bu sefer daha yüksek sesle. "Ama hamburgerin çok güzel kokuyor ve beni baştan çıkarmaması için bir an önce bitirmeni istiyorum."

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Hıyarlık etmeye çalışmıyorum ama sence de hayatı kendi şartlarına göre yaşamaya başlamanın zamanı gelmedi mi?"

Keşke bu kadar basit olsaydı. "Ama-"

"Ama hiçbir şey, bebeğim." Bakışlarımı tutuyor. "Liam öldü... ve bu her ne kadar berbat olsa da, et yememek onu geri getirmeyecek." A

Alnındaki oluk derinleşiyor. "Bir ısırık al, Bianca. Hoşuna gidebilir ya da nefret edebilirsin, ama her iki durumda da bu *senin* seçimin olacak."

Küçük bir ısırık alırken Oakley'nin haklı olduğunu fark ediyorum.

Liam beni vejetaryen olmaya zorlamadı ama artık o zamanki ben değilim.

Kendi kararlarımı vermeye başlamanın zamanı geldi.

Ağzımı nefis bir tat dolduruyor. "Çok ."

Oakley gülümseyerek tabağını bana doğru itiyor. "Bitir şunu."

Başımı salladım. "Daha sonra." Alt dudağımı alaycı bir şekilde çiğniyorum. "Şu anda gerçekten istediğim başka bir şey var."

Göz kapaklarını indirdi. "Öyle mi?"

Tam cevap verecektim ki avuç içi kalçamda gezinmeye başladı. Eli şortumdan yukarı kayarken kalp atışlarım düzensizleşiyor.

"Yatak odana gitmek ister misin?"

Parmakları külotumun içine doğru ilerlerken boğazı çalışıyor. "Hayır." Başparmağıyla klitorisimi okşuyor. "Seni bu sandalyede benim için boşaltmak istiyorum."

Oh, Tanrım. O kadar tahrik oldum ki doğru düzgün göremiyorum bile.

Ağzımı açarak, uzun parmaklarını içime sokarken kolundaki tendonların esnemesini izliyorum.

Tüylerim diken olurken başım geriye düşüyor. "Tanrım-"

Kapının çalınması sözümü kesti.

Oakley yılmadan benimle çalışmaya devam ediyor. "Her kimse gidecek."

"Aç , Oak. Biziz," diye Dylan.

"Sana doğum günü hediyeleri getirdik," diye ekliyor Sawyer.

Oakley elini çekerken "Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Bu gece olduğunu unutmuşum."

Şortumu düzeltirken Dylan ve Sawyer'a yaklaşan ya da- gazmımı mahvettikleri için zihinsel olarak lanet ediyorum. "Bu gece ne olduğunu unuttun mu?"

Oakley, "Kızlar n-" diye söze başlar ama bir başka yüksek sesle kapı çalınır. "Sakin ol, geliyorum."

Ne yazık ki değilim.

Kapıyı açar açmaz Dylan ve Sawyer ellerinde bir ton eşya ile yan tarafa zıplarlar.

"Bara gitmek istemediğini söylediğini biliyorum," diye başlıyor Dylan. "Ama biz yine de seninle kutlama yapmak istedik."

Kulaktan kulağa gülümseyen Sawyer, "Yani kızlar gecesi yerine... kızlar gecesi yapıyoruz," diye ekliyor. Beni görünce gülümsemesi genişliyor. "Hey, Bianca. Burada olduğunu bilmiyordum ama mükemmel zamanlama."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne için mükemmel zamanlama?"

Sawyer ve Dylan hızla çantalarını boşaltmaya başladılar.

Görünüşe bakılırsa, yerel dolar mağazasındaki tüm güzellik ürünleri reyonlarını yağmaladıklarını söylemek yanlış olmaz.

Oak- ley'nin yüzündeki dehşet dolu ifadeyi yakaladığımda kahkahamı bastırmak zorunda kalıyorum.

Görünürde sıkıntılı, yüz maskesi gibi görünen bir şeyi havaya kaldırıyor. "Bu da ne böyle?"

Sawyer neşeyle, "Gözeneklerinizi temizlemeye yardımcı olur," diye yanıtlıyor. "Tırnaklarınızı yapmak için de bir şeyler getirdik."

Tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvan gibi geri çekilir. "Nuh-uh. Böyle bir şey olmayacak." Göğsünü tokatlıyor. "Siz ikiniz körsünüz diye söylüyorum, ben bir *erkeğim*. Çıkarın şu kız saçmalıklarını evimden."

"Rahatla," diyor Dylan gözlerini devirerek. "Bizimle geçireceğin bir spa gecesi erkeklik kartını iptal ettirmez." Sırıtıyor. "Ayrıca, büyük bir sürahi margarita yaptık, bu yüzden yakında güzel ve rahatlamış olacaksın."

Göğsüm sıkışıyor.

Oakley bana *deneyeceğine* söz vereli neredeyse bir hafta oldu ve gerçekten iyi gidiyor.

Elbette hâlâ Loki için ve *No Name*'de çalışıyor ama son zamanlarda eline bira aldığını bile görmedim.

Yeni keşfettiği ayıklığının ilk birkaç günü mutsuzdu ve yataktan çıkmıyordu ama bunu atlatacak kadar güçlüydü.

Bununla birlikte, yakında günaha gireceğinden endişeleniyorum - özellikle de şimdi o ve en yakın arkadaşları yirmi bir yaşında olduğundan, takılırken birkaç içki içmek artık neredeyse ikinci doğa.

Bunu düşünürken kendi içinde bir savaş verdiğini söyleyebilirim.

, Oakley. Güçlü ol.

Nefesini üfleyerek ensesini sıkıyor. "Tamam. Margaritaları iptal et, ben varım."

Ve işte böyle, göğsümdeki gerginlik dağılıyor ve gururla kabarıyor.

Dylan omuz silkiyor. "Tamam. Eğer istersen onun yerine daiquiri yapabiliriz-"

"Tanrı aşkına Dylan," diye çıkışıyorum, onu boğazlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Onu içmeye zorlamayı bırak."

Dylan'ın gözleri şaşkınlıkla açılır. "Ben . Ben sadece..." Şimdi gözle görülür bir şekilde rahatsız, ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Öyle demek istemedim-"

"Yapmadığını biliyorum," diye araya giriyor Oakley. "Ama ben...uh. Azaltmaya çalışıyordum."

Yüzü canlandı. "Gerçekten mi?" Kollarını ona doluyor. "Bu harika." İfadesi ciddi, ona bakıyor. "Seninle gurur duyuyorum, Oak."

Sawyer bir sürahi alır ve sıvıyı lavaboya döker. "Ben de."

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor Oakley. "Siz ikiniz okuldan sonra bana özel bir şey yapmayın." Karnını sıvazlıyor. "Sadece karın kaslarımı geliştirmeye çalışıyorum."

Dylan ve Sawyer gözlerini devirir, sonra üçü birden kahkaha atar.

Ciddi bir şeyi -kendisine itibar etmesi gereken bir şeyi- şakaya dönüştürme ihtiyacı hissetmesinden nefret ediyorum ama bu beni şaşırtmıyor.

Sawyer iki paket tutuyor. "Herkes ne tür bir yüz maskesi istiyor? Bende kömürlü ve salatalıklı aloe var."

"Bu da benim gitmem için bir işaret," diyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. Oakley kaşlarını çattı. "Gidiyor musun?"

"Bianca," diye sızlanıyor Sawyer. "Kal." Dylan sessizleşir.

Hisler karşılıklı, sürtük.

İşte tam da bu yüzden gitmem gerekiyor. Onunla bir saniye daha geçirmeyi reddediyorum.

Ters bir şekilde gülümseyerek yüzümü gösteriyorum. "Kusura bakmayın, profesyonel estetisyenim Stella'nın sizin ucuz yüz maskelerinizle yaptığı işi geri almayacağım."

Bunu söyledikten sonra gitmeye başlıyorum ama Oakley'nin yoğun bakışları beni yakalıyor.

Sawyer ve Dylan oturma odasına girerken, "Sonra görüşürüz," diyor.

Bunu düşünüyormuş gibi yaparak ona küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum.

Mavi gözleri kararırken parmağını yavaşça ağzına götürüyor.

Birkaç dakika önce içimde olan aynı parmak.

Yanaklarım ısınıyor ve kapıyı arkamdan kapatırken yüzünde yakaladığım bok yiyici sırıtışı tokatlamak istiyorum.

Geri döneceğimi çok iyi biliyor.

Duyduğumda merdivenlerden yukarı .

"Hey."

Jace'in sesini duyunca arkamı döndüm. "Selam. Burada olduğunu bilmiyordum."

"Dylan ve Sawyer'ı Oak'la geçirecekleri kızlar gecesi için bıraktım." Omuz silkiyor. "New York'a seyahatim yaklaştığı için biraz takılıp hasret giderebiliriz diye düşündüm."

Jace, Dylan, Sawyer ve Cole'un iki hafta içinde New York'a bir tür çiftler tatiline olmalarına kızıyor muyum? Hayır.

Kimse bana Büyük Elma'ya gitmek isteyip istemediğimi sormadığı için kırıldım mı? Birazcık.

Ancak, ben acımasız bir Betty değilim. *Artık değilim.*

Özellikle de babam o tarihlerde başka bir iş seyahatine çıkacağı için, Oakley ile baş başa kalabileceğim ve gizlice dolaşmak zorunda kalmayacağımız anlamına geliyor.

"Evet, tabii. Eğer gitmek istersen sanırım yeni bir zombi korku filmi çıkmış."

Korku filmlerinden -özellikle de zombi içerenlerden- nefret ediyorum çünkü beni ürkütüyorlar ama Jace bu filmlere bayılıyor.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, kardeşimle takılmayı özledim. Liam'ın ölümünden sonra daha da yakınlaştık ama son zamanlarda sanki aramızda ışık yılları varmış gibi hissediyorum.

Yüzündeki ifadeye ne anlam vereceğimi bilmiyorum ama her neyse... iyi değil.

"Bianca."

"Evet?"

Keşke neden bu kadar garip davrandığını bilseydim. Sanki bana kızgın gibi.

Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşuyor. "Konuşmamız gerek."

Muhtemelen neye kızdığını hissederek, "Bakın, eğer konu Dylan'sa-" diyorum.

"Bu Dylan'la ilgili değil." Bir süre sessiz . "Oakley'le ilgili."

"Oakley?" Sinirlerim midemde düğümlenirken çığlık atıyorum. "Oakley'nin nesi var?"

"Sen söyle," diye . "Bütün yaz onunla gezip tozan sensin."

"Gezmek mi?" Alaycı bir tekrarlıyorum. "Kaç , seksen mi?"

Jace'in yanakları hayal kırıklığıyla çukurlaşır. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Hayır," diye kestirip atıyorum. "Ben anlamıyorum."

Eğer Oakley'le aramızda bir şey olup olmadığını sormak için böyle bir yol deniyorsa, bana üçüncü derece muamele yapmak yerine büyük adam pantolonunu giyip bunu açıkça söylemesi gerekir.

Cebini karıştırıyor ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıyor. "O zaman bunu açıkla."

Kağıdı elinden kaptım. Bunun Oakley'e doğum günü için yazdığım mektup olduğunu fark ettiğimde hem kalbim hem de midem art arda yerinden fırlıyor.

"Bunu nereden buldun?"

Kollarını kavuşturuyor. "gece Oakley'nin mutfak masasında buldum."

Oakley'nin neden konuda hiçbir şey söylemediğini merak ediyordum.

Yazdıklarımın korkunç olduğunu düşünmeye başlamıştım ama meğer okuma şansı olmamış.

Çünkü Jace onu çaldı.

Ve şimdi aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyor. Midem düğümleniyor. *Bunu düzeltmek zorundayım.*

Oakley'nin Jace ve Cole ile olan arkadaşlığını ne kadar önemsediğini biliyorum. Onları gerçek kardeşleri olarak görüyor.

Bakışlarımı dikleştirerek hızla omurgamı dikleştirdim. "Tamam, öncelikle bu mektubu okumaya hakkın yok, çünkü senin değil." Dudaklarım büzüldü. "İkincisi, bu senin düşündüğün gibi değil. Oakley ve ben arkadaşız."

Homurdanıyor. "Saçmalık. Oak benim en iyi arkadaşım ve ona asla böyle bir şey söylemedim."

Omuzlarımı silktim. "Evet, belki de yapmalısın."

Gözlerini kısar. "Bana ikinizin arasında ne haltlar döndüğünü anlat. Hemen şimdi."

"Aramızda hiçbir şey yok." Ona bundan daha fazlasını vermem gerektiğini fark ederek ekliyorum: "Evet, bu toplamda yakınlaştık ama değil. O gerçekten harika bir arkadaştı. Sadece

Bana araba kullanmayı öğretti mi bilmiyorum ama sorunlarım hakkında konuşurken beni dinliyor. Ve en iyisi? *Senin* aksine, beni asla yargılamıyor."

Yüzü düşüyor.

"Yargılamıyorum-" Bakışlarımı keskinleştiriyorum.

"Tamam, peki," diye yumuşadı. "Haklısın." Ağır bir nefes üflüyor. "Sana araba kullanmayı öğretmesi, son zamanlarda sürekli onun evinde takılman ve sonra bu mektubu bulman arasında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim... Doğru görünmüyor."

"Biz sadece arkadaşız," diye .

Birbirlerinin kıyafetlerini atmayı seven ve birbirlerine doyamayan arkadaşlar.

Kaşlarını çattı. "Sen öyle diyorsan."

Bakışlarına karşılık vererek tabuta son çiviyi çakıyorum. Bana inanmasını sağlayacak olan çiviyi. "Sana asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun, Jace."

Gerçek bu. Annemiz dışında, ona hiç ama hiç yalan söylemedim.

Şimdiye kadar.

Bir elini saçlarının arasında gezdirerek iç geçirir. "Biliyorum. İşte tam da bu yüzden onun yerine sana geldim. O benim en iyi arkadaşım ve onun için her şeyi yaparım ama adam bana sayamayacağım kadar çok yalan söyledi, bu yüzden bana karşı dürüst olacağına güvenemiyorum." Bir kahkaha attı. "Ve şimdi sana yüklendiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü tabii ki birlikte değilsiniz. İkiniz hiç mantıklı değilsiniz. Birbirinize tamamen zıt olmanız bir yana, onun tipinden de çok uzakta olamazsınız."

Boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. "Doğru."

Bana gülümsüyor. "*Bu* göre, hadi gidip zombi filmini izleyelim."

Bu bombayı imha ettikten sonra bir zombi filmi izlemek yapmak istediğim son şey, ama yine de kendimi buna uymaya zorluyorum. "Elbette."

Oakley'nin ne kadar güvenilir olduğunu sorgulayan tek kişinin kardeşim olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim.

Bölüm 35

BIANCA

Holy bok.

Notu yere bırakırken duygularım göğsümde düğümleniyor.

ve her şeyi işlemeye çalışın.

Oakley'e *annemden bahsettim*.

Aramızda bir bağ olduğunu ve yakın olduğumuzu biliyordum ama ona kimseye söylemediğim bir şeyi söyleyecek kadar güvendiğimi bilmiyordum.

Yerden kalkarken gözlerim yaşarıyor.

Oakley haklıydı. Sevişmeyen arkadaşlarından çok daha fazlasıydık.

Aramızdaki şey *gerçekti*.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki kapımın mandalının açıldığını bile duymuyorum.

"Hazır mısın?" Stone yurt odama adım atarken soruyor.

Şu anda ona yedek anahtar yaptığım için çok pişmanım çünkü onu görmek içimi öfkeyle dolduruyor.

O şiir hakkında yalan söyleyerek benden değerli bir şey almış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ona ters ters baktım. "Hayır, bakmıyorum."

Şaşırdığını söylemek hafife almak olur. "Ne-" "O şiiri sen yazmadın."

"Ne şiiri?"

Kafası çok karışık görünüyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Ona doğru yürürken saçlarımı yolmamak için elimden geleni yapıyorum. "Güzel bir kabus olduğumu söyleyen."

Bunu bir an düşündükten sonra sanki ekşimiş bir şey tatmış gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "O şey mi?" Gözleri yuvarlanır. "Tamam, iyi, ben yazmadım. Neden bu kadar büyük bir de-"

"Çünkü bu konuda *yalan söyledin*," diye öyle yüksek sesle bağırıyorum ki camlar kırılıyor. "O şiiri çok sevmiştim. Kendimi özel ve önemli hissettiriyordu ve onu yürekten yazdığını sanıyordum, ama ."

Oakley yaptı.

Elleri kalçalarında, nefesini dışarı üflüyor. "Haklısın, yalan söyledim." Tekrar çığlık atmaya başlayacağım ama o aradaki mesafeyi kapatıyor-

ve kollarını bana doladı. "Ama bunu sadece seni etkilemek istediğim için yaptım." Utangaç görünüyor. "Ve çünkü başka bir adamın şiirler yazarak sana kur yapmaya çalışmasından korktum. Seni benden çalmasını istemedim."

dolu ifadesi pişman olduğunu açıkça ortaya koyuyor ama yine de. "Yalan söylememeliydin."

"Biliyorum. Özür dilerim Bourne." Saatine bakar. "etmek istemem ama bunu biraz rafa kaldırabilir miyiz? Saat dokuzda Ruth'un ailesinin evinde olmamız gerekiyor."

Ona siktirip gitmesini ve oraya yalnız gitmesini söylemeliyim. Ama suçluluk duygusu böyle bir şey.

Bazen size yapmamanız gereken şeyleri yaptırır.

Yapmanız gereken konuşmalardan kaçınmak gibi.

Ruth'un evine vardığımızda parti tüm hızıyla devam ediyordu.

Stone ıslık çalarak, daha da havalı kıyafetler giyen hayranlık uyandıran insanlarla dolu dev avluya bakıyor. "Ailesinin zengin olduğunu biliyordum ama *bu kadar* değil."

O haklı. Bu hiçbir şekilde tipik bir üniversite partisi değil.

Elbette, etrafta dolaşan bazı üniversite öğrencileri var, ancak bira pongu, flip cup ve rap müzik yerine... gümüş tepsilerde şampanya ve havyar dağıtan garsonlar var.

Kısa ipekli siyah elbisem ve kırmızı topuklu ayakkabılarımla kendimi yetersiz hissetmeye başladım.

Stone'un da rahatsız olduğunu söyleyebilirim, çünkü söz konusu zengin insanlar olduğunda *hep* rahatsız olur.

"Nefes al, Stone," diye fısıldadım. "Onlar sadece insan."

"Senin için söylemesi kolay," diye tıslıyor kravatını düzeltirken. "Ağzında gümüş bir kaşıkla büyüdün."

Ona göt deliğine saplanmış bir sopayla büyüdüğünü söyleme *isteğimi* bastırmak zorundayım, ama bu konuda onunla sürekli alay ettiğimi görmüyorsunuz.

"," diye bağırıyor arkamızdan biri.

Bir süre sonra çok neşeli bir Ruth bize doğru koşuyor.

Nişanlısı Eugene de kayıp bir köpek yavrusu gibi arkasından geliyor.

Hızlıca kucaklaştıktan sonra Stone'a odaklanır. "Ben de tam babama senden bahsediyordum." Gülümsüyor. "Seninle tanışmak için can atıyor. Ben gidip onu getirirken sen burada kal."

Kimse bir söyleyemeden, o .

Stone kusacakmış gibi görünüyor. "Babası Stonybrook Hastanesi'nde nöroloji bölümünün başkanı." Sesi biraz titriyor. "Çok fazla bağlantısı var, o yüzden beni utbir şey söyleme, tamam mı?"

Evet... Bunu söylememiş gibi davranacağım.

Sinirimi bastırarak yoldan geçen garsonlardan birinden bir şampanya kadehi kapıyorum.

İçki içen biri değilim ama şu anda bir tane içebilirim.

Ruth, yanında babası olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu, yaşlı bir beyefendiyle geri geliyor.

Artık yeşil görünen Stone omurgasını dikleştirir ve elini uzatır. "Merhaba Dr. Kelp, sonunda sizinle tanışmak çok güzel."

Yaşlı adam elini sıkarken gülümsüyor. "Ben de aynısını söyleyebilirim." Kolunu Ruth'un omuzlarına doluyor. "Ruthie'm bana senin hakkında harika şeylerden başka bir şey söylemedi." Göz kırpıyor ve silah taklidi yapıyor. "Son sınavında harika bir iş çıkardın. Ruthie sınıftaki en yüksek notu senin aldığını söyledi."

Evet, . Çünkü geçen hafta konuşabildiği tek şey buydu.

Şampanya kadehimi indirip bir tane daha aldım.

Stone alçakgönüllü davranmaya çalışıyor ama pek de iyi bir iş çıkaramıyor. "Ne diyebilirim ki? Kızınız harika bir çalışma arkadaşı oldu."

Şimdi öyle mi?

Ruth, sanki gökyüzündeki tüm yıldızları ona vermiş gibi ışıldıyor. "Çünkü sen çok zekisin."

Gözlerim sudan çıkmış balığa benzeyen zavallı Eugene'e kayıyor.

Bay Kelp onun sırtına bir tokat atar. "Eugene, neden bize bir iyilik yapıp şu böreklerden getirmiyorsun?"

Ağzım açık kaldı çünkü çok *kabaydı*.

"Aslında," diye araya giriyorum. "Ben yaparım." Bay Kelp'e şeker gibi tatlı bir gülümseme veriyorum. "Bu arada ben Bianca."

Stone'a tehditkâr bir bakış attım.

Bir tepsi böreğin ve kendim için bir kadeh şampanyanın izini sürdükten sonra geri dönüyorum.

Küçük çemberlerine yaklaşırken Ruth'un, "Kazanın üzerinden iki yıl geçti," dediğini duyuyorum.

Konuşmalarını halüsinasyon olarak algıladığımı umarak olduğum yerde duruyorum.

"Çok yazık," diye mırıldandı Bay Kelp. "Tecrübelerime göre, eğer anılar hastaya daha önce geri dönmezse, asla dönmezler. Zavallı kız ümitsiz bir vakaya benziyor."

İçimde beyaz bir öfke kabarıyor ve boğazımı temizliyorum. *Yüksek sesle*. "şu," diye başlıyorum. "Hakkımda konuşulmasından hoşlanmıyorum
arkamdan." Öfkelendiğim için bununla da yetinmedim. "Tıp fakültesinde bunu öğretmediklerini biliyorum ama hastalar da insandır. Onlar hakkında lanet olası laboratuvar fareleri gibi konuşulmasını ya da umutsuz bir vakaya indirgenmeyi hak etmiyorlar." Yumurtalı ekmek tepsimi Bay Kelp'in ellerine tutuşturuyorum. "Buyurun." Onunla alay ederek, "Tecrübelerime göre, bunları çok hızlı yerseniz boğulursunuz" diye ekliyorum.

Bununla birlikte, uzaklaşıyorum.

Ne yazık ki, Stone hemen arkamda.

"Ne halt ediyorsun sen?" Dirseğimden tutarak beni boş bir odaya yönlendirdi. "Beni ne kadar utandırdığının farkında mısın?"

Vay canına. Bay Kelp'in ne düşündüğünü benden daha çok önemsiyor olması...

Düpedüz mide bulandırıcı.

Şampanya kadehimi indirdim ve boş kadehi yakındaki bir masaya bıraktım. "Ne var biliyor musun? Sikerim böyle işi." Omzunu okşadım. "Bay Kelp ve seninle gecenin geri kalanının tadını çıkar-" Tırnak işareti yapıyorum. "'Müthiş çalışma arkadaşı'." İki orta parmağımı da havada sallayarak kapıya doğru yürüdüm. "Ben gidiyorum."

Kolumu tuttu. "Sana neler oluyor Bianca? Şu anda kendin gibi davranmıyorsun. Sanki seni tanımıyorum bile."

Gülüyorum ama zerre kadar mizah yok. "Komik. Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Tanrım, nereden başlamalıyım?" Parmaklarımla bir şeyleri işaretlemeye başladım. "Son zamanlarda ben uyurken benimle seks yapmaktan hoşlanmaya başladığın gerçeğine ne dersin? Ya da arkadaşlarının ben orada olsam da olmasam da benim hakkımda bir tür bilimsel deneymişim gibi konuşmalarına izin vermen. Ya da bana çenemi kapatmamı söylemene-"

"Çünkü *onu* savunuyordun," diye kükrüyor. "Seni en çok öldüren adam." Homurdanıyor. "Ve evet, belki uyurken bana biraz ilgi ve şefkat göstermen umuduyla seni tahrik etmeye çalışıyorum, ama bunun tek nedeni artık nişanlısını becermekle ilgilenmeyen soğuk bir züppeye dönüşmüş olman."

Vay anasını. Siktir et onu.

"Merak etme şampiyon. Görünüşe göre *Ruthie* seni becermekle çok ilgileniyor."

Bir adım geri atıp gülüyor. "Oh, Tanrım. Böyle mi düşünüyorsun? Onunla ilgilendiğimi mi? Tanrı aşkına, onu hiç gördün mü? Daha yakışıklı köpekler var."

Tiksinti, yokuş aşağı yuvarlanan ve hızını artıran bir kaya gibi içimde yuvarlanıyor.

Elini göğsüne koyarak, "Kusursuz olduğumu söylemiyorum Bourne. Ama ilişkimizi bir öncelik haline getirmeye çalışıyorum. Bu da bugünlerde senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

İlişkimizi bir öncelik haline getirmeye çalışıyorum. O kadar çok çabalıyorum ki, bunu yaparken neredeyse içim dışıma çıkıyor.

Sinirlenerek kollarımı kavuşturuyorum. "Sen neden bahsediyorsun lan?"

"Geçen gün sana gelinlik alışverişinin nasıl gittiğini sordum ve sen bana cevap bile vermedin. Sanki düğünümüz aklından geçen en uzak şeymiş gibi-"

"Çünkü evlenmek istemiyorum!" Kendimi durduramadan bağırıyorum.

Oh, Tanrım. orada.

Evrenin içinde.

Kendimi kötü hissetmeliyim, ama tek hissedebildiğim garip bir özgürlük duygusu.

Stone sanki odadaki tüm oksijeni emmişim ve onu boğulmaya terk etmişim gibi görünüyor.

"Ne? Ne demek evlenmek istemiyorum?" Yavaşça başını sallıyor, sanki az önce kucağına yerleştirdiğim atom bombasını sindirmeye çalışıyormuş gibi. "Sen... beni sevmiyor musun?"

"Hayır," diyorum hemen çünkü öyle değil. "Seni hala önemsiyorum ama..." Gözlerimi kapatıyorum. "Aramızdaki her şey çok hızlı gelişti. O kadar çabuk nişanlandık ki kazayı, mezuniyetimi ve üniversiteye gitmeyi ancak kafamda oturtabildim, sonra düğün planları yapmaya başladık ve-"

"Git," diye .

Yukarı baktığımda gözlerinin cam gibi olduğunu fark ettim.

"Özür dilerim Stone. Sana bu şekilde söylemek istemezdim-"

"Git," diye tekrarlıyor, bu sefer daha sert. "Şu anda sana bakmak çok acı veriyor."

Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım çünkü o bu kadar üzgünken onu terk etmek istemiyorum...

Ama buna sebep olanın ben olduğumu biliyorum.

Ben de uzun zaman önce yapmam gereken şeyi

yaptım. Biraz yalnız kalabilmek için uzaklaştım.

Bölüm 36

BIANCA

I Muhtemelen o kadar şampanya içmemeliydim.

Oakley beni almak için Ruth'un evine geldiğinde, o kadar sarhoştum ki, onu arabayı çekerken gördüğümde kıkırdamaya başladım Motosikletiyle.

"Korsan sekseninci doğum gününde ne dedi?"

Bisikletinden inerken yüzünde meraklı bir ifade beliriyor. "Ne?"

Havayı yumrukluyorum. "Aye 'maighty."

Kaşları gökyüzüne doğru kalkıyor. "Sarhoş musun sen?"

Yorgun bir iç çekiş kaçıyor benden. "Geçirdiğim boktan gece için yeterli değil."

Kaldırımda bana katıldı. "Evet, aradığında telefonda sesin oldukça üzgün geliyordu." Beni incelediğini, yüz hatlarını endişeyle çizdiğini hissedebiliyorum. "Ne oldu?"

Başımı salladım. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

Çünkü eğer yaparsam? İçimde tuttuğum her şeyi göreceğinden korkuyorum.

En başta neden bu hale geldiğimi anlamaya çalışmak yerine eski halimden nefret etmek ve ona içerlemek için çok fazla zaman harcadığım gerçeği gibi.

Çoğu insan iterdi ama Oakley itmiyor. Başını yana eğip etrafına bakınıyor. "Güzel mahalle."

"Evet." Dikkatini çekmek için koluna dokunuyorum. "Buradan çıkabilir miyiz? Stone hâlâ evde ve onun buraya gelip..."

"görüyor musun?" diye bitiriyor.

"Evet." Yere bakıyorum, içine hapsolduğum bu karmaşayı nasıl çözmeye başlayacağımı merak ediyorum. "Büyük bir kavgaya tutuştuk ve ben bir nevi... nişanı bozdum."

Pekala. Kedi çantadan çıktı artık.

Yüz ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum ama Oakley'nin bu habere üzülmediği kesin. "Oh."

"Henüz evlenmeye hazır değilim," diye açıklıyorum, her ne kadar o istememiş olsa da. "Bunun ne anlama geldiğini ya da Stone ile aramızdaki ilişkiyi nereye götüreceğini bilmiyorum ama üzerimden devasa bir yük kalkmış gibi hissediyorum."

Sanki artık boğulmuyormuşum gibi.

Elimi hafifçe sıkıyor. Bu temas omurgamda bir ürperti yaratıyor. "O zaman doğru şeyi yaptığını biliyorsun."

Bu doğru olabilir, ama şu anda sadece acıtıyor. İyileşmeyen açık bir yara gibi.

Oakley ayağa kalkıyor ve kalkmama yardım etmek için elime uzanıyor. "Hadi seni eve götürelim." Duraksadı. "Kahretsin."

"Bok mu? Ne boku? Hiçbir şey bok değil." *Şu anki hayatım dışında*. Çenesi sertleşti. "Bisikletim var." Omuz silkiyorum, anlamıyorum. "Ne olmuş yani?"

Daha önce hiç motosiklete binmedim ama çok eğlenceli görünüyor.

Gözleri vücudumu tepeden tırnağa incelerken yüzüme bir sıcaklık yayılıyor.

"Bu elbise sorun yaratabilir." Kaşları çatıldı ve tüm tavrı değişti. "Bisikletime binmeni istemiyorum."

Kafam karıştı. "Neden?"

Mavi gözleri sertleşiyor. "Çünkü seninle son kez araba kullandığımda neredeyse-"

"Ama sen yapmadın," diye itiraz ediyorum o cümlesini tamamlayamadan. "Elbette birkaç yara izim var ama bir keresinde biri bana yara izlerinin beni öldürmeye çalışan şeyden daha güçlü olduğum anlamına geldiğini söylemişti." Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doluyorum ve gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Seni affediyorum, Oakley."

Acı yüzünü aydınlatırken burun delikleri alevleniyor.

"Yapma." Beklediğim tepki bu değildi. "Ne yapmayayım?"

"Beni için affettiğini bile bilmezken böyle şeyler söyleme."

"O zaman söyle bana." Bir hayal kırıklığı iniltisi beni terk ediyor. "Bana aramızda geçen her şeyi anlat."

Bilmemekten çok yoruldum.

Kollarımı boynundan çözüyor ve bisikletine doğru yürüyor.

Biraz daha tartışmak için ağzımı açtım ama kaskını bana . "Tak şunu."

Parlak siyah kaskı tutuyorum. "Senin için de bir tane var mı?"

"Gidelim," diye homurdanıyor bisiklete binerken, endişemi görmezden geliyor.

Kaskı kafama geçirdikten sonra üzerine atlayıp kollarımı beline doluyorum.

Bedenlerimizin bu kadar yakın olmasının nasıl hissettirdiğine ya da kalbimi nasıl hızlandırdığına hazırlıklı değilim.

Omzunun üzerinden bakarak, "Sıkı tutun." diye seslendi. Yanağımı sırtına bastırarak sıkıca kavrıyorum... Her şeyimle ona tutunuyorum.

Oakley, "Tutuklanacağız," diye uyarıyor.

Arabaya bir yumurta daha fırlatıp çalıların arkasına saklanıyorum. "Kimse bizi görmezse olmaz."

Yerdeki yumurta kartonunu işaret ediyor. "Bunu neden tekrar yapıyoruz?"

Bir yumurta daha alıyorum. "Çünkü Stone'un annesi tam bir sürtük ama ona yumruk atmak yanlış olur. Ayrıca, bu çok daha eğlenceli." Kolumu geri sarıyorum. "Bu da beni istediğim gibi gül yerine zambak seçmeye zorladığın için."

Yumurta ön camına çarptığında sevinçle ciyaklıyorum.

bakalım, kaltak.

Bir tane daha alıyorum. "Bu, hem erkek kardeşlerimin hem de babamın benimle birlikte yürümesinin tuhaf ve dikkat çekici olacağını söylediğim için."

Oakley bir sonraki yumurtayı alır. "Bu, herkes berbat olduğunu bildiği halde Ford kullandığın için."

Ona baktığımda omuz silkti. "Ne? Elimdeki tek şey bu."

Fırlattığında ve Ford ambleminin üzerine düştüğünde gülüyorum. "İyi atış."

Esniyor. "Teşekkürler, alıştırma yapıyordum." Arabasını işaret ediyor. "Aynasından sarkan dev zarları var."

"Temel kaltak hareketi," diye not ettim.

Yumurtalarımızı aynı anda atıyoruz.

Sadece onun arabasına çarpmadılar.

Yanında duran arabaya çarpmışlar.

Oğluna ait olan arabaya. Lanet olsun.

Stone tam aracından çıkarken Oakley beni çalılığın arkasına çekiyor. Oakley'nin dudaklarının seğirdiğini gördüğümde, parmağımı benimkinin üzerine koyuyorum.

sessiz olması için.

Bir an sonra "Ne oluyor lan?" diye duyuyoruz. Ardından, "Lanet olası çocuklar."

Ve hepsi bu kadar.

Öyle bir gülmeye başlıyorum ki

canım acıyor. "Kim var orada?"

Stone havlıyor.

Sonra bir baktım, sırt üstü yatmışım ve Oakley tepemde geziniyor. "Bizi yakalatacaksın, Chuckles."

Durmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

"Güldüğünü duyabiliyorum, seni küçük pislik," diye bağırıyor Stone. İçimden bir homurtu kaçıyor.

Bana uyarıcı bir bakış atan Oakley elini ağzımın üzerine koyuyor ama kendisinin de teslim olmaya yakın olduğunu söyleyebilirim.

Stone, "Siz serseriler bir daha bu saçmalığı yaparsanız, ailenizi ararım," diye yakınıyor.

Ayak sesleri kaybolduğu anda, ikimizin de bastırmaya çalıştığı kahkaha serbest kalıyor.

"Hiç komik değil," diyorum gülerek.

"Hiç komik değil," diye katılıyor Oakley, başı boynumun kıvrımına doğru eğiliyor ve titreyerek gülmeye başlıyor. "Bu çok histerik."

Bir tur daha atıyoruz ve ben hırıldamaya

başlıyorum... Ve sonra hissediyorum.

Aleti kalçama doğru sertleşip ağırlaşıyordu.

Bacaklarımın arasına girip tam göbeğime sürtünecek şekilde yer değiştirdiğinde bedenimden bir titreme geçiyor. Kendimi toparlamak için bir nefes aldığımda dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor.

Kulaklarıma kan hücum ediyor ve kalbim göğüs kafesimde bir uyarı davulu gibi gümbürdüyor.

"Oakley."

Bir yalvarış gibi geliyor ama durması için mi yoksa devam etmesi için mi yalvarıyor bilmiyorum.

Sesi saf çakıl taşından. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Aklım karışıyor ve nefesim daralıyor.

Teslim olmak ve kendimi ona kaptırmak çok kolay olurdu.

her şeyden kaçmak için onu kullanacağım.

Ama yapamam.

Ona cevabımı verirken boğazım zımpara kağıdı gibi oluyor. "Eve gitmem gerek."

Bölüm 37

BIANCA

I Kapımın sürekli çalınması beni yatağımdan sıçrattı.

Çalar saatime bakıyorum ve lanet ediyorum.

Beni tanıyan herkes ne kadar değer verdiğimi bilir. Bu yüzden beni sabahın köründe uyandırmak beni sinirlendirmek için kesin bir yoldur.

Homurdanarak kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "Ne yap-"

Stone'un orada durduğunu gördüğümde cümlemin geri kalanı bir kenara düşüyor... sanki biri yavru köpeğini öldürmüş gibi bakıyor.

"Merhaba."

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. "Konuşabilir miyiz?"

Açıkçası kanal tedavisi olmayı tercih ederdim ama bunu yapmak zorunda olduğumuzu biliyorum.

Kenara çekilip, içeri girmesi için elimle işaret ediyorum. "Biraz su ister misin-"

Öpücüğü beni şaşırtıyor ve bir an için beynim geçici olarak duruyor.

Onu itiyorum. "Taş-"

"Hayır," diyor. "Cesaretimi kaybetmeden önce şunu çıkarmama izin ver." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Seni seviyorum Bianca. Ve son zamanlarda aramızdaki ilişkiden nefret ediyorum." Tek dizinin üzerine çöküyor. "Ama bunu düzeltmek için her şeyi yaparım, yani bizi düzeltmek için *her şeyi*."

Aman Tanrım.

Sonunda ilişkimizde bir şeyler olduğunu kabul etmesini takdir ediyorum, ama ben o yolda yürümeye hazır değilim.

Koridor.

"Evlenmeye hazır değilim," diye itiraf ediyorum. "Sana daha önce söylemeliydim ama seni incitmek istemedim."

Ya da en başta evet diyerek hata yaptığımı kabul etmek. Özellikle de onunla birlikte olmak için ailemle dişe diş mücadele ettikten sonra.

"O zaman düğünü erteleyelim," diyor. "Evlenene kadar bekleyebiliriz.

sen hazırsın ve bu arada ilişkimiz üzerinde çalış. İşler yoluna girsin."

Göğsümde garip bir sancı var.

Evlilik söz konusu olmadığı için beni daha büyük bir kafese koymayı teklif ediyor olabilir...

Ama yine de *bir kafes*.

Ona tamamen dürüst davranıyorum çünkü hak ettiği bu. "Stone, hayatımın bazı kısımlarını bile hatırlayamıyorum. Her şey çok karışık ve-"

"Öyle olduğunu biliyorum." Göğsünü yumrukluyor. "Çünkü ben oradaydım, hatırladın mı? Sen kendini toparlamaya çalışırken yanında olan bendim. Hayatının parçalarını toplamana yardım eden bendim." Gözleri kısıldı. "O değil."

Bunu inkar edemem.

Stone her adımda yanımda olmakla kalmadı, beni kanatları altına aldı ve kendimi güvende ve korunmuş hissetmemi sağladı... kazadan sonra ihtiyacım olan bir şeydi.

Ama şu an ihtiyacım olanın o olduğundan emin değilim.

Ayrıca ona bir şeyi açıkça ifade etmeliyim.

"Bunun Oakley ile bir ilgisi yok." Kalbim kurşunla dolu, nişan yüzüğümü . "Özür dilerim-"

"Hayır," diye boğuluyor. "Bizden vazgeçme." Başını karnıma gömüp ağlamaklı gözlerle bana bakıyor. "Bana bir şans daha ver. Hemen evlenmek zorunda değiliz ama bunu bitirme Bourne. Sana ihtiyacım var."

O devam ederken benim gözyaşlarım da serbest kalmakla tehdit ediyor.

"Senin için ölürüm Bianca. Eğer istediğin buysa, atan kalbimi göğsümden söküp gümüş bir tepside sana sunabilirim." Yüzüğümü parmağıma geri taktı. "Benden vazgeçme. Lütfen. Henüz değil. Neden biz olmamız gerektiğini kanıtlayana kadar değil... neden hep biz olduğumuzu."

Oh, Tanrım.

Sözleri. Gözlerindeki çaresizlik.

Tüm sorunlarımıza rağmen onu hala derinden önemsediğim gerçeği. İçimdeki dırdırcı his bana her şeyi bitirmememi söylüyor- En azından önce bunu çözmeye çalışmadan aramızdaki ilişkiyi bitiremezdim. "Tamam," diye fısıldadım.

Psikoloji dersim bittikten sonra Oakley'i boş bir sınıfı temizlerken buldum.

"Hey."

Beni görünce dudakları bir sırıtışa dönüştü. Sanki gelip onu bulmamı bekliyormuş gibiydi.

"Hey, sen."

"Ee," diye başlıyorum, ona doğru yürürken. "Bu akşam sinemaya gidebiliriz diye düşünüyordum. Bilirsin, bir kez olsun yurt odamın dışına çıkarız."

"Beni küçük kirli sırrın olarak saklamaktan bıktın, ha?" diye takılıyor.

Tam olarak haksız sayılmaz ama bunun için nedenlerim olduğunu biliyor. "Çok komik."

Mavi gözleri lav gibi üzerimde dolaşıyor. "Sinemaya gidebiliriz." Beyaz dişleri alt dudağına batıyor, sanki düşünüyormuş gibi. "Kız filmi olmadığı sürece."

Gözlerimi devirerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Tamam. Kız filmi yok. Yeni aksiyon filmlerini izleyebiliriz-"

Mavi gözleri bir şeye odaklanıp yüz ifadesi kapandığında kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Göz kırpıyorum. " var?"

Çenesi sertleşiyor ve süpürmeye devam ediyor. "Hâlâ onun yüzüğünü takıyorsun."

Birden kendimi savunmasız hissettim, sanki insanlarla dolu bir odada çırılçıplak duruyormuşum gibi.

Sesimi bulmakta zorlanıyorum. "Evet, ben... Stone bu sabah yatakhaneme geldi ve işleri yoluna koyduk. Yani, düğün ertelendi ama..."

Aptal gibi gevezelik ettiğim için cümlemin yarım kalmasına izin veriyorum.

Oakley süpürgenin sapını öyle sıkı kavrıyor ki eklemleri bembeyaz oluyor. "Aferin sana."

Aslında bu duyguyu kastetmediği açık.

, sanki bir mobilyadan başka bir şey değilmişim gibi yanımdan geçip gitti.

Öfkesi o kadar hissediliyor ki... o kadar *yoğun* ki...

tadını alabiliyorum. "Oakley."

Duraklıyor. "Tekrar düşündüm de, bu gece benim için uygun değil."

Bununla birlikte, uzaklaşır.

Kalbimin parçalarını da yanında götürdü.

Bölüm 38

OAKLEY

Ona kızmamalısın.

Arkadaş olmayı kabul kendimi neye bulaştırdığımı biliyordum.

Ama lanet olsun, çok öfkeliyim.

Bana geri dönmese bile, hiçbir şekilde onunla birlikte olmamalı.

Dangalak ona göre değil.

Dikkatle izleyen herkes, onunla birlikte gibi göründüğü kadar mutlu olmadığını anlayabilir.

Paspas ve kovayı dolaba geri yerleştirirken patronum bana, "İstersen öğle tatiline çıkabilirsin," diyor. "İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Dolabın kapısını çarpıp kampüs boyunca yürümeye başlarken tek kelime etmiyorum.

Göle doğru ilerlerken içimde acıyla karışık bir kızgınlık kaynıyor.

Aklım bana bu saçmalıktan uzaklaşmamı söylüyor...

Ama kalbim onun için savaşmamı söylüyor.

Çünkü o buna değer.

Çünkü onu seviyorum.

Çünkü bizim için savaşarak öldü.

"Ondan uzak dursan iyi edersin," diye hırlıyor biri.

Kafamı kaldırdığımda gezegendeki en büyük pislikle yüz yüze olduğumu fark ettim.

Ne yazık ki, benimle yüzleşmek için yanlış günü seçti.

"Cılız kolunu koparıp çirkin suratını tokatlamadan önce siktir olup gitmeni öneririm."

Eğildiğinde dudaklarındaki kibirli gülümsemeyi silmek istiyorum. "En son kontrol ettiğimde teknik olarak bir öğretim üyesiydin, bu yüzden bir öğrenciye saldırdığın için bu boktan işi kaybetmek istemiyorsan kendi kulvarında kalmanı öneririm."

Aman Tanrım. Ne amcık ama.

Bir güvenlik ağı olmadan bana yaklaşmaya çok korkuyor çünkü onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğimi ve doğduğu güne pişman edeceğimi biliyor.

Kenara çekilerek gömleğinin yakasını açtı. "Dediğim gibi, nişanlımdan uzak dur, mankafa."

"Eski nişanlım," hatırlatıyorum. "Yoksa notu almadın mı?"

Kendini toparlamadan önce kıllanır. "Hâlâ *benim* yüzüğümü taktığına dair notu mu kastediyorsun?"

Beni yakaladı.

Ancak, bunun beni ne kadar üzdüğünü bilmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

"Uzun sürmeyecek," diye .

Bir adım geri çekilen Stone, sanki hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi kıkırdıyor. "Bianca akıllı bir kız. Hayattaki en büyük başarısı kapıcı olmak olan katil bir keşle birlikte olmak için sahip olduğumuz her şeyden vazgeçeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Saf öfke damarlarımda dolaşıyor ve kendimi durduramadan ellerim boğazına dolanıyor.

Öksürmeye ve boğulmaya başlıyor, ama bu sadece beni daha da sıkılaştırıyor. İçindeki her yaşam damlasını sıkıp çıkarmaktan ve bu *sorundan* sonsuza dek kurtulmaktan başka bir şey istemiyorum.

Aradaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı kulağına götürüyorum çünkü söyleyeceklerimi yüksek sesle ve net bir şekilde duymasını istiyorum.

"Ben katil bir keş olabilirim ama sen hâlâ taşakları düşmemiş korkak bir çocuktan başka bir şey değilsin." Onu çok korkuttuğumu söyleyebilirim çünkü gözleri korkuyla açılıyor. "Ve korkmakta sonuna kadar haklısın... çünkü o sana bana baktığı gibi bakmıyor."

Asla olmayacak.

Bu çakal sadece acınası, zavallı bir dublör. Ben onun
ilk sevdiği adamım.

"Oakley, dur!" diye bağırıyor sesi Dylan'a çok benzeyen biri.

Sonra bir baktım, aramıza girip bizi ayırmaya çalışıyor.

"Oakley, lütfen," diye yalvarıyor.

"Seni tutuklatacağım," diye hırıldıyor Stone, elimi bıraktığımda. "Özgürlüğüne elveda de, pislik, çünkü az önce hapishaneye dönüş biletini imzaladın."

Lanet olsun.

Ona kuşu çeviriyorum. "Sikimi yala, seni amcık orospu çocuğu."

Stone telefonunu kulağına götürdüğünde Dylan, "O kadar hızlı değil," diyor. "Polisi aramayacaksın."

Stone, "Ben öyle ," diyor.

Ona doğru bir adım attım. "Yap , kaltak. değil. Polisler gelmeden o kıçı tekmelemeyi bitireceğim."

Hapse geri dönmek berbat olacak ama taşaklarımı mengeneye aldığını düşünmesine izin vermeyeceğimden eminim.

Elini göğsüme koyarken Dylan'ın gözlerindeki paniği görebiliyorum. "O benim ailem, Stone."

Stone cep telefonunun tuşlarına basmaya başlar. "Umurumda değil."

Lanet bir ot gibi kafasını patlatmadığım için çok pişmanım.

Dylan telefonunu elinden kapar. "Bunu yaparsan üzülürüm... ve beni gerçekten üzmek istemezsin. Çünkü eğer yaparsan? Jace'e tuzak kurmuş olursun. Ve *hepimiz* Jace üzüldüğünde ne olduğunu biliyoruz."

Evet... insanları hastanelik ediyor.

Stone'un boktan kardeşi Tommy gibi.

Telefonunu onun elinden alır. "Her neyse."

Bununla , küçük bir orospu çocuğu gibi kaçar.

Dylan öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Senin derdin ne Oak? Hapse geri dönmeye mi çalışıyorsun?"

"O başlattı."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ciddi misin? Kaç , beş mi?"

"Gerçek bu," diye homurdandım. "Ben kendi işime bakıyordum ve o benimle başladı."

Alnını ovuşturuyor. "Ve bir şekilde elin onun boğazına dolandı çünkü..."

"O bir orospu çocuğu."

Kızgın bir şekilde ellerini havaya kaldırır. "Vay be, bu her şeyi açıklığa kavuşturdu."

"Ben ciddiyim Dylan. Şerefsiz herif Bianca'nın evlenmek istemediği ve düğünü iptal ettiği gerçeğiyle başa çıkamıyor ve benimle başlamanın bunu düzelteceğini düşünüyor."

Dylan ağzını bir balık gibi açıp kapatıyor. "Bianca düğünü iptal mi etti?"

"Evet. son duyduğumda öyleydi."

Nefesini dışarı üflüyor. "Vay canına. Yani, bunun kesinlikle kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum." Parmağını yüzüme doğru salladı. "Ama kötü olan senin kavga etmen."

"Herif bunu hak etti."

"Bu doğru olabilir ama artık bir sabıka kaydın var ve ihtiyacın olan son şey polislerin radarına tekrar girmek çünkü seni tekrar hapse atacaklar." Kolunu belime doladı. "Hadi, sana öğle yemeği ısmarlayayım da konuşalım."

Yürümeye başladık... Ta ki geçen hafta söylediklerini hatırlayana kadar. "Dylan?"

"Öyle mi?"

"Gerçekten bir şarkı yazarı olmak için gerekenlere sahip olduğumu düşünüyor musun?" Gülümsüyor. "Gerçekten, Oak."

Bunu sıcak bir dakika boyunca düşündüm.

Stone'un benim sadece bir hademeden ibaret olduğuma dair yorumu beni rahatsız etmemeli.

Ama öyle.

Hayatım boyunca hep en azını yaptım. Hiç dallanıp budaklanmadım.

Kendime hiç inanmadım.

Çünkü şeyi berbat etmekten çok korktuğum için ilk etapta denemedim bile.

"Şu Landon denen adamı arayabilir misin?"

Bölüm 39

BIANCA

M Dairesine çıkan merdivenlerden yukarı çıkarken topuklarım takırdıyor.

Oakley belli ki bana kızgın ama Benimle bu konuda konuşmuyor... Benden kaçıyor.

Ve kadarı bana yetti.

Elimi yumruk yapıp kapısına öyle bir vuruyorum ki elim acıyor.

Sabahın erken saatleri ya da izin günü olması umurumda değil, benimle şimdi konuşmasını istiyorum, lanet olsun.

Yedinci vuruşumdan sonra kapı açıldı.

Gri bir eşofmandan başka bir şey giymeden cevap verdiğinde kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorundayım.

Çiğnediği mısır gevreğinin kaşığını ağzına götürüyor. "Hey-"

"Söz vermiştin," diye bağırıyorum. "Beni terk etmeyeceğine söz vermiştin ama hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda sinirlenip gemiyi terk ediyorsun." Parmağımla havayı bıçaklıyorum. "Hiç hoş değil, Oakley Zelenka. Stonela birlikte olmamın senin için zor olduğunu biliyorum ama bana aramızda ne olduğunu bile anlatmazken orada durup verdiğim kararlara kızamazsın."

Mısır gevreğinden bir ısırık daha alıyor, çiğnerken beni dikkatle inceliyor. "Daha bitirmedin mi?" Yutkunurken boğazındaki kasların çalışmasını izliyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bugün rahatlamak ister misin diye soracaktım."

Ellerimi sıktım. "O zaman neden ?"

Saatine bakarken dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor. "Çünkü cumartesi günü saat dokuz ve sen sabah insanı değilsin."

Beni orada

yakaladı. "Oh."

Bir adım daha yaklaştığında midem sıkışıyor. Gözlerindeki bakış düpedüz vahşi. "Ve sadece açık olalım, bebeğim. Küçük erkek arkadaşın umurumda bile değil."

Ve böylece Stone'u tezgahın üzerindeki bir kırıntıdan başka bir şeye indirgemedi.

Onun hakkında konuşmamamızın daha iyi olacağını söylemek ki, "Giyineyim ve maceramıza başlamadan önce seni kahvaltıya götüreyim," dedi.

Zaten bilmediğinden değil, ama tüm dikkatimin onda olduğunu söylemek yanlış olmaz. "Macera mı? Ne tür bir macera?"

Tekrar mısır gevreğini yemeye döndüğünde, sadece göz kırpıyor. "Göreceksin."

Şaşkınlıkla binaya .

Oakley bugün bir maceraya çıkacağımızı söylediğinde, bu kadar *kalıcı* bir şey yapacağımızı kastettiğini .

Ayaklarımı gergin bir şekilde sürüyorum çünkü derime iğne ve mürekkep girmesi fikri bana pek iyi gelmiyor. "Ben de mi yaptırmak zorundayım?"

Başını sallar. "Hayır. Sen sadece manevi destek için buradasın."

"Ah," diye takılıyorum. "Elini tutmamı ister misin?"

Gözleri öyle perili ki kalbimi acıtıyor. "Her zaman."

Bununla birlikte kapıyı açıyor ve içeri giriyoruz.

Oakley'nin tezgâhın arkasındaki iri yarı bir adama yumruk atmasını izliyorum. "N'aber dostum?"

Adam ona "Ne zaman hazır olursan ben hazırım" diyor.

Hepimiz dükkânın arka tarafındaki bir odaya doğru yürürken merakım artıyor.

"Ne alıyorsun?"

Gözlerindeki o gizemli parıltı yine geri döndü. "Göreceksin."

Oakley büyük siyah bir sandalyeye oturuyor, ben de karşısındakine yerleşiyorum.

Adam dükkânı kurmaya başlıyor ve bir dakika sonra dövme makinesinden gelen vızıltıyı duyuyorum.

Adamın Oakley'nin parmaklarına dövme yaptığını fark ettiğimde şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Parmaklarına dövme mi yaptırıyorsun?"

Yargılamaya çalışmıyorum ama orası mürekkeplenmek için cehennem gibi bir yer. Önemli bir şey değilmiş gibi sadece başını sallıyor.

Ancak, bu büyük bir mesele. Bu, hayatının geri kalanında derisinde kalacak bir şey.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü istiyorum," diye kestirip atıyor.

Kendimi korumacı hissederek dövmesini yapan adama uyarıcı bir bakış attım. "Sıçıp batırmasan iyi edersin."

Adamın gözleri büyür. "Özür dilerim. Sen de kimsin?" Oakley gülüyor. "O benim-"

"Bianca," diye araya giriyorum. "Ben onun Bianca'sıyım ve *senin* en kötü kâbusunum çünkü dövmesini mahvedersen topuğumu götüne sokarım."

Oakley ve adam, dövme yapmaya geri dönmeden önce şaşkın bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Etrafta dolaşırken duvardaki çeşitli resimleri inceliyorum. Çok farklı tarzlar var. Bazıları parlak ve renkli, diğerleri karanlık ve gölgeli.

İğneler beni ne kadar korkutuyorsa, dövme yaptırma fikri de kadar ilgimi çekmiyor desem yalan olur.

Madem bu kadar çok istiyorum, belki de gidip yapmalıyım diye düşündüm.

Hayata sıkı sıkı sarılın ve biraz yaşayın. "Bir tane istiyorum."

Oakley açıklamam karşısında hiç şaşırmış görünmüyor.

Dövme yapan adam gülerek şöyle diyor: "Resepsiyondaki Jane son zamanlarda harika dövmeler yapıyor. Eğer gerçekten bir tane istiyorsan, sanırım bu sabah bir boşluğu var."

Kendimi vazgeçiremeden, Jane'i bulmak için resepsiyona gidiyorum.

"Düşündüğüm kadar acımıyor," diyorum bağırarak. "Bu garip mi?"

"Hayır," diye beni temin ediyor Jane. "Sadece bilinmeyene karşı duyulan korku çoğu insanı tökezletiyor." Duraksıyor. "Bir dakika içinde işimiz bitecek. Harika oldu."

Bakışlarım odanın öbür ucundan Oakley'ninkilerle birleşiyor.

Dövmecisi birkaç dakika önce bitirdi ama ben henüz göremedim çünkü kendime dövme yaptırıyordum.

"Hepsi bitti," diye şarkı söylüyor.

Şimdi kürek kemiğime yaptırdığım için pişman olmaya başladım çünkü göremiyorum.

Jane çırpınışımı görünce gülüyor. "Dur bakalım. Sana bir ayna getireyim."

Bir an sonra o arkamda bir ayna tutarken ben de önümde bir ayna tutuyorum.

Vay anasını.

Gözlerim yaşardı çünkü bu tam da istediğim şeydi.

Jace, Cole ve Dylan birkaç yıl önce Liam için kelebek dövmeleri yaptırdılar ve ben de kendime bir tane yaptırmak istedim.

Sorun şu ki, Liam'ın hayatı bir kelebeğe dönüşme şansı bulamadan sona erdi.

Tıpkı benim şu anda olduğum gibi... O da sürekli bir kozanın içine hapsolmuş bir tırtıldı.

Ben de tam olarak bunu aldım.

Kozanın içine hapsolmuş mor ve yeşil bir tırtıl.

Belki bir gün özgür olurum ve bir kelebeğe dönüşürüm umuduyla.

Oakley yanıma gelip beni kucağına alana kadar ağladığımın farkında bile değilim.

Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemiyor ya da daha iyi bir yerde olduğuna dair boş laflar etmiyor.

"Asla kelebek olamayacağız," diye boğuluyorum beni sallarken.

"Tırtıllar da çok havalı," diye fısıldıyor saçlarıma doğru. "Baş aşağı asılı kalabiliyorsun ve binden fazla kasın var ama kemiklerin yok. Bu çok havalı bir şey."

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum çünkü bunu nereden biliyor ki?

"Canım sıkıldığında Wikipedia okurum," diyor ben daha sormadan. İçimden bir kahkaha kopuyor. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Ne yapmak?"

Kollarımı boynuna doluyor ve ona sıkıca sarılıyorum. "Dünyada başka kimse yapamazken beni daha iyi hissettirmeyi başarıyorsun."

Parmaklarıyla sırtımda aşağı yukarı minik daireler çiziyor. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim bebeğim."

İşte o zaman aklıma geldi. "Bana ellerini göster." Kendimi onun kucağına bırakıp aşağı bakıyorum.

Oh, hayır.

Bu çok kötü. *Gerçekten* kötü.

Yedi parmağının üzerinde "*back in a"* ifadesini heceleyen büyük blok harfler var... ardından serçe parmağında saksı bitkisine benzeyen bir şey var.

Elimin topuğu alnımı buluyor ve sesli bir şekilde inliyorum. "Oakley, bu hiç mantıklı değil."

Dövmeli parmaklarının her birini göstererek, "Elbette var," diyor. "Geri dönersek..." Saksı bitkisi serçe parmağını kaldırıyor ve kaşlarını sallıyor. "Haze."

Bir an için onu yatıştırmayı ve bunun bir huşu olduğunu söylemeyi düşündüm... ama bu büyük bir yalan olurdu.

"Bu çok aptalca." Kucağından iniyorum. "Şu adamı buraya geri getirelim de bu pisliği düzeltsin."

"Bu mükemmel." Ayağa kalkıyor. "Bu dünyada en çok sevdiğim şeye sahibim."

Yorgun bir iç çekiş kaçıyor , çünkü *tabii ki* biliyordu. "Ot."

Yüz ifadesi değişiyor ve bakışlarımı tutuyor. "Artık ona sahip olamamam onu daha az sevdiğim anlamına gelmiyor."

Bölüm 40

BIANCA

Geçmiş...

We Onun yatağında uzanırken terli uzuvlar ve buruşuk çarşaflarla karmakarışık bir haldeyiz. Klimanın uğultusu bir kademe daha yükseliyor ve bize ayak uydurmak için elinden geleni yapıyor.
Nefes almak için savaşırken yaz sıcağının sonu.

Oakley'nin telefonu otuz dakika içinde onuncu kez çalıyor olmalı, ama o duymazdan geliyor.

Ona sokularak tırnaklarımı göğüs kaslarında gezdiriyorum. "En sevdiğin renk turuncu."

Gözlerinde eğlence parıldıyor. "Bu senin için bir anlaşma kırıcı falan mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Sadece nedenini merak ediyorum."

Çoğu erkek mavi, kırmızı veya siyahı sever... ama her zamanki gibi Oakley bir istisnadır.

Bir cigarayı dudaklarına götürüp içine çekerken bir an için bunu düşünüyor. "Tüm doğru yerlerde parlak."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü aklının çalışma biçimini seviyorum. "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, Oakley Zelenka."

İçimden bir ses tüm dünyayı gezebileceğimi ve bunun asla değişmeyeceğini söylüyor.

Bana bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

Gülümsemem genişliyor. "Bu en iyi şey."

Sigarasını söndürdükten sonra üzerime doğru kayıyor ve kollarıyla beni . "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

Başını eğerek boğazımın çukuruna sokuluyor. "Neden en sevdiğin renk mor?"

"Çünkü pembe çok parlak."

Keşke ona derin ve içten bir şeyler söyleyebilseydim ama elimden gelen bu.

Hassas tenimi ağzına çekmeden önce boynuma doğru kıkırdıyor... izini bırakıyor. Meme uçlarım büzüşüyor ve içgüdüsel olarak kalçalarımı ayırıyorum, aralarında sertleştiğini hissettiğimde bir nefes çekiyorum.

Çok yakın ama bir o kadar da uzak.

Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve ağzı vücudumda çalışırken dişleri etimi sıyırdığında inliyorum. Beni her zaman damgalamasını seviyorum... bana ne kadar yaramaz şeyler yaptığımızı ve onun ne kadar bağımlılık yaptığını hatırlatıyor.

"Pembeyi severim." Başını kalçalarımın arasına yerleştirip parmaklarıyla amımı aralıyor ve küçük bir öpücük konduruyor. "Özellikle de *bu* pembeyi." Mavi gözlerini bana dikiyor, dili dışarı fırlıyor ve klitorisimi okşuyor. "Çok güzel."

Oh, lanet olsun. O kadar heyecanlıyım ki, güçlü bir esinti beni doğruca orgazmville'e gönderebilir.

"Oakle-"

Tekrar çalan telefonunun sesi sözümü kesiyor. "Seni kim arayıp duruyor?"

Sinirlenerek komodinin üzerindeki telefonuna uzandı. "Bilmiyorum." Telefona baktığında yüzü düşer. "Kahretsin."

"Sorun nedir?"

Yatakta doğruluyor. "Ben Hayley." Ben daha bir söyleyemeden yeşil tuşa basıp telefonu kulağına götürüyor. "Ne oldu?"

Söylemeye gerek yok, çok kızgınım.

Hala onunla konuştuğunu bilmiyordum.

O konuşmasına devam ederken içimde bir öfke yuvarlanıyor.

"Şu anda meşgulüm, ama seni sonra ararım." Kaşlarını çattı. "Biliyorum, boo, ama her şey yoluna girecek. Sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Telefonu elinden çekip almamak ve kırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Aramayı bitirdiğinde düpedüz öfkeliydim. "Hâlâ Hayley'le mi konuşuyorsun?"

"Hiç gitmedim ama şu anda bazı sıkıntılar yaşıyor." Nefesini dışarı üflüyor. "Görüştüğü adamla kavga etmiş ve adam onu dövmekle tehdit etmiş."

Doğru ya. Ben de uzun zamandır kayıp olan Sheba Kraliçesiyim.

Çarşafla üzerimi örterek ona ters ters bakıyorum. "Ve sen ona *inanıyorsun*? Unuttuysan söyleyeyim, Hayley sana benimle ilgili tüm o yalanları söyleyen kızla aynı kişi."

Ve Hayley'nin kancalarını ona geri takmak için ne gerekiyorsa söyleyip yapacağından hiç şüphem yok.

Tanrım. Bunu yapması hiç de şaşırtıcı değil. Herkes Oakley'nin zor durumdaki bir genç kız için enayi olduğunu bilir.

Kendine engel olamıyor.

Boynunun arkasını kavrıyor. "Biliyorum. Ve bundan nefret ediyorum ama ona yardım etmezsem ve kötü bir şey olursa..." Omuz silkiyor. "Yaptığı şey yanlıştı ve o düşündüğüm kişi değil, ama bir orospu çocuğunun bir kadına ellerini sürmesini asla onaylamayacağım."

Sinirli bir şekilde şakaklarımı ovuyorum.

Onun büyük kalbini ve her zaman insanların arkasını kollamasını seviyorum... bunu hak etmediklerinde bile.

Ama ondan nefret ediyorum.

"Bunu anlıyorum ama bu, bir kadını kurtarmak için kaptan rolü oynaman gerektiği anlamına gelmez. Ona polisi aramasını söyle."

"Henüz ona bir şey yapmadığı için polis olayı ciddiye almayacaktır."

Dilimin ucunda ona, kaltak sertifikalı bir yalancı olduğu için belki onun da bunu *ciddiye* almaması gerektiğini söylemek var ama telefonu tekrar çalıyor.

Hayal kırıklığı bir düğüm oluşturuyor. "Yemin ederim eğer bu oysa -"

Telefonuna cevap vermeden önce "Ben Loki," diye homurdanıyor. "Ne var ne yok?" Çenesi kilitlenir. "Kız arkadaşımla takılıyorum, neden?"

Bayılmamak için kendimi zor tutuyorum. *Onun kızı*.

"Ne tür bir iyilik?" Şifonyerine doğru yürüyüp çekmecesinden bir tişört çıkarmasını şaşkınlıkla izliyorum. "Santa Creek? Lanet olsun, dostum. İki saatlik yol." Kaşlarını çatarak bir kot pantolon ve boxer aldı. "Tamam. Hemen duşa gireyim ve

sonra yola çıkacağım." Bana baktığında bakışlarında özlemle karışık bir kızgınlık var. "Tabii ki bana borçlusun."

Homurdanarak telefonu kapattı.

"Santa Creek'e gitmem gerekiyor. Daha sonra dönerim."

Arabayla gezmenin uyuşturucu anlaşması yapmanın şifresi olduğunu çabucak anladım.

"İstersen ben de gelebilirim." Ayağa kalktım. "Belki ben ?"

"Kesinlikle hayır." Çenemi eliyle kilitledi. "Seni bu pisliğin yakınında istemiyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı öpüyor. "Yine de bizim için akşam yemeği getireceğim."

Uzaklaşmaya başladığında yanağını avuçluyorum. "Hâlâ Loki için çalışıyor olmandan nefret ediyorum."

Bir gün başının derde girmesi bir yana, sürekli uyuşturucuyla iç içe olmak onun için işkence olmalı.

Çok iyi gidiyor ve yapmasını istemiyorum.

Telefonuna bir mesaj yazarken "Başka seçeneğim yok," diyor. "Paraya ihtiyacım var."

"altında bol miktarda para var." Kaşlarımı çarşafı indiriyorum ve göğüslerimi ortaya çıkarıyorum. "Ve dilinle sevdiğim o şeyi yapmaya devam edeceğine söz verdiğin sürece, birazını seninle paylaşmakta bir sorun görmüyorum."

Düşük göz kapaklarının altından izliyor. "Teklifin için teşekkürler, ama dilimle yaptığım şey şirketten." Aşağı uzanarak beni kollarının arasına alıyor ve arkama vuruyor. "Peki ya aletimle yapabileceğim şey?" Kolunu belime doladığında ve dişlerini ensemde gezdirdiğinde tüylerim diken diken oluyor. "Bu sana pahalıya patlayacak, bebeğim."

"Fiyatını söyle," diye nefes alıyorum, çünkü bunu deneyimlemek için her şeyi öderim.

İnleyerek kolunu çözüyor ve ben yatağa geri düşüyorum. "Beni kışkırtma Bianca." Bana attığı bakış bir buzulu bile eritebilir. "Eğer seninle yatakta daha fazla kalırsam, bekaretin babalarının yatında parti yapan bu zengin çocuklara dağıttığım kokainden daha hızlı yok olacak."

Ona bekaretimi kaybetmemin neden bu kadar kötü bir şey olduğunu sormak üzereydim ki tuvalete yöneldi.

Bir an sonra duşun açıldığını duyduğumda göğsümde hayal kırıklığı titreşiyor.

Yemin ederim, bazen ona tutunmak bir buluta tutunmaya çalışmak gibi.

O dönene kadar giyinip eve gitmeyi düşünüyorum ama Oakley'nin yatağın üzerindeki hücresini fark ediyorum.

Zaman aşımına uğramadan ve ekran kilitlenmeden önce kaydırmayı başarıyorum. Hızlıca düşünüp Hayley'nin adını buluyorum ve bir mesaj yazıyorum.

Oakley: Dokuzda parkta buluşalım da konuşalım.

Hayley'nin cevap vermesi bir saniyesini alır.

Hayley: Orada olacağım.

Hemen ardından bir tane daha.

Hayley: Her zamanki gibi tek kişi sensin. Sen benim parlak zırhlı şövalyem gibisin.

Bir mesaj daha dişlerimi sıkıyorum. *Yapışkan sürtük*.

Hayley: Sensiz ne yapardım gerçekten bilmiyorum.

Gözlerimi devirerek hızlıca yazışmayı siliyorum. Sonra da duşta erkeğime katılıyorum.

Arabamdan indiğimde Hayley'nin yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

"Özür dilerim, başka birini mi bekliyordun?" Yürürken alay ediyorum

banka .

Gözleri küçücük yarıklara dönüşüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Bak, bunu gerçekten basitleştireceğim. Oakley ve ben artık birlikteyiz, bu yüzden senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan rahat bırakacaksın ve umutsuz küçük yalanlarınla telefonunu patlatmayı bırakacaksın."

Kollarını kavuşturarak ayağa kalkar. "Peki ya ?"

Kaltak, annemin ölümünden babasının sorumlu olduğunu gayet iyi bildiğine göre, lafı dolandırmanın bir anlamı yok.

"Herkese babanın hastalarından birinden faydalandığını söylemekle kalmayacağım ve lisansının iptal edilmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım... Annene onun zina yapan bir pislik olduğunu söyleyeceğim." Ona birkaç diş gösterdim. "Oh, ve videolarda iğrenç yaşlı adamların yıllarca zavallı küçük siklerini kaldırmaya bayılacakları türden şeyler yaparken çekilmiş görüntülerini yayınlayacağım."

Hayley tehdidimden en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyor. "Hayır, yapmayacaksın. Çünkü o zaman annenin de tıpkı kızı gibi psikopat bir fahişeden başka bir şey olmadığını herkese itiraf etmek zorunda kalırsın."

Elim o kadar hızlı boğazına dolanıyor ki ikimiz de şaşırıyoruz. "Bunu bir daha söyle," diye ısrar ediyorum, elimi sıkarak. "Sana meydan okuyorum."

"Yap ," diye . "Acıma son ver."

Bir an için dileğini yerine getirmeyi düşündüm ama hemen ardından cesedini asla bulamayacakları bir yere gömmenin benim açımdan stratejik bir planlama gerektireceğini ve onun bu çabaya ya da olası hapis cezasına değmeyeceğini fark ettim.

İstemeyerek de olsa onu tuttuğum yerden bırakıyorum. "Orada durup onun gibi birini nasıl savunabiliyorsun?"

Retorik de yapmıyorum. Birinin böyle birini sevmeyi nasıl başarabildiğini gerçekten merak ediyorum.

"Onu savunmuyorum." Boynundaki kırmızı lekeyi ovuştururken yüzü hüzünle doluyor. "Ben sadece onun sırlarını saklamakta iyiyim."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Ancak, gözlerindeki kederli bakış göğsümde bir şeylerin bükülmesine neden oluyor.

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Tabii ki bilmiyorsun," diye tükürüyor. "Kendini şanslı say."

Annem bana kendi iyiliğim için fazla sezgisel olduğumu söylerdi.

Ve şu anda Örümcek hislerim korkunç bir düşüncenin beni rahatsız etmesine engel olamıyor.

Ağza alınmayacak, *iğrenç* bir düşünce midemi bulandırıyor.

"Hayley." Kelimeleri söylemekte zorlanıyorum. "O-"

"Neden umursuyorsun ki?" Homurdanıyor. "Doğru ya. Umurunda değil. Sadece herkese babamın her gece odama girdiğini söyleyebilmenin hastalıklı hazzını yaşamak istiyorsun."

Göğsümde hastalıklı, çirkin bir his yayılıyor. Anneme ve karısına yaptıkları yüzünden babasının korkunç biri olduğunu hep biliyordum... ama o tahmin edebileceğimden de kötüymüş.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye fısıldıyorum, zihnim bin bir farklı yöne dağılıyor "Ama gerçekten söylemen gerektiğini düşünüyorum. Hatta istersen seninle gelirim."

Onun en büyük hayranı değilim ama desteğe ihtiyacı varsa bunu bir kenara bırakmaya hazırım.

Bunu atlatmasına yardımcı olmak için her şeyi yaparım.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Böyle bir şeyi neden gizli tutmak istediğini anlayamıyorum.

Yine de, hiç tacize uğramadım.

Eskiden hayatımın olabildiğince berbat olduğunu düşünürdüm ama meğer her şey daha da kötü olabilirmiş.

Çok daha kötü.

Titrek bir nefes vererek, parlayan gözlerini kolunun tersiyle siliyor. "Anlamanı beklediğimden değil ama o hâlâ benim babam." Bir sonraki sözlerinden utanıyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor. "Ve derinlerde bir yerde onu hâlâ seven bir parçam var. Yaptığı onca kötülüğe ve bana yaşattığı onca acıya rağmen."

Bunu onun düşündüğünden daha iyi anlıyorum. "Anlıyorum," diye fısıldıyorum.

O tekrar konuşana kadar saatlerce süren ağır bir sessizlik içinde oyalanıyoruz.

"Lütfen bana yaptıklarını kimseye anlatma Bianca. Hiç kimseye söylemedim ve-"

"Sırrın benimle güvende." İçim rahatsız edici bir şekilde daralıyor. "Ama *gerçekten* birine söylemen gerektiğini düşünüyorum."

Başını hafifçe sallıyor. "Gelecek yıl mezun oluyorum. İyi bir iş bulduğumda ve kendi geçimimi sağlayabildiğimde, artık hiçbir şey için ona ihtiyacım olmayacak." Gözlerini kapatarak nefes alıyor. "Özgür olacağım."

barındırdığım tüm düşmanlığa rağmen, bunu onun için istiyorum.

Çantamdan anahtarlarımı çıkardım. "Ne olursa olsun, umarım her şey senin için yolunda gider."

Bu veda sözleriyle birlikte gitmeye başlıyorum. "Bianca?" diye seslendi.

Durakladım. "Öyle mi?"
"Oakley'i geri almaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim." Anında vücudum düşmanlıkla sarsılıyor.
Onunla yüzleşmek için döndüğümde, ona hınzır bir gülümseme veriyorum. "O zaman en iyi kız kazansın."

Bölüm 41

BIANCA

I Yurt odamın zemininde volta atmaya devam ederken kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Tüm bunların korkunç bir kabus olmasını umuyordum. değildi.

Bu gerçekti. *Onun gerçekliği*.

Hayley hayal bile edilemeyecek dehşetlerden geçmek zorunda kaldı. Hiç kimsenin yaşamaması gereken dehşetler.

Onun yüzünden.

En kötüsü de özgürlüğüne hiç kavuşamamış olması.

Çünkü o öldü.

Başka bir mide bulantısı dalgası içime hücum ederken karnımı tutuyorum.

Tam tuvalete koşacaktım ki kapımın çalınması beni durdurdu.

Sawyer ve Dylan'ı hemen içeri sokuyorum.

Kardeşlerime olanları anlatamam çünkü bu onlara annemin ilişkisini anlatmak anlamına gelir ve Oakley'e de anlatamam çünkü o Hayley'e yakındı ve zaten yeterince suçluluk duyduğunu biliyorum.

Stone'a da söyleyemiyorum çünkü işi ve okuluyla çok meşgul.

Eğer Hayley hâlâ burada olsaydı güçlü olabilir ve sırrını istediği kadar saklayabilirdim... Ama değil.

Ve eğer bu konuda bir şeyler yapmazsam, bu bilginin zaman içinde beni yavaş yavaş yiyip bitireceğini biliyorum.

Bu da bana sırrımı paylaşabileceğim Sawyer ve Dylan'ı bırakıyor.

Umarım üçümüz oturur ve Hayley için adaleti sağlamak üzere bir plan yaparız, çünkü kendisi bunu yapma şansını hiç bulamadı.

Ancak bunun için Dylan ve Sawyer'a kimsenin bilmediği bir şey söylemem gerekiyor.

Mark Young denen pisliği saymazsak tabii. "Neler oluyor?" Sawyer soruyor.

Dylan, "Telefonda sesin çok korkmuş gibi geliyordu," diyor.

Yatağı işaret ediyorum. "Otursana."

Bunu yaptıklarında, "Sana söyleyeceğim şeyin bu odadan asla çıkmayacağına dair kesin söz vermeni istiyorum. Kardeşlerimin seninle olan ilişkilerini bitirmek için yalvarmaları, yakarmaları ya da tehdit etmeleri umurumda değil. Onlara asla söylemeyeceğinize yemin etmenizi istiyorum."

Gözleri büyür.

"Tamam, beni *gerçekten* korkutmaya başlıyorsun," diyor Sawyer. Dylan başını sallar. "Ben de."

Şu anda hissettikleri, gerçeği öğrendiklerinde hissedeceklerinin yanında hiçbir şeydir.

"söylemeyeceğine yemin et."

Gergin bir bakış alışverişinden sonra ikisi de başını sallar.

Kelimeleri yüksek sesle söylemeye dilim varmadığı için, bilmeleri gereken her şeyi içeren bir mektup yazdım.

Şifonyerimden aldım ve onlara uzattım. "Bunu okuyun."

Sawyer titreyen parmaklarıyla notu açar ve ikisi de okumaya başlar.

İlk soluk birkaç saniye sonra gelir.

Sawyer cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Annen... kaza geçiren. O-"

"Okumaya devam et," diye bastırıyorum.

Çünkü çok daha kötüye gidiyor.

Dylan'ın ağzı açık kaldı. "Annenin bir ilişkisi mi vardı?" Başını sallar. "Ama Jace ilişkisi olanın baban olduğunu söyledi."

"Okumaya devam et," diye tekrarlıyorum, kalbim boğazımda. Sawyer elini ağzına kapatıyor. "Aman Tanrım." Dylan karnını tutuyor. "Lanet olsun, midem bulanıyor."

İşleri bittikten sonra mektubu geri alıyorum, banyoya gidiyorum ve lavaboda yakıyorum.

Geri döndüğümde Sawyer'ın dua ettiğini ve Dylan'ın başını ellerinin arasına aldığını gördüm.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum," diye fısıldıyor Dylan. Sawyer konuşmaya çalışır ama sonunda sadece ağlar.

Peki ya ben? Uyuşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

"Babası tarafından yıllarca gizlice işkence gören bir kıza işkence ettim." bir ürperti geçiyor. "Kendimden o kadar iğreniyorum ki ruhumu çamaşır suyuyla yıkamak ve sonra kendimi yakmak istiyorum."

Hak ettiğim şey bu.

Sawyer konuşana kadar tam bir dakika geçer. "Bilmiyordun."

Tartışmak için ağzımı açtım, ama sonra "Ona ne yaptığını ancak olaydan sonra öğrendin" dedi.

Alay ettim. "Yine de bu onu doğru yapmaz." İkisi de itiraz etmedi.

Yere oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Ona bunu ödetmeliyim." Tiksinti damarlarımda dolaşıyor. "Onun için."

Dylan küçük tırnağını çiğniyor. "Olumsuz olmak istemem ama yapabileceğimiz pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Sawyer başını sallar. "Evet. Yani Hayley hâlâ burada olsaydı onu destekleyebilir ve polise gidip onu ihbar etmesi için teşvik edebilirdik ama... o burada değil."

Biliyorum.

Aklıma mide bulandırıcı bir düşünce geldi. "Bazen ofisinde çocuklarla görüşüyor."

Aynı şeyi onlara da yapmayacağını kim söyleyebilir? *Bunu kolay hedef olabileceğinden şüphelendiği herkese yapar.*

Çünkü onun gibi iğrenç pislikler böyle yapar.

Önce sizi cezbederler, sonra manipüle ederler, en sonunda da... sizi kırarlar.

"Tanrım," diye haykırır Dylan. "Bu... mide bulandırıcı."

Sawyer'ın alt dudağı titriyor. "Yani bu, yakalanması için başka bir kurban olması gerektiği anlamına mı geliyor?"

Ayağa fırlıyorum çünkü daha fazla dayanamıyorum. "Bir şeyler yapmalıyım." Tekrar yerleri arşınlamaya başladım. "Hayley'nin sırrını tüm dünyaya açıklamadan ona bunu ödetecek bir şey."

Sawyer ve Dylan birbirlerine garip bir bakış atarlar.

"Hayır," diye tıslar Sawyer. "Bunu yapmayacağız." Dylan kabul eder.

"Haklısın. Yapamayız."

İlgimi çektiklerini söylemek yanlış olmaz. "Sınıfla paylaşmak ister misiniz?"

Dylan kıpırdanmaya başlar. "Bunu bilmiyorsun ama lisede Sawyer'la birlikte Tommy'yi baştan çıkarmam ve Liam'a yaptıklarını itiraf etmesini sağlamam için bir plan yapmıştık. Sonunda Jace'in duyabilmesi için kaydettim, ama anlaşılan o ki itiraf bile etmemiş."

Bir şey bulmuş olabilirler. "Bu işe yarayabilir."

İkisi de bana sanki başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor.

"Ne olabilir?"

"Şey," diye başlıyorum beynimde bir plan şekillenmeye başlarken. "Kızına ne yaptığını itiraf edeceğinden şüpheliyim, böylece bunu kayda alabilirim, ama onu baştan çıkarmanın bir yolu olabilir ve sonra... bilirsin, onu polise ihbar edebilirim."

Dylan göz kırpıyor. "Onu tam olarak ne için rapor edeceksin?"

"Tecavüz, cinsel saldırı... Gerçekten fark eder mi? O piç kurusu üzerine kitap fırlatılmasını hak ediyor."

Dylan ayağa kalkıyor. "Tamam, her şeyden önce, bu son derece tehlikeli-" "Tommy ile yaptın," diye işaret ediyorum.

"Tommy kırık bir bacakla hastane yatağına mahkûmdu." Sawyer'a bakar. "İstese bile bana bir şey yapamazdı. Ayrıca, Sawyer işler kötüye giderse diye odanın dışında bekliyordu."

"Siz ikiniz ofisinin dışında bekleyebilirsiniz. Eğer işler kontrolden çıkarsa, siz de içeri dalabilirsiniz."

Sawyer alnını ovuşturur. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"Tamam." Ellerimi havaya kaldırdım. "Size ihtiyacım yok çocuklar. Bunu kendim yapabilirim."

Dylan, "Bunu tek yapamazsın," diye karşı çıkar.

Sawyer somurtuyor. "Bunu *hiç* yapmamalısın."

"işte. Hoşuna gitse de de." En iyi hareket tarzı bu.

Buna kanacak mı? Muhtemelen yemez. Ama en azından denemezsem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyorum.

Ve evet, mağdur olmadığınız halde mağdur olduğunuzu iddia etmek yanlıştır, ancak onun gerçek mağdurunun artık bir sesi yok.

Bu yüzden, ben onun olacağım.

Geçmişte yaptığım her boktan şey göz önüne alındığında, şu anda yapabileceğim en az şey bu.

Sawyer yataktan kalkıyor. "Tamam, diyelim ki bunu yaptınız ve onu ihbar ettiniz. Sonra ne olacak?"

Bunu düşünürken alt dudağımı çiğniyorum. "Bilmiyorum. Başı belaya giriyor."

"Evet, en iyi senaryo. Ama iş noktaya gelmeden önce, polis tarafından kapsamlı bir sorgulamaya tabi tutulacaksın. Hatta belki de sizin için zihinsel olarak çok yorucu olacak uzun bir duruşma bile olabilir."

İyi bir noktaya değindi ama bunun bir önemi yok. Adaleti sağlamak için bedel ödemeye hazırım.

"Zamanı geldiğinde bununla ilgilen."

Dylan şakaklarını ovuşturuyor. "Bundan *emin* misin Bianca? Çünkü bir kez yaparsan... geri dönüşü olmaz."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Eminim."

Bunu Hayley için yapıyorum.

Bölüm 42

BIANCA

"I kafam çok karışık ve kaybolmuş durumdaydı." Bok herifin gözlerinin içine bakıyorum. "Çok savunmasız... biliyor musun? Hayatımda kimsem yok." Sonraki kelimeler yanıyor. "De-

Olanlara rağmen, annemin sana güvendiğini biliyorum... bu yüzden içini en iyi kişinin sen olacağını düşündüm."

Mark çenesini ovuşturarak beni değerlendiriyor. "Tüm bunların senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Midemde iğrenç bir kasılma oluyor. "Aynı şeyi senin için de söyleyebiliriz."

Gerçek bir üzüntü taklidi yapmaya çalışıyor ama başaramıyor. Çünkü o lanet olası bir sosyopat.

"Evet, şey..." Cümlesi kesiliyor. "Her seferinde bir gün yaşamaya çalışıyorum."

Kalemi elinden kapıp onu şahdamarından bıçaklamamak için *kendimi* zor tutuyorum.

Bacaklarımı açıyorum ve gözlerinin hareketi takip edişini izliyorum. "Zaman ayırıp benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Başvuracak kimsem yoktu. Çok yalnızdım." Ona kederli bir bakış attım. "Gerçekten minnettarım."

Yere bakarak ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum, çıkmadan hemen önce duruyorum.

Alt dudağımı çiğneyerek bir sonraki hamlemi düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Dr. Young?"

"Evet?"

"Olur mu....sence sarılabilir miyim?" Ağzım şekerli tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Baltayı gömmek mi?"

Kendini toparlayana kadar kaşları tavana fırlıyor. "Elbette."

Yanıma gelip bana sarıldığı anda boğazımda bir öfke kabarıyor.

İşte en nefret ettiğim kısım geliyor.

İğrenç kısmı.

Neredeyse korkup kaçacaktım ama sonra kendime bunu Hayley için yaptığımı hatırlattım.

Elimi boynuna dolayarak onu öpüyorum.

Ve zihnimi başka bir yere gitmeye zorluyorum, böylece gerçekten bunu düşünmek zorunda kalmıyorum.

Tıpkı Hayley'nin onun her ihlalinde kendini yapmaya zorladığı gibi.

On

u. Anında donup kalır.

Beklediğim tepki bu değildi.

"Aman Tanrım." Utanmış gibi yaparak bir adım geri çekiliyorum. "Ben

Çok özür dilerim, ne düşünüyordum bilmiyorum-"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kapıya doğru itmeden önce kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı.

İğrenç.

Cebime uzanıp telefonumun kayıt düğmesine basıyorum.

Karşılıklı konuşmamızdan gerçekten *keyif* aldığı belli olduğunda,

frene basıyorum.

üzerinde.

"Özür dilerim." Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Yapamam.

Bunu yap."

, pislik.

Kaçmak için dönüyorum ama kolumu tutuyor. "Dalga geçilmesinden hoşlanmıyorum."

"Bırak beni," diye bağırıyorum o uzaklaşırken. "Canımı yakıyorsunuz Bay Young. Lütfen, durun." Ona doğru hamle yaparak yüzünü tırmalıyorum. "Çekil üstümden."

Şok içinde ağzı açık kalıyor ve bir an için kendimi kötü hissediyorum.

Ama sonra Hayley ve anneme ne yaptığını hatırladım. Onların

hayatını mahvettiği gibi kendi hayatını da mahvetmeyi hak

ediyor. Kimin ne dediği umurumda değil.

Hemen taşaklarına diz çöküp kapıdan kaçtım.

Bekleme odasına ulaştığımda Sawyer ve Dylan koşarak yanıma geliyorlar.

"Sen iyi misin?" Sawyer soruyor.

Dylan yüzümün her santimini tarıyor. "Sana zarar verdi mi?"

Yürümeye başladığımızda onlara "Hayır," diyorum. "Garip da bu... durdu ve şaşırmış gibi baktı."

Fark ettiğimde Sawyer'ın minibüsüne varmak üzereydik. Biraz daha kanıta ihtiyacım olacak.

Dylan'a bakıyorum. "Beni yumruklamanı istiyorum." Dylan göz kırptı. "Pardon, *ne* dedin?"

"Elimde daha fazla kanıt olması için beni yumruklamanı istiyorum."

Dylan başını sallar. "Aklını mı kaçırdın sen? Seni yumruklamıyorum Bianca."

Ona doğru baktığımda Sawyer ellerini kaldırıyor. "Ben de."

Sinirlenerek homurdandım, "Eskiden senden nefret ederdim Dylan. Mezarına işeyebilmek için ölmeni dilerdim. Tüm anılarımı geri kazanamadım ama içimden bir ses sana pek iyi davranmadığımı ve hayatını cehenneme çevirdiğimi söylüyor. Bu yüzden bana en az birkaç yumruk atmak istemiş olmalısın-"

Yumruğu yanağıma doğru uçtu. *Sertçe*.

"Tanrım, Dylan," diye nefes alıyor Sawyer. "Neyin var senin?"

Dylan masumca omuz silkiyor. "Onu yumruklamamı *istedi*." Haklı, yumrukladım.

Ama kızın böyle kötü bir sağ kroşesi olduğunu kim bilebilirdi?

Zonklayan yanağımı ovuyorum. "Bu işe yaramalı." Sawyer'ın minibüsüne bindim. "Hadi karakola gidelim."

Bölüm 43

BIANCA

Ardı arkası kesilmeyen sorularla dolu sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından polis nihayet beni bıraktı.

Mark'a ne olacağından emin değilim ama En azından muayenehanesinden randevu aldığım ve bu nedenle müşteri olarak listelendiğim için tıbbi lisansı elinden alınma tehlikesiyle karşı karşıya.

Bu adalet mi?

Hayley'nin hak ettiğine yakın değil ama hiç yoktan iyidir.

Ayrıca bir şeyi fark etmemi sağladı.

Annemin sırlarını sakladım çünkü onu koruduğumu sanıyordum... ama sonunda sadece beni yok ettiler.

Belki de kozamda yaşamayı bırakıp insanları içeri almamın zamanı gelmiştir.

Ama bunu yapmanın tek yolu sevdiğim insanlara karşı dürüst olmaya başlamak.

Bırak içeri girsinler.

Oakley beni gördüğünde çıldırmasın diye yaramın üzerine biraz daha örtü koyduktan sonra poşetimi kapattım.

Oakley'nin dairesinin kapısını çalarken ellerim titriyor.

Hayley'i ya da annemin babasıyla olan ilişkisini bilmesini istemedim ama bunu ondan saklamanın da doğru olduğunu düşünmüyorum.

Üçüncü vuruştan sonra cevap veriyor. "Selam."

"Hey." Derin bir nefes alıyorum. "İçeri gelebilir miyim? Gerçekten konuşmaya ihtiyacım var.

-"

"Yemek bu mu?" diye soruyor arkasından bir kadın. Bir
an sonra kadın ortaya çıkar.
Ondan biraz daha yaşlı ama çok güzel. Çok
güzel ve çok *sarışın*.
Boğazım daralıyor. "Misafirin olduğunu bilmiyordum." Kalbim ağırlaştı, sendeleyerek geri çekildim. "Seninle sonra konuşuruz."
Oakley bir şeyler söylemeye başlıyor ama ona fırsat vermiyorum çünkü üzerime çöken acı dalgası o kadar şiddetli ki beni milyonlarca küçük parçaya ayırmakla tehdit ediyor.
Kendimi çok aptal hissediyorum. *Çok aptalca*.
Oakley neden başka bir kadınla birlikte olmasın ki? Birlikte değiliz ki.
Nasıl ki? Benim bir...
"İyi misin?" diyor sesi Stone'a çok benzeyen biri.
O kadar kendimde değildim ki merdivenlerden onun dairesine çıktığımı bile fark etmedim.
"I-" Başımı sallıyorum, Oakley'nin dairesinde başka bir kızla kim bilir ne yapıyor olduğu gerçeği dışında hiçbir şeyi .
"Bütün gün seni aramaya çalıştım," diyor Stone beni içeri sokarken. "Neredeydin?"
O kadar acıyor ki zorlukla nefes
alabiliyorum. "Sawyer ve Dylan ile."
Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. " oluyor?
Ne oldu?"
Ona bir cevap vermedim.
Yapamam.
Onun yerine, uyuşuyorum.
Çünkü Oakley'nin başka bir kızla birlikte olma düşüncesi... benim olmayan bir kızla.
Binlerce kesikle ölmek gibi.
Bana sarılmaya çalıştığında Stone'u itiyorum. "Gitmem gerek."

Bölüm 44

BIANCA

Geçmiş...

Köhne bara doğru ilerlerken kalbim boğazıma düğümlendi.

Yeni fönlenmiş saçlarımı omuzlarıma atarak-
der, kapıyı açıyorum. Neredeyse anında bayat duman kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Odanın karşısında bilardo masası ve duvarda bir dart tahtası var. Sanki bir işaretmiş gibi, dart oynayan motorculara benzeyen küçük bir gruptan tezahüratlar yükseliyor.

Neredeyse boş olan bara gidip oturduğumda kimse gözünü kırpmıyor ya da kimliğimi sormuyor.

Burası o kadar loş ki Oakley'i hemen fark etmiyorum ama barın diğer ucunda yaşlı bir adama içki doldurduğunu gördüğüm an kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

İliklerine kadar çaresiz olan Hayley, Oakley'e buluşmak için telefonundan mesaj attığımı söyledi.

Söylemeye gerek yok, çok kızgındı.

tam da bu yüzden buradayım.

Onunla kavga etmekten nefret
ediyorum.

Ama bundan da mı fazlası? Ona ihanet ettiğimi düşünmesinden nefret ediyorum. Bu yüzden özür dilemeli ve aramızdakileri düzeltmeliyim. Onu çağırmak için ağzımı açtım, ama bir kadın yanıma yaklaştı-
onun yanında.

Uzun sarı saçları ve günlerce süren bacaklarıyla kırklı yaşlarının başında görünüyor. Yüzünde çok fazla makyaj var ve yeterince kıyafet giymemiş çünkü göğüsleri - ki giydiği çok bariz pushup sütyen nedeniyle sadece şımarık olduğunu tahmin ediyorum - atletinden dışarı fırlıyor ve herkese ücretsiz bir gösteri yapma tehlikesiyle karşı karşıya.

Orospu düpedüz değersiz görünüyor... çok fazla içtiğinizde ve umutsuzca ucuz bir vidaya ihtiyaç duyduğunuzda eve getireceğiniz türden bir kadın.

Başka bir deyişle, tam Oakley'nin tipi.

Onunla utanmadan flört edişini izlerken yumruklarımı o kadar sert sıkıyorum ki tırnaklarım avuçlarımda çentikler bırakıyor; kolunu boynuna dolayıp onu kendine çekerken kulağına gülümsemesine neden olan tatlı sözler fısıldıyor.

Kadının eli adamın karnını okşadığında ve adam onu itmek için hiçbir hareket yapmadığında karnımda bir korku düğümü oluşuyor.

Görünüşe ve birbirlerinin yanında ne kadar rahat bakılırsa, zaten birkaç kez seviştikleri açık.

Gözlerim doluyor ama ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Burada olmaz. Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum. *Çok aptalca*.

Birlikte olduğumuzu sanıyordum. Ben de çift olduğumuzu sanıyordum.

Ama bu benim aptallığımdı, çünkü Oakley bana bir kez bile kız arkadaşı olduğumu söylemedi. Başladığımızda sadece bir kaçamak olduğumuzu ve yazın bitmesinin bizim sonumuz olacağını açıkça belirtmişti.

Sadece buna inanmak istemedim.

"Kötü bir gece miydi?" diye sordu derin bir ses.

Beyaz tişörtü, deri yeleği ve kot pantolonuna bakılırsa motorcu olan bir adam yanımdaki bar taburesine oturunca başımı çeviriyorum.

"Öyle de denebilir," diye mırıldandım.

Çantamı kapıp eve gitmeyi düşünüyorum ama o "Üzülmek için fazla güzelsin tatlım. Sana bir içki ısmarlayayım da acını dindireyim."

Onu geri çevirmek dilimin ucunda... ama sonra Oakley'nin küçük oyununu iki kişinin oynayabileceği aklıma geliyor.

Küçük *kaçamağımızdan* kalbi kırılmış olarak çıkan ben olabilirim ama ona önce kendi sine- masının tadına baktırmazsam namerdim.

Adamı çabucak değerlendirdim. Yakından kesilmiş siyah saçlar ve sıcak kahverengi gözler... kısa, kirli sakal. Yirmili yaşlarının sonunda gibi görünüyor,

En fazla otuzlu yaşların başında. Oakley kadar uzun değil ama kısa da değil. Genel olarak, yüzüne bakmak fena değil. Hatta doğru ışıkta yakışıklı bile sayılabilir.

O yapar.

Ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Tabii. Ben alırım-"

Oakley adama ters ters bakarken, "Yok bir şey," diye homurdanıyor. "Çünkü o sadece on sekiz yaşında."

Adamın gözleri büyüdü ama ona doğru eğildim ve mırıldandım, "On sekiz hâlâ yasal."

Adam gülümsemeden önce bakışlarını kısa bir süreliğine göğsüme indiriyor. "Bu durumda, neden yeni arkadaşıma bir soda getirmiyorsun?" Bakışlarını benden ayırıp Oakley'e bakıyor. "Ben bir bira daha alayım."

Oakley bardağını doldururken burun delikleri alevleniyor ve bir an için birayı başından aşağı dökeceğini düşünüyorum. "Burada ne halt ediyorsun Bianca?"

Kalbimdeki keskin sızıyı görmezden gelerek ona birkaç diş gösteriyorum. "Buralardaydım."

Kafası karışmış gibi görünen adam aramıza baktı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Bana bir bardak soda uzatırken Oakley'nin gözleri küçük yarıklara dönüşüyor. "Evet. O benim-"

"Komşu." Tırnağımı bardağın kenarında gezdiriyorum ve tüm dikkatimi yanımda oturan adama veriyorum. "Oakley arka bahçemizdeki misafirhaneyi babamdan kiraladı."

Adam ıslık çalıyor. "Misafirhane, ha? Kulağa hoş geliyor."

"Öyle." Ayağımı topuğumdan çıkarıp baldırının üzerinde gezdiriyorum. "Gelip görmelisin. Babam şu anda iş için şehir dışında, bu yüzden bütün ev bize kalacak."

Gözbebeklerinde entrika parıldıyor. "Öyle mi?"

Göz ucuyla Oakley'nin çenesinin sıkıştığını görüyorum.

"Benim adım Bianca." Elimi uzatarak dilimi alt dudağımda gezdiriyorum. "Ve daha sonra sesleneceğim isim?"

Elimi tutarken adamın ağzı neredeyse açık kaldı. "Ranger." Eğildi. "Hep böyle ileri mi atılırsın?"

İçkimden uzun bir yudum alıyorum. "Sadece istediğim bir şey gördüğümde." Alt dudağımı ısırarak ekliyorum: "Şimdi bu gevezeliği bırakıp tuvalette sevişmeye ne dersin?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ayağa kalkarken. "İblislerinin ne emin değilim tatlım, ama onları dışarı çıkarmana bir itirazım yok.

bu gece benim üzerimde."

Bununla birlikte, banyoya doğru yürüyor.

Ona katılmak üzereydim ki Oakley'nin eli bileğime dolandı. "Bianca."

Sesi düpedüz vahşi. Ancak bu, gözlerindeki karanlık ve tehditkâr parıltıyla boy ölçüşemez.

Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak çünkü bakışlar öldürebilseydi, eminim artık nabzım atmazdı.

"Eğer bunu yaparsan... işimiz biter."

Bakışlarımı keskinleştirdim. "Buraya girdiğim ve seni arkamdan iş çevirdiğin o sürtükle flört ederken yakaladığım anda işimiz bitmişti." Konuşmaya çalıştı ama bileğimi tuttuğu yerden çektim. "Yazın geri kalanının tadını çıkar, pislik."

Banyoya giderken kendimi toparlamaya zorluyorum.

Banyo kapısını arkamdan kilitlerken Ranger'a "Sana bir teklifim var," diyorum.

Kafasının karışık olduğunu söyleyebiliriz.

Özellikle de çantamdan küçük bir tomar para çıkardığımda.

"Ne tür bir teklif?"

"Önümüzdeki on dakika boyunca burada benimle kalırsan ve bardaki herkese beni becerdiğini söylersen, sana üç yüz dolar veririm."

Bana ihtiyatla bakıyor. "Neden?"

"Çünkü benim iblisim arkamdan başka bir kadınla yatan barmen ve ben onlara acı çektirmeden bu boku kaldıracak türden bir kız değilim."

Bir süre yüzümü inceliyor. Ne gördüğünü bilmiyorum ama kendi yüzü de yumuşuyor. "Tatlım, senin gibi birinin gitmesine izin verdiği için çok acı çekeceğine söz verebilirim." Çenesini elimdeki paraya doğru uzattı. "Paran sende kalsın. Sana bedavaya yardım edeceğim."

Bu kadar nazik olduğu için ona teşekkür etmek üzereydim ki telefonum gelen bir mesajla titredi.

Oakley: Beni birlikte gördüğünüz kadın ev sahibinin karısı, bardaki yaşlı adam da patronum ve onun kocası. Ve evet, bazıları-
Janet'in biraz elleri var ama onu hiç becermedim. Söylerdim

Bir dahaki sefere hemen sonuca , ama bunun bir önemi yok çünkü biz bittik.

Okuduğum her kelimede yüzümdeki rengin azaldığını hissediyorum. Bitirdiğimde midem o kadar sıkışıyor ki fiziksel olarak acıyor.

Bir zamanlar bilge birinin dediği gibi - aptalca oyunlar oynarsanız, aptalca ödüller kazanırsınız.

Ancak benim durumumda ben hiçbir şey kazanmadım.

Her şeyimi kaybettim.

"Kimseye bir şey söyleme," diye sesleniyorum banyo kapısından çıkarken.

Çabucak barı taradım ama Oakley'den iz yok.

Gururumu ayaklar altına alarak, daha önce flört *etmediği* kadına doğru yürüdüm.

"Oakley'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Onu az önce kaçırdın, tatlım. Kendini iyi hissetmediğini söyledi ve birkaç dakika önce gitti."

Kahretsin.

Koşarak kapıdan çıktım. Park yerinde arabasını göremeyince korkudan içim içimi yiyor.

Telefonumu çantamdan çıkarıp kulağıma götürürken boğazımda güçsüz bir his yükseliyor.

Direkt sesli mesaja düşüyor.

"Hayır, , hayır," diye mırıldanıyorum numarasını ikinci kez çevirirken.

Parmaklarımın arasından kayıp giden kum taneleri gibi. Ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok çünkü kıskançlığımın beni yenmesine ve sahip olduğumuz şeyi mahvetmesine izin verdim.

Tekrar telesekretere düştüğünde kalbim acı dolu bir takla atıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ahizeye.

Çok üzgünüm.

Bölüm 45

BIANCA

"Y Üzgünsün," diyor Oakley kapımı açtığımda.

İfademi nötr tutmaya çalışmak buraya kadarmış. "Onu becerdin mi?"

Midem düğümleniyor. Sessizliği *sağır edici.*

Kapıyı suratına çarpmak üzereydim ama ayağını kapı ile çerçeve arasına sıkıştırdı.

"Yapsam seni rahatsız eder miydi?" Bakışlarım buz gibi.

"Siktir ."

Bu cevap üzerine dudakları kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrıldı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Acıyla karışık tahriş vurur. "Git ."

Bana doğru bir adım atıyor ve kalbimin yerinden çıkmasına neden oluyor. "İkimiz de gerçekten istediğinin bu olmadığını biliyoruz." Bir adım daha. "Bir korkağa dönüşmediğin sürece."

Beni her zaman saçmalıklarımla çağırmasından nefret ediyorum. Beni henüz yüzleşmeye hazır olmadığım şeylerle yüzleşmeye zorlamasından.

"Benim bir erkek arkadaşım var."

Öfke, yüzünün sert açılarını kesip atıyor. "Senin bir koltuk değneğin var, bebeğim. Ne zaman çok yakınlaşsak rahatça kullandığın bir koltuk değneği."

Şu anda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum, sadece sözleri başımı döndürüyor... çünkü içlerinde çok fazla gerçek var.

Ama bunu bilmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Sen neden bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum." Eğildi, sesi delici bir törpü gibiydi. "Çünkü seni tanıyorum, Bianca Covington." Eliyle çenemi kavrıyor. "Kimsenin anlayamayacağı gizli bir dil konuşuyoruz ve birbirimiz için dünyanın geri kalanı için anlam ifade etmeyen şeyler hissediyoruz... sadece biz."

Elimi uzatıp tişörtünü tutarak onu kendime çekerken kalbim kaburgalarıma sabit bir dövme gibi çarpıyor.

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Ona karşı tüm bu hisleri beslemekten nefret ediyorum, çünkü beslemeseydim hayatım çok daha az karmaşık olurdu.

Ama çoğunlukla?

paramparça etme ve kırma yeteneğine sahip olmasından nefret ediyorum.

Çünkü onu başka kimseyi sevmediğim bir şekilde seviyorum.

Başka kimseyi *sevemeyeceğim* bir şekilde.

Ve bunu fark etmek için tüm anılarımın geri gelmesine bile gerek yoktu.

Sadece ona ihtiyacım vardı.

Ona bakarken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyorum. "Onu becerdin mi?"

Bilmek zorundayım.

"Ben yapmadım." Sesine karanlık bir nota giriyor. "Ama belki de yapmalıydım."

Sözleri bir tokatla eşdeğerdir.

Yüz ifadem bu ifadenin bende nasıl bir his uyandırdığını ele veriyor olmalı ki, "Sana bir açıklama borçlu olduğumdan değil ama onunla bir toplantıda tanıştım. Ona uğramasını söyledim çünkü zor zamanlar geçirdiğini ve konuşacak birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Yemek sipariş ettim ve konuştuk. Hepsi bu kadar."

Yalan söylediğine dair bir işaret var mı diye gözlerini arıyorum ama . "Bu muydu yani?"

Yüz ifadesi sanki bu konuşmanın beni ne kadar incittiğini biliyormuş gibi hafifçe yumuşuyor. "Evet."

Belli ki, onun bir kadınla takıldığı sonucuna varmışım.

Tıpkı geçmişte yaptığım gibi.

Odadaki tek ses benim çılgınca atan kalbim olana kadar sessizlik aramızda uzayıp gidiyor.

Oakley birkaç dakika geçtikten sonra, "Daireme geldiğinde konuşmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin," diyor. "Ne oldu?"

Göğsümde hüzün çiçekleri çünkü ona söylemek üzere olduğum şeyi duymanın kolay olmayacağını biliyorum.

Yatağımı işaret ediyorum. "." Oturmuyor.

" oluyor?"

Ona söylemek için cesaretimi toplayarak derin bir nefes alıyorum. Not yazmak bir şey, kelimeleri yüksek sesle söylemek başka bir şey. "Sana annemin intihar ettiğini söylediğimi hatırlıyor musun?" Ciddiyetle başını sallıyor.

"Bunu sana hiç söylemedim ama önceden telefonda biriyle konuşuyordu. Çok üzgündü ve onu sevdiğini, evlenip birlikte olacaklarına dair söz verdiğini söyleyip duruyordu."

Tam olarak ne olduğunu anladığı anı görebiliyorum. "Yani annenin bir ilişkisi mi vardı?" Yüzünü ovuşturuyor. "Tanrım. Özür dilerim-"

Bir elimi kaldırıp onu susturuyorum. "Dahası da var." Tekrar yatağımı işaret ediyorum. "Bunun için oturmak isteyeceksin. Güven bana."

O söylediğinde, devam ediyorum. "Açıkçası, kazadan önce kulak misafiri olduğum şeyleri kimseye anlatmadım. Hatta büyüyene kadar duyduklarımın ne olduğunu bile anlamamıştım. Liam bir şeylerden şüpheleniyordu ama ben..." Cümlemin yarım kalmasına izin verdim.

"İnanmak istiyorum," diye bitiriyor Oakley benim yerime.

"Aynen öyle. Babamla aralarında bazı sorunlar vardı ama birbirlerine aşık olduklarını sanıyordum. Annemin onu aldatacağını hiç düşünmemiştim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Her neyse, on dört yaşımdayken bilmemekten bıktığıma karar verdim ve biraz araştırma yaptım. Dolaptaki bir kutuda sakladığı eski cep telefonunu buldum ve aradığı son numaraya baktım." Göğsümün etrafındaki bant geriliyor. "Arayanın psikiyatristi olduğu ortaya çıktı... Dr. Young."

Bir an için düpedüz kuşkulu görünüyor, ama sonra başını öne eğiyor. "Kahretsin."

"Biliyorum... ama Oakley?" Bana bakmasını sonra, "Daha fazlası var. Ve hiçbiri iyi değil, bu yüzden bunu söylememe izin vermene gerçekten ihtiyacım var."

Yüzünü kaplayan endişeye rağmen başını sallıyor. "Tamam."

"Ne yapacağımı bilmediğim için bir süre bilginin üzerine oturdum. Ama sonra on altı yaşıma geldiğimde, hedeflerimi belirlemeye karar verdim.

onu."

Kaşlarını kaldırıyor. "Onu nasıl hedef alıyorsun?"

"Ona şantaj yaptım. Açıkçası paraya ihtiyacım yoktu ama paraya sahip olmasını da istemiyordum... bu yüzden bana büyük çekler yazmasını ve bunları karısına ya da kızına ilişkiden bahsetmemesi karşılığında bozdurmasını sağlıyordum."

Nispeten kolay oldu çünkü babam o zamanlar çok ilgisizdi, benim için açtığı banka hesabını hiç kontrol etmedi.

"Sonra da onları çeşitli hayır kurumlarına bağışlardım."

Bunu yapmak beni hiçbir şekilde namuslu bir vatandaş yapmaz.

Oakley hırıltılı bir nefes üflüyor. "Tanrım, Bianca."

"Biliyorum."

Kafasını kaldırdı. "Bana gelebilirdin. Daha iyi bir yol bulabilirdik-"

"Benden nefret ediyordun, hatırladın mı?" Ona hatırlatıyorum.

Mavi gözleri sertleşiyor. "Senden *hiç* nefret etmedim." Ona bunu söyledikten sonra edebilir.

"Şantaj yaptığım tek kişi Dr. Young değildi," diye fısıldadım. "Hayley de benim hedefim oldu."

Boğazından öfkeli bir ses çıkarır. "Lanet olsun." Ayağa kalkar. "Videolar."

Ona mahcup bir şekilde başımı salladım.

Öfkesi elle tutulur. "Lanet olsun, Bianca."

"Yanlış olduğunu biliyorum. Keşke hiç yapmasaydım."

Onlarla halka açılmamış olsam da, yine de önemli değil. Niyet oradaydı.

Tek bir yanlış hareketinde hayatını mahvedebilirdim.

Onun tarafından çoktan mahvedilmiş bir hayat.

"Daha da kötüleşiyor," diye mırıldanıyorum, oda altımda eğiliyor. "Telefonunu çaldığım ve Hayley ile buluştuğum geceyi yeniden hatırlıyor musun?"

"Evet." Yüzü asıldı. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey." Yere bakıyorum çünkü onun gözlerinin içine bakmaya dayanamıyorum. "Ama Hayley'nin benim hakkımda sana bilerek bir sürü yalan söylediğini ve babasının annemle olan ilişkisini bildiğini anladım."

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayley ve ben yakındık. Ayrıldıktan sonra bile arkadaş kaldık. Ayrıca, Jace ve Cole'u tanıyordu.

benim oğullarımdı. Babasının annenle bir ilişkisi olsaydı bana söylerdi."

"Hayır, ."

Göğsünde bir hırıltı gümbürdüyor. "Lanet olsun yapmaz-"

"Yapmazdı çünkü babasının se- cretlerini saklamaya alışkındı," diye geveledim.

"Bu da ne demek oluyor?"

Volta atmaya başladım. "O gece bana bir şey itiraf etti. Korkunç bir şey."

"Ne gibi?"

Volta atmayı bırakıp yüzümü ona dönüyorum. "Babası onu taciz etti."

Sanki kalbini göğsünden söküp üzerinde tepinmişim gibi bakıyor. "Hayır." Sanki aramıza olabildiğince fiziksel mesafe koymaya çalışıyormuş gibi kocaman bir adım geri atıyor. "Bana söylerdi. Hayley bana her şeyi anlatabileceğini biliyordu." Yüzüne bir dizi duygu yayılırken elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Aman Tanrım."

Bir adım daha yaklaşıyorum ama bu onun daha da geri çekilmesine neden oluyor. "Oakley-"

Ben onu durduramadan kapıdan çıktı.

Bölüm 46

BIANCA

I kapısına vurdu. "Beni içeri al, Oakley."

Evde olduğunu biliyorum çünkü otoparkta motosikletini gördüm.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Konuşmana bile gerek yok, sadece beni içeri al ki seninle birlikte olabileyim."

Alnımı kapının tahtasına bastırıyorum. "Beni yalvartma." Umutsuzluk göğsümde titreşiyor ve tekrar deniyorum. "Lanet olsun. Eğer beni önemsiyor olsaydın, sen-"

Sonunda kapı açılır.

Oakley öyle *keyifsiz*, öyle *kederli* görünüyor ki kalbim parçalanıyor.

İşte o zaman sehpasının üzerinde duran Jack Daniels şişesini fark ettim.

Sikeyim.

Hay- ley'e ne olduğunu duymanın onun için zor olacağını biliyordum, ama bunun bir nüksetmeyi tetikleyeceği aklımın ucundan bile geçmedi.

"İlk kez seks yaptığımızda kafam iyiydi," diyor, derin düşüncelere daldığı belli oluyor. "Hatırlamıyordum bile. Sadece bana ilk kez seks yaptığını söylediğini hatırlıyorum." Şilteye uzanıyor. "Ve bana beni sevdiğini ilk söylediğinde... Panikledim." Gözleri kapanıyor. "Çünkü tek düşünebildiğim yatakta ne kadar kötü olduğuydu ve bana daha fazla bağlanmadan bu ilişkiyi bitirmem gerektiğiydi."

Pişmanlık ve suçluluğun bir insanın içini ne kadar biliyorum ve onun acısını dindirmekten başka bir şey istemiyorum.

Ona dokunmak istedim ama beni çekti. "Oakley."

"Ve şimdi o öldü." Uzanıp şişeyi aldı. "Benim yüzümden."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Bu onu düzeltmeyecek."

"Haklısın." Adem elması sallanıyor. "Ama uyuşmama yardımcı olacak, böylece artık bu lanet şeyi hissetmek zorunda kalmayacağım."

"Hayatın boyunca sarhoş ve kafan güzel kalamazsın," diye hatırlatıyorum ona. "Er ya da geç ayık olacaksın... ve acı hala orada olacak." Acılı bir nefes çekiyorum. "Ama seni seven insanlar da öyle olacak." Uzanıp yanağını okşuyorum. "O yüzden, ilk içkini içmeden ve uğruna çok çalıştığın her şeyi bir kenara atmadan önce... bunu atlatmanı sağlayacak kadar bana güven. Çünkü seni seviyorum Oakley ve bu, şeytanlarınla asla tek başına savaşmak zorunda kalmayacağın anlamına geliyor."

Onunla, onun için ve onun yanında savaşacağım.

Ne gerekiyorsa.

Kapı çalındığında hâlâ kahve masasının üzerindeki açılmamış viski şişesine bakmaktadır.

Sonunda Dylan' mesaj atıp Oakley'nin babasıyla birlikte gelmesini istedim.

Oakley'nin şu anda ne kadar çok desteği olursa o kadar iyi olur diye düşündüm.

Babası beni kapının diğer tarafında gördüğüne pek sevinmiş görünmüyor. " oluyor?" Uykulu C.J.'i kollarında zıplatıyor. "Dy- lan hemen buraya gelmem gerektiğini söyledi."

Dylan sanki bir işaretmiş gibi merdivenleri tırmanıyor. "var?"

Ön kapıyı arkamdan kapatırken fısıldıyorum, "Oakley elinde bir şişe viskiyle içeride oturuyor."

"Ne?" Dylan tıslıyor.

Bay Zelenka'nın hayal kırıklığı somut bir şekilde hissediliyor. "Lanet olsun."

"Henüz açmadı," diye bilgi verdim. "Ama bazı kötü haberler duydu ve bunları sindirmekte zorlanıyor."

Bay Zelenka bana bir bakış attı. "Ne tür bir kötü haber?"

Bir avukata ihtiyacım olabileceğini düşünürsek, bunu söyleyecek en kötü kişi o değil. Ancak, şimdi zamanı değil. "Sana sonra anlatırım." Ön kapıyı açıyorum. "Şu anda Oakley'e odaklanalım."

Hepimiz onun dairesine girdiğimizde Oakley bana kızgın bir bakış fırlatıyor. "Babamı aradın." Gözleri Dylan'a kayıyor. "Ve

Dylan."

Doğru şeyi yaptığımı bildiğim için düşmanlığının sırtımdan akıp gitmesine izin verdim. "Evet, yaptım." Şiltede onun yanına oturdum. "Çünkü hepimiz seni seviyoruz ve bize ihtiyacın olduğu sürece burada seninle kalacağız."

Dylan onun diğer tarafına oturuyor. "Ne dediyse o." Onun omzunu sıkıyor. "Benden kurtulamazsın, göt kafa. Hiç geçmeyecek bir hemoroid gibiyim."

Bu güzel görüntü karşısında Oakley homurdanır.

Oakley'nin babası C.J.'nin uyuması için yere bir battaniye serer, ancak onu yatırdığı anda uyanır.

Uykulu bakışları odanın içinde dolaşırken ağabeyinin üzerinde durur. "Uh-oh."

Oakley güneşte tereyağı gibi eriyor.

Bir dakika sonra onu kollarının arasına alıyor.

"Hey, tıfıl. Yatma vaktinden sonra ne yapıyorsun?" Kıkırdıyor.

Ancak Oakley'nin babası öyle düşünmüyor. "Her şeyi bıraktım ve hemen geldim."

Oakley'nin çenesi gerilir. "Bunu yapmak zorunda değildin." Babası bakışlarını ondan ayırmaz. "Evet, zorundaydım."

Neyse ki C.J., Oakley'nin yanaklarından tutup yüzüne ahududu üfleyerek gerilimi düşürür. "Love, Uh-oh."

Evet, öyle.

Hepimizin var.

Dylan ve Bay Zelenka ayrıldığında saat neredeyse sabahın ikisi olmuştu.

Jack şişesini Oakley'nin lavabosuna boşaltırken esnememi bastırıyorum.

Oakley mutfakta bana katıldı. "Garip olan ne biliyor musun?" Boş şişeyi onun çöpüne atıyorum. "Ne?"

"Tek bir kadeh alkolün tadını çıkarmanın ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. İnsanların sürekli bundan bahsettiğini duyuyorum, sanki normal bir şeymiş gibi." Tezgâha yaslanıyor. "Ama bunu bastırmak için hep fazlasına ihtiyacım oluyor." Ağır bir iç geçirir. "Ve çok geçmeden bir bardak

Bu da birkaç satır kokaine, o da birkaç hapa yol açıyor. Ama annem gibi bir bağımlı olduğumu düşünmüyordum... Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama değilim, çünkü beni kontrol ediyordu. *Hâlâ* da beni kontrol ediyor."

"Çünkü sende bir hastalık var," diye . "Keşke olmasaydı."

Ona soğuk ve sert gerçeği söyledim. "Tedavisi olmayabilir ama bunu başarabilirsin. Sadece bunu yeterince istemelisin. Ayık kalmak için savaşmalı ve bunu hayatının ilk önceliği haline getirmelisin. Ve etrafınızda sizi seven ve destekleyen insanlar olmalı."

"Her şeyi berbat ettiğim için sürekli hayal kırıklığına uğrattığım insanları kastediyorsun."

"Bu gece kimse hayal kırıklığına uğramadı." Rahatlamıştık.

Çünkü eski Oakley olurdu.

Günah tam önünde durup onu tavşan deliğinden aşağı düşmeye çağırıyor olsa da, o da buna boyun eğebilirdi... eğmedi.

Karanlık tarafa gitmek beni içeri aldı.

Tıpkı ona yaptığım gibi.

Bir zamanlar, insanları dışarıda tutmak için duvarlar örerdim.

Ama şimdi aynı duvarların mutluluğumu da engellediğini fark ediyorum.

İnsanlara güvenebilme ve onları sevebilme yeteneği. Buna kendi ailem de dahil.

Annemi her zaman seveceğim ve keşke burada olsaydı... ama onun sırlarını saklamaktan yoruldum.

Özgür olmak istiyorum.

Bölüm 47

BIANCA

"I Bana ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağım," Oakley eve yanaştığımızda.

"Biliyorum." Yanağımı kürek kemiğine bastırıyorum, Kollarımı ona doluyor, bana verdiği gücü bir sünger gibi emiyorum. "Teşekkür ederim."

Garaj yoluna bakıp Jace'in koyu mavi Lexus'u ile birlikte babamın arabasını gördüğümde midemde gerginlik oluşuyor.

Hepsi içeride beni bekliyor.

Ve ne tür bir füze fırlatmak üzere olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok.

Bisikletten inerken bacaklarım titriyor ve bir an için Oakley'e beni yurda geri götürmesini söylemeyi düşünüyorum.

Ama benim yok.

Telefonum çaldığında boğazımda bir inilti düğümleniyor. Stone, ona sınava çalışmakla meşgul olduğumu söylememe rağmen sabahtan beri telefonumu patlatıyordu.

Sanırım ona gerçekte neyin peşinde olduğumu söyleyebilirdim, ama o zaman bana bir sürü sorusu olurdu.

Aileme anlattıktan sonra ona her şeyi anlatmayı tercih ederim.

Tam görmezden gel düğmesine basacaktım ki, beni arayanın Stone olmadığını fark ettim.

Numarayı tanımıyorum ama cevap veriyorum.

"Alo?"

"Bianca Covington ile görüşebilir miyim?" diye soruyor derinden gelen bir ses diğer hattan.

"Konuşuyorum."

"Merhaba, ben Özel Mağdurlar Birimi'nden Dedektif Pollard. Davanızla ilgili bilgi vermek için aramıştım."

Şaşırdığımı söylemek hafif kalır çünkü bana kanıtların toplanması ve işlemlerin başlatılmasının biraz zaman alacağı söylenmişti.

"Bu kadar erken olacağını düşünmemiştim."

Dedektif boğazını temizler. "Evet, ne yazık ki dava kapanacak."

Öfke damarlarımda dolaşıyor. "Ne demek dava kapanacak-"

"Dr. Young dün gece geç saatlerde öldürüldü."

Başım dönüyor ve şaşkın bir nefes alıyorum. "Bekle,

ne? Öldürüldü mü? Kim tarafından?"

Oakley'nin gergin olduğunu görüyorum. "Kim öldürüldü?"

Hemen bir elimi kaldırarak onu susturuyorum çünkü ona anlatmadan önce kendim ne olduğunu bilmeliyim.

Dahili hattan dedektifin keskin nefes alışını duyuyorum. "Tüm detayları açıklama yetkim yok ama departman farklı bir kurbanla ilgili başka bir soruşturma yürütüyordu. Nasıl olduysa, kurbanın babası meseleyi kendi ellerine almaya karar verdi."

Vay canına. Lanet olsun. Kelimenin

tam anlamıyla nutkum tutuldu.

"Ben...vay be."

"Dava kapanacak olsa da, danışmanlık almak ya da gelip konuşmak isterseniz-"

"Hayır," diyorum hemen. "Yine de teşekkür ederim." Bu pisliğe hak ettiği karmayı kimin verdiğini çok merak ettiğimi inkâr edemem. "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Gözaltında biri var, evet."

Bana o kişinin kim olduğunu söylemeyeceği belli olduğunda, aradığı için teşekkür ediyor ve telefonu kapatıyorum.

Sonra Oakley'e baktım.

Dün gece geç saatlerde Mark'ı alaşağı etme planımı ona anlattım ama belli ki yeni bir gelişme oldu.

"Birisi Mark'ı öldürdü."

Mavi gözleri kocaman oldu. "Lanet ."

"Biliyorum."

Telefonumdaki arama motorunu açıyorum. Polis birini gözaltına almışsa, yerel bir haber kanalının kim olduğunu bilme ve haber yapma ihtimali var.

İlk makaleye tıkladığımda ve adamın sabıka fotoğrafını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Onu tanıdım.

Angelica'nın babası. Oh,

Tanrım.

Duygular göğsümde düğümleniyor ve bayılmamak için ciğerlerimi hava almaya zorlamak zorunda kalıyorum.

Ona bileziğimi verdim ve güçlü olmasını söyledim.

Ama sonra bir canavar geldi ve tüm gücünü alıp götürdü. Oakley bisikletinden inip koşarak geldi. "Ne-"

"Baban hiç karşılıksız dava alıyor mu?" Boğuluyorum.

Oakley'nin kafasının çok karışık olduğunu söylemeye gerek . "Pek sayılmaz. Neden?"

Telefonumu kaldırdım. "Bu küçük kız... Angelica. Babası Mark'ı öldürdü çünkü o..."

Midem bulanıyor ve kelimeleri ağzımdan . Neyse ki buna gerek kalmadı.

O uzun parmakları sırtımda aşağı yukarı minik, rahatlatıcı daireler çiziyor. "Onu arayacağım." Kollarını dev bir ayı gibi sararak başımın tepesini öpüyor. "Babam davayı alacak. Bundan emin olacağım." Burnunu saçlarıma gömüyor ve sesli bir şekilde içine çekiyor. "Belki de seni eve götürmeliyim. Şu anda bununla uğraşmak senin için çok fazla."

"Hayır," diyorum hemen, çünkü içeri girip özgürlüğümü kısıtlayan yara bandını sökmezsem cesaretimi kaybedeceğim. "Bunu yapmak zorundayım."

"Emin misin?"

Başımı salladım.

"Eminim."

Beni bir kez daha kucakladı. "Eğer çok fazla olursa, hemen burada olacağım, bebeğim."

Biliyorum.

Eve girerken bacaklarım lastik gibi hissediyordum. Midem bulanıyor, mutfağa gidiyorum ve babamı orada buluyorum, Nadia, Jace ve Cole mutfak masasına oturdular.

Dylan ve Sawyer'dan daha sonra evde bize katılmalarını istedim çünkü kardeşlerimin onlara ihtiyacı olacağından eminim.

Ama şu anda sadece biz olmalıyız.

Nadia'ya bakıyorum. "Kardeşlerim ve babamla yalnız konuşmam gerekecek."

Herkes şaşkınlıkla birbirine bakar ama ne onlar ne de Nadia itiraz eder.

Babamı yanağından öptükten sonra ayağa kalktı.

Elini uzattığımda beni geçiyordu. "Çok uzağa gitme, tamam mı?" Ona sıcak bir gülümseme sunuyorum. "Bundan sonra sana ihtiyacı olacak."

Başını usulca sallayarak elimi hafifçe sıkıyor. "Tamam."

Sonra da gitti.

Ve sadece ben, ailem.

Ve onlardan sakladığım tüm sırları.

Bölüm 48

BIANCA

"I Şu anda ne bile bilmiyorum," diyor Cole. "Bunun sadece kötü bir rüya olmasını umuyorum."

Jace bir lanet mırıldanır. Ve sonra kimse yapamadan onu durdurur, bir bardak alır ve duvara fırlatır. "Siktir et onu."

Koltuğumda irkildim. "Jace-"

"Hayır." Öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Neredeyse seni öldürüyordu. Ve Liam'ı." İçinden bir ürperti geçiyor ve gözlerini kapatıyor. "Ben her zaman onun yanındaydım. Neye ihtiyacı varsa yaptım. O yataktan bile kalkamazken ben bu evde her şeyi bir arada tuttum." Babamıza bakıyor. "Bana söylediği her şeye inandım... sırf babamı aldatsın ve kendini öldürmeden önce çocuklarını öldürmeye çalışsın diye."

"Hastaydı," diye mırıldandı babam. "Annen seni çok severdi, Jace." Keder yüzünü kaplıyor ve başını öne eğiyor. "*Hepinizi* çok severdi. Siz çocuklar onun hayatıydınız." Elimi tutmak için masaya uzandı. "Keşke bana daha önce söyleseydin, tatlım. Seni danışmana götürebilirdim-"

Cole homurdanıyor. "Evet, çünkü bak annem ve Liam için ne kadar iyi oldu."

"Sorun danışmanlık değildi," diye . "Sorun Dr. Young'ın bir pislik olmasıydı." Bakışlarımı kaçırırken göğsüm kabarıyor. "Liam birine söylemek istediğinde onu annemin sırrını saklamaya zorlamam da öyle."

Bu her zaman birlikte yaşamak zorunda kalacağım şey.

Kendimi asla affetmeyeceğim bir hata.

Çünkü ona sert ve dirençli olmasını söyleyen bendim. Kimsenin içeri girmesine izin vermemesini.

İşler kötü gittiğinde sessiz kalmak.

Ve sonunda, bu sessizlik onun hayatını sona erdirdi.

Cole omzumu sıktı. "Yapma bunu Bianca. Sen sadece küçük bir kızdın. Annemi koruduğunu sanıyordun... idolünü." Göğsünü tokatlıyor. "Liam'ın ölümünden sorumlu biri varsa, o kişinin ben olduğumu hepimiz biliyoruz. O gece benimle konuşmaya çalıştı ve ben ona izin vermedim. Onun ölümü *benim yüküm*, senin değil."

Babam elini masaya vurur. "Lanet olsun. Kendinizi suçlamayı bırakın. Liam ve anneniz hastaydı. İşaretleri gördüğümde Liam'a daha fazla yardım almalıydım ama . Biriyle görüştüğü için küplere bindiğinde görmezden geldim... çünkü kendi kederime o kadar dalmıştım ki bir adım atıp ebeveynlik yapamadım. Hepiniz çocuktunuz ama yetişkin olan *bendim*. Suçlanması gereken bendim. Güçlü olmama ihtiyaç duyduğunuzda yıkıldım."

Kimse tek kelime etmiyor. Jace hariç.

Babamıza daha önce hiç görmediğim bir şeyle bakıyor.

Yazık.

"Annemin bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinde şaşırmış görünmüyordun."

Babam konuyu değiştirmeye çalışıyor ama Jace buna izin vermiyor. "Aldattığını biliyordun, değil mi?"

Babamın yeşil gözleri kararır. "İnsanlar hata yapar, Jace. Annenin kendi hatalarıyla hatırlanmasını istemedim." Göğsünü ovuşturuyor. "Önemli olan tek şey hepinizin onun sizi ne kadar çok sevdiğini bilmeniz." Sesi çatlıyor. "Onunla ilgili güzel anılarınız olsun istiyorum."

Jace'in çenesi gerilir. "Onu sekreterinle hiç aldatmadın, değil mi?"

"Hayır." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Burada oturup bir aziz gibi davranmayacağım. Evliliğimizde işler kötüye gittiğinde, bunu düşündüm... ama asla yapamazdım. Onu çok seviyordum ve her şeyi yoluna koyabileceğimizi umuyordum."

Jace o kadar kızgın görünüyor ki bir an için bir bardak daha fırlatacağını düşünüyorum. "İlişkisi olanın sen olduğuna inanmama izin verdin.

Bunca yıldır."

"Sana yapmadığımı söylemeye çalıştım ama bana inanmadın." Sesi ancak bir fısıltı kadar. "Bir süre sonra seni ikna etmeye çalışmayı bıraktım, çünkü ona kızmaktansa bana kızman daha iyiydi."

Jace o kadar yenilmiş görünüyor ki kollarımı ona dolamak istiyorum. "Baba."

Jace ona ilk kez sesleniyor.

Liam'ı dolabında bulmuş.

Babam ona baktığında, "Özür dilerim." der.

Cole ve ben şaşkın bir şekilde bakıştık. Jace hiçbir şey için özür dilemez.

Dylan'a değilse tabii.

Sanki bir işaretmiş gibi, Dylan ve Sawyer mutfağa girer.

Sawyer kollarını Cole'a sarar ve Dylan da aynısını Jace'e yapar.

"Liam'ı görmeye gidebilir miyiz?" Cole başını Sawyer'ın göğsüne gömüyor. "Onunla konuşmak istiyorum."

Yüzünü ellerinin arasına alıyor. "Elbette yapabiliriz." Dylan sözünü sakınmadan Jace'in elini tutuyor ve dışarı çıkmaya başlıyorlar.

Ama Jace durup beni kucaklamadan önce değil. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece seni sevdiğimi bil."

Yanağından öperim. "Ben de seni seviyorum."

Hepsi gittikten sonra, sadece ben ve gözyaşlarını tutmaya çalışan babam .

"Çok özür dilerim, tatlım."

Ona sarıldım. "Sorun yok, baba."

Yeşil gözleri cam gibi oldu. "Hayır, tatlım. Öyle değil." Haklı, değil... ama belki bir gün olacak.

Yüz ifadesindeki gerçek hüzün kalbimi sızlatıyor. "Senin için orada olmalıydım."

Haksız değil, ancak kendi savaşını verdiğini biliyorum.

"Şimdi başlamak için çok geç değil."

Ağır bir iç çekişle evden çıkıyorum.

Bazen hayatımda bu trajediler olmasaydı ne kadar farklı olurdum diye merak ediyorum.

Hâlâ balerin olmak isteyen o küçük kız olabilir miydim... dünyanın geri kalanına uyum sağlamak için yanıp tutuşan o kız?

Yoksa yine de duygusuz bir kaltak mı olacaktım... hınzır tavırları korunmak için etrafına ördüğü bir kabuktan ibaret olan.

Her iki da değişmeyen bir şey var.

Hafıza kaybından bağımsız olarak, kim olduğumu hiçbir zaman bilemedim, çünkü ev hala hayatım boyunca aradığım bir peri masalı gibi geliyor. Ancak, gözlerim hala bekleyen Oakley'e takıldığı an- Yolun sonunda beni bekliyor, tıpkı gibi... Sonunda onu bulduğumu düşünmeden edemiyorum.

Jace ve Cole'un benden önce ayrıldıklarını düşünürsek, eminim başa çıkması gereken bir yüzleşme olmuştur.

Bunu umursuyormuş gibi de görünmüyor.

O güvenli kollar beni sarmadan önce endişeli gözlerle beni izliyor. "İyi olup olmadığını sorardım ama..."

Ama ben .

Parmaklarının ucu çenemin kıvrımına bastırıyor. "Neye ihtiyacın var?"

Sadece o.

"Beni bir yere götürebilir misin?" Fısıldıyorum. "Dünyayı unutmak ve bir süreliğine seninle birlikte kaybolmak istiyorum."

Sıcak nefesi ve derin sesi tenimi okşuyor. "."

Bölüm 49

BIANCA

Geçmiş...

Telefonumun çalma sesi beni uykumdan uyandırdı.

Oakley.

Telefonuma uzanırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama ekranda Jace'in adını görünce umutlarım suya düşüyor.

Hemen görmezden gel düğmesine basıp yatağıma geri dönüyorum. Oakley ile konuşmayalı iki gün olmuştu.

Eve geleli iki gün oldu.

Her şeyi berbat iki gün oldu.

Bu noktada, başka bir kızla birlikte olup olmaması umurumda bile değil... Umarım bir yerlerde uyuşturucu kullanmıyordur.

Telefonumu kulağıma götürerek numarasını milyonuncu kez çeviriyorum ama her zamanki gibi doğrudan telesekretere düşüyor.

Telefonum çaldığında ve Jace'in adı tekrar ekranımda yanıp söndüğünde inliyorum. Kız arkadaşıyla New York'ta olduğu düşünülürse, telefonumu patlatmak yerine eğlenmeye gitmiş olması gerekirdi.

Sinirli bir şekilde telefonu açtım.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Sen iyi misin?" Jace soruyor.

Ses tonundaki endişeyi yanlış anlamak mümkün değil. Bu... *garip*.

Oakley'nin ona tartışmamızdan bahsettiğinden şüpheliyim.

Yatakta doğruldum. "Neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum," diye yakınıyor. "Peki ya lanet olası yangınlar? Neden bütün öğleden sonra seni aramaya çalıştığımı sanıyorsun?"

"Yangınlar mı?" Söylüyorum. "Ne yangını?"

Son kırk sekiz saattir yaşadığım ve nefes aldığım tek şey Oakley.

Jace iç çekiyor. "Eyaletin dört bir yanına yayılan orman yangınları var." "Ciddi misin?"

Hemen kumandamı bulup televizyonu açıyorum. , tüm yerel haber kanalları Kaliforniya'nın bazı bölgelerine yayılan devasa orman yangınını haber yapıyordu.

"Kahretsin."

"Biliyorum," diyor Jace. "Oraya dönmek için bir uçak bulmaya çalışıyorum ama bulabildiğim en erken uçak bu gece geç saatlere kadar yok ve o zaman bile altı saatlik bir uçuş demek." Uzun bir duraklama oluyor. "Bianca?"

"Öyle mi?"

"Haberler az önce Ship's Haven'da yayılmaya başladığını söyledi ve..." Cümlesi kesiliyor... sanki bir sonraki kelimeleri söylemeye cesaret edemiyormuş gibi

Ama yapmak zorunda değil.

Ship's Haven sadece üç kasaba ötede... da yakın olduğu anlamına geliyor.

Çok yakın.

"Oakley kayıp," diye fısıldıyorum, her yerde olabileceğini fark ederek. "Onu aramaya çalışıyorum ama sürekli telesekretere düşüyor."

"Siktir," diye mırıldandı Jace. "Evde olmasını umuyordum, böylece yalnız olmazdın." Dişlerinin sıkıldığını duyabiliyorum. "Babam hâlâ Japonya'da ama seni almak için oraya bir helikopter gönderip gönderemeyeceğine bakacağım."

"Gerçekten babamın *yangın* sırasında helikopter çağırabileceğini mi düşünüyorsun?" Ve yapabilse bile... Bilmeden binmezdim.

Oakley'nin kasası.

"Bilmiyorum Bianca. Ama burada oturup hiçbir şey yapmayacağım." Cole'un arka planda ona bir şeyler söylediğini duyuyorum. "Bekle, Cole seninle konuşmak istiyor."

"Selam," diye selamlıyor Cole beni bir süre sonra. "Düşündüm taşındım ve kavrulmaman için bir plan yaptım."

"Teşekkürler." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Planın nedir?"

"Kıçını yüzme havuzuna sok. Böylece yangın Royal Manor'un üzerinden geçtiğinde güvende olursun... çünkü bilirsin... su falan."

Her şey düşünüldüğünde, bu korkunç bir plan değil. "Evet, bu olabilir-"

Cümlemi tamamlayamıyorum çünkü Jace telefonu onun elinden kapıyor. "Helikopteri sormak için babamı tekrar arayacağım ve kendi tarafında yapabileceği bir şey olup olmadığına bakacağım." Sesindeki korku aşikâr. "Yine de hemen korkmaya başlama, tamam mı? Bir yolunu bulacağım."

"Tamam," diyorum ona, her ne kadar bu noktada durum oldukça umutsuz olsa da. Tek olumlu şey ailemin tehlikeden uzak olması.

Midem bulanıyor. *Oakley'nin ise öyle değil.*

"Seni seviyorum," diyor Jace ve kendimi kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum çünkü ciddi olmadıkça bu sözleri söylemiyoruz.

"Ben de seni seviyorum."

Oakley'e aynı şeyi söyleme şansım olmayabileceği aklıma geldiğinde görüşmeyi sonlandırıyorum.

Dehşet içimde dalgalanırken dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Yangın Ship's Haven'ı kasıp kavurdu ve şu anda bir sonraki kasabaya doğru ilerliyor... Bu da Kraliyet Malikanesi'ne ulaşmasının uzun sürmeyeceği anlamına geliyor.

Gözlerimi kapatıp konsantre olursam... Uzakta beliren siren seslerini duyabilir ve havadaki dumanın kokusunu alabilirim.

Kendimi toparlayıp kaçmaya çalışmalıyım ama gidecek hiçbir yerim yok.

Ve bunu yapsam bile, tahliye etmeye çalışan insanlar nedeniyle tüm yollar tıkalı.

Tam anlamıyla kapana kısıldım.

Ama de olan bitenin en kötü yanı bu değil.

En kötüsü de Oakley'nin dışarıda bir yerlerde olması ve iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmaması.

Ve muhtemelen aramızdakileri düzeltemeden öleceğim.

Kendimi sallamaya başlıyorum, gözlerim yaşlarla dolarken umutsuzca endişemi hafifletmeye çalışıyorum.

Bardaki o geceye geri dönmek ve her şeyi farklı yapmak için her şeyimi verirdim.

Çünkü aramızdaki ilişkinin bir tren enkazı gibi olmasına ve o her yanımda olduğunda boğulmaktan bir nefes uzaktaymışım gibi hissetmeme rağmen.

Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, ön kapının açılma sesini ve merdivenlerden hızla çıkan ağır ayak seslerini zar zor fark ediyorum.

"Ayağa kalk."

Oakley'nin sesiyle başımı kaldırıyorum ve bir an için gerçekten halüsinasyon gördüğümü düşünüyorum çünkü nasıl oluyor da tam karşımda duruyor?

Yatağımdan kalkıp ona doğru koştum. "Hangi cehennemdeydin?" Korku ve öfke yokuş aşağı yuvarlanan bir kaya gibi içimde dönerken gözyaşlarım görüşümü engelliyor. Kendimi durduramadan onu itiyorum. "Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?" Onu tekrar itiyorum, bu sefer daha sert. "Beni *terk ettiğin* için son iki gecedir ne kadar ağlayarak uyudum-"

Ona bağırmayı bitirecek zamanım yok çünkü beni kucağına alıp omzunun üzerinden fırlatıyor... tam da merdivenlerden aşağı inmeye başlamadan önce.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Beni görmezden
gelerek ön kapıdan çıkmaya devam ediyor.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermiyor ama araba yoluna geldiğimizde beni yere bırakıyor.

Yolun sonunda park etmiş şık, siyah bir motosiklet fark ettiğimde şaşırıyorum.

"Garaj yolunda neden bir bisiklet var?"

"Bu babamın." Çenesini sıktı, bana bir kask fırlattı. "Bin." Aklını kaçırmış. "Delirdin mi sen? Ben-"

"Tanrım," diye homurdanıyor bisiklete binerken. "Kapa çeneni ve atla da buradan gidelim."

Başımı sallayarak geri çekildim. Daha önce hiç motosiklete binmemiştim ve onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bildiklerim de iyi değil. "O şeye binmemin imkanı yok."

Bir küfür mırıldanarak gece gökyüzüne bakıyor, sanki uzanıp beni boğazlamamak için kendini zor tutuyor. "Bianca."

Adımı hem tehdit hem de söz verir gibi söylüyor.

"Ne?"

Bakışları buz gibi olur. "Bin şu lanet olası bisiklete. *Şimdi*."

Kasabanın içinden motosikletle geçmenin akıllıca bir şey olduğu ortaya çıktı çünkü tampon tampona trafiği hızla geçebildik.

Ancak Oakley arabasını plajın otoparkına çektiğinde kafam karıştı. "Neden buradayız?"

Bisikletten inip yürümeye başlarken tek kelime etmiyor.

Onu yakından takip ediyorum ve plajın sonunda küçük bir çadır gördüğümde daha da şaşırıyorum.

Biz buraya gelmeden önce kurulduğuna göre, daha önce yapmış olmalı.

Ki bu hiç mantıklı değil...

"Bunca zamandır burada mıydın?"

Neden ilk etapta burayı kontrol etmeyi düşünmedim bilmiyorum. Oakley bir keresinde bana buranın yalnız kalmak istediğinde gitmeyi en sevdiği yerlerden biri olduğunu söylemişti.

Söze gerek duymadan çadırdan sırt çantası çıkardı ve bana bakma zahmetine bile girmeden birkaç şişe su çıkardı.

Sessizliği bıçak gibi kesiyor.

"Benden nefret ettiğini biliyorum ama en azından konuş-"

"Senden nefret etmiyorum." Bana nefesimi kesen bir bakış attı. "İnan bana yapabilseydim çok daha kolay olurdu."

Kalbimin çarpıntısına karşı yutkunuyorum. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama öylece ortadan kaybolamazsın. Yapamazsın-

"Ne yapıp ne yapamayacağıma sen karar veremezsin." Derin sesi havada gürleyerek etrafımı sarıyor. "Telefonumu çalıp beni boktan şeylerle suçlamaya başladığında bu hakkını kaybettin."

Kalbim sıkışıyor. "I-"

"Onu becerdin mi?"

Soruşturma bir kırbaç gibi şaklıyor.

Kısa süreliğine şaşırıyorum ama dürüstçe cevap veriyorum. "Hayır. Bunu yapmazdım-"

"Geç oldu." Bana sırtını dönüyor ve tüm dikkatini okyanusa yöneltiyor. "Çadırda uyuyabileceğin bir havalı yatak var. O kadar rahat değil ama hiç yoktan iyidir."

Ayaklarımı kumda sürüyorum. "Ya yangın ?" "O zaman yüzeriz."

Ona Cole'un da benzer bir plan yaptığını söyleyecektim ama kendimi durdurdum.

Çünkü aramızdaki bağ, her zaman iliklerimde hissettiğim bağ.

-Artık orada değil.

Kıskançlıktan beslenen iğrenç oyunumla onu kopardım.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Oakley?"

Omuzları gerildi. "Ne?"

Sesinin kofluğu kalbimi acıtıyor.

"Özür dilerim." Aramızdaki mesafeyi kapatarak bedenimi sırtına yaslıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. "Hayley'e mesaj atmak için telefonunu asla almamalıydım. Ve seni barda o kadınla gördüğümde hemen sonuca varmamalıydım." Kalbime keskin bir acı çarpıyor. "Ve kesinlikle intikam almak için rastgele bir adamla yattığımı düşünmene izin vermemeliydim."

Doğrusunu söylemek gerekirse bana bu kadar kızdığı için onu suçlayamam. Yaptığım şey sadece çocukça değildi... inciticiydi.

Başını çevirerek omzunun üzerinden konuşur. "Bana güvenmezsen bu iş yürümez."

Kürek kemiğine nazik bir öpücük konduruyorum. "Sana güveniyorum." İçten içe Oakley'nin beni asla incitmeyeceğini biliyorum.

Ancak, başka birinin ona sahip olma düşüncesi bana pek iyi gelmiyor.

"Ama seni paylaşmayı sevmiyorum," diye fısıldıyorum. "Seni tamamen kendime istiyorum."

Ve belki de bu benim hatam, ama nasıl hissettiğime engel olamıyorum.

Uzaklaşmaya başlıyorum ama bir sonraki sözleri beni yolumda durduruyor.

"Mesele de bu Bianca." Yavaşça dönüyor. Yüz ifadesi acı içinde, sanki kendisinden daha güçlü bir şeyle savaşıyormuş gibi. "Bana sahipsin."

Ne dediğinden emin değilim. "Ne-"

Çenesini sıkıyor, dişlerini gıcırdatıyor. "bu şey her neyse onunla ne kadar çok savaşırsam... üzerimdeki hakimiyetin o kadar ." Ağır ağır

Uzun bir iç çekişten sonra kaderine boyun eğmiş gibi omuz silkiyor. "Bu yüzden onunla savaşmayı bıraktım."

Aramızdaki hava bıçakla kesilebilecek kadar kalınlaşıyor. "Bunun anlamı-"

"Birlikte olduğumuzu mu?" Elini yüzünde gezdiriyor. "Evet... evet öyleyiz."

Koşup kollarına atlarken kalbim öyle bir çarpıyor ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Ağzı benimkini buluyor ve bir kez daha onun içinde boğuluyorum, uçurumuna doğru daha hızlı batıyorum.

Ama günlerdir ilk kez... Sonunda nefes alabiliyorum.

Oakley'nin kalbinin hızla çarpışını sırtımda hissediyorum, beni kendine yakın tutuyor, kucağında güvende ve sıcak tutuyor.

İkimiz de uyuyamadık ama bunun havalı yatakla bir ilgisi yok.

Yangın geliyor.

Tüm haber kaynakları yıkım yolunda sıranın Royal Manor'a geldiğini resmen teyit etti.

Bu yangının kasabamızı mahvetmesini engellemek için mucizeden başka bir şey gerekmeyecek.

"Ölebiliriz," diye fısıldıyorum karanlığa.

Oakley'nin bana dramatik davrandığımı söylemesini ve iyi olacağımıza dair güvence vermesini bekliyorum ama yapmıyor.

Bunun yerine, sanki sadece kolları beni yaklaşan ve bizi külden başka bir şeye çevirmeyecek alevlerden koruyabilirmiş gibi beni daha sıkı tutuyor.

Konuşmaya çalışırken gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor. "Oakley?" Çok korkuyorum.

Sadece ölmekten değil, özleyeceğim her şeyden.

Asla deneyimleyemeyeceğim şeyler.

Boynumun kıvrımına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Evet, bebeğim?"

Onunla yüzleşmek için yer değiştirip gözlerinin içine bakıyorum. "Seni içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden ölmek istemiyorum."

Gözlerini kapatmadan önce ısı parlıyor. "Bebeğim-"

"Lanet olsun," diye inliyorum hayal kırıklığı içinde. "Neden beni sikmiyorsun?" Aklımdan korkunç bir düşünce geçiyor. "Aman Tanrım. Çünkü

Daha önce hiç seks yapmadım, değil mi? Bakireyim, bu da yatakta kötü olacağım anlamına geliyor ve bana öğretmek zorunda kalmak istemezsin-"

"Yüce Tanrım." Elmacık kemiğime dokunuyor. "Sorun o *değil*." Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. "Peki. Gerçeği mi istiyorsun? İlk takılmaya başladığımızda seni becermek istemedim çünkü bana bağlanmanı istemedim... ama şimdi..."

"Şimdi *ne olacak*?" Cümlesi yarım ısrar ediyorum.

Derin bir nefes alır. "Düşüncesizce davranıp bir gün pişman olacağın bir hata yapmanı istemiyorum."

Hangisi daha çok acıtıyor bilmiyorum. Belli ki ilişkimizin hâlâ geçici olduğunu düşünüyor.

Ya da onu pişman edeceğimi düşünüyor. *Bizi pişman* edeceğini.

"Oakley?" Yüzünü tutup onu bana bakmaya zorluyorum. "Aramızda ne olursa olsun, seninle olmak -senin için hissettiğim her şeyi hissetmek- *asla* bir hata olmayacak."

Bu üç kelimeyi söylemeden önce kendimi durdurmak zorundayım. Hissetmediğim için değil ama her şeyimle ona tutunmak istediğimde onu itebileceğimden korkuyorum.

Yüzündeki ifadeye ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

"Bir şey söyle," diye fısıldıyorum. "Ne düşündüğünü bilmem gerek -"

Ağzı benimkine öyle bir öpücükle çarpıyor ki, bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Dilinin benimkine değdiğini hissettiğim anda nefesim kesiliyor ve öpücüğü derinleştiriyor... sanki bu dünyada en çok ihtiyaç duyduğu şey benmişim gibi.

Atletimi göğüs kafesimi geçip göbeğimi ortaya çıkaracak şekilde ittiğinde göğsümde bir açlık düğümü oluşuyor.

"Çok güzel."

Parmak uçları çıplak göğüslerimin altını sıyırıyor ve ağzı boynuma gidip dişleri nabız noktamı sıyırdığında tüm hislerimi kaybettiğime yemin edebilirim. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Atletimi başımdan geçirip ağzını aşağıya indirdiğinde tenimdeki ısı alevleniyor. "Tanrım. Göğüslerine bayılıyorum."

Bir tanesini iri elinin içine alıp dudaklarıyla büzüşmüş meme uçlarımı okşuyor, onlara neredeyse hiç dokunmuyor.

"Oakley," diye yalvarıyorum. "Lütfen-"

"Ne istediğini biliyorum." Meme uçlarımdan birinin etrafında yavaş, kasıtlı bir daire çizerek yalarken gözlerinde hınzır bir parıltı var. "Şimdi iyi bir kız ol ki sana bunu verebileyim."

Tanrım, onun müstehcen sözlerine bayılıyorum. Beni her dokunuşunu bekler hale getirmesi.

Sonunda ağzını kahverengi tomurcuğun etrafına sardığında, doğrudan içime ateş eden küçük ıslak çekişler verdiğinde hareketsiz kalmak için bir mücadele.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, diğer meme ucuma geçip ona da aynı ilgiyi gösterdiğinde. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Eli şortumun içinde kaybolmadan önce tor- so'mdan aşağı kayarken kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor.

Bana nazlı bir bakış atıyor, eli külotumun üzerinde duruyor, daha ileri gitmiyor.

Titriyorum, başparmağı kasık kemiğimde yavaşça gezinirken bedenimle sessizce ona yalvarıyorum.

Dikkati yüzümden bedenime kayıyor ve şortumun bel bandını çekiştirerek tenime çarpmasına neden oluyor. "Çıkar şunları."

Ne hevesle yapıyorum.

Parmak eklemiyle iç çamaşırımın kasıklarını okşadığında gözlerim kapanıyor ve içimde yavaş bir titreme oluşuyor. "O kadar ıslaksın ki küçük külotun bakire amına yapışıyor."

Tanrım. Keskin bir nefes çekerek kalçalarımı birbirinden ayırıyorum, daha fazla dokunması için çaresizim.

Hareketleri durduğunda bir hayal kırıklığı iniltisi beni terk ediyor.

"Neden duruyorsun?"

Çadır loş bir ışıkla dolmadan önce karanlıkta bir şeyler aramak için etrafta hışırdadığını duyuyorum. "Seni görmem gerek."

Bakışlarını vücudumda gezdirirken gözleri açlıkla parlıyor.

O uzun parmaklar yavaşça külotumun altından kayıyor ve külotumu yana doğru çekiyor.

Bakışları açıkta kalan seksime odaklanırken hırıltılı bir ses çıkarıyor. Sanki hayatı boyunca aradığı gömülü hazineyi yeni bulmuş gibi bakıyor.

Dirseklerinden birine dayanarak bir parmağını şişmiş etimin üzerinde gezdiriyor. "Çok güzel."

Başparmağının nasırlı ucu klitorisimi sıyırırken sıcak nefesi meme uçlarımın üzerinde geziniyor. Parmağını birleştirmeden önce kayganlığımı etrafa yayıyor. "Bu tatlı amcığı yememe izin verecek misin?"

"Evet." Miyavlayarak, uzun parmağını içimde kıvırırken avucuna doğru eğildim. "Ne istersen yapmana izin vereceğim."

"İyi cevap." Parmaklarındaki uyarılmışlığımı yalamasını izlerken tamamen kendimden geçmiş durumdayım. "Becer beni." Gözlerindeki sıcaklık pene- trating. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Boğazının arkasından derin, neredeyse vahşi bir ses çıkararak külotumu çekip çıkarıyor ve bacaklarımı olabildiğince açıyor.

Kafası iki elinin arasına gömülmeden önce gözümü kırpacak zamanım bile olmuyor.

Dilini yarığımın uzunluğu boyunca sürüklediğinde içime bir sıcaklık doluyor. "Oh, Tanrım."

Beni diliyle sikerken nefes alışım hızlanıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi zonklayan etime doğru büyüyor.

Vites değiştirerek klitorisimi emiyor ve adını haykırmama neden olacak bir güçle iki parmağını içime sokuyor.

O mavi küreler beni delip geçiyor, ağzı beni çılgına çevirirken ve parmaklarıyla beni sikerken beni esir alıyor.

Beni içten dışa doğru aydınlatan bir noktaya çarptığında, lezzetli bir arzu kıvrımı omurgamdan yukarı doğru koşuyor. "Oh, kahretsin. Tam oraya."

Vücudumdaki zevkin her zerresini kasıtlı olarak çıkarırken bacaklarım titremeye başlıyor. Düşük bir inilti onu terk ediyor ve en sevdiği yemekmiş gibi amımla ziyafet çekmeye devam ederken omuzlarının esnemesini izliyorum.

"Oakley."

Çok yaklaştım. Çok lanet...

Dudaklarımı o kadar sert ısırıyorum ki, orgazmım içimde dönerken canım acıyor ve dudaklarımdan keskin bir çığlık çıkıyor. Saçlarını kavrarken, edemediğim küçük, ateşli iniltilerle kendimden geçiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum o benim doruk noktamın kalıntılarını kucaklamaya devam ederken.

Beni siki için bir saniye daha bekletirse sabırsızlıktan öleceğime yemin edebilirim.

Fermuarının iniş sesi küçük çadırda neredeyse müstehcen bir şekilde yüksek.

dolayı gergin ... ama değilim.

Yumruğunu sikinin etrafına doladığında ağzım sulanıyor. Daha önce bir erkeğin sikinden bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyorum. Yine de Oakley'inki muhteşemdi.

Uzun, kalın ve damarlı, geniş, parlak pembe kafası gümüş bir halterle tamamlanmıştır.

Kıskanç bir tip olmasaydım, bir seks oyuncağı şirketine onun paketlediğinin kalıplarını yapmasını önerirdim çünkü peynir ekmek gibi satarlardı.

Ama Oakley ve onun mükemmel aleti benim. *Hepsi benim*.

Önümde diz çökerek giriş yerime doğru hizalanıyor. Hassas klitorisimi halteriyle daire içine aldığında ayak parmaklarım kıvrılıyor,

beni tekrar unutmaya zorluyor.

"Küçük amcığını kızdırmamı , değil mi?" Nabzım hızlanıyor. "Sevdiğimi biliyorsun."

Sikinin başını kayganlığımda gezdirirken dudakları kıvrılıyor... ama sonra duraksıyor.

"Emin misin?"

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Olumlu." Kalçalarımı daha geniş açtım. "Ben hazırım."

Çok hazırım.

Ama görünüşe göre Oakley değil.

"Ne-" Piercingini çıkardığını gördüğümde ağzım açık kalıyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Kirazını patlattığımda canın yanacak." Gömleğinin kenarına uzanıp onu sıyırıyor. "En azından acıyı arttırmayayım diye düşündüm."

Surat astığımı hissedebiliyorum. "Ama piercingini beğendim."

Sırıtarak kalçalarımın arasına yerleşti. "Sonra geri koyarım." Yavaşça, parmak eklemini elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, yüzü ciddileşiyor. "Çok acırsa bana söylemelisin."

"Bunu kaldırabilirim," diye onu temin ederim.

Aletinin ucu girişimi dürtüyor. "Yavaş gideceğim."

"Yapmak zorunda değilsin-" Ona söylemeye başlıyorum ama girmeye başladığında kelimeler boğazımda düğümleniyor, santim santim ağrıyor.

gerinirken acıyla nefes almak için kendimi zorluyorum.

Yolun yarısına geldiğinde "İyi misin?" diye soruyor.

Değilim ama yine de başımı sallıyorum. " et." Hareket etmeyi bıraktı. "Canını yakıyorum."

" yok." Yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum. "Acımasını istiyorum."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Saçlarını gözlerinden fırçalayarak ona gerçeği söylüyorum. "Çünkü en güzel şeyler yapar."

Beni incelerken kaşlarının arasında bir çatık oluşuyor... Sanki şimdiye kadar gördüğü en ilginç şeymişim gibi.

İşkenceye daha fazla dayanamadığımda "Oakley," diye ısrar ediyorum.

Derin bir homurtuyla ileri doğru itiyor, kalın sikini içime sokmaya çalışıyor.

İçimi sonuna kadar doldurduğunda keskin bir acı hissediyorum ve tüm vücudumun gerilmesine neden oluyor.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak birkaç derin nefes alıyorum.

Bir an sonra acı azalıyor ve kendimi farklı hissediyorum... bir şekilde daha dolgun.

Bütün olarak.

Ona bakıyorum, yontulmuş yüzünde bir dizi duygunun çağlayışını izliyorum.

Göğsümün derinliklerinde, kalbim göğüs kafesime doğru ağır ağır çarpıyor, sanki şimdi sadece onun için atıyormuş gibi. "Sen benim içimdesin."

Alnını benimkine yaslarken mavi gözleri kararıyor. Avucumu göğsüne bastırıyorum ve kalbinin bir mil hızla çarptığını hissediyorum.

Bana bakarken içinden bir ürperti geçiyor. "Biliyorum."

Elimi sırtında gezdiriyorum, ona söyleyecek cesareti toplamaya çalışıyorum çünkü bu anın benim için ne kadar özel olduğunu bilmesine ihtiyacım var.

Benim için ne kadar özel olduğunu.

"Bu asla başkası için değildi, Oakley. Sadece senin içindi."

Sadece o.

Yüzünü boynumun kıvrımına gömerken içinden bir ürperti daha geçiyor. "Bianca."

Adımı bir dua ve yemin gibi fısıldıyor. Beni asla incitmeyeceğine dair bir söz.

Beni asla bırakma.

Yavaşça itmeye başlıyor, her biraz daha derine iniyor.

Nefesimi kesecek kadar iyi hissettiren bir ritimle hareket etmeye başladığında kollarımı omuzlarına doluyorum.

Kızların seksin ilk seferde her zaman berbat olduğunu söylediklerini duymuştum, ama ya ben şanslı olanlardan biriyim ya da Oakley yatakta o kadar inanılmaz ki, çünkü berbatlığın tam tersi.

Kalçalarım onunla buluşmak için yükseliyor, aramızda yarattığı bağımlılık yaratan sürtünmeden daha fazlasını arzuluyorum.

Boğazından neredeyse hırıltılı bir ses çıkarıyor. "İşte bu, bebeğim. Beni geri sik."

Ellerimi her itişte esneyen nefis kıçına doğru kaydırırken tüm vücudum ihtiyaçla zonklayarak karşılık veriyor.

"Tanrım." Gözlerine sıcaklık girerken ağzının köşeleri kıvrılıyor. "Kukunun iyi hissettireceğini biliyordum... ama *bu kadar* iyi değil."

Ben cevap vermeye başlıyorum ama o daha derine iniyor ve her şeyi alt üst eden bir noktaya . "Lanet olsun." Sırtına pençe attım. "Sakın durma. *Asla* durma."

Hızını artırdıkça nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, beni o kadar iyi beceriyor ki sonunda insanların yıldızları gördüklerini söylediklerinde ne anlama geldiğini anlıyorum.

Çünkü şu anda? Tüm evreni görüyorum ve o evrenin tam merkezinde.

Aramıza uzanarak klitorisimi okşuyor ve içimde tetiklediği yavaş, tatlı acı yükseliyor.

Dudaklarımdan keskin bir tıslama çıkarken tırnaklarım derisini daha da kazıyor. "Tanrım, çok yaklaştım."

Sikinin her darbesi tam ihtiyacım olan yere çarptığında orgazmımın arttığını hissedebiliyorum.

Gerilim bandı koptuğunda onun etrafında kenetleniyorum. Orgazmım bir yük treninin gücüyle içime doğru ilerlerken onun adı dudaklarımda boğuk bir çığlığa dönüşüyor.

Ben doruk noktamın son dalgasını atlatırken Oakley titriyor. "İşte bu. Sikimi sağ."

Yer ensemi kavrıyor, yüzü zevkten geriliyor. Acı dolu bir ses çıkarıyor ve derin bir iniltiyle boşalırken elini sırtımdan aşağı kaydırarak beni kendine çekiyor.

Yanına kıvrılıp başımı göğsüne yasladığımda nefesim kesiliyor, zihnim yüzlerce farklı yöne dönüyor.

Ve sonra duydum.

Çadıra karşı yumuşak bir pıtırtı.

"Oakley... yağmur yağıyor."

Nefis ağzında bir gülümseme yayılmaya başlar... ama sonra yanmış gibi fırlar. "Siktir."

"Sorun nedir?"

"Motosikleti korumam gerek."

Ben onu durduramadan, çadırdan dışarı koşmaya başladı. Çıplaktı.

Kumsalda koşarken ay ışığının tatlı çıplak kıçını nasıl aydınlattığına odaklandığımda içimden bir kahkaha yükseliyor... ve sonra onun peşinden koşuyorum.

Çünkü o nereye giderse, ben de peşinden gideceğim.

Güneş ışığı çadırın kumaşından içeri sızarak beni uyandırıyor. Gözlerimi açtığımda her şey hafif puslu.

Onun dışında her şey.

Sanki dünya siyah beyaz ama renkli olan tek kişi o.

Beni temelden değiştiren seks mi yoksa bu yaz birlikte geçirdiğimiz onca zaman mı emin değilim... ama bir şekilde farklı hissediyorum.

Sanki hayatım boyunca göğsümde taşıdığım tüm ağırlık sonunda kalktı.

ona sarılıyorum. "Günaydın."

O muhteşem mavi gözler yüzümde geziniyor ve dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Günaydın." Yumuşak bir kıkırdama duyuldu. "En azından birkaç saat daha uyuyacağını düşünmüştüm."

Normalde yapardım, çünkü sabahlar bana göre değil, ama uyuyarak ne kadar çok zaman geçirirsem... onunla o kadar az zaman geçiriyorum.

Onu içime alırken kalbim eriyor. Oakley'de insanların ona verdiğinden çok daha fazlası var.

Kaşının kıvrımını izliyorum. "Sana sonsuza kadar bakabilirim."

"Öyle mi?" Yüz ifadesi dalgınlaşıyor. "Sen olsan ne yapardın? Gördün mü?"

Ona tamamen dürüst davranıyorum. "Kimsenin yapmadığı her şeyi."

Çoğu insan Oakley'nin sürekli aylaklık seven bir keşten başka bir şey olmadığını düşünür, ama öyle değildir.

Derinlerde zeki ve iç gözlemci... hassas ama bir o kadar da karmaşık ve temkinli.

Kimseyi içeri almaz, ama ?

Güneşin ışınlarını ilk kez hissetmek gibi ve yardım edemezsiniz ama onun olduğu her şeyin tadını çıkarırsınız.

Sadece bir kusuru var. Boktan annesi onu terk ettiği için, geri verdiği her şeyi hak etmediğini düşünüyor.

Ama bana izin verirse... Tüm hayatımı onun yaptıklarını düzeltmek ve ona kendisinin de sevilmeye layık olduğunu kanıtlamak için harcayacağım.

Ona istediği her şeyi vereceğim. *İhtiyacı olan her şeyi*.

Elimi dudaklarına götürerek bileğimin iç kısmını öpüyor. "Hiçbir fikrin yok-"

Cümlesini tamamlayamadan çalan telefonunun sesi sözünü kesiyor.

Sinirli bir homurdanmayla onu eline aldı.

"Loki?" İçten içe Hayley olmadığını umarak

soruyorum

Yüzü gerildi. "Babam." Cep telefonunun bir tuşuna basıyor. "Görmezden geliyorum."

"Yapma-" demeye başladım ama artık çok geçti.

Oakley'nin babasıyla olan gergin ilişkisinin tüm mekanizmalarını biliyormuş gibi davranmayacağım ama Wayne'in onu ne kadar sevdiğini biliyorum.

Oakley'nin iyi olup olmadığını ve konuşmak için uğrayıp uğrayamayacağını öğrenmek için sürekli arıyor; ancak oğluna ulaşmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Oakley onu kendinden uzaklaştırmaya devam ediyor.

Ve bunun nedeni babasını sevmemesi değil... bunun nedeni ondan sakladığı sırdan utanması.

Üvey annesiyle yattığı için duyduğu suçluluk duygusu onu yavaş yavaş yiyip bitirmektedir. En kötüsü de Wayne'in oğlunun neden böyle davranmaya başladığına dair hiçbir fikri yoktur.

Sanki aniden onu küçümsemiş gibi.

"Muhtemelen senin iyi olduğundan emin olmak istiyordur."

"Onunla konuşamam." Telefonu sıkıca kavrıyor. "Ayrıca, Karayipler'de o *dolandırıcı*, hilekâr *servet avcısıyla* birlikte."

Son kelimeyi kokuşmuş gibi tükürüyor.

Onun için her şeyi daha iyi hale getirebilmeyi dileyerek kürek kemiğini öpüyorum. "Babanla konuşmanın zor olduğunu biliyorum ama en azından iyi olduğunu bilmesini sağla."

"İyi," diye kabul ediyor.

İsteksizce hoparlör düğmesine dokunuyor.

Wayne ilk zil sesinde cevap verir. "Oak? İyi misin?"

Oakley, "Ben iyiyim," diye onu temin eder. "Sahilde kamp yapıyordum."

Dahili hattan Wayne'in derin bir oh çektiğini duyabiliyorum. "Tanrı'ya şükür. Çok endişelendim. Jace dün gece aradı ve yangından bahsetti ama sana ulaşamadığını söyledi. Dünden beri seni yüzlerce kez aramış olmalıyım."

Oakley, "Burada resepsiyon berbat," diye yalan söylüyor.

"Doğru." Uzun bir iç çekiş daha. "Tatile çıkmak için boktan bir zaman seçmişim, değil mi?"

Oakley homurdanıyor. "Kraliyet Malikanesi'nin neredeyse yerle bir olduğunu düşünürsek oldukça iyi bir zaman seçtiğini söyleyebilirim." Yüz ifadesi . "Bak, korkma ama motosikletini ödünç aldım. Herkes şehri terk etmeye çalıştığı için yollar tıkanmıştı ve Bian'a gitmem gerekiyordu." Kendini tutup elimi sıkıyor. "Güvenli bir yere gitmem gerekiyordu. Sen dönmeden önce geri getireceğim."

"Oak," diyor Wayne. "Motosiklet umurumda bile değil. İyi olmana sevindim." İçten bir kahkaha atıyor. "Sanırım Crystal'a toplanmayı bırakmasını söyleyebilirim çünkü artık bir sonraki eve dönüş uçağına yetişmek zorunda değiliz."

"Evet." Kısa bir an için Oakley'nin gözlerinde acı titreşiyor. "Gitmeliyim. Tatilinizin geri kalanının tadını çıkarın-"

Oakley aramayı sonlandırmadan önce Wayne,

"Bekle," diyor. "Ne oldu?"

"Belki döndüğümüzde uğrayabilirsin. Clarissa Jasmine... Artık çok büyüyor. Daha geçen gün ilk adımlarını attı." Wayne'in sesindeki hüzün hissediliyor. "Ağabeyiyle tanışmayı çok ister."

Kalbim kendi üzerine katlanıyor. Bildiğim kadarıyla Oakley küçük kız kardeşini hiç görmedi bile.

Oakley gözlerini kapatır. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Meşgulüm."

"Hadi, Oak. Lütfen." Sesi çatlıyor. "Lanet olsun, oğlumu özledim."

"Ben de seni özlüyorum baba," diye fısıldıyor Oakley ve sözlerindeki acıyı inkar etmek mümkün değil.

"Ne olduğunu bilmiyorum ama her ne olduysa düzeltebiliriz-"

"Gitmem gerek," diye araya giriyor Oakley.

"Tamam." Wayne boğazını temizler. "Ama lütfen yakında uğrayın ve Clarissa Jasmine ile tanışın."

Oak telefonu kapatmadan önce nihayet, "Bunu düşüneceğim," diyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir sessizlik var aramızda. Sonunda sesimi buldum.

"Sana ne yapacağını söylemeye çalışmıyorum-"

"O zaman neden *tam olarak* bunu yapmak üzereymişsin gibi geliyor?" Oakley tersler.

Erkek arkadaşım hıyarlık etse bile bu tür şeylerin etrafında dolanacak biri değilim ve şu anda da durum farklı değil.

"Bak, sen ve ailen söz konusu olduğunda her şeyin berbat olduğunu anlıyorum, ama bunun için küçük kız kardeşini cezalandırma." Bakışlarım onunkilere doğru yükseliyor. "Seni tanımayı hak ediyor."

Crystal'ın hayatına geri dönmesi fikrinden ne kadar nefret etsem de, kız kardeşiyle bir ilişkiye başlamasını gerçekten istiyorum.

Çenesi titriyor. "İnan bana, beni tanımaması daha iyi."

"Bu doğru değil," diye karşı . "Sen onun ağabeyisin. Her şeyi berbat ettiğinde ve babana söylemeye korktuğunda, ama yardım edecek birine ihtiyacı olduğunda gitmesi gereken kişi sensin. Sen onun örnek alacağı ve tüm sorunlarını anlatacağı kişisin. Hoşlandığı her çocuğun içine Tanrı korkusu salacak ve onu bu dünyadaki tüm kötü şeylerden korumaya çalışacak kişi sensin. Henüz farkında olmayabilirsin ama benden söylemesi... Bu küçük kızın ağabeyine *ihtiyacı* olacak Oakley."

Göğsüm sıkışıyor. "Jace ya da Cole olmasaydı ne yapardım bilmiyorum..." Gözyaşlarım boğazımın arkasını sızlatıyor. "Ya da Liam."

Burada geçirdiği kısa süre için ona her zaman minnettar olacağım.

Omuzları çökmüş olan Oakley bir elini yüzünde gezdiriyor. "Onunla tanışmak istiyorum. Hem de çok ama-"

"Ama *hiçbir şey*." Kollarımı ona doladım. "Crystal'ı siktir et -hayır, bunu gerçek anlamda söylemiyorum çünkü aletini keserim- ama geçmişte olanlar için kendini suçlamayı bırakmalısın çünkü bunu değiştiremezsin." Alnımı onunkine değdiriyorum. "Babanla ilişkini onarmaya ve kız kardeşinle ilişki kurmaya odaklan, çünkü onlar seni seviyor ve senin ailen. Ve günün sonunda, önemli olan tek şey bu."

Bana öyle sıkı sarılıyor ki canım yanıyor.

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Sen olmak." Yanağımı okşarken mavi gözleri samimi bir parıltıya bürünüyor. "Sen başıma gelen en güzel şey olabilirsin."

Ben de ona aynı şeyi söylemeye başladım ama sonra telefonum çaldı. Oflayıp puflayarak kulağıma götürdüm. "Hey, Jace."

Arka planda insanların koşuşturmalarını duyuyorum. "Şimdi havaalanından çıkıyorum ve yirmi dakika içinde evde olurum. Sen neredesin?"

Dün gece geç saatlerde Jace'e Oakley'nin beni babasının motosikletiyle alıp sığınağa getirdiğini söyledim. Güvende olduğumuz için o kadar rahatlamıştı ki ikimize de üçüncü dereceden hakaret etmedi ve önümüzdeki bir ay boyunca Oakley'nin bastığı yere tapacağından eminim.

Ancak aşırı korumacı bir ağabey olduğu için seyahatini kısa kesip eve gelmeye ve iyi olduğumdan emin olmaya karar verdi.

" gidiyoruz," dedim ona.

"Güzel. Durup kahvaltı almamı ister misiniz? Oak'a bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorun."

Telefonu kapattım. "Jace bir şeye ihtiyacın olup olmadığını soruyor."

Oakley kaşlarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallar ve "Seni tekrar becermem gerek" der.

İçimden bir sıcaklık akıyor.

Oakley boynumu öpmeye devam ederken Jace'e aceleyle, "Hayır, Oakley iyi," diyorum. "Ancak, yolda hâlâ çok fazla trafik var, bu yüzden biraz zamanımız olabilir."

Oakley'e tam olarak ikimizin de ihtiyacı olan şeyi verebilmek için aramayı hemen kesiyorum.

Bölüm 50

BIANCA

Göğsüm gibi hissediyorum.

Aramızdaki her şey o kadar mükemmeldi ki - o kadar *doğruydu* ki - ve nasıl ya da neden yanlış yaptığımıza dair hiçbir fikrim yok.

"Mutluyduk," diye fısıldıyorum okyanusa bakarak.

Şimdi anlıyorum ki Oakley beni bekâretimi ona kaybettiğim yere götürmüş.

Kayalara çarpan şiddetli dalgalar ve yukarıdaki çalkantılı gri gökyüzü bana bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu söylüyor.

Kalbimin içinde olanla eşleşiyor.

Kıyı şeridinde yürüyen Oakley donar.

"Evet," diyor bir dakika geçtikten sonra. Mavi gözleri midemi düğümleyecek kadar sert bir bakışla beni çiviliyor. "Öyleydik."

Neler olduğunu bilmemek beni *öldürüyor*.

"Aramızda ne oldu?"

Çenesi sıkılıyor ve omuzlarındaki gerginlik düğümünü görebiliyorum. "Bana sormayacağını söylemiştin, hatırladın mı?"

Arka dişlerim sinirli bir takırtıyla birleşiyor. "Biliyorum ama o günden sonra sırların ne kadar kötü olduğunu anlamaya başladım."

İnsanları nasıl parçalara ayırabildiklerini.

Tekrar okyanusa bakmak için döndüğünde, nefesinin altından homurdanıyor. "Bu çok ikiyüzlü bir davranış, sence de öyle değil mi?"

Anlamadığım için göz kırpıyorum. "Bu da ne demek oluyor-"

"Hâlâ *onun* yüzüğünü takıyorsun." Sesi duman ve külden oluşan sert bir gümbürtü. "Ve *ben* hala senin küçük kirli sırrınım."

Bana dik dik bakarken gözlerinde hançerler var.

Ancak, gerçeklik kontrolü yapabilen tek kişi o değil. "Çünkü olmak istediğin tek şey bu gibi görünüyor," diye karşılık veriyorum.

Şaşkın görünme sırası onda. "Bu da ne demek şimdi?"

Kendimi aptal gibi hissederek başımı salladım. "Yok bir şey. Unut ."

Geçmişte aramızda yaşananları onarmakla ilgilenmediği çok açık, çünkü bunu yapmamızı sağlayacak herhangi bir şeyi bana söylemeyi reddediyor.

Her zamanki gibi, onunla geliyor muyum, gidiyor muyum hiç bilmiyorum. Bundan nefret ediyorum.

Oakley'nin dudakları sert bir çizgiyle birbirine yapışıyor ve ben daha bir sonraki nefesimi içime çekemeden, avını bulmuş bir aslan gibi bana doğru yaklaşıyor.

"Senin için savaşmamı mı istiyorsun?"

Sözleri beni şaşırtıyor ve temkinli bir adım geri çekiliyorum. Bu sadece onun ilerlemesine neden oluyor.

Omurgam devasa kayayla buluşuyor. "Hayır."

Bana attığı karanlık bakış, saçmaladığımı düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor.

Kollarını başımın iki yanına koyarak, koca gövdesiyle beni içine hapsediyor. "Neden?"

Bir dürtüsel-neredeyse tehlikeli-akım çalışır arasında tenimde uğulduyor.

Sessiz kalmak için kendimi zorluyorum.

Çünkü cevabım her şeyi değiştirecek.

Oakley eğiliyor. Onun baş döndürücü, bağımlılık yapan kokusu genzimi dolduruyor ve hareketsiz kalmak için içimdeki her şey gerekiyor.

"Söyle."

Yapamam. *Yapmamalıyım*.

Ateşli bakışları dudaklarıma iniyor. Başını eğerken kollarındaki kaslar geriliyor, ağzı benimkinden sadece bir santimetre uzakta. "Söyle. Söyle."

Derin sesi, gerginliği kesen güçlü bir hançer gibidir.

Aramızdaki bu bağı koparmaya çalışmalıyım... ama yapamıyorum.

Çok güçlü. Çok güçlü.

Yerçekimine karşı savaşmaya çalışmak gibi.

Yenilgi içime hücum ediyor. "Çünkü sen kazanacaksın."

Ağzı benimkine çarptığı anda gökyüzü çatırdıyor ve gök gürültüsü üzerimizde patlıyor.

Öpücüğü saf bir açgözlülük ve sahiplenmeyle dolu, dilinin her fırçası şiddetli bir ceza ve hemen ardından tüm duyularımı harekete geçiren sarhoş edici bir ödülle karşılanıyor.

Parmaklarım gri kumaşında kıvrılıyor. "Oakley." Onun adı hem bir uyarı hem de bir yalvarış.

Cennet ve cehennem arasında bir savaş.

Doğru ve yanlış.

İnleyerek boynumun arkasını kavrıyor ve öpücüğü derinleştirirken beni tam istediği yerde tutuyor.

Eli vücudumda aşağı doğru kayarken boğuk bir ses çıkarıyorum, yavaş ve işkenceli dokunuşu her bir sinir ucumu alev alev yakıyor.

"Kendine istediğin kadar yalan söyle, bebeğim. Ama bana yalan söyleyemezsin." Ağzı boynumu buluyor. "Çünkü seni tanıyorum."

Dişleri nabız noktama sürtündüğünde tıslıyorum ve bana sahipmiş gibi kalçalarımı kavrıyor. "Sana nasıl dokunulmasından hoşlandığını biliyorum."

Demek istediğini kanıtlarcasına, etimi iz bırakacak kadar sert emiyor.

Elleri elbisemin altından kayınca dizlerim bükülmeye başlıyor. "Boşalmak üzereyken çıkardığın o muhtaç, vahşi sesler." Başparmağının ucuyla nemli külotumun kasıklarında geziniyor. "Tat alma şeklin."

Oh, Tanrım. Buna bir son vermeliyim ama yapamıyorum.

Onu çok fazla arzuluyorum.

Mavi gözler beni esir aldı. "Seni tatmin etmediğini biliyorum Bianca."

Ben onu durduramadan nişan yüzüğümü kapıyor ve orta parmağının ucuna yerleştiriyor.

Bakışlarındaki sıcaklık yakıyor. "*Benim* yapabileceğim şekilde değil."

Bir hamlede külotumu kenara çekti ve bir parmağını içime soktu.

Ses tonu alaycı. "Eminim bunu yapmadan önce parmaklarını yalıyordur." Parmağını çekip yerine iki tane koyuyor ve beni öyle bir geriyor ki inliyorum. "Ama ... çünkü sen benim için her zaman çok ıslaksın."

Dişleriyle boynumu neredeyse acı verici bir şekilde ısırırken, beni parmaklarıyla unutulana kadar sikmeye devam ediyor.

"Oakley."

Beni cezalandırmayı henüz bitirmedi, şişmiş klitorisimi yüzüğümdeki elmasla daire içine alıyor, mavi gözleri kararıyor. "Sen *asla* onun olmadın, bebeğim."

Buna bir itirazım yok.

Sadece ona ve bana yaptığı kötü şeylere olan katıksız, umutsuz bir ihtiyaç.

Sırtını pençeliyorum, tatlı işkencesinden daha fazlasını umutsuzca istiyorum. "Lütfen."

Hem yalvarışım hem de kayganlığımın içine giren parmaklarının ıslak, yasak sesleri gök gürültüsüne karşı yankılanıyor.

Külotumu bacaklarımdan aşağı çekerek dizlerinin üzerine çöküyor.

Başını kalçalarımın arasına gömüp, yarığım boyunca özensiz, aç öpücükler bırakmadan önce uyarılmışlığımı bir uyuşturucu gibi içine çektiğinde keskin bir nefes alıyorum.

Bu jest çok kişisel, çok *samimi*. *Yani bize.*

Bacaklarımdan birini omzuna atarken gökyüzü açılıyor ve hafif bir yağmur çiselemeye başlıyor.

Dilinin ilk darbesi o kadar doyumsuz ki, zevk sıcak bir kırbaç gibi içimde şaklıyor.

Oakley inliyor, beni macun haline getiren uzun, açgözlü vuruşlarla amımı yalıyor.

Beni çılgına çevirmeye devam ederken kalçalarım yüzüne doğru sallanıyor.

Dünya şu anda çökebilir ve ben bunun farkına bile varamam.

O uzun parmakları kıvrılıp içime pompalanırken, dilinin uzunluğuyla amımı mızraklıyor ve beni yavaşça beceriyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki, istesem bile tutarlı bir düşünce oluşturamıyorum.

Aşağı uzanıp saçlarını kavrıyorum ve onu tam istediğim yerde tutuyorum. "Çok iyi hissettiriyor."

Tam hareketlerinin daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda, ağzı klitorisimin etrafını sarıyor ve şişmiş tomurcuğu beni zonklatan ateşli, hassas bir ritimle emiyor.

Bir an sonra, sert ve hızlı bir orgazmın içine girdim, sıktım ve patladım.

Ancak bu iş daha bitmedi, çünkü içimde bir ateş yaktı. Onun için yanan bir ateş.

Ayağa kalktığı anda kot pantolonunun düğmesine saldırıyorum ve kotu kalçasından aşağı itiyorum.

"Benim sıram."

Ben dizlerimin üzerine çökerken ağzı ukala bir sırıtışla kıvrılıyor. "İtirazım yok."

Boxerının kemerini çekiştiriyorum ve siki dışarı fırlıyor, sert ve benim için hazır. Kalın, uzun sikinin ucundan dikey olarak geçen yaramaz gümüş halterin görüntüsü ağzımı sulandırıyor.

Parmaklarımı tabanının etrafına doluyorum ve parlak pembe kafasına ağzımı açarak öyle bir öpücük veriyorum ki ismimi tıslıyor.

Onun benimle alay ettiği gibi ben de onunla alay etmeliyim ama ona olan ihtiyacım o kadar yoğun ki bir saniyemi daha boşa harcamak istemiyorum.

Ağzımı geniş tacının üzerine uzatıyorum, dilimi haltere değdiriyorum.

Öne doğru eğilerek bir elini kayaya dayıyor, diğer saçlarımın arasından geçiriyor. "İşte bu."

Boğazımı gevşetip daha derine emmeden önce onu kökünden ucuna kadar yalayıp tadının tadını çıkarıyorum.

"Lanet ," diye inliyor Oakley.

O kadar büyük ki elimi kullanıp alamadığım kısmını çekiştirmek zorunda kalıyorum.

"Evet" Sesi, zevke karşı kontrolün sert, neredeyse acı verici bir çiziğidir. "Aynen böyle em."

Onu daha derine götürerek taşaklarını avuçluyorum ve nazikçe çekiştiriyorum. "Siktir." Göğsünden uzun, acı dolu bir inilti kopuyor. "Em benim
toplar."

Onun sınır tanımayan komutlarını seviyorum. Tam olarak ne istediğini sormaktan korkmamasını.

Elimi sabit bir ritimle uzunluğunu pompalamak için kullanarak, ağzımı istediği yere hareket ettiriyorum, ağır çuvalını yalıyor ve emiyorum.

"Yüce Tanrım." Bana bakarken yüzü zevkten geriliyor. "Seni becermek istiyorum." Gözlerindeki bakış tamamen baştan çıkarıcı. "*Şimdi*."

Homurdanarak ayağa kaldırıyor.

Sonra ben daha gözümü kırpamadan beni kayaya bastırıyor ve ellerini kıçımın altına sokuyor.

Zonklayan sikine bakıyorum. Onu içimde bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

Kendini benim girişime hizaladığında nabzım hızlanıyor... ve sonra onu duyuyorum.

Telefonum Stone'un zil sesini çalıyor.

Stone. Nişanlım.

Zihnim dönüyor, binlerce farklı yöne dağılıyor. Ta ki ayıltıcı bir düşünce sisi yarana kadar.

Stone'u aldatıyorum.

Annemin babamı aldatması gibi.

Ben de onun gibiyim.

Aramızdaki kopukluğu hissetmesi için Oakley'e bakmama ya da ona durmasını söylememe bile gerek yok.

Ve bunun nedeni.

Geri adım atıp aletini tekrar kot pantolonunun içine soktu.

Nişan yüzüğümü avucumun içine yerleştirirken yüz hatları öfkeyle buruşuyor.

Bir yumru boğazımı tıkıyor. "Özür dilerim."

Park yerine doğru yürümeye başlamadan önce beni görmeye dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor.

Ama belli belirsiz "Ben de" diye fısıldadığını duyuyorum.

Bölüm 51

BIANCA

I Oakley yatakhaneme yanaştığında kendimi ondan ayırmak için tüm irademi kullanıyorum.

şeyler garip değil aramızda-çünkü onlar Ama bisikletini bırakıp ona kaskını verdiğimde havada bir gerginlik olduğu kesin.

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama kalbimi saran bu suçluluk duygusu varken bunu yapmak çok zor.

Ben sertifikalı bir hilekârım. Bundan kaçış yok.

Ancak soğuk ve acı gerçekle yüzleşmekten daha kötü olan şey, pişman olmadığım gerçeğidir.

Evet, Stone'u incittiğim için pişmanım çünkü bunun onu ne kadar öldüreceğini biliyorum.

Ama Oakley ile yaptığım şeyden pişman değilim.

Çünkü o benim ilk tercihimdi.

Ve eğer kaza hiç olmasaydı ve hafıza kaybı yaşamasaydım... o benim tek seçeneğim olurdu.

Ama hayat her zaman adil oynamıyor.

Bazen size düpedüz acımasız bir maymuncuk fırlatır.

Bazen -ne kadar istemeseniz de- değer verdiğiniz insanları incitmeye devam edersiniz.

Çantamı omzuma atıp yanağındaki kirli sakalı avuçluyorum. "Pişman değilim."

Oakley'nin gözleri kapanıyor ve beni daha yakına çekerek sıcaklığıyla sarıyor.

Stone'la ilişkimi sonsuza dek bitirdiğimi söylemek istiyorum. Ancak, bir ilişkiyi bitirip diğerine balıklama atlayan kızlardan biri olmaktan çok korkuyorum. Özellikle de bana geçmişimiz hakkında bir şeyler anlatmayı reddeden biriyle.

Onunla birlikte olmak ne kadar doğru hissettirirse hissettirsin. "Seni sonra ararım."

Sesimi duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerindeki özlem, kalbimin göğsümden fırlamak için elinden geleni yapmasına neden oluyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ensemi kavrıyor ve beni kendisine daha da yaklaştırıyor.

Öpücüğü çaresiz ve biraz dağınık, sanki bir daha asla yapma şansı olmayacağından korkuyor.

Sanki bu bir veda.

Beni daha önce bir kez terk ettiği ve bu süreçte hayatımı altüst ettiği için içimi bir panik dalgası kaplıyor.

Tekrar yaparsa hayatta kalamayacağımdan korkuyorum. "Beni bırakma."

"Sana yapmayacağıma söz verdim." Parmakları çenemin etrafında kilitleniyor ve beni tekrar öpüyor, sanki duyguyu noktalıyormuş gibi. "Ciddiydim."

Gömleğinin boynunu tuttum. "Goo-"

Sert bir şey hissettiğimde cümlemin ortasında durakladım. Merakla gömleğindeki kordonu çekip çıkardım.

Ve nefes almayı kes.

Bir an için halüsinasyon gördüğümden emin oldum, çünkü Liam'ın bana aldığı Aziz Christopher kolyesi ve onunla eşleştirdiğim tüy neden onda olsun ki?

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Kolyem neden sende?"

Göğsü bir nefesle kalkıyor ve bana doğru uzanmaya başlıyor ama kendini durduruyor. "Onu bana sen verdin." Kaşlarının arasında bir çatık beliriyor, sanki utanmış gibi. "Onu geri vermeliydim... ama yapamadım." Sesindeki katıksız ıstırap kalbimi kesiyor. "Elimde kalan tek şeydi."

Çıkarmaya başladı ama ben onu durdurdum. "Hayır." Nedenini hatırlayamayabilirim ama sahip olduğum en önemli şeyi ona vermemin bir nedeni olmalıydı. "Sende kalsın."

"Emin misin?"

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Olumlu."

Uzaklaşmak için döndüğümde başım ağırlaşıyor.

Motosikleti kükrüyor. "Bianca."

Donup kalıyorum, göğsümdeki çarpıntı giderek .

"Sakın ," diye mırıldanıyorum.

Şimdi olmaz.

Stone'la ilişkimi bitirene kadar olmaz.

Onun dilindeki anlamlı sözcüklerin, taşıdığım suçluluk duygusunun ağırlığıyla lekelenmesini istemiyorum.

O otoparktan çıkarken gözlerimi kapatıp kendimi birkaç derin nefes almaya zorluyorum.

Telefonum çaldığında ve Cole'un adı ekranda yanıp söndüğünde merdivenlerden yatakhaneme doğru yürüyordum.

Bir yanım görmezden gelmek istiyor ama daha önce onlara attığım bombayı düşünürsek, konuşacak birine ihtiyacı olabilir.

Yeşil düğmeyi hızlıca kaydırdım ve kulağıma götürdüm. "Hey."

"Hey," diyor. "Dinle, Jace ve ben akşam yemeği için yoldayız. Bu Özellikle almamızı istediğin bir şey var mı?"

Şakağımı ovuşturarak baş ağrımı engelliyorum.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama-"

"Bizi dışarıda bırakma," diye araya giriyor Cole. "Senin için endişeleniyoruz."

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Açıkladığım her şeyden sonra *onlar* için endişelenmesi gereken kişi benim.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Sesin iyi gelmiyor." *Beni yakaladı*.

Ona karşı dürüst olmaya karar vererek, "Haklısın... Değilim." diyorum. Nefesimi sertçe verdim. "Stone'dan ayrılıyorum."

Cole bu habere şaşırdıysa da belli etmiyor. "Bunun er ya da geç olacağını düşünmüştüm."

"Neden?"

Yanıt vermeden önce cevabını düşündüğünü söyleyebilirim. "Son zamanlarda farklısın. Daha çok *sen*."

Küçük bir kahkaha atar. "Kaltaklığa geri döndüğümü söyleme şeklin bu mu?"

"Hayır." Duraksıyor. "En azından bugün değil."

"Dick."

Gülme sırası onda. "Bakın, ben tavsiye verme gurusu falan değilim ama hayat mutsuz geçirilemeyecek kadar kısa. Eğer

Stone'dan ayrılmak yapılacak en doğru şey gibi geliyorsa, o zaman yapman gerekeni yapmalısın, anlıyor musun?"

O haklı. "Desteğiniz için teşekkürler."

"Lafı bile olmaz." Boğazını temizliyor. "Bu iş Ya-Ya Kardeşliği saçmalığına dönüşmeden ve sen beni daha fazla ilişki tavsiyesi için aramaya başlamadan gideceğim." Sesinde ciddi bir ton var. "Uğramamızı istemediğine emin misin? Hamburger yiyeceğiz."

Anahtarımı kilide sokup tokmağı çeviriyorum ama sürpriz bir şekilde kapı çoktan açılmış oluyor.

Kapıyı açar açmaz nedenini anladım. Stone

yatağımda oturuyordu.

Ve karanlıkta bile, öfkesinin ve acısının gücü o kadar zengin ki hissediliyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Cole, gitmem gerek."

Bölüm 52

BIANCA

"H "Onu ne zamandır arkamdan beceriyorsun?"

Suçlama içimde bir kemer gibi sallanıyor.

Ve en kötüsü de... kendimi savunmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Çünkü o haklı.

Onu Oakley ile fiziksel olarak aldatmıyor olabilirdim - yani bugüne kadar - ama kalbim kesinlikle Stone'a ait değildi.

Ve kendime karşı tamamen dürüst olursam, bir süredir böyle değildi.

düzeleceğini ummaya devam ettim.

Ama şimdi fark ediyorum ki Stone'u önemsememe rağmen ona karşı hissettiğim şey aşk değildi.

Güvenlikti.

Stone, yeni Bianca'nın kazadan sonra çaresizce ihtiyaç duyduğu sığınak ve güvenli limandı.

Ama artık kendi ayaklarımın üzerinde durabiliyorum... Artık ihtiyacım olan şey o değil.

Bahane üretmeye ya da inkar etmeye çalışmıyorum. Bunun yerine, kadın gibi davranıp gözlerinin içine bakıyorum ve özür diliyorum.

"Özür dilerim."

Yataktan kalkıp bana doğru ilerlerken yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Yani itiraf mı ediyorsun? Arkamdan onu beceriyormuşsun."

Oakley'le yaptıklarımızın ayrıntılarına girmenin onun için her şeyi daha iyi hale getireceğinden emin değilim. "Önemli değil." Bakışlarını tutuyorum. "Benden nefret etmekte sonuna kadar haklısın ama seni asla incitmek istemedim."

Gerçek bu. Bunun sonumuz olmasını istemedim.

Kalbini söküp atan kişi olmak istemedim.

Prenses onun hikayesinde kötü adama dönüştü.

Geriye dönüp baktığımda, aramızdaki ilişkiyi uzun zaman önce bitirmeliydim.

Ama yapmadım, çünkü onu incitmekten korkuyordum.

Onu bırakmaktan korkuyordum çünkü ilişkimiz kayıtsız ve rahat bir hal almıştı.

Ta ki Oakley ortaya çıkıp her şeyi altüst edene kadar... Çünkü neyi kaçırdığımı fark ettim ve bu yoğun bağın beni ona iliklerime kadar bağladığını hissettim.

Stone'a yüzüğünü geri veriyorum. "Bunu hak eden birine ver o."

Ona zarar vermeyecek biri.

Gözleri faltaşı gibi açılan Stone volta atmaya başlar. "Senin için her şeyi yaptım."

Bana attığı bakışlar neredeyse tehditkâr. "Seni sevdim, hayatının geri kalanını benimle geçirmeni istedim... ve sen beni o serseri *keşle* aldattın. Senin derdin ne lan?"

"Stone," diye uyarıyorum, kollarımdaki minik tüyler diken oluyor. "Üzgün olduğunu anlıyorum, ama Oakley hakkında konuşmak bir şeyi değiştirmeyecek-" "Sakın onun adını ağzına alma." Başımın yanındaki duvarı yumrukluyor. "Sakın onun adını bir şey ifade ediyormuş gibi söylemeye cüret etme. Onun hiçbir anlamı yok ve o *hiç kimse değil."*

Göğsünü işaret ediyor. "Çünkü o keş ezik masum bir kızı öldürdüğü için bir hapishane hücresine tıkılmışken *ben* senin boktan parçalarını topladım ve seni daha iyi bir insan yaptım." Çaresizce omuz silkiyor. "Orada olan *bendim* Senin için. Senin için her şeyi yapan kişi."

Onunla tartışmanın faydası yok. Üzgün ve saldırgan. Bu da kendi tünel görüşünün ötesini göremediği anlamına geliyor.

"Özür dilerim."

Başını sallıyor, kara gözleri yaşlarla parlıyor. "Mesele de bu Bourne. Senin öyle olduğunu sanmıyorum." Öfke yüzünü aydınlatıyor. "Tanrım, kafamın içine girmene izin verdim... kalbimin içine. Sen ölmeyi hak eden zehirli, değersiz bir pislikten başka bir şey değildin... ama ben seni arzuladım. Lanet olsun, seni *arzuladım*." Çenemi kavradı

zorla. "Ve sonra seni yakaladım... ve beni kırana kadar hayatımı emdin."

Göğsüm pişmanlıktan çöküyor. Onun bu şekilde çözülmesini izlemek beklediğimden çok daha fazla acı veriyor.

"Seni incitmek istememiştim," diye fısıldıyorum. "Önemsiyorum-

"Hayır, yok." İşaret parmağıyla kafasına vuruyor. "Beni hiç umursamıyorsun."

"Evet-"

Cebinden bir bıçak çıkardığında kelimeler boğazımda düğümleniyor. "O zaman ." Bıçağı şahdamarına doğru tutuyor. "Kanıtla yoksa lanet olası boğazımı keserim ve bu işi bitiririm."

Mideme kramplar giriyor ve oda dönmeye başlıyor.

Aşil topuğumu buldu.

Çünkü değer verdiğim başka birini intihar sonucu kaybetme düşüncesinin beni tamamen mahvedeceğini ve bunun olmasını engellemek için her şeyi yapacağımı biliyor.

"Stone," diyorum yavaşça. "Lütfen bıçağı yere bırak. Kendine zarar vermek çözüm değil. Seni seven insanlar var. Seni önemseyen insanlar-
"

"Hâlâ onlardan biri olduğunu kanıtla." Bıçağı derisine daha da bastırarak bana meydan okuyor. "Yoksa."

Psikoloji hakkında, kırılma noktasına ulaşmış birine karşı belli bir yaklaşım sergilemeniz gerektiğini bilecek kadar bilgim var.

Şu anda, kontrolün kendisinde olduğunu
hissetmeye ihtiyacı var. Her şeyi
kaybetmediğini.

İlişkimiz bitti diye onun hayatı da bitmedi. "Neye ihtiyacın
var?"

Cevabı otomatiktir. "O bok çuvalını aramana ve onunla ilişkini sonsuza dek bitirmene ihtiyacım var." Burun delikleri alevlendi. "Hemen şimdi."

Elimdeki telefona bakıyorum. "Tamam. Bunu yapabilirim."

Konuşmamızı duyup yardım göndereceklerini umarak 911'i aramaya başlıyorum ama Stone çoktan peşime düşmüş.

"Güle güle, Bi-"

"Hayır," hemen. "Ben yaparım."

"Ona bu gece kaçacağımızı söyle," diyor. "Bir hata yaptığını ve bir katille birlikte olamayacağını söyle."

Bir an için gerçekten onun istediğini yapmamayı düşündüm çünkü sevdiğim adama bunu söyleme düşüncesi...

İçimden bir ürperti geçiyor.

Stone hasta ve yardıma ihtiyacı var.

Ona yardım ettikten sonra Oakley'e her şeyi açıklayabilirim. Oakley ikinci zil sesinden sonra telefonu açtı. "Selam."

Stone beni bir şahin gibi izlediği için kendimi tarafsız ve etkilenmemiş kalmaya zorluyorum. "Bunu daha fazla yapamam."

Oakley'nin kafası o kadar karışık ki kalbim parçalanıyor. "Ne-"

Tek kelime etmesine izin vermiyorum çünkü bu sadece acımı daha da artıracak. "Yapamam... Stone'a aşığım. Aramızda olanlar bir hataydı."

Dahili hattan keskin nefes alışını duyabiliyorum. "Bunu kastetmiyorsun."

"Evet, biliyorum." Kalbimin sıkışmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Ama Stone'u sevmesem bile, bir katille birlikte olamam."

Oakley sustu.

Stone gözlerini kısıyor, gerisini söylemem için beni zorluyor.

"Bu gece kaçıyoruz, her şeyi arkamızda bırakıyoruz ve yeni bir başlangıç yapıyoruz. Lütfen benimle bir daha iletişime geçme Oak."

Bu veda sözleriyle telefonu kapatıyorum. "Bu yeterince iyi mi-"

Stone'un tuttuğu bıçak yere düşüyor ve eli boğazıma sarılıp sıkıyor.

Yumruğu ağzıma uçmadan önce ne olduğunu anlamaya ancak zamanım oluyor.

İçimdeki her şey paramparça oldu.

Neredeyse gerçeküstü, beden dışı bir deneyim. Sanki beynim göz açıp kapayıncaya kadar nişanlısı tarafından yumruklanan bir kız olduğum gerçeğini kabullenmek istemiyor.

Düzeltme-eski nişanlı.

Utanç omurgamda yılan gibi kıvrılıyor.

Bir zamanlar bana kelebekler uçururdu... ama şimdi tek gördüğüm mazur gördüğüm uyarı işaretleri.

Her hareketimi kontrol etme ihtiyacı, kıyafetlerimle alay etmesi, uyurken beni becermesi... ya da arkadaşlarının önünde yanlış bir şey söylediğimde kalçamı çimdiklemesi gibi.

Bana ilk kez sürtük dediğinde.

Ve en son beni manipüle edebilmek için kibarlığımı zayıflıkla karıştırarak beni kontrol etmeye çalıştı.

Çünkü bunu bir daha yapma şansı bulamayacağı kesin.

Tanrım, bunu yapabileceği türden bir kız düşünmesi gerçekten iğrenç.

Çünkü öyle *olmadığına* eminim.

Ağzımdan akan kanı silerek ona ters ters bakıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Bir şey söylemeye çalıştı ama ona fırsat vermedim.

Hayalarına öyle sert bir tekme atıyorum ki bağırıyor ve yere çömeliyor.

Saçından bir tutam koparıyorum çünkü bunu söylerken gözlerimin içine bakmasını istiyorum. "Umarım yapmışsındır, çünkü bu bana ilk ve son kez elini sürdüğün andı." Kıs kıs gülerek ekliyorum, "Bir daha düşündüm de, o bebek sikin muhtemelen mesajı tam olarak alamadı." Taşaklarına tekrar vuruyorum ve uluyor. "Bunu hissettin mi, kaltak? Yoksa bir büyüteç alıp yakmam mı gerek-"

Kapımın açılma sesi beni .

Oakley bir kasırga gibi odaya daldı. Sert bakışlarını Stone'dan bana çevirerek etrafı hızla tarıyor.

Bakışları ağzımın üzerinde yoğunlaşıyor ve sonra kıyamet .

Sesi ölümcül bir alçak törpü gibi, beni derinden sarsıyor. "Seni öldüreceğim."

Oakley beni yolumdan itip ona saldırmadan önce Stone'un aldığı tek uyarı bu.

Düzensiz nabzımın üzerinden duyabildiğim tek şey, Oakley'nin yumruğunun Stone'un suratına, sanki kendi kum torbasıymış gibi defalarca çarpma sesi.

Bir süre boğuşurlar, ancak Stone'un Oakley'e karşı hiçbir şeyi yoktur ve Oakley'nin onu yere yapıştırması uzun sürmez.

Stone'un üstüne doğru kayarak bir eliyle boğazını sararken diğer eliyle Stone'un kanlı yüzüne yumruklar atmaya devam ediyor.

Stone biraz mesafe almaya çalışıyor ama bu imkansız çünkü Oakley'nin saldırıları o kadar zehir dolu ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Sonra fark ettim ki Oakley şaka yapmıyormuş... Onu gerçekten öldürecekmiş.

Oakley hareketlerini bir an için durduruyor ama sadece Stone'un kolunu yakalayıp anormal bir açıyla bükebilmek için.

Saniyeler sonra, keskin bir kemik kırılması kulaklarıma saldırıyor. Hemen ardından Stone'un acı içinde çığlık atma sesi geliyor.

"Oakley, *dur*!" diye bağırıyorum.

Stone umurumda olduğu için değil ama Oakley'nin hapse geri dönmesi isteyeceğim son şey.

Sanki beni duymuyor bile.

O kadar şiddetli yumruklamaya devam ediyor ki Stone'un hâlâ nefes alıyor olmasına şaşırıyorum.

Sadece ben avazım çıktığı kadar bağırdığımda Oakley salınımlarını bir süreliğine durduruyor.

"Dur-" diye tekrar söylemeye başlıyorum ama Stone fırsattan istifade Oakley'nin kafasına yumruk atıyor.

Hareketin onu şaşırttığını söyleyebilirim ama buna izin vermiyor. Sonra bacağını yakalıyor ve döndürmeye başlıyor.

Ta ki şiddetle titremeye başlayana kadar.

Oh, Tanrım.

O anda üç şey olur. Oakley nöbet
geçirmeye başlar.

Stone bıçağı yerden alır ve Oakley'nin böğrüne saplar.

Ve kardeşlerim içeri girdi.

Bölüm 53

BIANCA

"W Ne oldu lan?" Jace bize doğru koşarak havlıyor.

"Stone'un bıçağı var," diye bağırdıktan sonra hâlâ nöbet geçiren Oakley'e odaklanıyorum.

Cole şu anda gevşek bir şekilde yatan Stone'a bakar ve onu tekmeler. "Sorun değil. Ölü gibi görünüyor."

Göğsünün inip kalkması bana öyle olmadığını söylüyor.

Oakley'nin gömleğini ıslatan kana bakıyorum. Normalde nöbet geçiren birine dokunmamanız gerekir ama yaranın ne kadar derin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve kan kaybından ölmesini istemiyorum.

Gömleklerimden birine uzanıyorum ve kanamayı durdurmak için yaranın üzerine baskı uyguluyorum.

"Ne oldu?" Jace gözleri ağzıma düşmeden önce tekrarlıyor. "Dudağın neden kanıyor?"

Onu görmezden gelerek tüm dikkatimi Oakley'e veriyorum. Zamanı takip edemedim ama normalden daha uzun gibi görünüyor. "Bir süredir nöbet geçiriyor."

Cole "911'i arayacağım," diye söze başlıyor ama sonra penceremin dışında siren sesleri duyuyoruz. "Bir daha düşündüm de, biri çoktan aramış gibi görünüyor."

"Yüce . Konuşmaya başla Bianca," diye Jace. Midem korkuyla düğümleniyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Uzun lafın kısası, Stone benim odamda saklanıyordu. Boğazına bir bıçak dayadı ve beni aramazsam kendini öldürmekle tehdit etti.

Oakley ile ilişkimi bitirmek istedim. Ancak bunu yaptıktan hemen sonra elini boğazıma doladı ve bana yumruk attı."

"Orospu çocuğu *ne* yaptı?" Bu Cole'dan.

"Onu öldüreceğim," diye haykırıyor Jace, Stone'a doğru hamle yaparak. "Bekle," diye bağırıyorum. "Daha işim bitmedi."

Jace ve Cole resmen ağızlarından köpükler saçıyorlar.

"Oakley içeri girdi ve onu feci şekilde dövdü... ama sonra Stone yerden bıçağı kaptı ve onu bıçakladı... ve içeri girdiniz."

Oakley'nin nöbeti nihayet içimi bir rahatlama kaplıyor.

Ancak, kapının sertçe çalınması beni sıçrattı. "Polis, kapıyı açın."

Elimi uykulu yüzünde gezdirirken duygularım boğazımda düğümleniyor. O kadar kendinden geçmiş ki kalbim dayanamıyor.

"Onu hapse geri gönderecekler." Jace ve Cole'a bakarak durumun ciddiyetini anlamaları için yalvarıyorum. "Oakley sadece beni koruyordu. Başının belaya girmesini hak etmiyor."

Ama polisin umurunda olmaz, çünkü Oakley'nin sabıka kaydı vardır ve burnunu temiz tutması gerekmektedir. Onlara göre, o otomatik olarak hatalı ve suçludur.

"Oakley birkaç hafta önce beni Stone hakkında uyarmaya çalıştı," diye mırıldandı Cole. "Ama ona inanmadım ve siktirip gitmesini söyledim."

Bu benim için yeni bir haber.

Jace ensesini kavrıyor. "Lanet olsun." Bir elini yüzünde gezdirerek Cole'a bakar. "Bianca'yı görmek için Oakley ile buraya geliyordun, tamam mı? Yurt odasının dışında bir kargaşa duydun ve kapıyı açtığında Stone ve ben çoktan kavga ediyorduk." Jace sonra bana baktı. "Hikâyenin seninle kısmı aynı. Stone sana saldırdı. Sadece Oakley onu dövmek yerine... bunu yapan bendim."

Cole kaşını kaldırır. "Peki ya Oakley'nin bıçaklanması?"

Jace omuz silkiyor. "İçeri girdiğinde kavgayı durdurmaya çalıştı ve Stone onu bıçakladı."

Kapı bir kez daha sertçe çalınır. "Polis. Kapıyı açın." Bunun için suçu üstlenmek üzere olduğuna inanamıyorum. "Jace-"

"Hikayeye sadık kal." Bununla birlikte Stone'un yüzüne yumruk atar ve kasığına keskin bir tekme gönderir. "Onları içeri alın."

Cole kapıyı açtığında Oakley'nin üzerinde korumacı bir şekilde duruyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, keşke bunu daha önce söylemesine engel olmasaydım içimden geçiriyorum.

Bölüm 54

BIANCA

O Hemşireden izin aldıktan sonra Oakley'i görmek için hastane odasına doğru koştum.

Tam kapıyı açacakken, biri kapıyı kırdı,

"O kadar hızlı değil,"

Kafamı kaldırdığımda Oakley'nin babasının elinde bir fincan kahveyle orada durduğunu görüyorum. Yüzündeki çarpık ifadeden beni gördüğüne sevinmediği anlaşılıyor.

"Merhaba, Bay Zelenka." Ona sert bir gülümseme verdim. "Oakley'i kontrol etmeye geldim."

Hemşire aileden olmadığım için bana bir şey söyleyemedi ama ziyaretçi kabul edebileceğini söyledi.

Kapıyı tekrar açmaya çalışıyorum ama Wayne kapının önüne geçerek içeri girmemi engelliyor. "Üzgünüm ama böyle bir şey olmayacak."

Anlamadığım için göz kırpıyorum. "Neden?"

Bana başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Oğlum az önce nişanlın tarafından bıçaklandı."

"Eski nişanlım," diye düzeltiyorum.

Ve evet, endişesini anlıyorum ama Stone hayatımdan sonsuza dek çıktı.

Şu anda önemli olan tek şey Oakley.

Wayne'in gözleri kısılır. "Geri adım atıp Oak'ın kendi kararlarını vermesine izin vermeye çalıştım ama bu saçmalıktan bıktım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hangi boktan yeter?"

"Bunu daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum ama oğlumun hayatından çıkmanı istiyorum." Eli kahve fincanını kavrıyor. "Siz ikiniz bir araya geldiğinizden beri trajediler birbirini izliyor. Önce sarhoş olup kafayı buldu ve birini öldürdü, sonra hapse girmeyi seçti - onun için savcılıkla yaptığım anlaşmaya rağmen ve şimdi de seni savunduğu için nişanlın tarafından bıçaklandı. İkinizin tam anlamıyla zehirli olduğunuzu anlamanız ve onu rahat bırakmanız için başka ne olması gerekiyor?"

Bana tokat atsa daha az acırdı.

Oakley'nin hapse girmeyi seçtiğini bilmiyordum.

Beni bilerek terk ettiğini.

Kalbim kendi üzerine katlanıyor. "Ben istemedim..." Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Bak, neden böyle hissettiğini anlıyorum ama ben
-"

"Onun yapamayacağı tek şeyi yapıp çekip gitsen belki bunun doğru olduğuna inanabilirim."

Sözlerini anladığımda görüşüm bulanıklaşıyor.

"Onu öylece bırakıp gidemem," diye karşı çıkıyorum. "Onu seviyorum."

"O zaman bırak gitsin," diye yalvarır Wayne. "Çünkü Oakley son derece sadık biri ve eğer bağlarını koparmazsan, senin yüzünden ölene ya da hayatının geri kalanını bir hapishane hücresinde çürüyerek geçirene kadar sahip olduğu her şeye tutunmaya devam edecek." Yüz hatları acıyla buruşuyor. "Oğlumu kaybedemem Bianca. *Kaybetmeyeceğim*."

Gözlerinde yüzen çiğ endişe neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Oğlunu sevdiği çok açık.

Ve kendi babam hayatımın büyük bir bölümünde ortalıkta olmayan bir ebeveyn olduğu için ebeveyn sevgisi benim için yabancı bir kavram olsa da... Beni zarardan korumak için her şeyi yapabilecek iki erkek kardeşim var.

O ana kadar Oakley ve benim birlikte bu kadar zehirli olduğumuzu fark etmemiştim.

Mutlu ve aşık olduğumuzu sanıyordum.

Aynı ruhun iki kırık parçası.

Ama belki de değildik?

Belki de onun yerine ateş ve benzindik.

Belki de birbirimize karşı hissettiğimiz şey ölümcül bir bağımlılıktı.

Ve kendimizi topyekûn yıkımdan kurtarmanın tek yolu birbirimizden ayrılmaktır.

Belki de bu yüzden annem bana asla aşık olmayacağıma dair söz verdirdi.

Çünkü bunun bir insana neler yapabileceğini başından beri biliyordu.

Eskiden kalbinizin olduğu yerde çorak, boş bir noktadan başka bir şey kalmayana kadar sizi yok edebilme şekli.

Ve bu ölüm, sahip olmanızın yasak olduğu bir aşktan çok daha iyi bir kaderdi.

Yüzeye çıkmakla tehdit eden gözyaşlarımı kırpıştırmaya çalışıyorum ama pek işe yaramıyor. "En azından bana onun nasıl olduğunu söyleyebilir misin?"

Onun iyi olduğunu bilmeliyim.

Wayne cevap vermeden önce bir elini yüzünde gezdiriyor. "Hâlâ uykulu ve kendinde değil. Grand mal nöbeti kötü bir nöbetti. Ayrıca bıçak yarasından dolayı kan kaybı da oldu." Ben irkilince, "Ancak organlarını ve atardamarlarını ıskalamış ve sadece on beş dikiş gerekmiş. Durumu stabil kaldığı sürece daha sonra taburcu edilebilir."

Rahatlama göğsümü dolduruyor. "Tanrıya şükür."

Başını sallıyor. "Kardeşinle ilgili olarak, birkaç saat içinde serbest bırakılacak. Stone'un dava açıp açmayacağını henüz duymadım, ama açarsa da davası zayıf olacaktır." Bakışları şişmiş ve morarmış dudağıma düşüyor ve kaşlarını çatıyor. "Sana yaptıklarını düşünürsek."

"Doğru."

Kahvesinden bir yudum alır. "İhtiyacı olursa ona yardım edeceğimi söylemeye gerek yok, çünkü... bilirsiniz."

Jace suçu alıyor.

"Teşekkür ederim." Hüzün içime bir taş gibi oturuyor ve yere bakıyorum. "Oakley'e olanlar için üzgün olduğumu söyler misin?" Sesim çatlıyor, bana ihanet ediyor. "Ve onu sevdiğimi."

Öleceğim güne kadar.

Wayne bir heykel gibi dimdik duruyor. "Oğluma acil şifalar dilediğinizi söyleyeceğim."

Bu kayıtsız ifade kalbimi sivri bir cam parçası gibi kesip atıyor.

Nefes alıyorum, arkamı dönüp uzaklaşırken kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Wayne, "Acıdığını biliyorum ama doğru yapıyorsun," diyor. *O zaman neden bu kadar yanlış geliyor*?

Koridorda dolaşırken göğsümde derin, geniş bir acı yayılıyor, titreyen bacaklarım her an pes etmekle tehdit ediyor.

Her zaman hayatımın en kötü anlarının annemi ve Liam'ı kaybetmek olduğunu düşünmüşümdür.

Ama .

Çünkü bu konuda başka seçeneğim yoktu.

Ve şimdi, kaza hiç olmasaydı her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Eğer başka bir adamla nişanlanmazsam.

Ve aynen böyle, saf öfke karnımı yakıyor, o kadar yoğunlaşıyor ki neredeyse beni boğuyor.

Belki de Stone'un acı çektiğini görmek beni korkunç bir insan yapıyor.

-Çünkü belli ki bazı zihinsel sorunları var ama artık umurumda değil.

Tek istediğim intikam.

Ona yaptıklarını ödetmek için.

Göz ucuyla, ilaç arabasına benzeyen bir şeyin önünde duran önlüklü genç bir adam görüyorum.

Arabanın üstünde birkaç şişe var ve şu anda bir iğneye berrak bir madde .

Yüzüme seksi bir gülümseme yerleştirerek ona doğru yürüdüm.

"Merhaba."

Beni fark etmesi biraz zaman alıyor ama fark ettiğinde gözleri ilgiyle parlıyor. "Hey."

Kirpiklerimi kırpıştırıyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Size birkaç soru sorabilir miyim diye merak ediyordum?"

de sıkıntılı görünmüyor. "Elbette."

Hastane odasına girdiğimde Stone uyuyordu. Şüphesiz ona verdikleri ağrı kesicilerin etkisindeydi.

Alçıdaki koluna ve çekilen bacağına odaklanıyorum. İstese de hiçbir yere gidemez.

bu çığlık atamayacağı anlamına gelmez.

Ellerimi elbisemin altına sokup külotumu çıkarıyorum.

Yatağa ulaştığımda kıpırdanıyor ve gözlerini açar açmaz malzemeyi ağzına tıkıyorum.

Öksürerek onları çıkarmaya çalışıyor ama ben saç tokasını saçımdan çıkarıp boştaki elini yatağa bağlıyorum.

Tırnaklarımı inceleyerek yatağının etrafında bir akbaba gibi dönüyorum. "Biliyor musun, bazı insanlar sana acıyabilir ve şartların kurbanından başka bir şey olmadığını söyleyebilir." Hareketlerimi durdurup bakışlarını tutuyorum. "Ama siktir et onu da, seni de."

Farklı bir yol seçebilirdi.

Babasının annesine yaptığı gibi yumruklarını üzerimde kullanmak zorunda kalmadı.

"Seninle aynı odada olmak midemi bulandırıyor, bu yüzden bunu güzel ve kısa keseceğim, tamam mı?"

Sütyenimden iki şişe ve bir iğne çıkardım. Hemşire utanmaz flörtümden o kadar etkilenmişti ki onları çaldığımı fark etmedi bile.

"Pop quiz, hotshot. Birini öldürmek için tam olarak ne kadar insülin gerekir?" Kıs kıs gülüyorum. "Doğru ya. Cevap veremezsin." Omuz silkerek iğnelerden birinin kapağını çıkarıyorum. "Sanırım kendim öğrenmek zorunda kalacağım."

Gözleri büyüyor ve kıvranıp inlemeye başlıyor.

"Şunu kesmeni öneririm," diye uyarıyorum. "Yoksa sevgili anneciğin bu gece senin cenazeni planlıyor ."

Vücudu gevşiyor, göğsü hızlı ve eşit olmayan nefeslerle inip kalkıyor.

İğnenin eğimini sağlam bacağının baldırı boyunca sıyırıyorum. "Sana bir zamanlar seni gerçekten sevdiğimi düşündüğümle ilgili cümleler kurabilirim." Gözlerimi kısarak ekliyorum: "Ama sen soluduğum havaya değmezsin Stone. Hiçbir zaman da değmedin."

Burnunun ucuna dokunuyorum. "İşte anlaşma, günışığı. Sen ve serseri ailenin geri kalanı bir daha asla benim ya da sevdiğim insanların yanına yaklaşamayacaksınız." Ona sadist bir sırıtış atarak, nefes alamasın diye burnunu çimdikliyorum. "Ve evet, buna Oakley de dahil."

Bana bir yanıt vermeyince onu daha sert çimdikliyorum. "Bana anlaşmanın şartlarını anladığını göster, pislik."

Sonunda başını salladı.

"Aferin oğlum." İğneyi uyluğu boyunca sürüklüyorum. "İşbirliğin karşılığında, tıp öncesi programında kalabilirsin ve sefil hayatına son vermeyeceğim."

Rahatlaması elle tutulur bir şey.

Ona dişlerimi göstererek iğneyi derisine batırıyorum.

"Bir daha düşündüm de... bu benim gibi zehirli bir amcık için işe yaramaz." Eğilip fısıldıyorum, "Cehennemde görüşürüz."

Yüzündeki korku ifadesi ve ondan yayılan acınası iniltiler beni o kadar zevkle dolduruyor ki gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ailelerimiz arasındaki savaşın resmen sona erdiğini söyleyebiliriz.

Duraksadığımda elim kapı kolundaydı. "Sakin ol Stone. Bu sadece tuzlu su." Omzumun üzerinden bakarak onu son bir kez uyarıyorum. "Ama bir daha bana ya da aileme bulaşırsan Yemin *ederim* seni öldürürüm."

Bölüm 55

OAKLEY

I Telefonu o kadar sert ki, tekrar sesli mesaja geçtiğinde kırılmamasına şaşırıyorum.

Görmeyeli ya da konuşmayalı üç gün oldu. Bianca.

Onu boşuna aradım. Yurduna gittim ve kapıyı açmadığı için orada dikilip psikopat gibi konuştum.

Size acil şifalar diliyor.

Babamın sözleri boğazımda asit gibi yanıyor.

Bu kopuk tepki ona hiç benzemiyor. En azından bana gelince.

Tıpkı bana *Meşe* dediğinde bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamam gibi, çünkü hayatımda adımı asla kısaltmayan tek kişi o.

İki heceyi de kullanıyor... Sanki onun için önemliymiş gibiKorku göğsüme çarpıyor. *Belki başka bir anısı vardı*?

Asansörden inerken "Bana hayalet gibi davranmayı kes," diye bağırıyorum. Ve ipin ucuna yaklaştığım için ekliyorum, "Daha sonra geleceğim. Bana bir daha şaft verirsen lanet olası kapını kırmayacağımı sanma. Çünkü kırarım amına koyayım."

Stüdyonun kapısı açıldığında son kısmı telefona söylüyordum.

Dylan'ın kaşları tavana doğru kalkıyor. "Ve bu kızgın ayı da kuzenim Oakley."

Sadece Landon olduğunu tahmin edebildiğim mohawk saçlı ve gözlüklü bir adam gülüyor. "Kelimelerle arası iyi olduğu kesin."

Dylan'a bakıyorum. "Son zamanlarda Bianca ile konuştun mu?"

Dylan başını sallar. "Hayır. Onu kontrol etmek için birkaç kez aradım ama açmadı."

Bir yandan, görmezden geldiği tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel. Ama diğer yandan? Bu *herkesi* dışladığı anlamına geliyor.

Dylan bir el sallıyor. "Eminim her şeyle başa çıkmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

Siktir et şu sesi.

Dylan'ın bakışları karnıma düşüyor. "Bıçak yarası nasıl?"

Bunun üzerine Landon'ın gözleri açılıyor.

"Her şey ." Ensemi tutarak, "Jace nasıl? Hapisten çıktı mı?"

"Evet. Aynı gece çıktı." Alnı kırışıyor. "Açıkçası, Stone suçlamada bulunmuyor."

Bu... ilginç. "Güzel."

Başını salladı. "Evet."

Açıkça söylemeye karar verdim. "Jace'in yaptıklarını takdir ediyorum ama ona sakso çekmeyeceğim."

Landon içkisinde boğuluyor.

"İnan bana, kimse senden onun sikini yalamanı beklemiyor Oak. Bianca'yı koruduğunu bildiği için sana iyilik yaptı." Omuz silkiyor. "Ve içten içe seni hâlâ önemsediği için." Landon'a dönüyor. "Ama bu kadar dram yeter. Landon, bu Oakley. Oakley, bu Landon Parker. Sana bahsettiğim muhteşem müzisyen."

Birbirimize bir pound veririz.

Onunla bu kadar erken tanışmayı planlamamıştım, ancak sadece birkaç günlüğüne şehirde olduğunu düşünürsek, ya şimdi ya da asla. Bu yüzden izin aldım.

"N'aber dostum? Senin hakkında çok iyi şeyler duydum."

Başını sallıyor. "Ben de öyle. Şiirlerin harika."

Lanet olsun.

Ayaklarını sürüyen ve benden başka her yere bakan Dylan'a dönüyorum.

"onu."

Homurdanarak çantasından defterimi çıkarıyor ve elime . "Peki, tamam. Ama bil diye söylüyorum, onları gerçekten seviyorum."

Bu durum sinirlerimi yatıştırmıyor çünkü bu iş için uygun olmadığımdan eminim.

Landon ellerini birbirine sürtüyor. "Biraz müzik yapmaya hazır mısın?"

Dylan sırıtıyor. "Bu da ikinizin sihrinizi konuşturmanıza izin vermem için bir işaret." Kapıdan çıkarken tedirginliğimi hissetmiş olmalı ki durup beni omuzlarımdan tutuyor. "Bu iş sende Oak. Tek bir kelime bile yazmasan bile, konfor alanının dışına çıktığın için seninle gurur duyuyorum." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, göt kafa."

"Aynen öyle," diye .

Landon'a işaret ediyor. "Oğluma iyi bak."

Landon kadehini kaldırır. "Tamamdır, patron."

O gider gitmez Landon beni değerlendirdi. "İğneler seni korkutuyor mu?"

Evet, söylemesini beklediğim şey bu değildi.

Yine de, kendisi bir müzisyen, bu yüzden sanırım bu tamamen dışlanmış bir şey değil.

Göğsüm sıkışıyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor. "Uyuşturucuyla işim olmaz."

Ve buradan siktir olup gitmem gerektiğini bilecek kadar kendimi tanıyorum. *Çabuk ol.*

Landon gözlerini kırpıştırır, kafası karışmıştır. "Ben de o şeylerle uğraşmam." Kalın mavi bir kalem tutuyor. "Ama ben şeker hastasıyım ve insülin almak zorundayım. Bazen iğneler insanları korkutuyor, bu yüzden her zaman önce soruyorum."

Ve böylece göğsümdeki gerginlik yumağı dağılıyor. "Hayır.

Sorun değil. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Başını sallayarak gömleğini kaldırıyor, karnındaki deriyi çimdikliyor ve iğneyi etine batırıyor.

"İyileşme sürecindeyim," diye açıklıyorum, daha önce kendimi kaybettiğim için aptal gibi hissediyorum.

Eğer bir yargısı varsa bile bunu belli etmiyor. "Bu harika. Ne kadar sürecek?"

"Bir yıl, altı ay ve sekiz gün."

Ama kim sayıyor?

Gülümsemesi gerçek. "Aferin sana."

Madem tıbbi bilgi alışverişinde bulunuyoruz, ben de kendiminkini açıklayayım. "Bu arada, bende epilepsi var. Yani beni titrerken ve sarsılırken görürseniz, bu twerk yapmaya çalıştığım anlamına gelmez."

Piyanonun başına otururken yüzünde endişe çizgileri beliriyor. "Nöbet geçirdiğinde yapmamı istediğin özel bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Yani, kafamı yarmamamdan emin olsan iyi olurdu ama bazen böyle şeyler olur. Olursa seni sorumlu tutmayacağım."

"Öyle olmaması için elimden geleni yapacağım," diye yarım ağız gülerek beni temin ediyor.

Gözleri odayı tarıyor ve gitarın üzerinde duruyor. "Bir tercihiniz var mı? İkisini de çalabilirim ama piyanoya yöneliyorum."

Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissettiğimi söyleyebilirim.

"Gerçekten bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu emo saçmalığı bana göre değil."

Garipliği başlat.

Yüzünü buruşturarak beni değerlendirdi. "Dostum, tamamen yanlış bakıyorsun. Piliçler bir şarkıda kendinden parçalar bırakmanın getirdiği ham duygulardan hoşlanır." Dudakları kıvrılıyor. "Erkekler de."

Birkaç yıl önce olsa bunu kendi avantajıma kullanıp biraz amcık tavlayabilirdim ama bugünlerde umurumda olan tek bir amcık var.

"Bu doğru olabilir ama ben biriyle yatmak istemiyorum." Piyanonun başında yanına oturdum. "Seksi sevmediğimden değil. Hatta bayılırım ama..." Kimseye karşı bu kadar açık sözlü olmaya alışık olmadığım için cümlemi bir kenara bıraktım.

O hariç.

Landon bir kaşını kaldırır. "Ama ne?"

Siktir et. "Şey, bir kız var."

Gözleri önündeki bir şeye kilitlenir. "Her büyük aşk şarkısı bir kızla başlar." Sırıtıyor. "Ya da bir erkekle." Koyu renk kaşları mizahla dans ediyor. "Bazen ikisi de aynı anda."

Bu belirsiz durumdan ne anlam çıkarmam gerektiğinden tam olarak emin değilim. Ancak, görüş açısını piyanosunun üzerindeki resim çerçevesine kadar takip ettiğimde kısa sürede noktaları birleştiriyorum.

Uzun kızıl saçları ve tonlarca çili olan iri yapılı bir kız ortada durmuş, altın rengi bir laboratuvar köpeğinin sırtından formaya benzeyen bir şey çıkarmaya çalışıyor.

Ağzı. Onun sağında, köpeğe çok sinirlenmiş görünen sarı saçlı, uzun boylu bir adam var.

Solda ise Landon var; yüzünde kocaman bir gülümsemeyle üçünü de izliyor.

Landon merakımı sezmiş gibi, "Bunlar benim kız ve erkek arkadaşım," diyor kıkırdayarak. "Ve çılgın köpeğimiz."

"Oh." Evet. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Gerçi aynı anda iki kişiyle çıkmak çok karmaşık olmalı. "Kulağa..."

"Karmaşık mı?" Başını sallıyor. "Evet, bir noktada öyleydi, ama şimdi... bilmiyorum... doğru geliyor. Birbirimize uyuyoruz."

Aferin ona.

"Hey, dostum. Ne olursa ."

Parmaklarını piyano tuşlarının üzerine koyuyor. "Biraz emo boku yazmaya hazır mısın?"

Tabii ki hayır.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç yapmadım."

"Şey, çok basit." Fildişi tuşlara ve odayı melodik bir sesle dolduruyor. "Sadece bana kalbinin ve ruhunun iyi, kötü... ve en çirkin yanlarını vermeni istiyorum."

Buna sahip olan sadece bir kişi var.

Stüdyodan iki şarkı yazmış olarak çıkıyorum ve garip bir başarı hissi tenimde uğulduyor.

Bundan hoşlanacağımı düşünmemiştim ama sözlerimin müziğe döküldüğünü duymak çok güzeldi.

Bu kesinlikle tekrar yapmak istediğim bir şey.

Telefonum çaldığında asansöre adımımı atıyordum. Bianca'nın o inatçı kafasını kıçından çıkarıp benimle konuşmaya karar vermesini umarak cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Crystal'ın adının ekranda yanıp söndüğünü gördüğümde boğazımda çirkin bir his yükseliyor.

"Bugün olmaz, Şeytan," diye mırıldandım.

Görmezden gel düğmesine basmaya hazırlanıyorum ama sonra aklıma C.J. ile ilgili bir sorun olabileceği geliyor.

Yeşil düğmeyi hızlıca kaydırdım. "Ne oldu?"

Diğer hatta Crystal hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bu da ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden . "Hemen hastaneye gitmen gerekiyor. Baban..." O kadar çok ağlıyor ki sonraki kelimelerini zar zor seçebiliyor. "O vuruldu."

Bölüm 56

BIANCA

(Her şey acıtıyor.

Göğsümdeki dayanılmaz ağrı tekrar başladı.

İntikam.

Onu o kadar çok özlüyorum ki, şimdiye kadar hissettiğim tüm acıların çok ötesinde.

Büyük bir parçam, bugün tehdit ettiği gibi kapımı çalmasını istiyor.

Tıpkı benim duvarlarımı yıktığı gibi.

Komodinimin üzerindeki saate bakıyorum. Sekizi biraz geçiyor, yani her an burada olabilir.

Kulağa garip gelse de, son üç gecedir kapımı , beni açmaya ve onunla konuşmaya çağırmasını dört gözle bekliyordum.

Sonunda pes edip yoluna devam etmeye karar verdiği günü hiç sevmeyeceğim.

İhtiyacı olan şey bu olsa bile.

Top gibi kıvrılıp başımı ahşap zemine, neredeyse kan kaybından ölmek üzere olduğu yerin yakınına bastırıyorum.

Hayatımın çoğunda ölmek istedim... Ta ki Oakley bana yaşadığımı hissettirene kadar.

Acı geçecek, kendime bunu söylemeye , *her* ne kadar hiçbir parçam buna inanmasa da.

Güçlüsün - şu anda kendimi pek güçlü hissetmesem de kendime güveniyorum.

Sanki hayati bir eksikmiş gibi hissediyorum ve hayatımın geri kalanında yarım bir insan gibi dolaşacağım.

Telefonum yanımda vızıldıyor ama duymazdan .

Jace ve Cole'a çoktan yalan söyledim ve onlara ders çalışmakla meşgul olduğumu söyledim.

Telefon tekrar çalıyor ve Dylan'ın adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum.

Bu hafta beni birkaç kez aradı -Sawyer daha da fazla aradı- ama onlara bir şey söylemek istemiyorum.

Tek başıma mutsuz olmayı ve kendi sorunlarımla uğraşmayı tercih ederim.

Yoksay düğmesine bastım ama yine çaldı. *Lanet*
olsun. Yapışkan arkadaş Sawyer'dı, Dylan değil.

İkinci kez görmezden gel butonuna basıyorum.

Bir dakika sonra bir mesaj .

Dylan: Bir şeyler yaşadığını biliyorum ama Oakley'nin babası vuruldu. Onunla hastanedeyiz ama bence sen de burada olmalısın.

Sanki vücudumda bir elektrik şoku varmış gibi anında ayağa fırladım.

Düşünmüyorum. Nefes bile almıyorum.

Ayakkabılarımı giydim ve kapıdan çıktım.

Bölüm 57

OAKLEY

"Bunu yapanı yakaladılar mı?" Dylan soruyor.

"I yapamam inanmak biri vuruldu Onu." Sawyer fısıldıyor.

Konuştuklarını duyuyorum ama onları göremiyorum ya da ne dediklerini anlayamıyorum.

Düşünebildiğim tek şey, beni büyüten babamın ameliyatta olduğu gerçeği.

Hayatı için savaşıyor.

Hepsi de arabasına doğru yürürken şerefsizin teki onu vurduğu için.

"Belki de araba çarpmıştır?" Sawyer öyle diyor.

Dylan omzumu ovuyor. "Olabilir. Her , eminim onları yakalayacaklardır. Crystal şu anda polisle konuşuyor. Olay olduğunda Wayne'le telefondaymış."

Sawyer koluma dokunuyor. "Sana getirebileceğim bir şey var mı? Yemek, kahve... herhangi bir şey?"

Evet. Sekiz top kola ve onu yıkamak için bir şişe Jack.

Boynumu tutup gözlerimi kapatıyorum.

Babamın bana söylediği son şey benimle gurur duyduğuydu.

Son konuşmamız Landon'la stüdyoda buluşmak üzere evimden ayrılmadan hemen önceydi.

Ona müzik yazmayı deneyeceğimi söyledim.

Bana bunun boş bir hayal olduğunu ve zamanımı boşa harcadığımı söylemesini bekliyordum.

Ama yapmadı.

Onun yerine bana yeni bir şey denediğim için mutlu olduğunu söyledi. Ayık kaldığım için gurur duyduğunu.

Ya şimdi?

Ameliyat masasında ölüyor.

Ona ihtiyacım var.

Annem çekip gittikten sonra, bir daha asla başka birine ihtiyaç duymayacağıma yemin ettim.

Çünkü birine ihtiyaç duymak sadece hayal kırıklıklarına ve kırıklıklarına yol açıyordu.

Ama şimdi? Ben. Lanet olsun. İhtiyacım var. Ona.

Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemek için değil - çünkü Bianca'nın en sevdiğim yanlarından biri hiçbir şeyi şekerle kaplamaması.

Onun beni ayakta tutmasına ve bu fırtınayı benimle birlikte atlatmasına ihtiyacım var. Sadece burada olmak için.

İçimde sadece onun ulaşabileceği her yere ulaşıyor.

Çünkü onunlayken hissizleşemiyorum ve bunu kapatamıyorum. Şakalarla ya da uyuşturucularla örtbas edemiyorum.

Onunlayken her şeyi tam gaz hissediyorum. Ve onsuz...

Dağılıyorum.

Dylan'ın "C.J. nerede?" dediğini duyana kadar Crystal'ın geri döndüğünü fark etmedim bile. Bu gece ona göz kulak olmamı ister misin?"

Crystal başını sallar. "Hayır, sorun değil. Clarissa Jasmine şimdilik kız arkadaşlarımdan biriyle kalıyor." Bir mendille burnunu siler. "Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum. Küçük kızıma babasının-"

"Wayne ," diye güvence veriyor Dylan. "O güçlüdür."

"Vurulduğunda arabasına doğru yürüyordu, değil mi?"

Buraya geldiğimden beri ilk kez konuşuyorum.

"Evet," diyor Crystal başını sallayarak. "Wayne ofisinden yeni çıkmıştı ve arabasına binmek için otoparka doğru yürüyordu. Clarissa Jasmine'i alması için ayarlamalar yapıyorduk ki bir adamın bir şeyler söylediğini ve ardından iki el silah sesi duydum." Tekrar burnunu sümkürüyor. "O kadar korkmuştum ki 911'i arayamadan telefonu iki kez düşürdüm."

Sawyer kaşlarını çatarak ona bir mendil daha uzatır.

Bu saçmalıktan uzaklaşmak için kıçımı bekleme odasına park etmek üzereydim ki aklıma tuhaf bir düşünce geldi.

"Silah seslerinden *önce* adamın bir şeyler söylediğini duyduğunu mu söylemiştin?"

Crystal kahvesinden bir yudum alır. "Evet, ama hiç mantıklı değildi. Wayne çizgi romanları sevmez bile." Omuz silkiyor. "Bence bu sadece evsiz, dengesiz birinin ondan para çalmak istemesiydi."

"Çizgi mı?" Anlamadığım için soruyorum. "Çizgi romanların ne alakası var?"

Gözlerini devirerek çantasından telefonunu çıkardı. "Çünkü Wayne'i vurmadan hemen önce adam -Loki *selam söylüyor*- dedi."

Bölüm 58

OAKLEY

Geçmiş...

"Don't stop."

Bianca'nın gırtlaktan gelen emri taşaklarımı karıncalandırıyor.

Ben itişlerimi hızlandırıp onu o kadar sert becerirken ellerini eğdiği yatağa dayıyor ki beni günlerce hissedecek.

Aşağı bakıyorum ve inliyorum. Sırtının alt kısmında beni kadar seksi küçük girintiler var.

Bu kızla ilgili her şey beni etkiliyor.

Muhteşem yüzü, ateşli küçük vücudu, alıngan tavrı... bana haddimi bildirmeye bayılan o şımarık lanet olası ağzı.

Kalbi yokmuş gibi davranmayı seviyor.

Lanet olsun. Kendimi odaklanmaya zorlamalıyım çünkü henüz gelmedi.

Uzun siyah saçlarından bir avuç tutup başını geriye doğru çekiyorum. Benim gibi o da sertlikten hoşlanıyor ve ben bundan şikâyetçi değilim. "Bebeğim."

Gözleri çırpınarak kapandı. "Öyle mi?"

Dişlerimi ensesinde gezdiriyorum çünkü bunun onu ne kadar çıldırttığını biliyorum. "Taşaklarıma damlatıyorsun."

Şu anda her cezalandırıcı itme ile uyluklarının arkasını tokatlayan toplar.

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım."

Elimi düz karnının üzerine koyuyorum ve klitorisini hafifçe sıyırarak ona ekstra bir heyecan veriyorum.

Onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken , onu tam istediği gibi çalıştırıyorum.

Amının duvarları beni kadar sıkı kavrıyor ki, miyavlarken ve havaya bir sürü tutarsız şey kusarken neredeyse acıtıyor.

Lanet olsun. Gelme şekline bayılıyorum.

Gördüğüm ve nefes aldığım tek şey o olana kadar tüm duyularım onun sesleri, kokusu ve dokunuşuyla canlanıyor.

Zevk görüşümü bulanıklaştırıyor ve beynimi karıştırıyor. Bir an sonra, tam onun yanındayım.

Şanslı yıldızlarıma sessizce şükrediyorum, doğum kontrol hapı kullanıyor çünkü onun içine girmek tam bir cennet.

"," diye nefes alıyor, vücudu öne doğru sarkıyor.

Boynunun kıvrımlarını öperken, kıçını tokatlıyorum. "Çoğu insan bana Oakley der."

Başını arkaya atıyor ve kıkırdıyor.

Evet, bayanlar ve baylar. Bianca Covington, yüce bir sik aldıktan sonra bir kız öğrenci gibi *kıkırdıyor*.

Son sınıfının ilk günü olduğu için şu anda RHA üniformasını giydiği düşünülürse bu son derece ironik bir durum.

Uzaklaşmaya başladı ama onu durdurdum. "O kadar

hızlı değil." "Wh-"

Parmağımı içine sokuyorum ve dölümü hissettiğimde bir iniltiyi ısırıyorum. "Bütün gün tatlı amının içinde döllerimle dolaşacağını bilmek beni ne kadar tahrik ediyor biliyor musun?"

Düşündükçe bile sertleşiyorum.

Nefesi kesiliyor. "Beş dakika daha okula gitmek için çıkmam gerekmiyor."

Şu anda gülen benim. *Benim küçük hevesli kunduzum.*

Diz çökerek külotunu düzeltiyorum ve artık örtülü olan amına ağzım açık bir öpücük konduruyorum. "Hatıranın tadını çıkar."

Başını omzunun üzerinden eğmiş, vücudunun uzunluğundan bana bakıyor. "Dick."

Sırıtıyorum. "Evet, ama sen seviyorsun."

Bana doğru dönerken dudaklarında hafif bir gülümseme var. "Daha çok bunun için bir *enayi* gibiyim." Kollarını boynuma dolayarak hızlı bir öpücük için beni kendine çekiyor. "Okula gitmek istemiyorum." Onun

ağzım çeneme düşüyor. "Sen oraya gittiğinde çok daha eğlenceliydi." Dudakları kulak mememe doğru ilerliyor ve ben de dayanamayıp memelerinden birini avuçluyorum. *Çok sıkı ve diri*. "Yapabileceğimiz ateşli seksi bir düşünsene. Bahse girerim terk edilmiş bir sınıf bulup beni sıranın üzerine yatırabilir ve-"

Kıçına bir şaplak atıyorum çünkü tam olarak ne yaptığını biliyorum. *Aldığı kadar iyi veriyor.*

"Sikimi sertleştirmeyi bırak ve kıçını kaldırıp sınıfa gel."

Yatak odasından çıkmadan önce suratını asarak "Peki," diyor.

Durakladığında neredeyse ön kapıya varmıştı. "Bana ihtiyacın olursa sadece bir telefon uzağındayım."

Ve işte böyle, iyi ruh halim dağılıyor.

Bianca bugün okuldayken, ben de Clarissa Jasmine ile ilk kez tanışmak için babamın yanına gideceğim.

Bana uğramam için yalvarmasının üzerinden üç haftadan biraz fazla zaman geçti ve peşini bırakmıyor.

Ancak, bu konuda çok gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bianca bunu hissetmiş olmalı ki tekrar geldi. "Her-
her şey girecek."

Kesinlikle katılmıyorum. Dikkate alınması gereken çok fazla değişken var. Yanlış gidebilecek çok fazla şey var.

İlki en bariz olanı. Ağabey olmak için biçilmiş kaftan değilim.

Jace -ekibimizdeki sorumlu orospu çocuğu- bu bok için yaratılmış olan kişi.

Benim umursamaz kıçım yiyecek almayı bile beceremiyor. Bianca bana "Seni sevecek" diye garanti verdi.

. "Daha dokuz aylık, aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. öyl
e." Kahretsin, ne olduğunu daha anlamaya başladım.

duran kıza teşekkürler.

Yanağımı avuçluyor. "Önemli değil. İkinizin arasında bir bağ olacak.
."

Tartışmaya başlıyorum ama kolyesini çıkarıp başımın üzerine yerleştiriyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Çocukken Liam'ın ona verdiği Aziz Christopher kolyesinin onun için ne kadar olduğunu biliyorum. "Ne yapıyorsun?"

Şu anda taktığım kolyeyi parmağıyla gösteriyor. "Liam sadece harika bir kardeş değil, aynı zamanda harika bir koruyucu melekti." Parmakları tılsımla eşleştirdiği gümüş tüye doğru kayarken o bebek kahverengisi gözlerinde hüzün var. "Bugün seni izlemesini ve sana biraz ağabey şansı vermesini istiyorum."

Tanrım. Bu kız. Bana kalbini gösterdiğinde içimi yarmayı asla başaramıyor.

"Bianca, yapamam-"

Beni bir öpücükle daha susturuyor. "Evet, yapabilirsin." Kenara çekilirken dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "Ayrıca seninle gitmeme izin vermediğin için en azından bunu yapabilirim."

"Çünkü ortalık kan gölüne döner." Ve bunu

inkar etmeye çalışmaktan daha iyisini biliyor.

Kızımın keskin pençeleri ve yaklaşık iki mil uzunluğunda bir kıskançlık çizgisi var.

Onu Crystal ile aynı odaya koymamın imkânı yok çünkü kindar üvey annemin oradan sağ çıkma ihtimali yok.

Ve lanet olsun ki dünyada Bianca'ya olan iştahımı doyurmaya yetecek kadar evlilik ziyareti yok.

, onun okula gitmesi ve benim oraya yalnız gitmem daha güvenli.

"Bana kolyeni ödünç verdiğin için minnettarım," diyorum çünkü bu konuda tartışmanın bir faydası yok.

Bianca bir şeye gözünü dikti mi, o iş biter. Oyun biter.

Lafı açılmışken. "Bu gece hala o şeyi yapıyor muyuz?"

Bu *şey*, kardeşlerini -en iyi iki arkadaşımı- oturtup onlara küçük kız kardeşlerini düzenli olarak becerdiğimi, ancak endişelenmemelerini çünkü ona karşı ciddi duygular geliştirdiğimi ve onun için doğru olanı yapmaya niyetli olduğumu söylemekten ibaret.

Evet, öyle. Her şey Pazar günü kilisenin ortasında sakso çekmek gibi olacak ama aramızdaki mesele onları daha fazla karanlıkta tutamayacak kadar derinleşti.

Bu yüzden yara bandını .

Gerçi Dylan'ın bizim hakkımızdaki gerçeği zaten bildiğinden şüphelenmeye başlıyorum, ancak bunu dile getirmek istemiyor çünkü o zaman erkek arkadaşı Jace'den saklamak zorunda kalacak.

Her iki durumda da Bianca, ayağa kalkmaktan ve tüm dünyaya kendisinin olduğunu ilan etmekten korkmayan bir erkeği hak ediyor.

Bunu yapmak birkaç dalgadan daha fazlasına neden olacak olsa bile.

Umarım bu Jace ve Cole ile olan arkadaşlığıma mal olmaz.

Ama ya olursa? Bianca buna değer.

"zorunda değiliz-" diye söze başladı ama ben başımı salladım.

"Yapacağız."

Artık onun küçük kirli sırrı olmak istemiyorum.

Bu boku Crystal'la yaptım ve Bianca'yla da yapmak zorunda kalırsam lanetleneceğim.

Aramızdaki şeyler farklı. *Daha güçlü*.

Çünkü Crystal'ın aksine Bianca'nın beni asla kullanmayacağını ya da bana ihanet etmeyeceğini biliyorum. *Ona güveniyorum*.

Gözlerinde endişe parlıyor. "Her şey değişecek Oakley. Buna hazır olduğuna emin misin?"

Çenesine dokunuyorum. "Her şey çoktan değişti."

Bana o muhteşem gülümsemelerinden birini veriyor. "Doğru."

Ağzımı onunkine götürüyorum, yumuşak dudaklarının dudaklarıma değmesinin tadını çıkarıyorum.

Ona söylemem gereken bir şey daha var.

"Barda daha fazla vardiya alacağım." Alnı kırıştı. "Neden?"

"Çünkü artık Loki için çalışmıyorum... ya da daha doğrusu, ona zulamın geri kalanını verdikten ve söyledikten sonra çalışmayacağım."

Bu kararı birkaç gün önce Bianca'yı direksiyon sınavına götürdüğümde verdim. Sınavı geçtiğinde onunla çok gurur duydum ve bu noktaya gelmek için ne kadar çok çalıştığını anladım. Korkularını yenmek için ne kadar güçlü olduğunu. Eğer yakalanır ve hapse girersem neler kaybedebileceğimi fark ettim.

Yarım yamalak bir barda barmenlik yapmak bana çok para kazandırmaz ama uyuşturucu satmaktan iyidir.

Gülümsemesi o kadar parlak ki neredeyse içini dışını aydınlatıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." Boynumun arkasını ovuyorum. Bu konu hakkında konuşmak beni daha az erkek gibi hissettiriyor ve bundan nefret ediyorum. Bianca servet avcısı bir tip değil ama zengin büyüdü ve bazı şeylere alıştı. Ona istediğini verememekten nefret ediyorum. "Ama para durumum bir süre sıkışık olacak. Seni hiçbir yere götüremeyeceğim.
-"

"Şaka mı yapıyorsun?" diye araya giriyor. "Süslü bir yere gitmek umurumda değil. Seninle olduğum sürece, benim için önemli olan tek şey bu."

Gülüyor. "Hayatının geri kalanında bir kapıcı olsan da umurumda değil. Ne iş yaptığın senin hakkında hissettiklerimi değiştirmez."

Oh, olsun. İşte yine başlıyor. Göğsümdeki ölü şeyin iplerini çekiştiriyor.

Parmak uçlarında yükselip bana bir öpücük daha veriyor. "Loki ile ilişkini bitirdiğin için seninle gerçekten gurur duyuyorum. Kolay bir karar olmadığını biliyorum."

Mesele de bu, kolay bir karardı.

Onu anladığımda... Sanki kafamda bir şey sonunda yerine oturdu.

Hâlâ uyuşturucu arzumla mücadele ediyor muyum? Her zaman.

Bazen bu dürtü o kadar güçlü oluyor ki, soğuk bir duşa girip çığlık çığlığa bağırmam gerekiyor ki kaçıp bir şeyler çekmeyeyim ya da kilolarca viski içmeyeyim. Bu her zaman mücadele edeceğim bir zorluk ve her şeyi berbat edip pes edeceğimden korktuğum günler oluyor.

Ama şu anda? Her seferinde bir gün almak ve o karanlık yola girmemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, çünkü bunu mahvetmek istemiyorum.

Onun için daha iyi bir adam olmak istiyorum

Ve *benim* için.

"Okula geç kaldın," diye hatırlatıyorum ona.

Bana son bir öpücük veriyor. "Sonra görüşürüz, yakışıklı. Bugün her şey harika olacak, göreceksin."

Ben homurdanınca elimi öpüyor ve fısıldıyor: "Sanki oradaymışım gibi davran. Tüm zaman boyunca elini tutuyormuşum gibi."

Gergin bir tip değilimdir. Genelde bir odaya girdiğimde ve sevişmediğim birini gördüğümde, gerginliği bir şakayla hafifletir ve devam ettiririm.

Ama bu sefer değil.

Çünkü duran kadından nefret ediyorum.

Kalbimi bir saniye bile düşünmeden milyonlarca parçaya ayıran kaltak.

Ne yazık ki, o benim ailemin bekçisi.

"Merhaba."

Kapıyı açtığında Crystal'ın yüzü bozulur, sanki kötü bir koku almış gibidir. "Baban hâlâ büyük bir müşteriyle toplantıda. Birazdan burada olur."

"Oh." Bir adım geri atıyorum. "Daha sonra geri gelebilirim-"

"Hayır. Seni görmek için can atıyor ve gitmene izin verirsem çok üzülür." Kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gel."

Çocukluk evine davet edilmek çok garip. İçeriye belli belirsiz bir adım attım. "Teşekkürler."

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak onu mutfağa kadar takip ediyorum.

Açık alanda meşgul bir arı gibi vızıldıyor ve gergin olduğu belli. "Sana içecek bir şey getireyim mi? Su? Meyve suyu?" Gözleri kısıldı. "Viski?"

Bu kazmanın sırtımdan yuvarlanmasına izin verdim. "Ben iyiyim, teşekkürler." Bir süre birbirimize baktık.

Crystal her zaman çekiciydi - tıpkı kuzenim Dylan gibi, çok zayıf sayılmazdı, uzun sarı saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Doğum yapmak bunu değiştirmedi.

Ancak Dylan'ın aksine Crystal'ın içi çirkindir.

Karşımdaki kadına karşı hiçbir şey hissetmediğimi fark ettiğimde göğsümde tuhaf bir burkulma oluyor.

Kızgınlık dışında.

endişelendim, ama daha iyi bilmeliydim.

Bianca'nın *üzerimdeki* etkisi hava geçirmez ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.

Clarissa Jasmine'in nerede olduğunu sormak için ağzımı açıyorum, ama sonra duyuyorum ki

o.

Bir bebeğin ağlama sesi.

Crystal hemen mutfaktan çıkıp bitişikteki odaya koşar.

Odada. "Birisi uykusundan uyanmış."

Bakışlarımı oturma odasındaki oyun parkına çeviriyorum.

Clarissa Jas- mine'ın sarışın kafası belirdiği anda kalbim garip bir şekilde tekliyor ve elimde olmadan oraya doğru gidiyorum.

Ulaşmak Aşağı, Kristal alır onu dışarı . ve oyun parkı ve onu kalçasında zıplatıyor.

Masum mavi gözler merakla bana bakıyor.

"Hey, Clarissa-" Kendimi durduruyorum çünkü bu isim lanet olası bir ağız dolusu. Özellikle de bu kadar küçük biri için. "C.J."

Crystal bana pis bir bakış fırlattı. "Clarissa Jasmine."

C.J. o zaman.

"Onu tutabilir miyim?"

Bakışları yüzümde geziniyor, gözlerime odaklanıyor. Belli ki kafamın iyi olup olmadığını kontrol ediyor.

"İlk defa gözbebeklerin kan çanağına dönmemiş," diyor onu bana uzatmadan önce.

Kollarıma geldiği anda hissettiğim tüm gerginlik kayboluyor ve bu kadar uzun süre uzak kaldığım için kendimi tekmelemek istiyorum. Acı ya da kıskançlık hissetmekten korkuyordum ama hissetmiyorum. Tam tersi. O harika biri.

C.J.'in Crystal'ın bir noktada saçına takmış olması gereken pembe fiyongu çekiştirmesini eğlenerek izliyorum. Fiyonk çıkmayınca hayal kırıklığı içinde homurdanırken gülmekten kendimi alamıyorum.

"O çok güzel."

Crystal eğilip yayını sabitlerken gözleri parlıyor. "Biliyorum. İyi görünümlü bir çocuk yaptık."

Göğsüm sanki biri bıçak saplamış gibi bükülüyor.

Çünkü asla bilemeyeceğim.

Crystal bebeğimizi düşürmüştü. Ve bu hiçbir şekilde onun hatası değildi - onun hatası olan şey beni hamile bırakmak için beni kullanmasıydı, böylece beni askeri okula göndermeye ve sonsuza dek mutlu yaşamaya ikna etmeye çalışırken babamın hatasıymış gibi gösterebilecekti.

Neyse ki babam askeri okulu hemen kapattı.

Ne yazık ki Crystal kısa bir süre sonra benim olacak bebeği kaybetti.

Crystal'ın tekrar hamile olduğunu öğrendiğimde kısa bir süre C.J.'nin babası olup olmadığımı merak etmedim desem yalan olur, ama sonra zamanlamanın uyuşmadığını, dolayısıyla benim olamayacağını fark ettim.

Yay ile düştüğü durumu kabullenen C.J. bana tombul yanaklarını ve ağzının kenarındaki üç küçük dişini gösteren kocaman mutlu bir sırıtış atıyor.

Ama nefes almayı zorlaştıran şey bu değil.

C.J. çoğunlukla Crystal'a çekmiş olsa da... onun o büyük arsız sırıtışı var ya? O benim babam.

Lanet olsun. Onu özlüyorum.

Whomp...işte orada. Suçluluğun o kusursuz acısı.

İtiraf etmek istiyorum. Çok kötü.

Ama Crystal ile olan evliliğinin tabutuna meşhur çiviyi çakan kişi olmak istemiyorum.

Annemi çok seviyordu -o kadar çok seviyordu ki onu asla biliyorum- ama annem onu çok incitti.

İkimize de zarar verdi.

Crystal ile bulduğunu mutluluğu yok etmek ve ailesini parçalamak istemiyorum.

Küçük kız kardeşime bakıyorum ve içimde keskin bir korumacılık duygusu kabarıyor.

Onun için sahip olduğumdan daha iyisini istiyorum.

C.J. iki ebeveyne sahip olmayı hak ediyor.

Bu nedenle, Crystal ile iyi geçinmenin bir yolunu bulmam ve bu sırrı hayatımın sonuna kadar saklamam en iyisi.

"Ben Oakley," diyorum C.J.'ye, anlayacağından emin değilim.

Bana bir kez daha arsızca sırıtarak, durmaksızın gevezelik etmeye ve bana çok *yoğun* bir bebek hikayesi anlatmaya başladı.

Sonra ellerini yüzüme ve ben de duyuyorum.

Kulağa Oakley yerine *Uh-oh* gibi geliyor ama kabul

ediyorum. "Uh-oh da işe yarar, evlat."

Lanet olsun, ben sadece gerçekleşmeyi bekleyen dev bir *uh-oh'um*.

Crystal gülümser. "O çok zeki. Duyduğu her yeni kelimeyi söylemeye çalışıyor."

Hiç şaşırmadım. Babam çok zeki bir adamdır. Belli ki benim elmam ağaçtan düşüp lanet olası çukura düşmüş, ama C.J.'ninkinin düşmediğini ve kendi başına bir şeyler yapabileceğini bilmek güzel.

Ben onu durduramadan kolyeme uzanıyor ve ağzına sokuyor.

"Clarissa Jasmine, kes şunu." Crystal onu ağzından çıkarmak için acele . "Onun nerede olduğunu bilmiyorsun."

C.J. annesini görmezden gelip bunu tekrar yaptığında kahkahalarımı bastırmak zorunda kaldım.

C.J.'nin ağzından çıkarırken Crystal'a "Merak etme, kız arkadaşımın" diyorum. "O temiz."

Yatakta olduğumuz zamanlar hariç. *O zaman o benim kirli kızım.*

Sırıtarak C.J.'ye bakıyorum. "Bian diyebilir misin-"

"Çocuğumun önünde küçük w-h-o-r-e-s'hakkında konuşmanı gerçekten istemiyorum."

Ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor. "Benim kız arkadaşım bir fahişe değil."

Onun aksine, kelimeyi hecelemiyorum. Yanımdaki Crystal gerildi. "Doğru."

Dilimin ucunda *ona* bir zamanlar benim de listeme girdiğini hatırlatmak var ama yapmıyorum.

C.J.'e olan saygımdan, Crystal'a değil.

"Öyle *değil*," diye dişlerimi sıkıyorum. "O akıllı ve-"

Konuşmayı kesiyorum çünkü Crystal'a Bianca'dan neden bahsettiğimi bilmiyorum. Bu onu hiç ilgilendirmez.

Aslında beni mahvettiği için ona teşekkür etmeliyim, çünkü sonunda çok daha iyi bir şey elde ettim.

Her zaman arkamı kollayacak bir kız.

Crystal'ın aksine Bianca asla karanlık işler çevirmezdi.

Kollarını kavuşturan Crystal boğazından sinirli bir ses çıkarıyor. "Sen öyle diyorsan." İç çekiyor. "Benim gidip fırlatıcıyı değiştirmem gerekiyor. Ona göz kulak olabilir misin?"

"Elbette."

Uzaklaşmaya başlar ama duraklar. "İstersen onu yere bırakabilirsin. Yerde oynamayı seviyor."

"Tamam."

Crystal uzaklaşır uzaklaşmaz kanepeye uzandım. "Yerde oynamak ister misin, C.J.?"

Üflediği sümüksü ahududuları evet olarak kabul ediyorum.

Onu yere bırakıyorum ve hemen halının üzerindeki mavi peluş ayıya saldırıyor. Neredeyse onun kadar büyüktü.

"Sanırım o senin favorin?"

Kaşları çatık, sanki onun kendisinin olduğunu ve ona dokunmama izin verilmediğini söylercesine korumacı bir şekilde kavrıyor.

Bir kez daha kendimi onun maskaralıklarına gülerken buluyorum. "Merak etme kardeşim. Bay Mavi Ayı senindir."

Bu onu memnun etmişe benziyor çünkü bana dişlek bir sırıtış daha atarak tekrar onun gözüne girdiğimi hissettiriyor.

Halının üzerinde zıplamaya başlamasını izliyorum, sanki kendi başına ayakta durmaya çalışıyormuş gibi. Babamın ilk adımlarını birkaç hafta önce attığını söylediğini hatırlıyorum ama sanırım henüz tam olarak alışamadı.

Kaldıraç olarak kullanabilmesi için kolumu uzatıyorum.

Onun yerine yalıyor. Görünüşe göre, temas ettiği her yeni şeyin önce ağzına girmesi gerekiyor.

Hâlâ telefonum çaldığında akıyor.

Boştaki elimle ona uzanıp cebimden çıkarıyorum ve Bianca'dan gelen yeni mesajı açıyorum.

Bianca: Nasıl gidiyor?

Hemen C.J.'in saatimi kemirirken bir fotoğrafını çekip ona gönderiyorum.

Oakley: Ağabey olmak çok tatlı bir şey. Okuldaki ilk günün nasıldı? Kahretsin. Çok tatlı bir kız. Doğuştan yetenekli olduğunu biliyordum. Ve ugh, okul büyük kıllı maymun topları berbat. Sürtükler kafayı buluyor.

Bir sonraki mesajımı yazarken kaşlarım kalkıyor.

Oakley: Sürtükler trip mi atıyor? Yoksa sen mi sürtüklere trip atıyorsun?

Çünkü Bianca'yla genelde ikincisi olur.

Bianca: Eğer Caitlyn cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dolu ağzını açıp herkese benim bir halı yiyici olduğumu söylemeyi bırakmazsa ikincisi olacak.

Lanet olsun.

Bianca'nın kızlarla takıldığı için tam olarak *doğru* yolda biliyorum ama insanların onu bu yüzden suçlaması saçmalık.

Oakley: Siktir et onları.
Hayır. Bu sürtükler benim tipim değil. Seni becermeyi tercih ederim.

Aletim onaylarcasına seğiriyor.

Bebek bakıcılığı yapıyorum. Sikimi sertleştirmeyi bırak.
Bianca: Her neyse. İkimiz de güçlü bir esintinin seni sertleştirdiğini biliyoruz.

Cevabımı yazarken sırıtıyorum.

Oakley: Sadece esinti eteğini yukarı kaldırıyorsa.
. Sana daha önce söylemeyi unuttum ama okuldan sonra amigo kız antrenmanı için kalmam gerekiyor. Hemen sonra evde olacağım.
Oakley: Antrenmanın tadını çıkarın. Belki kapıdan içeri girdiğinizde sizi güçlü bir esinti karşılar ;)

Bana amigo kız eteğinin altındakinin fotoğrafını gönderdiğinde parmak eklemimi ağzıma götürüp ısırıyorum.

Oakley: Alay etmek.

C.J. etmeye başlayınca hemen kendime geldim.

Kahretsin. Alnındaki kırmızı lekeye bakılırsa, ayağa kalkmaya çalışırken başını sehpaya çarpmış .

Onu kucağıma alırken suçluluk duygusu göğsümü sızlatıyor. Daha dikkatli olmalıydım. "Özür dilerim-"

"Ne oldu?"

Crystal bir kasırga gibi oturma odasına koşuyor.

"Sanırım kafasını çarptı-" Ben söylemeye başlıyorum ve onun sıfırdan altmışa çıkması için gereken tek bu.

"Ne demek *sanıyorsun*? Onu izlemiyor muydun?"

"İzliyordum, ama sonra bir mesaj aldım ve-"

Hâlâ ağlamakta olan C.J.'yi kollarımdan çekip alıyor ve göğsüne bastırıyor. "Bunun olacağını biliyordum. Tanrım, sen tanıdığım en sorumsuz insansın."

Az önce yaşananlar göz önüne alındığında, öfkesi haklı. Dürüst

gerekirse kendimi bok gibi hissediyorum.

"Özür dilerim." C.J.'in alnındaki kırmızı lekeyi kontrol ettim. Neyse çok kötü görünmüyor ve kanamıyor. Ama yine de... Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. "Buz getireyim mi?"

"Hayır. Bir daha asla onun yanına yaklaşmanı istemiyorum."

Oturma odasından çıkmadan önce bana ölümcül bir bakış fırlattı.

C.J.'in iyi olduğundan emin olmak için onu takip ediyorum.

Öfkelenen Crystal kızını mama sandalyesine oturtur ve ona biraz Cheerios verir. Sonra da kafasına bir sürü öpücük kondurur. "Çok üzgünüm, tatlı tavşanım. Annen seni onunla asla yalnız bırakmamalıydı."

Neden bıçağı daha derine sokmuyorsun?

Neyse ki C.J. bana karşı aynı kızgınlığı beslemiyor çünkü ilk Cheerio ağzına geldiğinde ağlamayı tamamen kesiyor.

Kriz önlendi.

Ama öyle değil... çünkü Crystal hâlâ çok kızgın.

"Bunun olmasına izin verdiğine inanamıyorum."

"Bir kazaydı," diyorum ona. "İsteyerek olmadı-"

"O daha bir bebek, Oakley. Onlara her zaman göz kulak olmalısın." Homurdanıyor. "Bunu anlamanı *beklediğimden* değil, çünkü dediğim gibi, sen dünyadaki en sorumsuz insansın."

Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan çıktı.

"Doğru. Çünkü kocanızın arkasından üvey oğlunuzu becermek sorumluluk sahibi olmanın en güzel örneğidir."

Yüzündeki dehşet dolu ifadeyi gördüğümde ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladığında onu oraya götürdüğüme pişman oluyorum.

"Sen bir *hataydın*!"

Dilimin ucunda, bir hatanın bir kez olan bir şey olduğunu belirtmek var... birden çok kez değil.

"Benden istediğini aldıktan sonra mı yoksa önce mi hata yaptın?" Söylüyorum, çünkü bu saçmalıktan bıktım.

Buraya kız kardeşimle tanışmaya ve babamla ilişkimi düzeltmeye geldim. Onun tarafından çamura sürüklenmeye değil.

Tango için iki kişi gerekir ve o hiçbir şey olmamış gibi hayatını yaşarken tüm bu suçluluk duygusunun yükünü taşıyan tek kişi olmaktan yoruldum.

İlk kez seviştiğimizde hala gençtim ve *yanlış kararımız* yüzünden en büyük bedeli ödedim ve ailemi kaybettim.

Babamla arama mesafe koymak zorunda beri neredeyse yetim sayılırım ve işler kötüye gittiğinde Jace ve Cole beni kurtarıp yanlarına almasalardı kimsem olmazdı.

"Tanrım," diye hırlıyor. "Bana karşı olan hastalıklı ob- seansını gerçekten atlatman gerekiyor."

Saplantı mı? Daha çok *tiksinti* gibi.

Ancak, ona tam olarak nereden vuracağımı biliyorum, bu yüzden acıtıyor.

"Kendini övme, tatlım. Aynaya bakıp eskisi kadar seksi olmadıklarını fark ettikleri için gençleri becermekten hoşlanan kadınların peşinden koşmaktan bıktım." Homurdanıyorum. "Seni de orta yaş krizini de sikeyim."

Yanağıma değen avucunun tokadı neredeyse tüm mutfakta yankılanıyor.

Ve sonra Crystal *beni* can evimden .

"Senin olmadığı için her gün şanslı yıldızlarıma

şükrediyorum." Bu hazırlıklı olmadığım bir darbe.

Ama henüz işi bitmedi.

"Çünkü sen tam bir ."

Haklı, hayatımda bir sürü boktan şey yaptım... en çok değer verdiğim insanlara zarar veren boktan şeyler.

Ama artık bu boku yapmak istemiyorum. Daha iyi bir insan olmak istiyorum.

"Neden böyle düşündüğünü anlıyorum, ama deniyorum-"

Başını arkaya yatırarak kıkırdıyor. "Öyle mi? Ne kadar için?" Gözleri küçük yarıklar halinde daralıyor. "Bunun uzun sürmeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Babanı, *kız* kardeşini ya da yeni *kız arkadaşını* gerçekten önemsiyor olsaydın, uzaklara gider ve onları yalnız bırakırdın, çünkü er ya da geç yine çuvallayacaksın. Çünkü senin yaptığın bu. Hayatları mahvediyorsun ve işin bittiğinde herkesi pisliğini temizlemek zorunda bırakıyorsun. Annenin seni terk etmesine şaşmamalı. Seninle uğraşmak, masaya getirdiğin saçmalıklara değmezdi."

Ağzından çıkan her kelime göğsümü delip geçen ve beni kanlar içinde bırakan bir kurşun gibi geliyor.

"Sen berbat birisin Oakley. Hep , hep öyle olacaksın. Dünyaya bir iyilik yap ve seni değersiz pislik."

Göğsüm , onu geçip ön kapıdan çıktım.

Ben arabama binerken babam garaj yoluna giriyor. "Hey, Oak."

Zıpladığımı fark edince yüzü düştü.

" oldu? Neden ?" Arabayı sürerken tek

kelime etmedim.

Söyleyecek bir şey yok.

Çünkü o haklı.

Bölüm 59

BIANCA

I Bekleme odasında Dylan ve Sawyer'ın yanında duran Oakley'i görür.

O kadar kırılmış görünüyor ki göğsüm yarılıyor ve ben Ona yeterince hızlı ulaşamıyorum.

Manyetik bir güç beni çekiyormuş gibi, bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde kendimi ona doğru fırlatıyorum.

Bakışları benimkilerle kilitlendiği anda kollarını açıp beni yakalıyor.

Bacaklarımı beline doluyorum, o da kollarını sırtıma doluyor ve beni bir can simidiymişim gibi kavrıyor.

Sözünü sakınmadan bizi odanın uzak köşesindeki bir sandalyeye götürdü.

Bizi başımı boynunun kıvrımına gömüyorum.

Ne kadar acı çektiğini anlamam için bir şey söylemesine gerek yok.

Ve ona sahte cesaret verici sözler söylemeyeceğim ve her şey yoluna girecekmiş gibi davranmayacağım, çünkü şu anda evreni parçalanıyor.

Beni içine çekerken içinden hafif bir titreme geçiyor. "Geldin."

"Tabii ki yaptım." Kucağında kayarak çenesini kavrıyorum. "Bana ihtiyacın olduğu sürece burada olacağım."

Gözlerini kapatarak bana daha sıkı sarılıyor, sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi.

Ve sonraki bir saat boyunca da aynen böyle kalacağız.

Önlüklü ve beyaz önlüklü bir kadın bize "Babanız ameliyattan çıktı," diye bilgi verdi.

"Bu hayatta olduğu anlamına geliyor, değil mi?" Oakley hışırdıyor, teni solgunlaşıyor. "Başardığı anlamına mı geliyor?"

Doktor başını sallıyor. "Ameliyat iyi geçti ve mermileri geri almayı başardık." Gülümsüyor. "Baban gerçekten şanslıydı. Kurşunlardan biri ciğerlerini bir santimetre sıyırdı, diğeri de omurgasını sıyırdı. Her şey yolunda gitmeye devam ederse tamamen iyileşecektir."

Dylan ve Sawyer birbirlerine sarılırken vücudundan akan rahatlamayı hissedebiliyorum.

"Onu görebilir miyim?"

"Elbette. Hemşireler onu odasına yerleştiriyor, onlara bir dakika daha verin." Hepimize şöyle bir baktı. "Ancak, şu anda tek seferde sadece bir kişi ve sadece yakın aile."

Oakley bana bakıyor. "Gitmemin sakıncası var mı?" "Hiç de değil."

Kucağından inmeye başlıyorum ama çenemi elinin arasına alıyor. Bir ay sonra, bana bakmak için geri çekilmeden önce dudaklarımız tüy kadar hafif bir öpücükle buluşuyor.

"Teşekkür ."

Bu kadar ciddi bir an olmasaydı, neredeyse komik olurdu. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

Babasını görmeye gidebilsin diye hemen ayağa fırladım.

Oakley gittiği anda Sawyer ve Dylan'ın içimde delikler açtığını hissedebiliyorum.

Dylan, gözleri benim üzerimde rağmen Sawyer'a "Tuhaf olmalı," diyor.

Sawyer nefesini içine çeker. "Biliyorum ama *değil*."

Dylan Twizzler'ından bir ısırık alıyor. "Azıcık bile değil." Gözlerimi deviriyorum. "Siz ikinizin dedikodusu daha bitmedi mi?"

Sawyer, Dylan'ın Twizzlers'larından birini çalıyor. "Hayır. Daha yeni başlıyoruz."

Kardeşlerimin her an gelebileceğini düşünürsek, mantar koymalarını istiyorum.

"Jace ve Cole buraya gelmeden önce bunu sisteminizden çıkarın."

Onlar değişim a Kafam karıştı Bakış, hangi sadece yapar *Ben*

Kafam karıştı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Onlara ne olduğunu anlattın, değil mi?"

"Evet," diyor Sawyer usulca. "Yaptık."

Bir şeylerin ters gittiğini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. "Yani, yoldalar... değil mi?"

"Tam olarak değil." Dylan yere bakıyor. "Meşgul olduklarını söylediler."

Tut şu lanet telefonu.

Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Ne yapmakla meşgulsün?"

Oakley için burada olmaktan daha önemli ne olabilir ki?

Sawyer yüzünü buruşturuyor. "Spor salonunda çalışıyorum." Oh, Tanrı aşkına.

Kardeşlerimin inatçı olduklarını biliyorum... Bu da onları şüphesiz çoğu zaman aptal yapıyor. Ama Oakley için burada olmamak kabul edilemez.

Telefonumdan bir Uber çağırmak üzereydim ama bunun çok uzun süreceğini fark ettim. Oakley'nin onu ektiğimi düşünmesini istemiyorum.

Sawyer'a dönüyorum. "Minibüsünün anahtarlarını alabilir miyim?"

"Elbette." Sawyer onları çantasından çıkarırken kaşlarını kaldırıyor. "Ama neden?"

"Böylece salak kardeşlerime Oak- ley geri dönüp nerede olduğumu merak etmeden önce kıçlarını kaldırıp buraya gelmelerini söyleyebilirim."

Sawyer bana deliymişim gibi bakıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım, minibüsümü kullanmana izin vermemi mi *istiyorsun*?"

"Evet," diye kestirip atıyorum, bu kadar büyütülecek ne anlamıyorum.

Sawyer anahtarlarını sıkıca tutuyor. "Seni daha önce araba kullanırken bile görmedim Bianca. Bebeğimi mahvetmeni istemiyorum."

"Ehliyetim var," diye hatırlatıyorum ona.

Retrograd amnezi sadece anılarımı etkiler, beynimin geçmişte öğrendiğim becerileri depolayan kısmını değil. Bu nedenle tekrar okula gitmek bisiklete binmek gibi bir şey. Tıpkı okula geri döndüğümde matematik ve fen gibi şeyleri geride kalmadan anlayabilmem gibi.

Beynim bunu nasıl yapacağımı zaten biliyor, şu anda önümde duran tek şey... yani Sawyer.

"Doğru," diyor Sawyer. "Ama yine de riskli olduğunu düşünüyorum."

Ona ters ters baktım. "Benden daha yaşlı bir minivan kullanıyorsun." Elinden anahtarları alıyorum. "İnan bana, eğer o lanet şeyi mahvedersem, sana iyilik yapmış olurum."

Çıkış kapısına doğru ilerliyorum ama bir kadın bana çarpıyor. "Tanrım, bayan. Eğer bir çift Louboutin giyecekseniz
en azından önce onlarla nasıl yürüneceğini öğrenmeli."

"*Sen*," diye alay ediyor, parmağını aşağı yukarı hareket ettirerek. "Burada ne halt ediyorsun?"

Hızlıca bir göz gezdirdim ama onunla daha önce tanıştığımı hatırlamıyorum.
Gerçi Dylan'ın daha yaşlı bir versiyonuna benziyor.

Her neyse. Nerede olduğumu soran şirret bir hatundan daha önemli işlerim var.

Saçımı geriye atıp, "Seni ilgilendirmez." diye bağırıyorum. Sonra yürümeye devam ediyorum.

Çünkü Tanrı bana her dediğimi yapan, uyumlu, hoş kız kardeşler yerine sürekli sabrımı sınayan iki salak erkek kardeş verdi.

Jace ve Cole spor salonundan çıkarken ben de çığlık atarak kardeşimin arabasının yanında .

Araçtan indikten sonra onlara doğru ilerledim.

"Siz ikiniz daha önce de çok zalimce şeyler yaptınız ama bu daha da beter."

Jace'in ağzı açık kalır. "Nasıl yaptın-"

"Sawyer'ın minibüsünü sen mi çaldın?" Cole soruyor. "Çünkü bu hiç hoş değil."

Onları boğazlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Başka ne hoş değil biliyor musun?" Yanıt beklemeden tıslıyorum: "Babası vurulduktan sonra hastane yatağında yatan arkadaşını görmezden gelmek."

Jace bakışlarını kaçırır. "Umarım Wayne başarır ama orada olmak bize düşmez."

Cole başını sallayarak, "Oak artık bizim sorunumuz değil," diye onaylıyor.

"Aynen öyle." Jace cebinden anahtarlarını çıkarır. "Şerefsiz kendi mezarını kazdı."

Jace'in arabasına doğru gitmeye başladıklarında onları engelliyorum.

"Yüce İsa. Siz ikiniz tam bir pisliksiniz." Ve istediğimi elde etmek için suçluluk duygusunu kullanmaktan çekinmediğim için ekliyorum, "Annem ve Liam utanırdı."

Bu onların dikkatini çeker.

Jace'in burun delikleri alevlenir. "Annem ve Liam-"

"*Utanırdım*," diye tekrarlıyorum. "Çünkü biz birbirimize sırtımızı dönmeyiz. *Asla*." Parmağımla ikisinin de göğsüne vuruyorum. "Yuh amına koyayım, oğlum kız kardeşime bulaştı. Hayatımın sonuna kadar küçük bir sürtük gibi ağlayacağım. Aşın artık şunu."

"Neredeyse seni öldürüyordu," diye tersliyor Jace. "Bu öylece üstesinden gelebileceğin bir şey değil."

"Aynen öyle." Cole homurdanıyor. "Yaptığı diğer tüm boktan şeylerden bahsetmiyorum bile."

İsa direksiyona geçip bu moronların aklını başına getirsin.

"Evet, Oakley geçmişte bazı hatalar yaptı ama siz iki *melek azizin* asla çuvallamamış olmasının aksine o sadıktır. Ve ona ihtiyacınız olduğunda ikinize de asla sırtını dönmeyeceğini çok iyi biliyorsunuz. Çünkü o sizi ailesi olarak görüyor."

Ve annemiz bize her zaman ailenin dünyadaki en önemli şey olduğunu öğretti.

Suçluluk yüz hatlarını renklendiriyor. *Güzel*.

İkisini de ittim. "Lanet olası gururunuzu bir kenara bırakın ve hastaneye gidin. Sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için değil. Ama o bizden biri olduğu için ve içten içe onu hâlâ sevdiğinizi biliyorum."

Bölüm 60

OAKLEY

"C Benden bu kadar kolay kurtulamazsın," diyor babam kıkırdayarak. "O pislik günlük işini bırakmamalı çünkü çok kötü bir nişan alma yeteneği var."

Vurulduktan sonra ağır bir ameliyat geçirmiş olması ve şimdiden olanlarla ilgili şakalar yapması...

Şey, onun gibi değil... ama yine de.

"Baba." Bir sonraki kelimeleri söylerken ona bakmaya cesaret edemiyorum. "O pislik Loki'nin bir ortağıydı."

Loki'nin hâlâ ülkenin bir yerlerinde hapiste olduğunu ve önümüzdeki on-on beş yıl boyunca da hapiste olacağını düşünürsek, bunu yapması için birini tutmuş olmalı.

Göğsümde yılan gibi kıvrılan utanç neredeyse beni boğuyor.

Ben olmasaydım babam asla vurulmazdı.

Korkunç bir düşünce kafama bir tuğla gibi çarpıyor. *Ya şimdi de Bianca'nın peşine düşerse*?

Ya da C.J., Dylan, Sawyer, Jace ve Cole?

Ya bana bedel ödetmek için değer verdiğim herkesi ortadan kaldırırsa?

Hayır, siktir et.

beyaz bir öfke yumağı kaynıyor.

Buna şansı olmayacak... çünkü bir sonraki atış benim tarafımdan yapılacak.

Ve babama saldırması için tuttuğu bok parçasının aksine...

Kahrolası özledim.

Tüm adamlarını teker teker öldüreceğim - ve beni kelepçeleyip mahkemeye sürüklediklerinde, beni de onunla aynı hapishaneye göndermelerini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Sonra hiç beklemediği bir anda? O orospu çocuğunu duşta şişleyeceğim ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle değersiz varlığının hayatının kanamasını izleyeceğim.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalye

uçuyor. "Oak," diye bağırıyor babam.

"Otur."

Oturamam. gereken çok şey var.

Bir sonraki saldırı gerçekleşmeden önce bunu çabucak

yapmalıyım. Yüzünü buruşturarak eğildi ve kolumu tuttu. "Bırak

ben halledeyim." "Hayır."

Babam yeterince şey yaptı. Kendi işimi halletme zamanı geldi.

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Crystal tetikçinin sesini hatırladığını söylüyor, ben de onun boyunu ve yapısını hatırlıyorum. Kim olduğunu bulacağız. Ve bu gerçekleştiğinde, polis onun taşaklarını duvara çivileyecek ve o da savcılıkla bir anlaşma yapacak." Gülümsemesi tehditkâr. "Karşılığında Bay *Loki*'nin cezasına zaman eklenecek. *Bu* iş olacak, Oak." Kolumu bırakıp yastığına yaslandı. "Meseleyi kendi ellerine almanı istemiyorum. Onun yüzünden seni zaten bir kez kaybettim. Bunun ikinci kez olmasına izin vermeyeceğimden eminim."

Çok geç.

Çünkü şimdi buna bir son vermezsem, savaş daha da büyüyecek.

Sevdiğim insanlara zarar vermesine izin vermeyi reddediyorum...

tekrar.

Gözlerinin içine bakıyorum çünkü bundan sonra ona ne zaman söyleme şansım olacağını bilmiyorum ve bunu bilmesine ihtiyacım var. "Seni seviyorum baba."

Kapıya doğru yöneliyorum ama öfkeli Crystal içeri dalıyor.

"Oakley yüzünden mi vuruldun?" diye bağırıyor, yumruklarını sıkıyor. "Bundan senin serseri oğlunun sorumlu olduğunu bilmeliydim."

"Crystal, sakin ol." Hareket etmeye çalışır ama acıdan dolayı irkilir. "Olanlar Oakley'nin suçu değildi."

Bana ters ters baktı. "Cehennem gibi değildi."

"Ben hallediyorum-" demeye çalışıyorum ama o kadar sinirli ki, tek kelime etmeme bile izin vermiyor.

"Bir daha *asla* Clarissa Jasmine'in yanına yaklaşmayacaksın."

Doğrudan kalbe sıkılan bir kurşun gibi.

Babam boğazından kısık bir ses çıkarıyor. "Crystal-"

"Sakın beni *kristalize* etmeye kalkma Wayne. Ciddiyim." Mavi gözleri kısıldı. "Bundan sonra kızınla gözetim görüşmene izin verirsem şanslısın." Parmağıyla havaya vuruyor. "Velayeti tek başıma alacağım."

Gülüyor. "Cehennem gibi."

Başını arkaya atarak kıkırdıyor. "Yargıca oğlunuzun ne kadar tehlikeli olduğunu ve onun hayatında olmakta nasıl ısrar ettiğinizi anlattığımda, eminim bana verecektir."

O haklı. Aklı başında hiçbir yargıç, bir çocuğun tüm bunların etrafında olmasını istemez.

Ona bu resimde uzun süre yer almayacağımı söylemek için ağzımı açıyorum ama babam homurdanıyor: "Yargıca oğlumla henüz on altı yaşındayken bir ilişki yaşadığını söylediğimde, senin çocukların yanında işin olmadığını anlayacak."

Mikrofon düştü.

Crystal'ın ağzı açık kalır ve sendeleyerek geri çekilir.

Ama babamın işi henüz bitmedi. "Benimle ve çocuklarımla uğraş, Crystal. Çünkü sevdiğim her şey üzerine yemin ederim ki seni *gömeceğim*. Mahkemeye genç oğlumu manipüle ettiğini söyleyeceğim. Onu baştan çıkardığını ve hamile kaldıktan sonra askeri okula göndermeye çalıştığını. Ona verdiğin tüm psikolojik zararı anlatacağım." Bakışları bana doğru kayıyor. "Daha da iyisi, Oak'ı kürsüye çıkarıp mahkemeye anlattıracağım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona dişlerimi gösteriyorum. "Beni kendi ihtiyaçların için sömürdüğünde ben sadece bir çocuktum. Boşluğunu dolduracak bir anne figürü arayan genç, masum bir çocuk. Ve hey, kim bilir? Belki bir psikolog alkol ve uyuşturucu sevgimin senin istismarından sonra başladığını, yani babamın başına gelenlerin aslında *senin* suçun olduğunu kanıtlar."

Bu gerçek değil. Aramızdaki şeyleri başlattığımda tam olarak ne yaptığımı biliyordum ve alkol ve uyuşturucuyla olan aşk ilişkim bizden çok önce başladı.

Ama sevdiğim insanlarla uğraşamazsın.

Babam C.J.'i görme hakkı için kurbanı oynamamı istiyorsa, en azından bunu yapabilirim.

O iyi bir baba. O *en iyi* baba ve C.J.'i ondan mahrum bırakmak yanlış olur.

Crystal kusacakmış gibi görünüyor. "Geçen hafta konuştuğumuzda , otoparkta sana oral seks yaptıktan *sonra*- bu konuyu mahkemede açmayacağına söz vermiştin."

Şaşırmış bir halde babama ters ters baktım. "Dostum."

Dünyada bana bir daha bunu yaptıracak kadar ilaç yok.

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Ne? Sessiz kalmam karşılığında bana birkaç kez sakso çekmeyi teklif etti. Ben sadece insanım, Oak."

Yeterince adil.

Çenesi sabit, Crystal'a dönüyor. "Ortak velayet konusunda da anlaştık ve Oak, C.J.'yi ne zaman istersem görebilecek." Tekrar sakin görünerek ellerini kucağında kavuşturuyor. "Ama anlaşmanın sana düşen kısmına sadık kalmayacaksan, seni ateşe verip yanışını izlemekte bir sakınca görmüyorum." Göz kırpıyor. "Elbette bir mahkeme salonunda."

Öfkelenerek dışarı çıkar. Ama "İkinizden de nefret ediyorum." diye mırıldanmadan önce değil.

Ellerimi ağzıma götürüyorum. "Hisler karşılıklı, Deccal." *Bu* iş

hallolduğuna göre artık kendi işime bakabilirim.

Odadan çıktığımda babam beni geri çağırmaya çalışıyor ama duymuyor.

Anahtarlarımı cebimden çıkarırken Jace ve Cole yanıma geliyorlar.

"Nereye gidiyorsun?" Jace soruyor. "Bazı

işlerle ilgileniyorum."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama Cole duruyor. " da ne?" Şu anda

ciddi mi bunlar?

"olduğundan değil ama babam Loki'nin ortaklarından tarafından vuruldu."

Birbirlerine bakarlar.

Sonra bir baktım ikisi de beni boş bir hastane odasına götürüyorlar.

"Aptal olma," diye bağırır Jace.

"Çok geç," diye mırıldandı Cole. "Burada Oak'tan ." Onlara

ters ters bakıyorum çünkü çok sinirliler.

"Orada durup benim adamlarımmışsınız gibi davranmayın. Ya da gerçekten umurunuzdaymış gibi."

Düşündüklerinden çok daha akıllıyım ve şu anda burada olmalarının tek sebebinin Bianca ya da kızlarının onları buraya gelmeye zorlaması olduğunu biliyorum.

Bana kalırsa ikisi de taşları tekmeleyebilir.

Cole gözlerini deviriyor. "Bence bizimle konuşması için tatlı sözler ve sonsuz vaatler fısıldadığımızı duymaya ihtiyacı var."

Onu ittim. "Hiç komik değil, göt herif."

Kazadan sonra bağlarımızın koptuğunu gayet açık bir şekilde belirttiler.

Doğruyu söylemek gerekirse, beni terk ettikten sonra canım yandı. çok daha fazla.

Ama onlara ya da onların koşullu dostluğuna ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok.

O hariç.

Dışarı çıkmaya başladım ama Cole gömleğimi tuttu.

"Tamam, ben başlıyorum." Düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. ", nereden başlamalıyım? Nişanlıma Adderall verdiğin ve onun kalp krizi geçirdiği zamandan mı? Ya da aslında uyuşturucu satarken barda çalıştığın yalanını söylediğin zaman? Ya da Sawyer'ın zulanı kanalizasyona akıttığı ve Loki'nin kıçında bir kapak patlatmaması için yeniden toparlanmak için paraya ihtiyacın olduğu zaman." Göğsüne vuruyor. "Evet, içinde bir tomar para olan zarf Noel Baba'dan değildi. Bir şey değil, göt herif."

Bunun arkasında onun olduğunu bilmiyordum. Gerçi Cole'un birilerine gizli gizli yardım eden ve bu konuda tek kelime etmeyen bir tip olduğunu düşünürsek, muhtemelen bilmem gerekirdi.

"Bilmiyordum-"

"Daha işim bitmedi," diye homurdanıyor Cole. "Nerede kalmıştım?" Parmaklarını şıklatır. "Ah, doğru ya. Küçük kız kardeşimi arkamdan becerdiğin ve sonra direksiyon başında sarhoş ve uçmuş olduğun ve neredeyse onu öldürdüğün zaman."

Beni yakaladı.

"Bunun hiç istememiştim."

Ve eğer hayatımda yaptığım pek çok berbat şeyden sadece birini geri alabilseydim... bu o olurdu.

"Ama oldu." Yere vuruyor ve küfrediyor. "İşte beni öldüren de bu. Tüm bunları yapabilmen ve hayatlarımızı alt üst edebilmen... Yine de seni özlüyorum."

Ben de onu özlüyorum.

"Sawyer'ı ya da Bianca'yı incitmek istemedim Cole."

"Sana inanıyorum. Ama bu yine de senin yaptığın gerçeğini değiştirmiyor." "Biliyorum."

AA'da öğrendiğim bir şey de hatalarınızın sorumluluğunu üstlenmek ve yanlış yaptığınız kişilerden özür dilemekti.

Derin bir nefes alarak Jace ve Cole'a bakıyorum. "Özür dilerim."

"Öyle olduğunu biliyorum ve bir gün bunun üstesinden geleceğim." Cole elini yüzünde gezdiriyor. "Bu arada bana aptalca bir şey yapmayacağına söz ver çünkü seni kaybetmek... Bunu söylemeyeceğim çünkü ben küçük bir sürtük değilim. Sadece aptal olma, tamam mı?"

Ona sahte vaatler vermeyeceğim. Artık vermeyeceğim.

Bakışlarını tutuyorum. "Gözlerinin içine bakıp sana bir daha yalan söylemeyeceğim."

Yüzüme bir yumruk indiğinde neredeyse kapıya varmıştım.

Öfkelenerek saldırganı ittim. "Lanet olsun. Ne oluyor ?
Jace?"

"Bu küçük kız kardeşimi becerdiğin ve bu konuda yalan söylediğin içindi." Bana tekrar yumruk attı. Bu sefer ağzıma. "Bu onu neredeyse öldürdüğün içindi."

Bana tekrar vuracaktı ama ben ona kan tükürdüm. "Hayatın boyunca bunlardan sadece bir tane alırsın, orospu çocuğu ve sen az önce paraya çevirdin. İki kere."

Öfkesini ve güzel suratıma saldırma ihtiyacını anlıyorum ama gecenin geri kalanında burada durup kum torbası olmayacağımdan eminim.

Eğer bunu bir daha yaparsa, ben de ona yumruk atmaya başlayacağım ve o bunu hiç istemez.

Rahatlayarak geri çekildi. "Sana yumruk attığım için özür dilemeyeceğim, pislik."

. Jace'in hiçbir bok için özür dilemediğini herkes bilir.

"Senden bunu beklemiyorum, dangalak."

"Seni hayatımdan çıkardığım için de özür dilemeyeceğim. Bunun yapılması gerekiyordu."

Not edildi.

"Bunun bir anlamı var mı, yoksa gidebilir miyim?"

Jace ellerini yumruk yapar. "Kahretsin, Oak. Şu anda senden nefret ediyorum ama gözlerimin içine bakıp Loki'nin peşinden gitmeyeceğine söz verene kadar bu lanet odadan çıkmana izin vermeyeceğim."

Bu veremeyeceğim bir söz.

"Yapamam-"

Yüzüme bir yumruk geldi. Üçüncü kez. "Lanet olsun,

pislik," diye kükreyerek ona doğru hamle yapıyorum.

Yakamdan tutup beni duvara doğru itti. "Bana borçlusun." Gözlerindeki öfke daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. "Çocukluğumuzdan beri senin saçmalıklarına katlanıyorum. Alkol ve uyuşturucu, bu yüzden geçirdiğin nöbetler. Üvey annenle takılmak, Dylan'ın en yakın arkadaşına uyuşturucu satmak, Bianca'yla arkamdan iş çevirmek ve sonra neredeyse onu benden almak gibi kendini soktuğun tüm o aptalca şeyler. Liste uzayıp gidiyor. Mesele şu ki, yıllar boyunca birçok şey talep ettim, ama hiçbir zaman bir erkek gibi gözlerinin içine bakıp sana bir şey için *yalvarmadım*. Şu an hariç. Şimdi Loki'nin peşinden gitmemen için sana yalvarıyorum."

Bunun onun için neden bu kadar önemli olduğundan emin değilim. "Neden-"

"Çünkü sen ailedensin," diye kükrüyor. "Liam'ı kaybettikten sonra mahvoldum. Keder o kadar kötüydü ki hayatta kalabileceğimi sanmıyordum ama Cole ve Bianca için devam etmek zorundaydım." Bir adım geri çekilerek homurdanıyor. "Liam ve Dylan'ı bir gün içinde kaybettim. Her şeyin berbat olacağını ve sonsuza dek mutsuz olacağımı düşündüm. Ta ki kasabada bana kayıp bir köpek yavrusu gibi yapışan bu çılgın yeni çocukla tanışana kadar. Aptalca şeyler yapan ama beni hep güldüren bir çocuk. Annemi ve Liam'ı kaybetmenin ne kadar acı verdiğini anlatabileceğim bir çocuk, çünkü o anlıyordu."

Konuşmaya başlıyorum ama beni itiyor. "Bir kardeşimi kaybettim, ama aynı zamanda Seninle tanıştığım gün bir tane kazandım. Bu yüzden Loki'nin peşinden gitmemen için sana yalvarıyorum çünkü eğer ölürsen tekrar yok edileceğim ve bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Lanet olsun.

Jace benim için her zaman önemliydi -Cole da öyle- ve ben onları ailem olarak görüyordum ama *onun beni kendi* ailesi gibi hissettiğini hiç bilmiyordum.

Birinin koklama sesi ikimizin de Cole'a dönmesine neden oluyor.

Jace'in ifadesi dehşet içinde bükülür. "Orospu çocuğu, sen misin? *Ağlıyor* musun?"

"Hayır, dostum," diyor Cole omuzlarını geriye atarak. "Bu orospunun içinde soğan falan var."

Jace ve ben ulumaya başladık.

"Sawyer taşaklarını komodinin üzerinde bir kavanozda tutuyor olmalı," diye şaka yapıyor Jace. "İncil'inin hemen yanında."

"Kahretsin. Sana söylüyorum, soğanlar yüzünden," diye çıkıyor Cole. "Sorun değil dostum," diyorum ona. "Ben de seni seviyorum."

Cole'un tavrı ciddileşir. "O zaman bunu anlamına mı geliyor bu?"

"Hangisi, Oak?" Jace kendini ve Cole'u işaret eder. "Kardeşlerin mi... yoksa Loki mi? Çünkü ikisine birden sahip olamazsın."

Loki'den intikamımı kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum. Ama ailemi daha çok geri istiyorum.

"Bırakayım da bu işi hukuk sistemi halletsin... şimdilik," diyorum onlara.

Ama sonunda doğru yapmazlarsa... o zaman ben yapacağım.

Cole bana bir pound verdi ve sarıldı. "Bir kez olsun doğru kararı verdin." Burnunu çekiyor. "Bebeğim büyüdü."

Onu ittim. "Pislik."

"Evet, ama yine de kıçımı ıskaladın." Başını kapının yönüne doğru salladı. "Ben kızları kontrol edeceğim."

Jace'in bakışları dikkatle inceliyor. "Stone'un ağzını burnunu kırdığın ve Bianca'nın Cole'la beni neredeyse kulaklarımızdan tutup buraya sürüklediği düşünülürse, kız kardeşimle yine konuştuğunuzu varsayıyorum."

Ona yalan söylemek için bir nedenim yok. "Evet."

Bana bok atmasını ve ondan uzak durmamı söylemesini bekliyorum, ama ağzından çıkan sonraki kelimeler midemin kurşunla dolmasına neden oluyor.

"Sadece her şeyi bilmediği için."

Bölüm 61

BIANCA

"A bitirmedin mi?" Wayne tepsisine uzanarak soruyor.

Lütfen. Daha başlamadım bile.

"Hayır." Parmağımı sallayarak şaklatıyorum. "Sen hiç oğlunuzdan bir daha uzak durmamı söyleyin. Onu seviyorum ve hayatındaki diğer kadınların aksine ona asla zarar vermeyeceğim... ya da onu terk etmeyeceğim." Yemek tepsisini ona doğru itiyorum. "*Şimdi* suyunu bitirebilirsin."

Kaşlarını kaldıran Wayne pipeti ağzına götürür. "Eğer bu psikoloji işi yürümezse, hukuk okumayı düşünmelisin. Mahkeme salonunda köpekbalığı gibi olursun."

"Bunu aklımda tutacağım." Oflayarak kollarımı kavuşturuyorum. "Bu birlikte olmamızı desteklediğin anlamına mı geliyor?"

Oakley'nin babasını ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden onun onayını almak çok önemli.

Wayne içkisini yudumlarken boğuluyor. "Pek sayılmaz." Alnını ovuşturuyor. "Ama belli ki onu seviyorsun, yoksa ameliyatımdan *saatler* sonra burada benimle kavga ediyor olmazdın." Yastığa yaslanıp kaşlarını çatıyor. "Sorun ikinizin arasındaki aşk değil Bianca. Sorun yaşanan dram ve zehirli olaylar. Oğlumun mutlu olmasını her şeyden çok istiyorum. Mutlu ve ayık. Sadece ikinizin birlikte olmasının onun için doğru şey olduğuna ikna olmadım, çünkü ikinizin *son* ilişkisinin sonu ortalığı dağıtmak ve bir kızı öldürmek oldu."

"Mesele de bu, Bay Zelenka. Oakley ve ben kazadan önce birlikte mutluyduk. Evet, trajik olaylar meydana geldi.

Onun için iyi olmadığımı düşünüyor ama ilişkimiz sağlıklıydı."

Birbirimizi daha iyiye doğru değiştirdik.

Ellerim kalçalarımı buluyor. "Ve açıklığa kavuşturalım, Oakley'nin ayık kalması benim için önemli."

Ve onun ayıklığı bir numara olarak kaldığı sürece iki numara olmak benim için sorun değil.

Wayne tartışmaya devam etmek istiyormuş gibi görünmesine rağmen yenilgiyi . "Bu tartışmayı kazanamayacağım, değil mi?"

"Hayır." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ama sen de benim gibi doğuştan sapıksan, asla yola gelmezsin." Bakışlarını tutuyorum. "kanıtlamak için sabırsızlandığımı bil yeter."

Bana şüpheyle bakıyor. "Bunu göreceğiz."

"Ciddiyim," diyorum ona. "Aslında şimdi özür dilemeye ve kıçımı öpmeye başlamalısın." Başparmağım göğsüme vuruyor. "Çünkü bir gün senin gelinin olacağım ve çok kin tuttuğum . Dylan'a sorman yeter."

Yine içkisini yudumlarken boğulmaya başladı. "Sana hiç *deli* olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Evet, oğlun." Kapıya doğru yürürken ona alıngan bir sırıtış attım. "Bana aşık olmadan hemen önce."

Parmaklarımı çırparak dışarı çıkıyorum.

Ve az önceki kadınla karşılaştım.

Bana attığı bakış, kafasını duvara vurma isteği uyandırıyor.

"Dur tahmin edeyim, keş erkek arkadaşını teselli etmek için buradasın." Kadın ya klinik olarak deli ya da ölmek istiyor olmalı.

"Affedersiniz?"

Gözlerini devirerek "Moron" diye mırıldandı.

Bu kaltağın kim olduğu ya da benimle ne sorunu olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama burada durup Oakley'e keş ya da bana geri zekâlı demesine asla izin vermeyeceğim.

"Özür dilerim." Kulağımı kapatıyorum. "Az önce erkek arkadaşıma keş, bana da moron dediğine yemin edebilirim... ama bu kadar aptal olamayacağını *biliyorum*, o yüzden Louboutin'lerini kıçına sokmadan önce özür dilemen için sana bir saniye veriyorum."

Geçmiş...

Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki, yarın o kaltağın kıçını buradan krallığa kadar tekmeleyeceğim.

Yani kızlarla takıldım mı? Aman ne önemli.

Caitlyn geçen sene futbol takımının yarısı tarafından sikilmişti.

Her neyse. Güzel bir geceyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Kareleme benim omuzlar, I Yürümek
karşısında ve Çimen için misafirhane.

Oakley her zaman beni nasıl daha iyi hissettireceğini bilir.

Kapı kolunu çeviriyorum. "Tatlım, ben-"

Kendi kendime konuşuyorum... çünkü o evde değil.

Hmm. Muhtemelen hala babasındadır.

Ne kadar geç kalacağına bağlı olarak, bu akşam kardeşlerimle planladığımız yemeği yeniden planlamak zorunda kalabilirim.

Çantamda telefonumu aradıktan sonra kulağıma götürüyorum.

Oakley dördüncü çalışta cevap verdi.

Babasının evinde neler olduğundan emin değilim ama arka planda müthiş bir parti var gibi görünüyor.

"Oakley? Merhaba."

"Bianca," diye mırıldanıyor diğer hattan.

Ve anda kalbim parçalanıyor. "Sarhoş
musun sen?"

Bir aydır ayık. Ot hariç, ama onu da çoğunlukla nöbetlerine iyi geldiği için kullandığını biliyorum.

Ayıklığını neden bu şekilde pencereden dışarı attığını anlamıyorum.

"Ne oldu? Neredesin-" Söylemeye başlıyorum ama bir sonraki cümlesi ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

"Bunu yapamam."

"Neden sen?" "Bizden."

Göğsümde bir panik titreşimi beliriyor. Son zamanlarda hayatında pek çok değişiklik oldu ve okuduğum her şey bana değişimin bağımlılar için büyük bir tetikleyici olabileceğini söyledi.

Bir şekilde sesimi bulmayı başardım. "Kardeşlerime söylemek konusunda gergin olduğunu biliyorum ama söylemek zorunda değiliz-"

"Bunun kardeşlerinle hiçbir ilgisi yok," diye bağırıyor. "Seni yok etmek istemiyorum Bianca."

Gözlerim yaşardı. Sadece söylediklerinden dolayı değil, bize olan inançsızlığından dolayı da.

Kendi içinde.

"Yapmayacaksın," diye onu temin ediyorum. "Asla yapmayacağını biliyorum-"

"Yanılıyorsun," diye kükrer. "*Yapacağım*. Çünkü ben böyle yaparım." Sesindeki ıstırap ruhumu yakıyor. "O haklıydı."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Kim?"

Sesi hafif bir fısıltıya dönüşüyor. "Güle güle, bebeğim."

Kalbimi bir acı dalgası kaplıyor. "Güle güle mi? Oakley, bu -"

Hat kesildi.

Onu geri aramaya çalışıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Yumruğumu masaya vurarak bir küfür mırıldanıyorum.

Bir an aramızdaki her şey nasıl mükemmeldi bilmiyorum... ve şimdi.

Her şey bozuldu.

Karnımı tutarak kesik kesik bir nefes verdim.

Onunla en son konuştuğumda babasının evindeydi ve kız kardeşiyle oynuyordu.

Şimdi de kim bilir nerede sarhoş olup benden ayrılıyor.

O oradayken bir şeyler olmuş olabileceğini anlamak için dahi olmaya gerek .

Çantamdan anahtarlarımı alıp kapıya yöneldim.

Neler olduğunu bilmiyor olabilirim ama bildiğim bir şey var.

İnsanları incitmek... insanları incitmek.

Ve kalbimi avucunun içinde tutan adama zarar vermekten kimin sorumlu olduğunu bulmaya niyetliyim.

Oakley'nin eski evine tepelik çimenlikte yürürken kalbim davul gibi çarpıyor.

Ön kapıyı çalarken kendimi rahatlamaya zorlamalıyım. Öfkeyle içeri dalmak hiçbir şeyi çözmez.

Sadece ne bilmem gerekiyor ki düzeltebileyim.

Jace'in kız arkadaşı Dylan'a çok benzeyen bir kadın kapıdan içeri girer.

Kalçasında uykulu bir Clarissa Jasmine tutuyor.

Beynim kısa bir süreliğine karışıyor çünkü kötü şöhretli Crystal ile resmen yüz yüze olduğumu fark ediyorum.

Başka bir deyişle, Oakley'nin kalbini kıran amcık.

Sinirimi yutuyorum. "Merhaba, ben-"

"Aman Tanrım," diyor Crystal. "Üniformalara yaptıkları şeye bayıldım. Süper sevimli." Bana kocaman bir gülümseme veriyor. "Ben de Royal Hearts Akademisi'nde amigo kızdım." Burnu kırışıyor. "Eskiden tabii ki."

Besbelli.

Burada olma amigoluk olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum ama parmağını kaldırıyor.

"Bebeği bırakayım, gidip çek defterimi getireyim, tamam mı?"

Bağışa ihtiyacım yok. Cevaplara ihtiyacım var.

"Buna gerek yok," diye çabucak mırıldandım. "Aslında buraya Oakley için geldim."

Kaşları birbirine çarptı. "Özür dilerim, Oakley artık burada yaşamıyor-"

"Biliyorum." Yemin ederim ki ona akıl vermemek için zor tutuyorum. "Ben onun kız arkadaşıyım ve o-"

"Kapıda kim var?" derin bir ses arkasından seslenir. Bir

saniye sonra Wayne ortaya çıkar.

Sonunda, tam bir aptal olmayan biri. "Merhaba,

Bay Zelenka."

Şaşkınlıkla göz kırpıyor. "Her şey yolunda mı Bianca? Babanın hâlâ Avrupa'da olduğunu sanıyordum?"

"Öyle. Ama bu yüzden burada değilim-"

"Oakley için burada," diye araya giriyor Crystal ve ses tonundaki kızgınlığı gizleyemiyor.

Endişesi yüz ifadesini renklendiriyor. "Oak'ın nesi var?"

Crystal alay ediyor. "Onun nesi yok ki?"

Kollarımdaki küçük tüyler diken oldu.

Dikkatimi Wayne'e vermeyi tercih ediyorum çünkü Oakley'e bir laf daha atarsa onu fena halde benzetebilirim.

"Mesele de bu," diye başlıyorum. "Emin değilim. Clarissa Jasmine'le tanışacağı ve seni göreceği için heyecanlıydı ve ben de her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum.

Buradayken harikaydı, ama sonra beni aradı ve sesi çok kötü geliyordu-"

"Bak tatlım," diye araya giriyor Crystal. "Onu önemsediğini düşündüğünü biliyorum ama-" Wayne'e kaşlarını çatıyor. "Oakley'nin ciddi bir sorunu var. İyi bir kıza benziyorsun ama onu kurtarmaya çünkü sonunda seni mahvedecek."

"Bu doğru değil," .

Oakley'nin şeytanları var, ama kimin yok ki?

Bakışlarımı tekrar Wayne'e çeviriyorum. "Gerçekten çok çalışıyor ve uzun süredir ayık-"

Kafama bir tuğla gibi çarpıyor. *Seni yok ediyor*. Bunlar Oakley'nin telefonu kapatmadan önce söylediği sözlerin aynısıydı.

İçimden pek çok şey geçiyor. Keder, korku... ama çok? Öfke.

Her şeyi alt üst türden.

Bu cadı onu zaten çok incitmişti, yine de yaraya tuz basmaktan kendini alamadı.

"*Sen*," diye feryat ediyorum, ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor.

Bir an için gerçekten ona yumruk atmayı düşünüyorum ama sonra bakışlarım Clarissa Jasmine'e takılıyor.

Annesinin aşağılık bir fahişe olması onun suçu değil ve onun çapraz ateşte kalmasını istemiyorum.

Crystal'ın gözleri fincan tabağına dönüşür. "Özür

dilerim, ne-" "Ona ne dedin sen?"

Ağzı açık kaldı. "Affedersiniz-"

Öfkeli bakışlarımı Wayne'e çevirmeden önce, "Senin gibi biri için hiçbir mazeret olamaz," diye homurdandım. "Eğer oğlunu önemsiyorsan önemsediğini biliyorum- o boktan karını bir daha asla yanına yaklaştırmazsın. O zehirli."

Wayne konuşmaya çalışır ama Crystal ona fırsat vermez. "Polisi aramadan önce gitsen iyi olur. Güç sarhoşluğuna kapılmış küçük bir kız bana suçlamalarda ve hakaretlerde bulunurken burada durmayı reddediyorum."

Bu yeter.

"Küçük kız güç sarhoşluğunda mı?" Gözlerim kısıldı. "Sapkın sırrını güvende tutmak için üvey oğluna zorbalık eden yetişkin bir kadına ne dersin? yüzden daha önce ona zarar verdin, değil mi?" Ona bir adım attım. "Oakley'i uzaklara gönderip babasıyla arasını açmaya devam edersen kocanın onu asla bulamayacağını düşündün.

ve sen de mükemmel küçük hayatını yaşamaya devam edebilirsin."

Kızgın öfke midemi dolduruyor, kaynama noktasına ulaşana kadar fokurduyor ve kaynıyor. "Sana kaltak derdim ama değilsin... çünkü *gerçek* bir kaltak her şeyine sahip çıkar. Sen liseli çocukları manipüle etmeyi seven zavallı bir dolandırıcıdan başka bir şey değilsin."

Wayne'in kaşları havaya kalkıyor. "Neler oluyor-" "Hiçbir şey,"

diyor Crystal, sesinde panik yükseliyor. "O deli." "Hayır, ." Wayne'e

baktım. "Oğlunun neden bu kadar

iki yıldır seninle konuşmuyor mu?" Çenemi Crystal'a doğru uzatıyorum. "Çünkü karınız onu lisedeyken becerdi ve Oakley bu konuda suçluluk duygusuyla o kadar doldu ki, yapılacak en iyi şeyin sizden uzaklaşmak olduğunu düşündü."

Crystal'ın elleri yüzüne gider. "Bu değil-"

"Oakley ona aşık olduğunu sanıyordu ama Crystal onu sadece hamile kalmak için kullanıyordu. Bu yüzden onu askeri okula göndermeni istedi. Oakley'nin onu hamile bırakacağını ve bebeği seninmiş gibi göstereceğini umuyordu."

Wayne'in kızına bakarkenki yüz ifadesinde o kadar büyük bir karmaşa var ki dizlerimin bağı çözülüyor.

"O senin," diye Crystal. "Yemin ederim Wayne. O senin.

senin."

Gözleri yaşla doldu.

"Oakley seni seviyor ve asla seni incitmek istemedi," diye fısıldıyorum. "Kendini çok kötü hissediyor-"

"Bianca," dedi Wayne boğuk bir sesle. "Bence iyi olur."

Eve döndüğümde neredeyse gece yarısı olmuştu.

Elli mil yarıçapındaki tüm barları ve plajları kontrol ettikten sonra, Oakley'den hâlâ bir iz yok.

Gümüş BMW'sini gördüğümde garaj yoluna giriyordum. Arka kapılardan ve bagaj açıktı.

Arabamdan inip konukevine doğru koşarken umut sonsuza dek sürüyor.

O *burada*. Bu da demek oluyor ki bunu düzeltebilirim.

İçeri girdiğim anda kalbim acıyla

Mutfak masası kırık bir tahta yığınından başka bir şey değil, oturma odasındaki düz ekran televizyon sanki biri ona sopayla vurmuş gibi görünüyor ve kanepe ters çevrilmiş.

Ama en kötü kısmı bu değil.

En kötüsü de kapının önüne dizilmiş iki spor çantası.

O yatak odasından çıkarken ben de yatak odasına doğru yürümeye başladım.

O kadar acelesi var ki neredeyse beni devirecek. "Oakley."

Tek kelime etmiyor ama o gözler öyle bir zehirle dolu ki içim kıpır kıpır oluyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Ne-"

Odadaki kırık bir mobilya parçasından başka bir şey değilmişim gibi geçip gidiyor.

Kolunu çekiştiriyorum. "Konuş benimle."

Sırtındaki kaslar gerildi. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Ne şimdi, ne de başka *zaman*."

Hem onun sözleri hem de bu sözlerdeki acı beni sendeletiyor. "Üzgün olduğunu biliyorum ama-"

"Üzgün mü?" Homurdanıyor. "Hayır, bardayken üzgündüm. Ama şimdi? Çok öfkeliyim." Eğildiğinde nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Kalbim ikiye bölündü. "Wh-"

"Bana *ihanet ettin*," diye alay ediyor. "Ve sakın orada durup yapmadığını iddia etmeye kalkma çünkü babam bana çoktan söyledi." Gözlerinde bir acı parıldıyor. "Sana *güvenmiştim*."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Crystal'a olan öfkeme o kadar kapılmıştım ki Wayne'in oğluyla arasının açılmasının sorumlusunun o olduğunu bilmesini istiyordum...

Sonuçlarını düşünmedim.

Kartlardan evi yıkıldığında ve sırrı ortaya çıktığında Oakley'nin ne kadar incinebileceği gibi.

Benim silahım değildi... ama onun arkasından iş çeviren ve hayatını mahveden tetiği çeken bendim.

Tanrım. Her şeyi berbat ettim. Çok kötü batırdım.

Titreyen ellerimle göğsümü tutuyorum. "Çok özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim. Sadece deniyordum-"

"Hiç fark etmez." Ön kapıya doğru yürüdü ve spor çantalarından birini aldı. "Söylediğin ya da yaptığın hiçbir şey artık benim için önemli değil."

Hızlı düşünerek onunla kapı arasına sıkıştım. "Bana kızmakta sonuna kadar haklısın ama-"

"Ama hiçbir şey," diye kükrer. "*Seni bir daha görmek istemediğimin* neresini anlamıyorsun?"

Hepsini. Çünkü aramızdakileri koparmasına asla izin vermeyeceğim.

. Bunu kabulleneceğim. Ama onun güvenini tekrar kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Elini tutup kalbimin üzerine koyuyorum. "Kızgın olduğunu biliyorum. Buna hakkın var. Ama bu sana ait Oakley."

Yanmış gibi elini çeker. "İstemiyorum amına koyayım." Başını eğerek dudakları kulağımın ucuna değiyor. "İçgüdülerim sana güvenmememi söyledi çünkü er ya da geç beni mahvedecektin. Keşke dinleseydim."

Sözleri yüzüne inen bir yumruk gibi.

"Kalbin sana ne söylüyor?" Boğuluyorum. "Çünkü benimki bana sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğunu söylüyor. Ve her ne kadar çok kötü batırmış olsam da... bunu hâlâ düzeltebiliriz."

"Hayır, yapamayız."

Beni geçmeye çalışıyor ama ben dizlerimi kilitleyip yerimde duruyorum. "Gözlerimin içine bak ve bana bunun gerçek olmadığını söyle."

"Bu gerçek değil." İfadesi soğuk ve acımasız bir şeye dönüşüyor. "Sadece seni becermek istedim. Ve şimdi istediğimi elde ettiğime göre... işimiz bitti." Bakışlarımı tutuyor. "Bu vasat sevişme için teşekkürler."

Başka bir kız olsa topun içine girip hüngür hüngür .

Ama ne yaptığını çok iyi biliyorum. Çünkü hayatımın çoğunda bunu yaptım.

Beni uzaklaştıracağını umarak zalimce hakaretlerle canımı yakıyor.

Ama işe yaramayacak.

Ona bakıyorum. " demek istemedin."

Yumruğunu başımın yanındaki duvara vuruyor. "Allah kahretsin. Beni rahat bırakman için ne yapmam gerekiyor?" Ona

gerçeği söyledim. "Ölüm."

Ve o zaman bile, ona geri dönmenin yolunu bulacağıma eminim.

"İnan bana, şu anda seni öldürmek *istiyorum*. Bunu yapmamamın tek nedeni Jace ve Cole'u önemsiyor olmam."

Evet, bu acıtıyor. Ama yine de gitmesine izin vermeyeceğim.

"O zaman gitme. Kardeşlerimi ara ve seni ikna etmelerine izin ver, çünkü yapamayacağım çok açık."

İkinci spor çantasını yerden kaptı. "Loki perşembeye kadar New York'ta olmistiyor." Cebine uzanıp evinin anahtarını bana fırlatıyor. "Bu şehirden temelli gitme vakti geldi."

Yanımdan geçip giderken korkuyla doluyor.

Gidiyor... kalıcı olarak mı?

Ne için? New York'ta uyuşturucu satmak için.

Bu sadece *kötü bir fikir* olmakla kalmıyor... düpedüz pervasızlık.

Benimle olmak istemiyorsa, tamam. Ama tüm hayatını tuvalete atmasına izin vermeyeceğim.

Onu önemsiyorum.

Çimenlerin üzerinden hızla geçip, kapının önünden geçip garaj yoluna devam ederken peşinden gidiyorum.

O bagajını doldururken, ben de içeri giremesin diye şoför kapısını kapatıyorum.

Ancak, o benden çok daha güçlü ve beni bir tüyden başka bir şey değilmişim gibi alıyor.

Arabasının kükrediğini duyduğum anda göğsüm sıkışıyor.

Kalbim boğazıma düğümlendi, yolcu tarafındaki kapıya doğru koştum.

Ama kilitli.

Oakley garaj yolundan geri geri çıkmaya başlarken kolu tutuyorum.

Yumruğuyla direksiyona vuruyor. "Bırak şu lanet kapıyı Bianca."

Başımı salladım.

"Hayır." "Peki."

Araba hızlanırken tutuşumu

sıkılaştırıyorum. Oakley kornaya bastı.

"Bırak beni. Şimdi." "Hayır!"

Hızlanıyor ve bu hareket beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor.

Ama umurumda değil. Bu kapıyı asla bırakmayacağım.

Onu asla bırakmam.

Araba durur ve adam yolcu camını indirir. "Aman Tanrım. Ne yapıyorsun lan sen? Kendini öldürteceksin."

Bu fırsatı kaçırmadım. Bedenimi şimdi açık olan pencereden içeri sokuyorum. "Ölmemi istediğini sanıyordum?"

Oakley gaza basıyor. "Sen delisin, bunu biliyor musun?"

Bana daha kötüleri de söylendi.

Nefesimi tutarak kendimi koltuğa yerleştirdim. "Beni bırakamazsın."

Royal Manor Yolu'nda ilerlemeye başladığımızda direksiyonu sıkıca kavrıyor. "Burada benim için hiçbir şey kalmadı." Bana ters ters bakıyor. "Geri dönüyorum ve seni evine bırakıyorum."

Emniyet kemerimi bağladım. "Dışarı çıkmayacağım."

"O zaman seni arabamdan alması için Jace'i arayacağım," diye dişlerini gıcırdatıyor.

"Hayır, yapmayacaksın."

Çünkü beni önemsiyor. Tüm öfkesine rağmen hala hissediyorum o.

Çenesindeki bir kas geriliyor. "Beni test etme Bianca." "Seni sınamıyorum," diyorum ona. "Senin için savaşıyorum." Gözyaşları Kendimi tutamıyordum, yanaklarımdan aşağı akıyordu. "Çünkü seni seviyorum-"

Araba ürkütücü bir yalpalamayla savruldu. Dönüp baktığımda Oakley'nin kontrolsüzce titrediğini gördüm.

Oh, kahretsin.

Direksiyonu tutmaya çalışıyorum ama şiddetli bir güç beni fırlatıyor...

Ve sonra her şey kararır.

Beni terk etti.

Onun için her şeyimle savaşıyordum... ve o beni terk etti. *Onun* yüzünden.

İçimdeki öfke yumağının devasa bir düğüm gibi sıkılaştığını hissedebiliyorum.

Kendimi durduramadan yumruğumu suratına indirdim.

"Sen lanet *bir pedofilsin*," diye avazım çıktığı kadar bağırıyorum, çünkü insanların gerçeği bilmesini istiyorum.

Etrafımdaki herkesin bu kadının ne kadar zehirli olduğunu bilmesini istiyorum.

Ona tekrar yumruk atmak istediğimde bağırıyor, ama güçlü bir çift kol belimi sarıyor ve beni geri çekiyor.

"Yeter," diye homurdanıyor Oakley. "O buna değmez."

Bu doğru olabilir, ama ona sahip olmasına izin vermek kesinlikle iyi hissettiriyor.

Crystal'ın eli yüzüne gidiyor ve gözünün altında oluşan morluğu fark ediyorum. *Güzel*.

"Seni tutuklatmalıyım."

"Ve sana daha sert yumruk atmalıydım, *sürtük*."

Oakley'nin elinden kurtulmak için elimden geleni yaparak kıvranıyorum ve tekmeliyorum, ama o beni daha sıkı tutuyor.

Oakley, "Onu bırakmadan defol git buradan," diye tehdit ediyor.

"Pedofil," diye bağırıyorum ve o uzaklaşırken işaret ediyorum. "Bu kadın
bir pedofil."

Birkaç kişinin nefesi kesiliyor ve Dylan ile Sawyer'ın bana şok içinde baktıklarını hissedebiliyorum ama umurumda değil.

Crystal'ın hızla çıkışa doğru koşarken utanç içinde başını öne eğişini izlemek içimi öyle bir tatmin duygusuyla dolduruyor ki, kendimi tutamayıp ışınlanıyorum.

Jace ve Cole oraya doğru yürümeye başlar ama Oakley başını sallar. "Ben hallederim."

Ben itiraz edemeden bizi boş bir hastane odasına götürüyor.

"Ondan nefret ediyorum," diye bağırıyorum, keşke onu dövmeme engel olmasaydı. "Kazadan önce sarhoş olup kafayı bulmanın sebebi o."

şeyin sebebi o.

Oakley beni yere bırakırken, "Hayır, değil," diye itiraz ediyor. "Evet, Crys- tal kaltağın tekiydi ama sarhoş olmak *benim* suçumdu."

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Her şey için Crystal'ı suçlayamamaktan nefret ediyorum çünkü bu şekilde çok daha kolay .

"Beni terk ettin," diye fısıldadım. "Senin kalman için savaşıyordum... *bizim* için savaşıyordum... ama sen gittin."

O anda yüz ifadesinden pek çok şey geçer. Üzüntü, suçluluk... pişmanlık.

"Biliyorum."

Yüzümü kavrıyor, dudakları dudaklarıma değmeden önce birkaç uzun vuruş boyunca beni inceliyor.

Sadece öpücüğü her gibi umutsuz ve açgözlü değil.

Yumuşak ve nazik... Neredeyse bir özür gibi.

Tedirginlik midemi bulandırıyor.

Sanki veda ediyormuş gibi.

Bölüm 62

OAKLEY

İkimizin de havası tükenene ve ondan sakladığım sır dudaklarımdan çözülene kadar onu öpmeye devam etmek istiyorum.

Onunla arkadaş olmayı kabul ettiğimde aramızdaki ilişkinin bu kadar ciddileşmesini hiç istememiştim.

Yanında olurum, böylece içini dökebileceği biri olur, o da Stone'un ona göre olmadığını anlar ve onu terk eder diye düşündüm.

Ona bir süre daha sahip olabileceğim bu hayal dünyasında yaşayabileceğimi düşündüm.

Ama daha iyi bilmeliydim.

Bianca Covington şiddetli bir kasırga gibi üzerime çullandı ve çirkin yanlarımı kökünden söküp yeniden düzenledi, böylece sonunda uyuşmaya gerek kalmadan sorunlarımla yüzleşebildim.

Ama sonunda, tüm yıkıma neden olan bendim.

Geri çekilip yüzüne bakıyorum, her bir mükemmel ayrıntısını ezberliyorum.

Dolgun dudakları, yüksek elmacık kemikleri... o bebek kahverengisi gözleri öyle derinlikli ki okyanusa bakar gibi.

Hiç beklemediğim bir anda ona aşık oldum.

Ve ölene kadar kalbimin ve ruhumun her bir parçasına sahip olacak.

Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. "Oakley."

Bianca beni bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar iyi tanıyor ama onu buna hazırlamanın bir yolu yok.

İnsanlar hata yapar ama derslerini alacak kadar akıllılarsa gelişirler.
Bazen, eğer şanslılarsa, affedilmeyi de hak ederler. Ama
bunun affedilecek bir tarafı yok.
Çünkü ondan aldığım şey. *Bizden*.
Asla yeri doldurulamaz.

Bölüm 63

OAKLEY

Geçmiş...

I Bana verdikleri ilaçlardan dolayı o kadar sersemim ki, doğru düzgün göremiyorum bile.

Yorgunluğumla savaşarak hemşireye "Artık yok," diyorum.

Bianca ameliyattan çıktığında tetikte olmak istiyorum.

Sanki bilmiyormuşum gibi, "Kümeleniyorsun," diyor bana.

Odamdan çıkmayan iki polis memuruna bakıyorum.

"Babam nerede?"

"Kafeteryaya gitti."

Hemşire omzumu sıktı. "Biraz dinlenmeye çalış. Birazdan seni kontrol etmeye geleceğim."

Sevdiğim kız hayatı için savaşırken nasıl uyuyabilirim ki?

Göz kapaklarım ağırlaşıyor, içime bir uyuşukluk dalgası daha yayılıyor.

Kendimi bununla mücadele etmeye zorluyorum ama bu kaybedilmiş bir .

Hemşirenin bana verdiği ilaç güçlü olmalı çünkü odaya ayak seslerinin girdiğini ve ardından mırıldanan sesler duyuyorum.

Memurlardan biri "Siz kimsiniz?" diye sorar.

Sesi Jace'e çok benzeyen biri homurdanarak, "Ben kazada ölen kızın kardeşiyim," diyor.

Kahretsin.

"Beş dakika yürümeniz için ikinize de beş yüz dolar veririm."

Jace'in ellerine bir tomar para sıkıştırdığını görmek için gözlerim tam zamanında açılıyor.

Memurlardan biri odadan çıkmadan önce "Onu öldüremezsiniz" diye uyarır.

"Jace-"

Yüzüme yediğim bir yumruk beni cümlemin ortasında durdurdu. "Seni orospu çocuğu."

Jace'in bana kızmaya hakkı var.

Ama şu anda umurumda olan tek bir şey var. "Bianca nasıl?"

Beni tekrar pataklamak ister gibi bakıyor. "Onun nasıl olduğu seni hiç ilgilendirmez."

Lanet olsun, değil.

"Lanet olsun, Jace. Bilmem *gerek*-"

"Ameliyattan yeni çıktı."

Göğsümde bir rahatlama dalgası oluşuyor ama bu kısa sürüyor çünkü Jace yüzüme yaklaşıyor ve "HCG seviyesinin yüksek olduğunu söylediler" diyor.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Ne-"

"O *hamile*," diye tükürdü.

Kızgın panik beni çarpıyor ve oda dönmeye başlıyor. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Hap kullanıyor.

Sesim alçak, endişeyle dalgalanıyor. "Hamile mi?"

Jace gülüyor ama hiç espri yok. "Altına sıçacakmış gibi göründüğüne göre, babanın kim olduğunu bildiğimi söyleyebilirim."

Lanet olsun. Bizi bu şekilde öğrenmesini istemezdim.

"Düşündüğünüz gibi değil. O sadece bir ganimet çağrısı değildi. Ona değer veriyorum."

Önemsemekten de öte. *Onu seviyorum*.

Bianca'yla aramızdaki şey bir yaz buluşmasının çok ötesinde.

Bana kimsenin öğretemeyeceği şeyleri öğretti ve beni daha iyi bir insan yaptı.

Ben gidip her şeyi mahvetmeden önce.

Ve evet, şu anda bir bebek sahibi olmamız ideal değil -özellikle de hapse gireceğim için- ama belki babamın bağlantılarını kullanabilir ve bir anlaşma yapabilirim.

Jace ikna olmuş görünmüyor. " zaman neden yalan söyledin?"

Lanet olsun. Beni orada yakaladı.

Ama bunun bir kaçamak olarak başladığını açıklamak işleri daha da kötüleştirecektir.

"Çünkü seni onunla çıkmamı asla sorun etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Yine de sana söyleyecektim."

Hastane önlüğümün boynunu yumruklarken Jace'in gözleri kısılıyor.

"ederim, orospu çocuğu. Eğer o ölürse, seni öldürürüm." Göğsüm geri çekiliyor. *Eğer o ölürse... Yaşamak istemeyeceğim.*

Bana tekrar yumruk atmamak için tüm iradesini kullanıyor gibi görünüyor.

Ancak, beni yumruklamasına gerek yok... çünkü veda sözleri kör bir bıçak gibi kalbimi kırılana kadar büküyor.

"Hamileydi," diye fısıldıyor, kapının çerçevesine tutunarak. "Bebeğini kaybetti... *senin* yüzünden."

Bölüm 64

BIANCA

No. Bu doğru değil.

Yalan söylüyor. Yalan söylüyor olmalı.

Ona baktığımda kalbim kendi içine katlanıyor, çünkü Oakley'nin yüz hatlarına kazınmış yıkım bana bunun acımasız bir şaka olmadığını ve bana gerçeği söylediğini söylüyor.

Karnımı tuttum. *Hamileydim*.

Bu nasıl olabilir ki? Hafıza kaybı olsun ya da olmasın, bu kadar önemli bir şeyi hatırlamam gerekirdi.

Şakaklarımı ovuşturuyorum, bunun nasıl anlamıyorum.

Doğum kontrol hapı kullanıyordum. Bunu biliyorum çünkü Oakley'le ilişkimiz başladığı anda hap almak için doktordan randevu aldım.

İlişkimizin büyük bölümünde benimle seks yapmayı reddetmesine rağmen, her gün sadakatle seks yaptım.

Fark ettiğimde gözlerimi kapatıyorum. Yangın gününe kadar.

O kadar çabuk ayrıldık ki doğum kontrol hapımı alacak vaktim olmadı.

Bir sonraki dozumu zamanında aldığım için önemli bir şey olduğunu düşünmedim... ama belli ki öyleymiş.

Tanrım, hamile olduğumu nasıl bilemedim? İşaretler olmalıydı...belirtiler.

İçimde büyüyen bir hayat olduğunu bilmemi sağlayacak *bir şey*.

Gözyaşları görüşümü tıkıyor ve kesik kesik bir nefes alıyorum. "Hamile olduğumu hatırlamıyorum."

Bebeğimi nasıl hatırlamam?

Cevap almak için ona bakıyorum ama yüz ifadesinden elinde cevap olmadığı anlaşılıyor.

Uzaklaşmaya başlıyorum ama eli yüzümü kavrıyor ve beni orada tutuyor. "Çok erkendi Bianca." Yutkunuyor. "Bilmediğinden oldukça eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Çünkü şu anda? Hiçbir şeyden emin olamıyorum. "Sadece üç ya da dört haftalıktın."

Sayılmazmış gibi söylüyor. Sanki önemli bir şeyin fısıltısıymış gibi.

Yanağına öyle sert bir tokat atıyorum ki acıyor. "Sakın bir şey ifade etmiyormuş gibi konuşayım deme."

O bir bebekti. *Bizim bebeğimiz*.

"Demek istediğim bu değildi." Gözlerini kapatarak, "Sadece çok erken olduğu için bilmediğini kastettim ve..." diye mırıldandı. Sesi, kelimeleri söyleyecek yüreği yokmuş gibi kesiliyor.

"Ben olsam onu saklardım."

Kendini toparlamadan önce kısa bir süre irkildiğini görüyorum. "Biliyorum."

Öfke içimi burkuyor. "Ama seçme şansım olmadı... çünkü sen onu benden aldın."

Benden her şeyimi aldı.

Ve işin kötü tarafı... O gece sinirlenip beni terk etmek istediği için onu affedebilirdim çünkü ne kadar kızgın olduğunu biliyordum.

Direksiyon başında kafayı bulup hayatımı alt üst ettiği için bile onu affedebilirim... çünkü insanlar hata yapar.

Ama bunun için onu affedemem.

Onu çok seviyordum... Önemsediğim tek şey oydu.

O kadar ki sonunda annemin bana ve Liam'a yapmaya çalıştığı şeyin aynısını yaptım.

Çocuğumu öldürdüm.

Çünkü gitmesine izin verseydim bebeğim hâlâ burada olacaktı.

"Özür dilerim."

Ona tekrar tokat atıyorum, bu sefer daha sert. "Yapma."

Üzgünüm, geri almayacağım.

Özür, yapılanları geri almaz. *Özür dilemek* bebeğimizi bana geri vermez.

"Senden nefret ediyorum."

Ama aslında kendimden nefret ediyorum çünkü ondan nefret etmem gerekirken

izin vermiyor.

Bunu yapamaz.

Oakley kollarını bana dolamaya çalışıyor ama bu beni daha da sinirlendiriyor.

Bana sarılmasını istemiyorum. Yakınımda olmasını istemiyorum.

"Sakın bana dokunma." Göğsünü itiyorum. "Bana bir daha *asla* dokunma."

Sonunda geri .

Göğsüm , sendeleyerek odanın diğer tarafına geçiyorum.

Aklıma bir şey geldiğinde neredeyse kapıya varmıştım.

Jace ona hamile olduğumu söylemiş.

Demek ki benden sır saklayan tek kişi Oakley değilmiş.

Bölüm 65

BIANCA

Kardeşimin dairesine giden patikadan hışımla damarlarımda kızgın bir öfke dolaşıyor.

O kadar öfkeliyim ki, kapısını çalarken titriyorum. Kapı.

Dylan gülümseyerek cevap veriyor. "Hey, eğer istersen biraz pizzamız var-"

Onun yanından geçip Jace, Sawyer ve Cole'un pizza yiyip televizyon izledikleri oturma odasına giriyorum.

"Hey," diyor Jace beni gördüğünde. "Bir dilim kap-"

Bardağı elinden kaptığım gibi fırlatıyorum.

Duvara çarpıp parçalanınca Sawyer sıçrıyor.

"Senin ne lan?" Jace ayağa kalkarak kükrer.

"Benim sorunum ne lan?" Onu kadar sert itiyorum. "Bana hamile olduğumu söylemediğin gerçeğine ne dersin?"

Sawyer ve Dylan soluk soluğa kalırken Cole yere bakar ve bir küfür mırıldanır.

Çenesi sertleşmeden önce Jace'in gözlerinde bir anlığına hüzün parlıyor. "Seni korumaya çalışıyordum."

Tanrım, herkesin bunu bahane olarak kullanmasından bıktım usandım. Oakley'i bilmeye hakkım vardı.

Ve kaybettiğim bebeğimi.

" cehenneme," diye bağırıyorum. "Hayır-"

Cole araya girerek, "Sana acını artıracak bir şey söylemek istemedik," dedi.

Öfkemi ona yönelttim. "Bunu biliyor muydun?"

İfadesinde suçluluk duygusu titreşiyor. "Jace bana hastanede söyledi."

"Yani doğru anlamış mıyım, benim dışımda *herkes* bebeğimi biliyor muydu?"

"Ben ," diye fısıldıyor Sawyer, sesi titreyerek.

Dylan'ın yüzünü acıma duygusu aydınlatıyor.

"Ben de yapmadım."

O zaman sadece Cole. *Hiç şaşırmadım*.

Cole'a döndüğümde içimi bir tiksinti kaplıyor. "Jace'in her emrini lanet olası Mesih'inmiş gibi yerine getiren küçük bir sürtükten başka bir şey olmadığını unutmuşum." Kaşlarımı çatarak topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Benimle daha iyi bir ilişki kurmayı bu kadar çok istiyorsan, dürüstlükle başlamalıydın."

Jace'e ters ters baktım. "Ve sen, bunun için seni *asla* affetmeyeceğim."

Cole'un yalan söylemesini bekliyorum; hayatı boyunca bunu yaptı ve kazadan önce o kadar da yakın değildik.

Ama Jace? karşı hep dürüst olduk. Ne kadar acı verici olursa olsun.

Yumruğumu geri çekerek, hissettiğim tüm öfkeyle ona yumruk , çünkü onun da benim kadar canının yanmasını istiyorum.

Tişörtünü yukarı kaldırarak burnundan akan kanı siler. "Kahretsin, Bianca. Kazadan sonra berbat bir haldeydin. Liam ve annemi öğrenmek seni neredeyse mahvediyordu. Orada durup sana kazaya sebep olan adamdan hamile kaldığını ve bu yüzden bebeğini kaybettiğini söyleyeceğimi mi sanıyordun?"

"Evet." Göğsümü sıkıyorum, kendimi her an yıkılacak bir baraj gibi hissediyorum. "Yapman gereken de buydu."

"Ben doğru olanı yaptım." Bu bilgiyi benden sakladığı için zerre kadar üzgün görünmemesi içimi daha da acıyla dolduruyor. "Yeni bir başlangıç yapmanı istedim."

Ne istediği önemli değil. Bu onun bir karar değildi. Onun kız kardeşi olabilirim ama artık küçük bir kız değilim.

Ben yetişkin bir kadınım.

Gerçeği bilmeyi hak eden yetişkin bir kadın.

Ve benden bu kadar büyük bir şeyi saklamanın sorun olmayacağını düşünmesi... affedilemez.

"Artık benim için bir *hiçsiniz*," diye geri çekiliyorum, kardeşlerime bakarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "İkinizin de canı cehenneme."

Jace bir adım öne çıkıyor, ben gitmeye çalışırken beni yakalamaya çalışıyor ama Dylan aramıza giriyor. "Onu rahat bırak,

Jace."

Kollarını bana doladığında irkiliyorum. Bir dakika sonra Sawyer bize katıldı.

"Çok üzgünüm," dedi Sawyer boğuk bir sesle.

İkisi de her an kırılacakmışım gibi beni teselli etmeye çalışırken öylece hareketsiz duruyorum.

Ve şu anda kırılgan olsam da... Cam gibi kırılgan değilim. Bir bomba gibi kırılganım.

İçimden başka bir ıstırap dalgası geçtiğinde neredeyse boyun eğeceğimi hissediyorum ama öfkeye teslim olmak ruhumu kesen hüzne teslim olmaktan çok daha kolay olduğu için ikisini de elimin tersiyle itiyorum.

"Beni yalnız bırakın."

Odayı tarıyorum, herkese baktığımdan emin oluyorum çünkü hepsinin ağzımdan çıkacak bir sonraki kelimeyi tüm varlığımla kastettiğimi bilmelerini istiyorum.

"Siktir et bu aileyi. Benden bu kadar."

Bölüm 66

OAKLEY

O gece keşke farklı yapsaydım dediğim milyonlarca şey var.

Keşke hiç içki ya da uyuşturucu kullanmasaydım.

Keşke babama Crystal hakkındaki gerçeği söylediği için Bianca'yı hiç suçlamasaydım.

Keşke direksiyona geçip Hayley'i hiç öldürmeseydim.

Ama en çok?

Keşke Bianca'ya zarar vermeseydim.

Beni asla için değil -affetmesi aradığım bir şey değil- ama bana olan güvenini ve inancını yok ettiği için.

İçimizde.

Çünkü sonunda, ona asla yapmayacağıma yemin ettiğim tek şeyi yaptım.

Gittim.

Ve yaptığım pisliği tek başına temizlemesi için onu zorladım.

Çünkü kalmam çok acı veriyordu.

Yurt odasının kapısını çaldım, açacağını umuyordum.

Dylan yarım saat önce bana mesaj attı ve Jace bebeğimizi kaybettiğimiz konusunda ona yalan söylediği için Bianca'nın evlerini yakmaya hazır bir şekilde geldiğini söyledi.

Gerçekten mi? Yapmadığına şaşırdım.

Bana nasıl baktığını gördüm -o kadar acı ve ıstırapla- kardeşlerine kusmuş olması gereken öfkeyi ancak hayal edebilirim.

bu yüzden buradayım.

İşleri yoluna koyamam ve onu ailesiyle tekrar konuşmaya zorlayamam.

Ama ona tüm bu kızgınlık ve acıyı nereye yönlendireceğini gösterebilirim.

Çünkü evren beni baba olmaya uygun görmese de

Bianca bir gün harika bir anne olacak.

Yaşananların herhangi bir kısmının kendi hatası olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Suçu ait olduğu yere atmasını istiyorum. Bu

şekilde iyileşebilir ve yoluna devam edebilir.

Çünkü onun için en iyisini istiyorum.

Ve benden nefret etse de etmese de, bu onu her zaman seveceğim gerçeğini asla değiştirmeyecek.

Bölüm 67

BIANCA

I Kapımın sürekli çalınmasını duymazdan geldim ve bavuluma birkaç kıyafet daha attım.

"Sonunda," diye mırıldanıyorum durduğunda.

Ancak rahatlamam kısa sürdü çünkü tekrar başladı.

Vay anasını. Jace o kadar inatçı olabiliyor ki insanın saçını başını yolası geliyor.

"buradan, Jace."

Onunla işim bitti. *Herkesle işim bitti*.

Hiçbir şeyin iyi gitmediği bu aptal kasabadan çok uzaklara kaçmak ve asla arkama bakmamak istiyorum.

"Benim."

Oakley'nin derin, titrek sesini duyunca donup kalıyorum. Ona gitmesini söylemeliyim.

Reddedince de polisi aramakla tehdit et. Ama aramıyorum.

Çünkü gezegende benim kaybımı anlayabilecek tek kişi o.

Çünkü bebek sadece benim değildi.

Bu da onundu.

Gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzünün keskin hatları gerilmiş, sanki onu kovmamı bekliyor ama bu konuda benimle dişe diş mücadele etmeye hazır.

"Ne istiyorsun?"

Davet edilmemesine rağmen içeri adım atar. "Seni görmek için." Bakışları kıyafetlerle dolu bavuluma kilitleniyor. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıyı kapattım ve ona yaslandım. "Şehirden ayrılıyorum."

Ve geride kalan tüm boktan anılar.

Anlayışla başını sallıyor. "Anlıyorum."

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım ama sonra "Kaçabilmek için hapse girmeyi seçtim" dedi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "oldu mu?"

"Hayır." Bakışlarımı tutuyor, yüz ifadesi giderek acımasızlaşıyor. "Her gün, her saniye seni ve bebeği düşündüm."

Sözleri içimde bir acı hissi uyandırıyor ve kendimi tutamayıp irkiliyorum.

Kız mı erkek mi olduğunu bile
bilmiyorum. Kalp atışlarını hiç
duyamadım.

Ya da onları tut.

"Hiç var olmamış bir şey için nasıl bu kadar üzülebileceğimi bilmiyorum."

Ve tam o anda, içimde keskin ve çiğ bir şey çözülüyor ve tutmaya çalıştığım gözyaşlarım yağmur gibi yüzümden aşağı akıyor.

Oakley kollarını bana doladı.

"Bebeğimiz var oldu." Alçak, acı dolu bir ses onu terk eder ve sesi son kelimede takılır.

Dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir çığlık parmaklarım tişörtünün kıvrımlarına dolanıyor.

Ellerini omurgamda aşağı yukarı gezdirerek beni daha sıkı kavrıyor. "Çok özür dilerim."

Onu itmeden önce birkaç dakika onun sıcaklığını ve rahatlığını içime çekmeme izin veriyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum... ama yine de seni affedemiyorum."

Kendimi affedemiyorum.

Gözyaşı lekeli yanaklarımı avuçlayarak beni ona bakmaya zorluyor. "Beni affetmeni istemiyorum. Bu sana asla yükleyemeyeceğim bir yük."

"O zaman benden ne istiyorsun?"

Başparmağı nemli elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor. "Sadece kendini suçlamadığından emin olmak istiyorum. Çünkü bu senin hatan değil."

Yanılıyor. *Hem de çok yanlış*.

"Bana yapmamamı söylediğin halde peşinden koşan bendim. Arabana hiç binmemeliydim. Asla yapmamalıydım-"

"Bianca, dur." Gözlerinde hüzün ve pişmanlık titreşiyor ve göğsünü yumrukluyor. "Olanlar benim hatamdı. *Benim hatamdı*. Senin değil... başkasının değil." Tekrar göğsüne vuruyor. "*Benim*."

Onun açıklaması beni daha da kötü hissettiriyor, çünkü suçu üstlenmek hiçbir şeyi düzeltmiyor.

Başka bir acı dalgası beni sararken gözlerimi
kapatıyorum. Aramızdaki her şey mükemmeldi.

Birbirimize aşıktık. Mutluyduk.

Ta ki bir gece her mahvedene kadar.

Ve tüm bunları nasıl atlatacağımı bilmiyorum... çünkü şu anda ona baktığımda görebildiğim tek şey bana yaşattığı acı...

Ve asla sahip olamayacağımız
bebeğimiz. "Bana bak," diye .

"Lütfen."

Bunu yaptığımda, "Seni hak eden bir adamla tanışacaksın. Ve doğru zaman geldiğinde... onun bebeklerini doğuracaksın. En iyi anne sen olacaksın-"

"Konuşmayı kes," diye bağırıyorum çünkü anlamıyor. "Başka kimsenin bebeğini istemiyorum. Ben *seninkini* istiyorum."

Ama bu asla .

Çünkü sarhoş olup kafayı buldu ve hayatlarımızı
mahvetti. Oakley tekrar konuşmaya çalışıyor ama ona
izin vermiyorum.

"Çık dışarı."

Yeterince hızlı hareket etmeyince onu ittim. "Siktir ."

Uzaklaşmaya başlar ama duraklar.

Ona tekrar bağırmak üzereydim ama gözleri bavuluma takıldı ve serçe parmağını benimkine doladı.

"Beni bırakma."

Sesindeki umutsuzluk derimi bir bıçak gibi kesiyor.

Kapıyı işaret ediyorum. "*Çık dışarı*."

O gittiği anda, göğsümdeki o dayanılmaz boşluk hissi tekrar geri geldi.

Ama bu sefer... Asla yok olacağını sanmıyorum.

Bölüm 68

OAKLEY

"W Ne yapıyorsun?"

I bakış yukarı at Bianca'nın kızgın yüz. "Günaydın."

Elleri kalçalarında, bana ters ters bakıyor. "Koridorda mı *uyudun*?"

Pek sayılmaz. Denedim ama parke zemin bunu imkansız hale getirdi.

Doğrulup boynumdaki düğümü ovuyorum. "Uyku tanımının ne olduğuna bağlı."

İnliyor. "Sen delisin."

Ben bunu *kararlılık* olarak düşünmeyi tercih ediyorum.

Üzerime yürüyerek, "Ben dönene kadar gitmiş olsan iyi edersin" diye homurdandı.

Ayağa kalktım ve onu koridorda kovaladım. "Nereye gidiyorsun?"

Çantasını omzuna atarken nefesinin homurdandığını duyuyorum. "Sınıfa."

Güzel.

Çünkü sınıfa gidiyorsa, bu gitmeyeceği anlamına gelir.

Benden henüz vazgeçmediğini.

"Sonra görüşürüz, bebeğim."

Bana orta parmağını çevirdi. "Hayır, yapmayacaksın."

Sırıtarak, o uzaklaşırken küçük kıçına odaklanıyorum.

Evet... Yapacağım.

Bölüm 69

BIANCA

A Oakley'nin dün gece odamın önünde kamp kurması yetmiyormuş gibi, dersler bittikten sonra da kardeşlerimi yatakhanemin etrafında dolanırken buluyorum.

Yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirerek anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırıyorum. "Bak, dün gece çok kaba şeyler söyledim." Anahtarımı kilide sokup açıyorum. "Ve bilmeni isterim ki... hepsinin arkasındayım."

Kapıyı suratlarına çarpmaya gidiyorum ama Jace ayağını kapı ile çerçeve arasına sıkıştırıyor.

"Bizi içeri al da konuşalım."

"Seninle konuşmakla ilgilenmiyorum."

"Peki," diyor Cole. "O zaman *beni* içeri al da özür dileyebileyim."

Yüzünde benimle oynamaya çalıştığına dair işaretler arıyorum ama göremiyorum. "İçeri gelebilirsin."

Jace onun peşinden içeri girmeye çalışıyor ama parmağımla alnını dürtüyorum. "Sen değil, salak."

Ayaklarımı sıkıca basarak içeri girmesini engelliyorum.

Herkes Jace'in özür dilemediğini biliyor ve onun saçma sapan bahanelerini duymakla ilgilenmiyorum.

Cole kollarını iki yana açıp yurt odamın etrafında dönüyor. "Ve , bir numaralı kardeşliğe terfi ettim."

Ona ters ters baktım. "Ben o kadar ileri gitmezdim. Bana hâlâ bir özür borçlusun."

"Lanet olsun Bianca," diye homurdanıyor Jace. "Bırak gireyim."

"Yetişkin bir kadın olmak böyle bir şey işte. Artık senin dediklerini yapmak zorunda değilim." Göğsüme vuruyorum. "Benim için neyin en iyi olduğuna *ben* karar veririm. Sen değil."

"Kendi kararlarını vermene izin veriyorum," diye savunuyor Jace. "Örneğin, ikimiz de seni kolayca kaldırıp yolumdan çekebileceğimi biliyoruz, ama yapmıyorum."

Evet, hiç eğlenmedim.

Dönüp Cole'a odaklanıyorum. "Umarım ondan daha iyi yalvarırsın."

Cole cebini karıştırır, cüzdanını çıkarır ve yüz dolarlık bir banknot uzatır. "Özür için bu nasıl?"

Şaka yapıyor olmalı.

"Bana rüşvet veremezsin, aptal." Yüzlüğü kaydırıp sütyenimin içine soktum. Kızgın ve kırgınım. Aptal değilim. "Gerçeği benden saklaman yanlıştı."

"Biliyorum." Cole somurtuyor. "Ama Jace

dedi ki-" "Jace bir aptal."

"Hey," diye Jace. "Ben buradayım."

Arkamı dönüp onunla yüzleştim. "Sen bir *aptalsın*."

Jace'in burun delikleri çekilen bir nefesle genişler. "Bunu sadece seni sevdiğim için yaptım. Ve bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum çünkü altından halı çekilmiş gibi hissediyorsun-"

Bir adım öne çıkıyor ama parmaklarımı şıklatıyorum.

Sinirlenen Jace kollarını kavuşturdu. "Girmek için izin istiyorum?"

"Peki," diye homurdanıyorum, ama sadece ne söyleyeceğini merak ettiğim için.

"Her neyse," diye devam ediyor, kapıyı arkasından kapatarak. "Seni asla incitmek istemedim. Ben sadece..." Sesi kesiliyor.

"Sadece ne?" Bastırıyorum.

"Eğer size bir insanın beyninden en korkunç anıları silme şansı verilseydi. Sevdiğiniz ve uğruna her şeyi yapabileceğiniz bir insanın. Yaşadığı her şey yüzünden zaten çok kırılgan olan bir insan... bunu kabul etmez miydiniz?"

Bir an için bunu düşündüm. "Hayır."

Çünkü dürüstlüğün her zaman en iyi politika olduğuna inanıyorum. Ne kadar incitici olursa olsun.

"İşte seninle benim aramdaki fark bu," diyor Jace. "Benim işim seni korumak, tam tersi değil."

"Yaptığın şey beni korumak değildi."

"Evet, *öyleydi*," diye itiraz ediyor. "Anlamıyorsun çünkü benim bakış açımdan göremiyorsun. Sana söylemeyi planlıyordum ama sonra Hayley'nin kazada öldüğünü öğrendikten sonra paramparça bir kalple ve gözlerinden akan kocaman yaşlarla bana baktın ve ben de *söyleyemedim*." Derin oluklar ağzını çiziyor. "Annemle Liam'a olanları duyduktan sonra zar zor . Bebeği öğrenmek seni mahvedebilirdi. Bu yüzden kaza ve Oakley hakkında ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi olacağını düşündüm."

"Doktorlar Jace'le aynı fikirde. Seni zorlamamamızı söylediler." Cole yüzünü buruşturur. "Tabii, sana asla söylememe-mi-z gerektiğini söylemediler-"

"Kapa çeneni Cole," diye bağırır Jace. "Yardımcı

olmuyorsun." İşte o zaman kafama dank etti.

"İnternette kazayla ilgili hiçbir şey bulamadım."

Jace suçlu gibi görünüyor. "Evet, o konuda. Bunu yapmaman için bilgisayarına bazı güvenlik programları yüklemiş olabilirim."

İnanılmaz biri.

"Tanrım, sen bir pisliksin."

"Yeterince adil, ama ben seni seven bir pisliğim." Bana bir işaret ediyor. "Ayrıca, sen de pek masum sayılmazdın. Aylardır arkamızdan Oakley ile görüşüyordun."

Cole başıyla onaylıyor. "Doğru,

kardeşim." "Bu... farklı."

Jace kaşlarını kaldırır. "Nasıl yani?"

"Size Oakley'den bahsetmememin tek nedeni sizin onun ailesi olmanız ve birlikte olmamıza ses çıkarmayacak olmanızdı." İkisine de baktım. "Ama işler sarpa sardıktan sonra size gerçeği söyleyecektik. Bu yüzden kaza gecesi sizi yemeğe davet ettim."

Jace düşünür gibi yaparak elini çenesinde gezdirir. "Bakalım doğru anlamış mıyım, bize ilişkinizden bahsetmedin çünkü onu koruyordun. Benim sizi koruduğum gibi mi?"

Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum ama aynı şey değil. "Bu farklı, Jace."

"Nasıl farklı?"

Şimdi düşündüm de... Sanırım gerçekten öyle değil.

Yalan hala yalandır. Niyetiniz ne kadar iyi olsun.

"Kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum ama yine bana söylemeliydin."

Jace boğazından bir onay sesi çıkarır. "Haklısın. Özür dilerim."

İki kez baktım. "Dur . Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Az önce-"

"Oh, evet," diye giriyor Cole. "O söyledi."

Jace gözlerini devirir. "Tanrım. Siz ikiniz sanki ben kalpsizmişim gibi davranıyorsunuz." "Hayır. Bir kalbin olduğunu biliyoruz... sadece derinlere gömülü." "*Mariana çukuru* derinliğinde," diye ekliyor Cole göz kırparak.

Jace ona öldürücü bir bakış fırlattığında Cole güler. "Sawyer istediğinde oldukça romantik olabildiğini söyledi."

Jace onu boğmak üzereymiş gibi görünüyor ama kapı çalınıyor.

Kapıyı açıp Oakley'nin orada dikildiğini gördüğümde ciğerlerimdeki hava azalıyor. "Ne halt istiyorsun?"

En ufak bir alınganlık göstermeden elindeki iki çantayı işaret ediyor. "Akşam yemeği getirdim. Canının ne çektiğini bilmiyordum, o yüzden birkaç hamburger ve bir sürü sağlıklı şey aldım-"

Elindeki poşetleri hızla kapıyorum ve kapıyı yüzüne çarpıyorum. Çünkü yine kırgın ve kızgınım, aptal değil.

Yemeği masama koyarken Jace ve Cole'un bana baktığını hissedebiliyorum.

"Siz ," dedim onlara.

Cole uzanarak birkaç patates kızartması alır. "Hayır. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Jace masamdan bir hamburger aldı ve yatağıma oturdu. "İçecek bir şeyler getirmesi çok hoş."

Cole başını sallar. "Söz."

"Bu bir şaka değil," diye söze başlıyorum ama kapının diğer tarafından gelen hareket sesi dikkatimi çekiyor.

açtım.

Oakley'nin kapımın dışında bir uyku tulumu kurduğunu gördüğümde çenem düştü.

Vay anasını. Resmen kendini kaybetti. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Rahatça oturuyor. "Hayır."

"Odamın dışında uyumanı istemiyorum."

Oakley'nin kendini beğenmiş sırıtışı tam bir küstahlık. "O zaman beni içeri davet et." Kapıyı ikinci kez suratına çarpıyorum.

Cole ayaklarını yatağıma uzatıyor. "Bu daha da iyi olmaya devam ediyor."

Jace patates kızartmalarından birkaç tane alır. "Başka ne yapacak merak ediyorum." "Gösteri bitti," diye homurdanarak onları uzaklaştırıyorum.

"Oh, ama," diye sızlanıyor Cole. "Tam da güzelleşmeye başlamıştı." Kapıyı işaret ediyorum. "Git."

Surat asarak ikisi de ayağa kalkar ve dışarı çıkarlar.

Gitmeden önce Oakley'e bir kilo vermek için durduklarında gözlerimi deviriyorum.

Kapımın altından bir kağıt parçası kayarken yatağıma giriyordum.

Bir an için onu orada bırakmayı düşünüyorum, ama kendimi oraya gidip onu açarken buluyorum.

Annen gibi güçlü ve güzel mi olurdun? Yoksa baban gibi
kaybolmuş ve kafası karışık mı olurdun?
Kafamda bir sürü soru var ama hiçbiri cevaplanmayacak. Çok erken
gitmiş olsan da, kesin olan bir şey var.
Planlanmamış olabilirsin. Ama
sevildiniz ve istendiniz.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Yere düşüp yanağımı kapıya bastırırken göğsümdeki organ göğüs kafesime acı veren bir ritimle vuruyor.

"acıyor."

Hayatımda hissettiğim en kötü ağrı.

Sesi sessizliği kesen acı dolu bir iplik gibi. "Biliyorum."

Kalp ağrımın kabarmasına karşı gözlerimi kapatıyorum. "Onun ya da onun nasıl biri olduğunu merak edip duruyorum."

Bunu itiraf etmek muhtemelen hastalıklı bir şey ama kendime engel olamıyorum.

Sanki bebeğe karakteristik özellikler vermek onları gerçek kılıyor ve bana yas tutma izni veriyor.

"Ben de." Keskin nefes alışını duyuyorum. "Yakışıklı olduklarını söylemeye gerek yok."

Kendimi gülümserken buluyorum. "Yakışıklı ve akıllı." Yumuşakça kıkırdıyor. "Muhtemelen otoriter, her şeyi bilen biri." "Kesinlikle."

Çünkü kabul edelim, tüm Covington'lar öyle.

"Senin gücüne, beynine, muhteşem gözlerine ve gülümsemene sahip olmalarını isterdim... ama en çok? Kalbine."

Parmağımı çerçevenin ahşabında gezdiriyorum. "Neden kalbim?"

"Seninle ilgili en sevdiğim şey bu."

Göğsümde garip bir burkulma oluyor. Bunu istemesi garip, çünkü bebeğimizin *onun* özelliklerinin çoğuna sahip olmasını isterdim.

"Gözlerinize ve gülümsemenize, tutkunuza ve yaratıcılığınıza, sadakatinize... ama en çok da ruhunuza sahip olmalarını isterdim."

Çünkü bazı feci hatalar yapmış olsa ... biliyorum ki hala güzel bir hatası var.

Kısık, gırtlaktan gelen bir ses onu terk ediyor. Sesi o kadar kırık geliyor ki kalbimin derinliklerinde bir şeyler sıkışıyor.

"İyi ruhlar masumların canını almaz."

Onun ifadesi buzlu suya batırılmakla eşdeğer. Kelimeler boğazıma cam kırıkları gibi çarpıyor. "Oakley-"

"Kendimi daha iyi hissetmem için sana ihtiyacım yok Bianca. Bunu bu söylemedim." Kesik kesik nefes alıyor. "Sadece bilmeni istiyorum ki, eğer bir şans verilirse, her şeyi geri almakla kalmaz... onların hayatını kurtarmak için kendi hayatımdan da seve seve vazgeçerim."

Yapacağını biliyorum.

Ama hayat işlemiyor.

Ve bazı hatalar asla affedilemeyecek kadar acı vericidir.

Ancak Oakley, aradığı şeyin benim affım olmadığını açıkça belirtti. Bu da hayatının geri kalanında suçluluk duygusu içinde debelenmeye hazır olduğu anlamına geliyor.

"Kapımın önünde uyumanı istemiyorum."

Artık ortaya çıkmasını ve benim için istemiyorum... Çünkü bizi düzeltmeye çalışırken sadece kendini parçalayacak.

Ve aramızda yaşanan tüm kötü şeylere rağmen... Onu bunun olmasına izin vermeyecek kadar çok seviyorum.

Bölüm 70

OAKLEY

"I Üç haftadan uzun bir süredir onun yurt odasının dışında uyuduğunu ve hâlâ seninle konuşmadığını biliyorum," diyor Dylan. "Ama dayanmak zorundasın."

Sawyer onun göğsünü tutuyor. "Şu anda öyle görünmese de... Bianca seni hâlâ seviyor."

Dylan başını sallar. "Ve onu hala seviyorsun."

Pizzamdan bir ısırık daha alıyorum. Çok güzel.

Sawyer gözlerini kapatır. "Çok kötü şeyler olduğunu biliyorum ama siz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Siz ikiniz *ruh eşisiniz*," diye ekliyor Dylan.

Sawyer gözüne bir şey kaçmış gibi göz kırpıyor. "Aynı kalbin iki çılgın yarısı."

Sehpanın üzerindeki pizza kutusunu işaret ediyorum. "Siz de ister misiniz?"

İkisi de bana deliymişim gibi bakıyor.

Dylan ellerini çırpıyor. "Oakley, odaklanmana ihtiyacım var. Söylediğimiz şey önemli."

Sawyer şakaklarını ovuşturuyor. "Bianca'nın inatçı ve zaman zaman başa çıkılması zor biri olduğunu biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama siz de her zaman şeftali gibi değilsiniz bayım." Kaşlarını çatıyor, omuzları çöküyor. "Lütfen ondan vazgeçmeyin. Bunu atlatabilirsiniz."

"Bazı korkunç hatalar yaptığını ve suçluluk duygusunun seni çökerttiğini biliyorum ama sen hâlâ iyi bir insansın." Dylan tavana bakarak bir nefes verir. "Ve bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Bianca da öyle." Bakışları benimkilerle kesiliyor. "Olacağını söylemiyorum

ama ikinizin bunu biliyorum. Sadece ondan vazgeçmeyin, tamam mı?"

Pizzamı yere bırakıyorum ve peçeteyle ağzımı siliyorum.

Dylan ve Sawyer'ın buraya gelip bana akıl vermeye çalışmasını takdir ediyorum ama buna gerek yok.

"Bianca'dan vazgeçeceğimi size düşündüren nedir?"

Bana ne kadar kızgın olursa olsun ya da ne kadar inatçı olursa olsun -Her zaman bizim için savaşacağım.

Çünkü onu asla terk etmeyeceğime dair ona söz verdim.

Ve sözümü tutuyorum.

Bölüm 71

BIANCA

Bu gece yapmak istediğim son şey kendimi daracık kırmızı bir elbisenin içine sokmak ve bir kulüpte boy göstermekti.

Ancak Dylan'ın yeni müşterisi için burada olduğumu biliyordum.

gösteri onun için dünyalara bedel olurdu.

Bu yüzden, işte .

Ona kimliğimi uzatırken fedainin vücudumu tepeden tırnağa incelemesini kaçırmıyorum.

Haftalardır yurt odama kapandım ve dersler dışında pek dışarı çıkmadım; bu yüzden saçım ve makyajım için acele etmemeye özen gösterdim.

Kirli adamın gözlerinin kafatasından fırlamak üzere olduğunu görünce bu kararımdan pişmanlık duymaya başladım.

"Henüz 21 yaşında değilsin, o yüzden bileklik yok" dedi.

Ona içki içmeyi düşünmediğimi söylemek dilimin ucunda, ama sonra "Ama benimle arkada buluşmak ve bana o ağzın neler yapabileceğini göstermek istersen-" diyor.

"Vay canına, bu çok üzücü." Gözlerini kırpıştırıyor. "Ne üzücü?"

Omzunu okşayarak geçip gidiyorum. "Benim standartlarım olmadığını düşünüyorsun." Burnumu kırıştırıyorum. "Ama sorun değil şampiyon. Görünüşe bakılırsa, beni tatmin etmek için gerekenlere sahip değilsin."

Başından çalışıyor, ama onu kızdırdığımı söyleyebilirim. "Kaltak."

Elinden kimliğimi hızla kaptım ve çantamı .

"Sanırım ortak bir noktamız var."

Kabarık saçlarımı omzuma atarak kadife iplerin yanından geçiyorum.

Konser henüz başlamadığı için salon çok kalabalık değil. Etrafıma bakınıp kardeşlerim ve kızları için salonu tarıyorum,
ama ben onları göremiyorum.

Bir ezik gibi tek başıma durmak istemediğim için barda bir koltuk kapmaya karar verdim.

"Ne alırsınız?" diye soruyor barmen ben oturduktan sonra. "Sadece bir soda."

Çantamdan biraz para çıkarırken yanımdaki kızın tıslադığını duyuyorum, "Cidden mi, dostum? Beni rahat bırakmanı daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Parlak pembe uçlu sarı saçlarına ve sahip olduğu çeşitli dövme ve piercinglere bakıyorum.

Kendini idare edebilecek sert bir benziyor.

"Hadi ama seksi şey," diye sızlanır adam. "Sadece sana bir içki ısmarlamak istiyorum."

Gözle görülür bir şekilde sinirlenen kız elini bara vurur. "Ben iyiyim.
Teşekkürler."

Adam itiraz edince, "Zamanını boşa harcıyorsun, ahbap. Ben senin takımın için oynamıyorum."

Bu adamı hiç caydırmıyor. "Senin gibi sigara içen bir kızın eşcinsel olmasına imkan yok."

Ona güzel olmanın birinin cinsel tercihiyle ne ilgisi olduğunu sorma isteğimi bastırıyorum ama kız kaşlarını çatıyor ve "Ciddiyim, dangalak. Yanlış ağaca havlıyorsun."

Ona yardım etmeye karar vererek kolumu omuzlarına doladım, "Selam bebeğim. Geç kaldığım için üzgünüm."

Anlayana kadar şaşkınlıkla bana göz kırpıyor. "Sorun yok." Dokunuşuma doğru eğilerek adama ters ters baktı. "Ben de tam bu pisliğe muhteşem kız arkadaşımı beklediğimi söylüyordum."

Söz konusu şerefsize gözlerimi kısıyorum. "Şimdi siktirip gidebilirsin."

Birasından bir yudum almadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve barmen benim içkimle geri dönüyor.

Ödemeye gidiyorum ama kız elini sallıyor. "Hayır, benden." İtiraz ettiğimde başını sallıyor ve "Bana bir fa-
ve beni kurtarmaya geldi. En azından içkinin parasını ödeyebilirim.

yap."

"Teşekkürler."

"Ben Kit." Eğiliyor. "Peki yeni kız arkadaşımın adı ne?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Onda hoşuma giden gerçek bir hava var.

"Bianca-"

"Eğer siz iki fıstık sevişecekseniz, en azından izleyebilir miyim?" diye araya giriyor az önceki pislik.

Tam onu azarlayacaktım ki, birdenbire uzun boylu, korkunç bir adam yanımıza koştu.

Ben daha gözümü kırpamadan, o salağın yakasına yapıştı. "Eğer karıma asılmayı bırakmazsan, bu gece alacağın tek aksiyon kıçına sokulan bira şişesi olacak."

Adamın gözleri büyür ve altına yapacakmış gibi bakar. "Kusura bakma dostum. Kızın kaçırıldığını bilmiyordum."

Kit burnunun kenarını sıkıyor ve ben de alyansının parıltısını fark ediyorum. "Kahretsin, Preston. Burada ne işin var senin?"

Tüm odağı ona kayar. "Konuşmamız gerek."

Merakıma rağmen bar taburesinden kaykılıyorum çünkü bu durum kulağa çok karmaşık geliyor ve ben dramasız bir gece istiyorum.

Biraz daha ruj sürmek için banyoya gitmek üzereydim ki telefonum gelen bir mesajla çaldı.

Jace: ?
Bianca: Barda. ?
Jace: Sola bak.

Bunu yaptığımda, neredeyse boş olan dans pistinin ortasında Jace, Cole ve Sawyer'ı görüyorum.

Sawyer, Cole'u bir balık gibi yakalamaya çalışıyor ve Cole da yakalanmış gibi yaparak kollarını sallıyor.

Aman *Tanrım*. Birlikte bu kadar tatlı olmasalardı utanç verici olurdu.

Jace'in yanağına bir öpücük konduruyorum. "Hey. Dylan nerede?"

İçkisinden bir yudum alır. "Hâlâ Landon'la sahne arkasında."

Landon'ın adı geçtiğinde Sawyer'ın kahverengi gözbebeklerinde kalp gözü emojileri yanıp sönüyor. "Bu gece Landon Parker'ı yeni şarkısını söylerken inanamıyorum."

Landon Parker'kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Sawyer bu kadar heyecanlandığına göre önemli biri olduğu kesin.

Yine de en sevdiği müzisyen *Nick Jonas*... yani bu da var.

Cole her an patlamaya hazır gibi görünüyor.

"Neyin var senin?"

"Dylan'ın dönmesini beklemeye çalıştım ama artık kendimi tutamıyorum." Sawyer'a bakar. "Onlara söylemek zorundayım."

Sawyer ışınlanıyor. "Yap ."

Heyecan yüz hatlarını aydınlatıyor. "Pekâlâ... Gerçekten büyük haberlerim var."

Jace ve ben karşılıklı bakışıyoruz.

"Harika," diyor Jace. "Çıkar
ağzındaki baklayı."

Cole nefes alıyor. "Patriot organizasyonu bana ve draft için erken başvurmamı *şiddetle önerdi*. Açıkçası Tom Brady'nin Florida'ya gitmesiyle birlikte yeni bir oyun kurucuya ihtiyaçları var." Gözyaşlarını tutamayan Sawyer'a bakıyor. "Ve belli ki... beni istiyorlar."

Vay . Bu *çok büyük bir* şey.

Jace ve ben sevinç çığlıkları atıyor ve ona sarılmak için acele ediyoruz. Lanet kardeşimin NFL futbol oyuncusu olacağına inanamıyorum.

"Kahretsin, bu çok büyük bir şey," diye haykırıyor Jace. "Peki ya okulu bitirmek?"

Cole omuz silkiyor. "Ne anlamı var ki? Evet, eğitim önemli ama hayatım boyunca NFL'de olmak istedim. Bir daha olup olmayacağını kim bilebilir? Ayrıca, okulu her zaman sezon dışında bitirebilirim."

O haklı. Fırsat ellerinden kayıp gitmeden hemen atlaması gerekiyor.

Jace ona tekrar sarılır. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum kardeşim. Bunu yapabileceğini biliyordum."

Kalbim kabarıyor. "Benim de."

Sawyer'a gülümsüyor. "Sawyer son senesi bittikten sonra benimle New England'a taşınmayı kabul etti bile."

Sawyer onu hızlı bir öpücük için kendine çekiyor. "Ve bu arada fırsat buldukça ziyaret ."

Cole'un -kızım Sawyer ile birlikte- taşınacak olmasına ne kadar üzülsem de onun hayallerinin gerçekleşecek olmasına çok sevindim.

Cole sırıtıyor. "Bu çılgınca. Milyon yıl geçse de dünyanın en iyi futbolcusunun yerini *alacağımı* düşünmezdim. Tom Brady'nin en iyi futbolcu olmasının ve benim en sevdiğim futbolcu olmasının bir sebebi var. Sahaya *en* yetenekli oyun kurucu o."

Aman Tanrım. İşte başlıyoruz.

Kardeşimle ne kadar gurur duysam da, tüm gece boyunca Tom Brady'den bahsedip durmasını istemiyorum.

"Cidden," diye devam ediyor Cole daha fazla insan mekâna yığılırken. "Adamın saf ateşten bir kolu var-" Arkamdaki bir şeye odaklanırken çenesi düşüyor. "Vay anasını."

Sawyer'ın elini tutan Cole, Saint's forması giyen uzun boylu sarışın bir adama doğru koşar. Adamın kolu kıvrımlı bir kızıla sarılmıştı.

"Lanet olsun," diye bağırıyor Cole ve yemin ederim sesi çatlıyor. "Sen Asher Holden'sın."

Adam gülümseyerek kızıl saçlı adamın kulağına bir şeyler fısıldıyor, sonra da kolunu kaldırıp kardeşimin elini sıkıyor. "Hey, nasılsın? Sanırım Saint's taraftarısın?"

Cole bayılacak gibi görünüyor. "Daha çok senin hayranınım. Dostum, sen dünyadaki *en sevdiğim* futbolcusun." Sawyer'ı işaret ediyor. "Ben de tam nişanlıma senin nasıl bir GOAT ve sahaya çıkmış *en* yetenekli futbolcu olduğunu anlatıyordum."

Jace ve ben birbirimize şakayla karışık bakıyoruz.

"Evet," diyor Sawyer kuru bir sesle. "senden bahsediyor."

Cole nefes almak için bile durmadan devam eder. "Duke's Heart'ta olanlar için üzgünüm. Seni kirlettiler dostum."

Asher omuz silkerek kolunu tekrar kızıl saçlı kıza doluyor. "Evet, ama sonunda her şey en iyisi için çalıştı." Sahneyi işaret ediyor. "İyi geceler. Gösteri için iyi bir yer kapmaya çalışacağım."

Cole ipucunu anlamayarak, "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim? Sana birkaç soru sorabilir ve birkaç konuda tavsiyeni alabilirsem harika olur."

Bir an için Asher'ın geri adım atacağını düşündüm - çünkü kabul edelim, Cole şu anda çılgın bir fanboy gibi davranıyor - ama beni şaşırtarak, "Erkek arkadaşım her an sahneye çıkabilir ve onu gerçekten izlemek istiyorum, ama gösteriden sonra beni bul, tamam mı?" dedi.

Cole elini o kadar sert sallıyor ki düşmemesine şaşırıyorum. "Güzel. Gösteriden sonra konuşuruz."

Asher uzaklaştığında Cole bize dönüyor. "En sevdiğim futbolcunun bu gece burada olduğuna inanamıyorum."

Sawyer gözlerini deviriyor ve gülümsüyor. "Komik, Tom Brady'nin kahverengi saçlı olduğuna yemin edebilirdim."

Jace sırıtıyor. "Çok daha yaşlı olduğundan bahsetmiyorum bile."

Cole cevap vermek üzeredir, ancak mekânın ışıkları kararır ve sahne aydınlanır.

Bir dakika sonra, gözlüklü ve mohawklı bir adam dışarı çıkar ve piyanonun başına oturur.

Mikrofona konuşmadan önce boğazını temizliyor. "Bu gece buraya geldiğiniz için herkese teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca menajerim Dylan Taylor'a bu harika konseri ayarladığı için çok özel bir teşekkür etmek istiyorum."

Landon ön sırada Asher ve kızıl saçlı kızın yanında duran Dylan'ı işaret ederken Sawyer, Cole ve ben tezahürat yapmaya başlıyoruz.

Jace elini ağzına götürür. "Evet, bebeğim!"

Landon kalabalığa tekrar hitap etmeden önce alkışların dinmesini bekliyor. "Bu gece eski şarkılarımdan bazılarını seslendireceğim ama önce -eğer sizin için de uygunsa- yeni bir şarkıyla başlamak istiyorum."

Tüm salon alkıştan yıkılıyor.

Landon sırıtıyor. "Bunu yeni arkadaşım Oakley ile birlikte yazdım. Adam şimdiye kadar tanıştığım en ilginç insanlardan biri... ve bu da bir şey söylüyor."

Herkes gülüyor... ben hariç.

Çünkü kalbim göğsümden çıkmaya çalışmakla çok meşgul.

Landon'ın parmakları piyano tuşlarının üzerinde geziniyor. "Her neyse, bu şarkı birini canını acıtacak kadar çok sevmiş olan herkes için."

Yumuşak, melodik bir ses havayı dolduruyor ve herkesin dikkatini çekiyor.

Landon şarkı söylemeye başladığında tüylerim diken diken oluyor ve orada kalakalıyorum.

Aşkımız göstermelik değildi çünkü senin için gizlice öldüm.
Ama yine de senin için her şeyi yaparım... eğer ciddi
olsaydın.
Çünkü bana başka kimsede göremediğim şeyleri .

Şimdi, bana yaptığın şu pisliğe bak.

Ama çok iyi biliyorsun.
Senin için kendimi parçalayabilirim.
Sadece seni tekrar bütün yapmak için.

Ve eğer dilekler gerçek olsaydı, sonsuza dek sen ve ben olurduk. Çünkü bazı şeyler olmadan yaşayamazsın.

Bu yüzden denemekten asla vazgeçmeyeceğim.
Senin ve benim için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Seni kovalamaktan asla vazgeçmeyeceğim.
Çekip gitmemi istediğinde bile.

Hareket edemiyorum, nefes bile alamıyorum.

Melodi çok güzel... ama göğsümün çökmesine neden olan şarkı sözleri.

O kelimeleri benim için yazdı.

Kulaklarıma kan hücum ediyor ve Oakley'nin kalabalığın arasından bana doğru ilerlediğini fark ettiğimde etrafımdaki her şey yok oluyor.

Gözlerinde bir kırılganlık var -şüphesiz az önce tüm ruhunu dünyaya açtığı için- ama aynı zamanda adımları aramızdaki boşluğu tüketirken ondan sızan taklit edilemez bir güven de var.

Bir an sonra karşımda duruyor ve bana odadaki en önemli kişiymişim gibi bakıyor.

İlk konuşan o oldu. "Hayatına devam edebilmen ve başka biriyle mutlu olabilmen için seni bırakmamı söylersen... Bırakırım." Sanki başka biriyle birlikte olduğum düşüncesi onu mahvedecekmiş gibi, yüz ifadesi boşluğa dönüşüyor. "Canın çok yanacak ama bunu senin için yapabilirim... eğer gerçekten istediğin buysa."

Yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki kalbim duracak oluyor. O kadar yakın ki, nefes alabildiğim, görebildiğim ve hissedebildiğim tek şey o.

"Ama eğer bir parçan beni hâlâ istiyorsa -*seni* ne kadar incittiğime ve her şeyi ne kadar berbat ettiğime *rağmen*- o zaman senin için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Çünkü ben sana aşığım-"

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamıyor çünkü ağzımı onunkine çarpıyorum.

Hayatınızda öyle zamanlar olur ki, bir yol ayrımında kaldığınızı ve vereceğiniz kararın hayatınızı sonsuza dek değiştireceğini fark edersiniz.

Sanırım annem de babamla tanıştığında aynı çatalda sıkışıp kalmıştı. Ve çocuklarını sevmesine rağmen... yanlış seçim yaptı.

Çünkü kalbinin sesini dinleyip aşkı seçmedi, bu yüzden de hayatının geri kalanını onu arayarak geçirdi.

Onun yerine güvenliği seçti.

Yol boyunca daha az engelle dolu kolay yolu seçti. Onun yaptığı hataları yapmak istemiyorum.

Şansımı denemek, hayallerimin peşinden gitmek ve hayatı dolu dolu yaşamak istiyorum.

Ve tüm bunları yanımda sevdiğim adamla yapmak istiyorum.

Oakley mükemmel değil... ama benim için mükemmel.

Ve onu hayatımdan sonsuza dek çıkarma düşüncesi kalbimin kabul edebileceği bir karar değil.

Zor ve alışılmadık bir yol istiyorum - her zaman kolay olmayacak ama her zaman buna değecek bir yol.

Çünkü ona götürüyor.

Elleri belimin kıvrımlarını bulup beni kendine doğru çekerken Oakley'den kısık, hırıltılı bir ses çıkıyor. "Seni seviyorum Bianca."

Parmak uçlarımda yükselip onu tekrar öpüyorum. "Ben de seni seviyorum."

O kadar çok ki bazen acıtıyor.

Parmakları boynumda geziniyor ve tenimde ürpertiler yaratıyor. "Güzel. Çünkü benim için o sensin bebeğim." Elleri daha aşağılarda geziniyor ve kıçımı sahibi gibi sıkıyor. "Asla başka biri olmayacak. Sadece sen olacaksın."

Onun tatlı açıklamalarını duymayı ne kadar sevsem de, şu anda daha çok istediğim başka bir şey var.

Kendimi kot pantolonundaki çok belirgin şişkinliğe doğru bastırarak dilimle kulak memesine hafifçe vuruyorum. "Kanıtla."

Bana verdiği yavaş ve seksi gülümseme ısıtıyor. "Yani, bütün bir konuşmayı planlamıştım ama-"

Bileğimden tutup beni kalabalığa doğru çekti.

Karşımıza çıkan ilk odada duruyoruz. Banyo.

Kalbimin çılgınca atışı yüzünden kapının kilidinin sesini zar zor duyuyorum.

Elleri vücudumda olduğu ve dizlerinin üzerine çöktüğü anda alevler içinde kalıyorum.

"Şu anda içimde olmana ihtiyacım var."

Külotumun lastiğine hafifçe dokunarak tenime yapışmasına neden oluyor. "Önce seni tatmalıyım."

Sesindeki açlık, tartışmaya yer olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Elbisemi yukarı külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken bakışları öylesine yakıcı ki.

Çabucak onlardan kurtulup tekmeleyerek uzaklaştırıyorum.

Oakley boğazından kısık bir ses çıkararak beni ağzına yaklaştırıyor.

Nefesi hassas tenimde geziniyor, benimle alay ediyor.

"Oakley, *lütfen*."

İki parmağıyla beni aralıyor. "Ağzımı bu güzel amcığın üzerinde ister misin?"

İnliyorum, beklenti o kadar iyi ki neredeyse ağrıyor. "Evet."

Bana bakmak için başını eğiyor. "Söyle."

"Ağzını amımda istiyorum."

Çok yavaşça, dili tadına bakmak için dışarı çıkıyor.

Klitorisimi hafifçe sıyırıp beni aklımdan çıkarırken dizlerim çökmekle tehdit ediyor.

Boş boş hareket ediyor, her yalayışını ve emişini sanki benim tadıma varmak için elinden geleni yapıyormuş gibi bilerek uzatıyor.

Sanki bu durum beni olduğu kadar onu da öldürüyormuş göğsünden sabırsız bir ses yükseliyor.

"Sikerim böyle işi," diye homurdanıyor.

Ben daha gözümü kırpamadan beni lavabonun üzerine eğiyor ve sanki nefes alması gereken oksijenmiş gibi amıma saldırıyor.

İçimdeki sıcaklık kıvılcımlanıyor ve ona doğru eğiliyorum.

Dişleri kıçıma battığında ve yanaklarımı ayırdığında boşalmama saniyeler kalmıştı. "Henüz değil."

"Oakley-"

Söyleyeceğim ne kelime varsa, büzüşmüş deliğime dilini soktuğunda boğazımda düğümleniyor.

"Seni tatmak istediğimi söylediğimde." Dilinin ucuyla delikte daireler çizdiğinde kalçalarım sıkıştı. "*Her yerini* kastetmiştim."

Tanrım, çok kirli.

Bir parmağını amımın içine soktuğunda zevk damarlarımda dolaşıyor. İç kaslarım onun etrafında geriliyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak inliyorum.

Parmaklarını kıvrım kıvrım kıvırıyor, ta ki beni sarmallara sokan bir noktaya gelene kadar. "Sikine ihtiyacım var," diyorum ona, okşamak için arkama uzanarak
kotunun içinden. "Çok kötü."

Fermuarını açarken çıkardığı sesi duyuyorum ve sonra ereksiyonu kıç yanaklarımın arasından kayıyor.

Ama daha ileri gitmiyor. Onun yerine, delici aletiyle açıklığımda daireler çiziyor.

"Oh, Tanrım." Başım lavaboya düştü. "Oakley, ölüyorum."

Sikinin geniş başı şişmiş dudaklarımın arasından kayarken saçlarımı yumrukluyor. "O zaman çabuk gelsen iyi olur." Beni gererek bir santim daha içeri itiyor. "Çünkü seni o kadar çok istiyorum ki, uzun süre dayanamayacağım."

Boğuk bir inilti çıkarıp kalçalarını ileri doğru iterek beni kadar doldurduğunda nefesim kesiliyor.

İkimiz de kıpırdamadan duruyoruz, nefes almaya çalışıyoruz.

O kadar doluyum ki onun nerede bitip benim nerede başladığımı bilmiyorum.

Geri çekildiğinde sert sesi tenime tereyağı gibi işliyor. "*Siktir*."

Yavaşça geri çekildiğinde ve onun her sert santimini hissettiğimde uyarılma içimden geçiyor.

Aynaya baktığımda ateşli bakışları benimkileri yakalıyor. "Aletim senin sularınla kaplandı."

Kaldıraç olarak duvarı kullanarak kalın sikini tekrar içime sokmaya çalışıyor. "Lanet olsun, çok darsın." Bir küfür mırıldandı. "Çok sıkı ve *ıslak*."

Kayganlığıma girerken çıkardığı müstehcen sesler beni o kadar tahrik ediyor ki dayanamıyorum.

Oakley, "Sana yalatmalıyım," diye homurdandı. "Koca sikimi o güzel ağzına almanı sağlamalıyım ki kendi tadına bakabilesin."

İçimden bir nefes titriyor. *Tanrım.*

Kalçalarımdan tutup beni döndürdü. "Dizlerinin üzerine çök."

Görmezden gelmeyi hayal bile edemeyeceğim bir emirdi bu.

Dizlerimin üzerine öyle hızlı çöküyorum ki başım dönüyor.

Sikini yumruk yapıp bana doğru uzatırken ağzının kenarı kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrılıyor. Parlıyordu, ıslaklığımla kaplıydı.

"Bunu mu istiyorsun?"

Utangaççа gülümseyerek

başımı salladım.

"," diye alay ediyor, daha önceki sözlerimi tekrarlıyor.

Parmaklarımı tabanının etrafına sarıyorum ve yavaşça sarsıyorum, daha önce beni kızdırdığı gibi onu kızdırıyorum.

Kendini desteklerken avuç içleri duvara çarpıyor. "Ağzını üzerine koy, bebeğim."

Başımı eğerek, dilimin düz kısmını boyuna uzanan zonklayan damar boyunca kaydırıyorum.

Dişleri alt dudağını yakalarken boğazındaki kaslar çalışıyor. "Lanet olsun, bu iyi hissettiriyor." Eli saçlarımda geziniyor ve bir küfür daha mırıldanıyor. "*Çok* iyi amına koyayım. Bu kötü bir fikirdi."

Beni tekrar ayağa kaldırdı ve lavabonun üzerine koydu. "Bacaklarını aç ve bana o güzel amcığını göster."

Yaptığımda, kendini tekrar içime gömüyor, beni o kadar iyi beceriyor ki beynim karışıyor.

Lavaboya yaslanmıştım, kalçalarım benden ne isterse alabilmesi için iyice açılmıştı.

Bana öyle geliyor ki, ona asla doyamayacağım.

O asla bir bağımlılık.

İtişin ortasında, dudaklarımız ve dillerimiz dağınık bir keşifte buluşuyor. Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. *Çok uzun zaman*.

Beni sert ve derin bir şekilde sikerken tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, beni sikinde yukarı aşağı hareket ettiriyor.

Homurdanarak kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve "Sırtımı öyle bir kaşı ki iz kalsın." diye gıcırdadı.

Tırnaklarımı derisine geçirirken dişleri boynumu sıkıyor.

Hızı açgözlülüğe dönüşürken ve daha derine inip içimi havai fişek gibi aydınlatan bir noktaya çarptığında ona yapışıyorum.

"Oh, Tanrım."

Beni o kadar iyi beceriyor ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. Lavabo onun hareketlerinin gücüyle sarsılıyor ve bir an için duvardan kopacağını düşünüyorum.

Ağzı çeneme doğru hareket ediyor ve o büyük elleri kıçıma doğru kayarak beni orada kavrıyor. Sonra beni tekrar öpüyor, aramızdan uzanıp klitorisimi ovarken ustaca itişlerinin baskısı tam ihtiyacım olan yere çarpıyor.

Sanki içimde yükselen orgazmı hissediyormuş gibi dudaklarını boynumun kıvrımına bastırıyor. "Seni seviyorum."

Doruk noktam ikimizi de şok eden bir güçle içime çarpmadan önce duyduğum son şey bu. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. O kadar güçlü ki neredeyse acıtıyor.

Oakley tam arkamda. Parmakları kalçalarıma saplanıyor, boğazının derinliklerinde boğuk bir inilti çıkarıyor, boşalırken eli ensemi kavramak için yukarı çıkıyor.

Ona doğru sarkıyorum, nefesim beni hızlı, keskin pantolonlarla terk ediyor. "Ben de seni seviyorum."

İşte zaman duyuyoruz.

Mikrofona bağıran birinin korkunç, dehşet verici sesi.

"Bu da ne böyle?"

Oakley yüzünü buruşturur. "Ölen bir hayvanın sesine benziyor." İşte o zaman fark ettim.

Oakley'nin de kafasına dank ettiği anı görebiliyorum çünkü kahkahayı basıyor.

Ölen bir hayvan değil.

Kardeşim Jace şarkı söylemeye çalışıyor.

Ben elbisemi düzeltirken Oakley sikini kotuna geri sokuyor.

İkimiz de giyindikten sonra elimi tuttu ve mekâna geri döndük.

Tam da Jace, Dylan'ın en sevdiği şarkının son kıtasını söylerken.

Cole kulaklarını kapar ve "Yüce Tanrım, *durdur* şunu" diye bağırır.

Jace'in şu anda neden kendini aptal yerine koyduğunu bilmiyorum ama kesin olan bir şey var.

Dylan her bayılıyor.

Ya kız sağır ya da gerçekten sırılsıklam aşık çünkü Jace'e sanki aya asılmış gibi bakıyor.

Oakley arkamda duruyor ve Jace'in işkencesinin geri kalanına hepimiz katlanırken kollarını belime doluyor.

Şarkı bittikten sonra Dylan'a bakıyor. "Dylan, sen benim en iyi arkadaşımsın."

Tek dizinin üzerine çöküp cebinden bir mücevher kutusu çıkardığında ağzım açık kalıyor. "Ama beni dünyanın en mutlu erkeği yapmanı ve aynı zamanda karım olmanı umuyordum."

Sawyer ve ben iki çılgın perisi gibi çığlık atmaya başladık.

Jace'in bu gece evlenme teklif edeceğini bilmiyordum ama onlar adına çok sevindim.

Tam onları tebrik etmek için yanlarına gidecektim ki Oakley'nin ellerine baktım ve donup kaldım.

Parmakları karnımda birbirine kenetlenmişken, üzerlerindeki harfler '*back in a*' yazılmıyor.

Ona bakmak için başımı eğiyorum. "Bu benim adım."

"Biliyorum." Yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Sana söylediğim gibi... Bu dünyada en çok sevdiğim şeye sahibim."

Etrafımda dönerken göğsüme sıcaklık doluyor. Hiç beklemediğim bir anda beni hep şaşırtıyor.

Sol serçe parmağındaki *K* harfini fark ettiğimde şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

"Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama adımda K harfi yok."

"Göbek adın *Kennedy* öyle," diye muzip bir sırıtışla işaret ediyor. "Sadece parmaklarım bitti."

Gülmemek için yanağımın içini ısırmak zorunda kalıyorum. "Tanrım, seni seviyorum."

Bir eliyle yüzümü kavrıyor, başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Teşekkür ederim."

"Seni sevdiğim için mi?" Dudaklarını alnıma bastırırken soruyorum.

Konuştuğunda sesi çakıllıdır. "Beni kurtardığın için."

Sonsöz

Beş ay sonra.

I gözlerimi kapatıyorum ve dalgaların kıyıya vuruşunu dinleyerek nefes veriyorum.

Çok güzel bir gün, ama tek düşünebildiğim Bugün kazanın ikinci yıl dönümü.

O zamana kıyasla şimdi hayatımın bu kadar farklı olması çılgınca.

Kollarını arkamdan saran Oakley'nin dudakları kulağımın kabuğunu buluyor. "Seni seviyorum."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Yine de bazı şeyler hâlâ aynı.

Burada oturup geçmişe ve yaşanan tüm kötü şeylere takılıp kalabilecek olsam da, şu anda bulunduğumuz yerin tadını çıkarmayı tercih ederim.

"Saat kaçta işte olman ?"

Oakley, Lan- don ile şarkı yazmaya başladıktan birkaç ay sonra birkaç sanatçı daha onu işe aldı.

Sadece harika olduğu değil, aynı zamanda keyif aldığı bir işi yaparak hayatını kazanabiliyor olması harika.

Yine de üniversitede yarı zamanlı olarak bekçi olarak çalışmakta ısrar ediyor. Bunun kendisini mütevazı tuttuğunu söylüyor.

Burnu boynumun sütununu sıyırıyor ve beni içine çekiyor. "Bugün izin aldım."

Oakley son zamanlarda biraz garip davranıyor. Onun için garip.
-Ve neden olduğundan emin değilim.

Ama tahmin etmem gerekirse... elinde büyük bir şey olduğunu söyleyebilirim. Masum numarası yapmak için elimden geleni yapıyorum. "Neden?"

Dudağının köşesi kıvrılıyor. "Böylece kutlayabiliriz."

Kalbim şimdi daha sert atıyor ve içimden heyecanlı bir çarpıntı geçiyor.

İşte bu kadar. Gerçekleşiyor.

Oakley'nin evlenme teklif etmesini beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

İki ay önce birlikte yeni bir daireye taşındık ve bazı insanlar henüz yirmi yaşında olduğumu ve bu nedenle evlenip yuva kurmak için çok genç olduğumu söyleyip dursa da, hayatımın geri kalanını Oakley ile geçirmek istediğimi ve beklemek için bir neden görmediğimi iliklerime kadar biliyorum.

Onun da bunu istemesine
sevindim. "Sana bir şey
aldım." *Evet, almış.*

Elini cebine atıp bir zarf çıkardığında karnımda kelebekler uçuşuyor.

Şaşkınlıkla, bir yüzük çıkar umuduyla salladım. Şansım
yaver gitmedi.

Sonra fark ettim. *Bu bir şiir olmalı*.

Başparmağımı hızla mühürden geçirip açıyorum.

Hindistan'a iki uçak bileti görünce gözlerimi
kırpıştırıyorum.

Hassasiyet göğsümde kabarıyor. "Beni Hindistan'a mı
götürüyorsun?"

Derin sesi kulağıma nazik bir okşayış gibi geliyor. "Hep oraya gitmek istediğini söylemiştin."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Bu bir teklif değil ama yaptığı şey o kadar düşünceli ki ona kızacak yüreğim yok. "Bu inanılmaz."

İçimde çalkalanan hayal kırıklığı titreşimini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Hediyesinden memnun değil, kesinlikle memnunum.

Ben sadece bir yüzük ve ona bağlı sonsuza dek sürecek bir söz bekliyordum.

Oakley bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalı, çünkü "Üzgünsün" diyor.

Birbirimize karşı her zaman gerçekçi olduğumuz için ona gerçeği . "Üzgün değilim... sadece biraz, bilirsin... tatmin olmadım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Yerine getirilmemiş mi?"

Hayal kırıklığına uğrayarak ayağa kalktım. "Sanırım biraz daha... *ebedi* bir şey bekliyordum."

Çenesi geriliyor ve bir şımarık gibi davrandığım için bana kızgın mı yoksa benimle dalga geçmemeye mi çalışıyor anlayamıyorum. "Ebedi mi?"

Kızgınlığım noktasına ulaşıyor ve "Kahretsin, Oakley. Evlenme teklif edeceğini sanıyordum."

Sırıtarak kumun üzerinde kayıyor. "O zaman buna sahip olmam iyi bir şey, ha?"

Elindeki yüzüğü gördüğümde içim içime sığmıyor.

"Aman Tanrım."

Üzerinde dev bir siyah taş bulunan beyaz altın Claddagh yüzüğünü parmağıma geçiriyor. "Sen-"

"Evet," diye bağırıyorum, daha o kelimeleri .

Yüzüğüme bakarken göğsümü tutuyorum. Kesinlikle büyüleyici.

"Nişanlandığımıza inanamıyorum." Heyecan tenimi sarıyor. "Bu hiç beklenmedik bir şeydi."

Oakley gülerek beni öpmek için kendine çekti. "Bu taşa *Hindistan'ın yıldızı* denir." Çeneme dokunuyor. "Ama daha geleneksel bir şey istersen sana elmas da alabilirim."

Başımı salladım. "Sakın buna cüret etme." Yüzüğümü seviyorum.

Mükemmel bir yüzük.

Üst alt dudağımı ısırıyor. "Seni seviyorum-" "Lafını unutma," diyorum ve telefonuma uzanıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Klavyeye Wayne'in adını yazıyorum. "Babana mesaj atıyorum."

Adamı bir gün onun gelini olacağım konusunda uyardım.

Genişletilmiş Epilog

"I Yapamıyorum," diye bağırıyorum bir kasılma daha içimden geçerken. "Çok yoruldum."

En fazla sekiz saat doğum yapacağımı sanıyordum. yirmi dört değil.

Oakley alnımda biriken teri silmeye çalışıyor ama elini geri itiyorum.

Şirretlik yapmaya çalışmıyorum ama limon büyüklüğündeki bir şeyden karpuz büyüklüğünde bir şey çıkarmak düşündüğümden çok daha zormuş.

Bu noktada doktorun içeride bir ateş yakmasını ve bebeği dışarı çıkarmasını istiyorum.

Oakley şakağımı öpüyor. "Ne ki?"

Ona ters ters baktım. "Tanrım, bilmiyorum. Bir zaman makinesi alıp lanet olası aletini pantolonuna geri sokmaya ne dersin?"

Doktorun kaşları havaya kalkıyor ve eğilip hemşirenin kulağına bir şeyler fısıldamadan önce kıkırdıyor.

Oakley'nin dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış beliriyor. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, o gece onu pantolonumdan *çıkarmam* için bana yalvaran sendin, bebeğim."

O haklı.

Okuldan eve yorgun ve huysuz gelirdim... ama azgındım.

Oakley beni mutfak tezgahının üzerine kaldırdı ve o yılan diliyle üzerime başladı.

Her şey birbirini izledi ve işte buradayız.

Üniversitede daha bir yılım olduğu için hamile kalmak planımın bir parçası değildi.

Ancak hamile olduğumu öğrendiğim an her şey yoluna girdi.

Şimdiye kadar.

Çünkü şu anda o kadar çok ağrıyor ki, doktorumun aptal suratına yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü yardımcı olacağını söylediği epidural hiçbir işe yaramadı.

"Nefes al," diye ısrar ediyor Oakley, bir kasılma daha içimden geçerken. "*Nefes* alıyorum," diye dişlerimi sıkıyorum.

"Sadece biraz daha," diyor doktor. "Neredeyse ."

"Son yirmi dört saat ve altı genç dakikadır *neredeyse oradaydık*, seni lanet yalancı."

Tam buna bir saniye daha dayanamayacağıma emin olduğum anda hastane odamın kapısı açılıyor.

Cole, fast-food gibi görünen devasa bir poşeti yüzünün önünde tutarak ilerliyor. "Burada her şey nasıl gidiyor, fam?" Oakley'nin yanındaki boş sandalyeye oturuyor ve gülümsüyor. "Yeğenimin bizi karşılamasını beklerken biraz atıştırmalık getirdim."

Oakley'e döndüğümde sinirim omurgamdan yukarı tırmanıyor. "Arkadaşının cesedini küçük küçük parçalara ayıracağım ve dünyanın çeşitli yerlerine gömeceğim - onu *asla* bulamayacakları yerlere
-"Eğer onu ve lanet yemeğini hemen buradan götürmezseniz."

Oakley başını sallayarak Cole'un sırtını tokatlar. "Cole, gitmelisin dostum.
Karımı cinayete meyilli hale getiriyorsun."

Cole . "Başka herhangi bir ti-"

Elimdeki buz parçalarını ona fırlatıyorum. "Çık dışarı-"

Bir başka acı verici kasılma geldiğinde lanet ediyorum. Gözleri kocaman olan Cole hızla odadan dışarı fırlıyor.

"Tamam Bianca," diyor doktor. "Şimdi ıkınmana gerçekten ihtiyacım ."

Yatağın kenarına tutunuyorum. "."

Biraz daha kendiliğinden yanacağım. "Biliyorum, ama daha fazla ıkınman gerekecek."

İçimden yenilgi akıyor ve yastığa doğru sarkıyorum.

"Oakley, üzgünüm ama bunu yapamam. Sonsuza kadar içimde kalmak zorunda."

Elimi tutarak ayağa kalktı. "Evet, yapabilirsin." Parmak eklemlerimi öpüyor. "Acıdığını biliyorum. Ama her şey bittiğinde, acıyı hatırlamayacaksın."

Ona ters ters bakıyorum.

"Tamam, iyi," diye düzeltiyor. "Acıyı hatırlayacaksın ama şeye değecek." Alnını benimkine dayıyor. "Sen tanıdığım en güçlü insansın, bebeğim. Bunu başarabilirsin."

Oakley haklıydı.

Yirmi beş saatlik yorucu çalışma buna değdi.

Hayatımdaki her bir zerre acı ve üzüntü, tam da buradaki bu inanılmaz an için değerdi.

Çünkü oğlumu ilk gördüğüm anda kalbim yerinden fırladı.

Uykulu, küçük, mükemmel yüzüne bakıyorum. O kadar muhteşem ki nefesimi kesiyor.

Gülümsemesini engelleyemeyen Oakley'e bakıyorum. "O çok mükemmel."

"Biliyorum." Parmaklarının ucu çenemin kıvrımına bastırıyor. Gözlerinde o kadar çok sevgi var ki, göğsüm bir şekilde aynı anda hem hafif hem de ağır hissediyor. "Teşekkür ederim."

Dudaklarımız tüy gibi hafif bir öpücükle buluştu... tam kapı açılırken.

Cole, Sawyer, Jace, Dylan ve Wayne odaya yatağımın etrafında dönüyorlar.

"Aman Tanrım," diye iç geçiriyor Dylan. "Dünyadaki en tatlı bebek o." "Hanginize daha çok çekmiş bilemiyorum," diyor Jace.

"Tam zamanında ortaya çıktı," bunu Cole söylüyor.

Wayne ışınlanıyor. "Torunumu kucağıma alabilir miyim?"

Sawyer'ın gözleri cam gibi olur ve bir mendile uzanır. "Birimizin bunlardan birine sahip olduğuna inanamıyorum."

Onu Wayne'e teslim ettikten sonra büyüyen karnını okşuyorum. "Yeğenlerimle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Jace nefesini içine çeker. "Amca olduğuma inanamıyorum." Telefonunu çıkararak yeğeninin bir fotoğrafını çeker. "Bu arada babam yakında burada olacağını söylememi istedi. Avustralya'dan dönmek üzere uçağa bindi, bu yüzden gelmesi beklenenden uzun sürdü."

Wayne gülümseyerek torununa bakıyor ve "Ben senin dedenim ve seni çok şımartacağım, buna alışsan iyi edersin" diye mırıldanıyor. Onu Oakley'e verirken yüzünü gurur aydınlatıyor. "Kız kardeşinin onunla tanışması için sabırsızlanıyorum, Oak. O çok güzel."

"Tabii ki öyle," Cole. "O yarı Covington."

"Ve yarı Zelenka," diye belirtiyorum çünkü bana kalırsa kocam gezegendeki en seksi şey.

Oakley, uyurken parmağını sıkan oğluna bakarken sırıtıyor. "Bütün kadınlar onun peşinden koşacak. Öyle değil mi, küçük adam."

"Cesedimi çiğnemen lazım," diye mırıldandım nefesimin altında.

Bir dakika geçtikten sonra oğlumuzu bana geri vermesi için Oakley'nin ellerini tutuyorum. Çok uzun süre giderse, ayrılık anksiyetesi yaşıyorum.

Hemşire bana bunun normal olduğunu ve yakında geçeceğini söyledi ama ben o kadar emin değilim.

Onu kollarıma almak ve sonsuza dek güvende tutmak istiyorum.

"Ee," diyor Cole. "Bir isme karar verdin mi?"

Ben cevap veremeden herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"En sevdiğin kardeşinin adını Jace koymalısın."

Cole, Jace'e pis bir bakış fırlatır. "*Yakışıklı* kardeşinin adını Cole koymalısın."

Dylan bana alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Dylan da harika bir erkek ismi.

Sadece söylüyorum."

Sawyer onu kaburgalarından dürtüyor. "*Sawyer* da öyle." Oakley ve ben birbirimize esprili bir bakış atıyoruz.

Oakley ellerini birbirine sürterek, "Tamam," dedi. "Açık elli dolardan başlıyor."

Jace cüzdanını çıkardıktan sonra tepsinin üzerine bir miktar para atar. "Jace için bir yüzlüğüm var, tam burada."

Cole, Oakley'nin eline birkaç banknot sıkıştırır. "Cole için *iki yüzlüğüm* var."

Wayne cebine uzanıyor. "Kredi alıyor musun?"

"Üzgünüm, babalık. Sadece nakit." Oakley elindeki parayı savurarak odaya bakar. "Başka alan var mı?"

Dylan sutyeninden bir miktar para çıkarıyor. "Evet. Dylan için 400 dolar."

"Çek defterimi yanımda getirmedim." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen Sawyer karnını okşar. "Ama bir kızımız ve bir oğlumuz olacak. Belki bir takas yapabiliriz."

Jace ters ters bakar. "Bu hiç adil değil."

"Buna takas denir, kardeşim." Cole uzanarak karısına beşlik çakıyor. "İşte seni bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu, İncil Thumper. Çok zekisin."

Oakley parayı cüzdanına atarken bir hemşire içeri girer. "Merhaba Bianca. Ben emzirme hemşiresiyim. Emzirmeyi denemeye hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Jace yüzünü buruşturur. "Ve bu da gitmem için bir işaret."

Cole başını sallar. "Ben değil. Yeğenimin adının Cole olduğunu öğrenene kadar gitmiyorum."

Hemşirenin önlüğüne serpiştirilmiş mavi, yeşil, turuncu ve mor kelebekleri fark ettiğimde daha rahat bir pozisyona geçmek için yer değiştiriyorum.

Göğsüm kabarıyor ve gülümseyen Oakleye bakıyorum.

Doğru hissettiren tek bir isim var.

"Liam," fısıldıyoruz aynı anda.

Son

Yaklaşan Yayınlar

Ben karanlıkta görmezden gelemeyeceğin fısıltılarım.
Kaçamayacağın bir zorba.
Ben senin hayatını cehenneme çeviren .
Nefret etmeyi sevdiğin kötü adam.
Ben yan odada uyuyan kötü kalpli üvey kardeşinim.
Tüm sırlarını bilen kişi.
Ve bunu sana ödetmek için elimden geleni yapacağım.

UYARI: Bu kitap dil, cinsel içerik ve karanlık unsurlar nedeniyle olgun okuyucular için tavsiye edilir.

Nefret Et Benden'i Bugün Ön Sipariş Edin!

Kraliyet Kalpler Akademisi

Dizi sırası:
Zalim Prens (Jace'in Kitabı)
Acımasız Şövalye (Cole'un Kitabı)
Kötü Prenses (Bianca'nın Kitabı) Kırık Krallık

Bültenime katılın ve en son haberler, kitaplarımla ilgili güncellemeler ve yeni çıkan kitaplar için kaydolun:

http://signup.ashleyjadeauthor.com/

Yazar Hakkında

Gelecek yayınlarımdan haberdar olmak ister misiniz? https://goo.gl/n5Azwv

Ashley Jade, romantizmin farklı türlerini ve mecazlarını ele almaya can atıyor. İlk aşkları Yeni Yetişkin Romantizmi ve Romantik Gerilim, ama aynı zamanda her şeyi de yazıyor: çağdaş romantizm, erotik ve karanlık romantizm.

Karakterleri kusurlu ve karmaşıktır ve büyük ihtimalle onlara sırılsıklam aşık olmadan önce onlardan nefret .

Oxford virgüllerinin, em tire işaretlerinin, müziğin, kahvenin ve düşündürücü her şeyin ölümüne bir aşığıdır... matematik hariç.

Kitaplar kalbinin daha hızlı atmasını, yazmak ise ruhunun canlanmasını sağlıyor. Büyürken hep kitap okumuş, günlüğüne hikâyeler karalamış ve bir gece tuhaf bir rüya gördükten sonra bunun peşinden gitmeye ve ilk serisini yayınlamaya karar vermiş.

Verdiği en iyi karardı.

Eğer öğrenci kredisi borcunu ödemiyor, çalışmıyor ya da bir roman yazmıyorsa, onu genellikle müzik dinlerken, okurlarıyla internette takılırken ve hayatın anlamı üzerine düşünürken bulabilirsiniz.

Gelecek romanları için sosyal medya sayfalarına göz atın.

Kısa süre önce Twitter'a katıldı, yani onu orada da bulabilirsiniz. Okurlarıyla bağlantı kurmayı seviyor - onlar sayesinde dünyası dönüyor'.

~Mutlu Okumalar~

Sorularınız / yorumlarınız için kendisine e-posta göndermekten çekinmeyin: ashleyjadeauthor@gmail.com

Sırada ne üzerinde çalıştığım hakkında daha fazla haber için: Beni Facebook sayfamdan takip edin: https://www.facebook.com/pages/Ashley-Jade/788137781302982

Ashley Jade Tarafından Yazılan Diğer Kitaplar

Şeytanın Oyun Alanı Düeti (1. ve 2. Kitaplar)

Karmaşık Parçalar - Seri (Kitap 1 ve 2 Şimdi Çıktı)

Karmaşık Kalpler - Düet (Kitap 1 & 2)

Blame It on the Shame - Üçl (1-3. Bölümler)

Suçu Acıya At - Tek Başına

Okuduğunuz için teşekkürler!
Daha fazlası için lütfen beni çevrimiçi takip edin.
<3 Ashley Jade

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.